

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background is a dense, repeating pattern of stylized purple flowers. Overlaid on this pattern is a collage of memorial elements. It includes several small, faded photographs of a person, likely a young man, in various poses. Handwritten notes in cursive script are also present, with phrases like "Remember Us", "Never Forget", and "Always Here" visible. The overall tone is somber and commemorative.

You're not just a reason.
You're the only reason.

SELFIE

KAY COVE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SELFIE

KAY COVE

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Selfie© 2025 Kay Cove tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu çalışmanın yazımında üretken yapay zeka (YZ) kullanılmamıştır. Yazarın [ve yayıncının] telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Düzenleme Michelle Morgan, Page & Vine

Kapak Tasarımı K.B. Barrett Designs Kay

Cove LLC

www.kaycove.com

Bu kitap, geçmiş travmaların hayaletleriyle yaşayan, asla iyileşmeyen yaraların acısını çeken her bir kadın için.

Sesinizi, hikayenizi ve sahnenizi geri almak için asla geç değildir.

Sahne ışığı bekliyor.

Bu spot ışığı kendini sevmekten güç alır.

PLAYLIST

"PHOTOGRAPH" - ED SHEERAN
"THE MAN WHO CAN'T BE MOVED" - THE SCRIPT
"BREAK MY BONES" - MATT HANSEN
"GHOST TOWN" - BENSON BOONE
"NEED YOU NOW" - LADY A
"JADE" - MILEY CYRUS
"REVOLVING DOOR" - TATE MCRAE
"WILDFLOWER" - BILLIE EILISH
"JUMP" - JULIA MICHAELS, TRIPPIE REDD
"LIGHTS DOWN LOW" - MAX
"RUDE BOY" - RIHANNA
"LET ME DOWN SLOWLY" - ALEC BENJAMIN
"PRAYING" - KESHA
"SOMEONE YOU LOVED" - LEWIS CAPALDI
"IF I AIN'T GOT YOU" - ALICIA KEYS
"CALL OUT MY NAME" - THE WEEKND
"WHAT ABOUT US" - PINK
"MERCY" - SHAWN MENDES
"HOW TO SAVE A LIFE" - THE FRAY
"BREAKEVEN" - THE SCRIPT
"7 YEARS" - LUKAS GRAHAM

Contents

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Kay Cove](#)

Önsöz

Spencer

M Gönder düğmesine bakarken telefonum elimde şiddetle titriyor. Bunu bir kez yaptım mı, geri dönüşü yok.

Bir gözüm kapalı, göndermek üzere olduğum çıplak fotoğraflarıma bakıyorum. Filtre kullanmadım ama vücudumu daha güzel göstermek için stratejik olarak açı verdim. Bu fotoğraftan *her şeyi* göremeyecek ama yine de çok *şey* görecek. Başka bir erkeğe göstereceğimden çok daha fazlasını.

Sinirlerim tüm vücudumu saran bir dövme gibi derimin her santimini karıncalandırıyor. Buzlu bir su havuzuna dalmaya hazırlanıyormuş gibi kısa nefesler alıyorum. *Gerçekten bunu yapmak üzere miyim?*

Kahretsin. Bilmiyorum.

Birisi en son çıplak bir fotoğrafımı ele geçirdiğinde, neredeyse hayatımı mahvediyordu. Bir daha asla riske atmayacağıma yemin ettim.

Yanlışlıkla parmağımı kaydırıp göndermemek için telefonumu kanepeye fırlattıktan sonra, konukevinin oturma odasını adımlıyorum. Beş dakika içinde milyonuncu kez, büyük cumbalı pencereden ana eve bakıyorum. Patronumun orada olmadığını biliyorum. Şehir dışında ama sanki onu eve getirecekmiş gibi ana eve bakmaktan kendimi alamıyorum. Perdeleri hala dikkatsizce açık bırakıyor ve ışıkları açık bırakıyor, böylece içeriği görmek çok kolay oluyor. Adamın hiç

mahremiyet konusunda endişeli. Öte yandan, devasa özel mülkünün yakınında hiç komşusu yok.

Ama böylesi daha iyi. Saat işliyor. Eğer bunu yaparsam, o hala uzaktayken bu gece göndermeliyim. Onu tam orada, havuzun karşısında görürsem sinirlerim bozulur.

"Artıları ve eksileri tartalım," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Con-Çok geç. Nathan'ın ileri geri konuşması bitti. Şansımı kaçırdım. Kovuldum, sonra küçük kız kardeşimle bu misafirhaneden atıldık.

Con-Bir çıplak fotoğrafım daha yayınlandı ve bu beni Las Vegas'tan kaçmaya zorladı...yine.

Con - Aslında resimden dehşete kapıldı ve beni gördüğünde tepelere kaçacak, yıllardır kaçtığım kusurlarımı gizlemek için karanlık olmadan tam olarak olduğum gibi.

Profesyonel mi? Sadece bir tane var. Bu adamın asistanı olarak aylarca acı çektikten sonra, sonunda istediğimizi elde ettik. İş cehennem gibiydi çünkü patronum tam bir bela. Kokusu. Gülümseme şekli. Çok düşünürken alt dudağını dişleriyle çekiştirmesi. Onun her görüntüsü ve kokusu beynime kazınmış durumda. Nathan Hatcher'ı zihnimden çıkarmak için iki seçeneğim olduğu sonucuna vardım: lobotomi ya da kemiklerinin üzerine atlamak. Her iki şekilde de sonunda onunla ilgili bitmek bilmeyen düşüncelerimden kurtulacağım.

Onun için çalışmaya ilk başladığımda, aramızdaki sürekli gerilimin çoğunlukla nefretten kaynaklandığını düşünüyordum. Kaderimin *Snapped*'te spot ışığı olmak olduğuna neredeyse emindim. Ama benim için yaptıklarından sonra, bunun nefretten farklı olduğunu biliyorum. Bir aşktan daha fazlası.

Bu, sahip olduğumu bilmediğim, derinlerde yatan bir ihtiyaç. Olmaya çalıştığım kişi olarak değil, gerçekte olduğum kişi olarak görülmeyi umutsuzca istiyordum. Ona gösterdiğimde, Nathan'ın hâlâ gördüğünü istemesi için dua ediyorum.

Telefonumu tekrar elime aldığımda kalbim hızla çarpıyor ve parmaklarım sinirden karıncalanıyor. Adrenalini yüksek tutarak

birkaç yönlendirici mesaj vereceğim ama görüntü üzerinde duracağım.

Derin nefes al.

Gönder düğmesine dokunup basılı tutuyorum, parmak ucumu ekrana o kadar sert bastırıyorum ki ekran düzleşiyor ve rengini kaybediyor. Dayanılmaz bekleme oyunu başlamadan önce son birkaç saniyelik huzurun tadını çıkararak orada tutuyorum.

Parmağımı kaldırdığım anda her şey bir anda oluyor. Midemdeki kelebeklerin yerini soğuk bir bulantı dalgası alıyor. Sesli bir *sallanma* görüntümün gönderildiğini söylüyor. Ekranı bir şahin gibi izliyorum, gözümü kırparsam tüm dünyanın başıma yıkılacağına yemin ediyorum.

Ama mesajı hemen açmıyor. Nathan'ın okundu bilgisi her zaman açık. Bunun hesap verebilirlik için olduğunu söylüyor ama bence insanların onları bilerek görmezden geldiğini bilmelerini istediği için.

Endişe dolu erime sürecimi bir bardak buzlu su ve egzersiz gibi hissettiren ağır bir volta atma seansı ile tedavi ediyorum. Telefonumu on sekiz milyonuncu kez kontrol ettiğimde, olabilecek en kötü şeyi görüyorum. Mesajlarımı kontrol ettiğimden beri geçen altmış saniye içinde, küçük gri "Teslim Edildi" makbuzu "Okundu"ya dönüşmüş.

Bir elimle telefonumun canını sıkarken, başparmağımın ucunu ağzıma sokuyorum ve ekrana sabitlenirken dişlerimle sıkıyorum. Bakışlarım genişledikçe gözlerim kuruyor. Göz kırpmaya cesaret edemiyorum, sanki en ufak bir hareket onun tepkisini korkutup kaçırabilirmiş gibi. Bir heykel gibi hareketsiz, nefesimi tutuyorum ve o üç aptal noktanın dolmasını diliyorum.

Ama hiçbir şeyle karşılaşmadım. Gördü ve *hiçbir şey* söylemedi.

Belki de bunu bir iş toplantısında açtı ve kimse görmesin diye telefonunu cebine geri sokmak zorunda kaldı. Uzak duvardaki asılı saate bakıyorum, saat 10:15. *Tamam, pek olası değil.* Belki de otoyolda araba kullanıyordur ve park edene kadar cevap veremez. Ama Nathan araba kullanmaktan nefret eder. Gezegendeki Aston Martin'lere salya akıtmayan tek adam o ve

Ferrariler. Hayır, bu milyarder araba koleksiyonu yapmıyor, bina koleksiyonu yapıyor.

Her zaman resmi görmüş ve o kadar tahrik olmuş olma ihtimali vardır ki, *ortaya çıkan* meseleyi hemen halletmesi gerekmiştir. Kan beynine geri döndüğünde bana cevap verecektir. Bu, Nathan'ın beni aşmış olması gibi çok daha gerçekçi bir senaryodan daha ideal olurdu. Bu görüntüyü görmeyi hiç istemedi ve Pazartesi günü, hayatımın en aşağılayıcı iş gününü geçireceğim.

Yanaklarıma hızla vurarak kendimi bu kâbustan uyandırmaya çalışıyorum. "*Fuuuck*," diye acı içinde uluyorum. Ne yaptım ben böyle? Aklımdan ne geçiyordu ki?

Kahretsin, ya yalnız değilse? Bu gece takviminde bir blok vardı ama benim görüş alanıma girmiyordu. Ona bunu sorduğumda basitçe, "Onun üzerine bir şey planlamayın" dedi. *Lanet olsun*. Elbette bu bir randevuydu. Muhtemelen dün geceki bekârlığa veda partisinde biriyle tanıştı ve kız ertesi güne kaldı. Saat onu geçti. Eminim hâlâ yatakta ter içindedirler ve ikinci raunda hazır olana kadar yastık sohbeti yapıyorlardır.

Hissettiğim acıyı ele alacak zamanım yok. Aşağılanma, kafamdaki mevcut savaşın ön saflarında yer alıyor ve bundan kaçmam gerekiyor. Oturma odasındaki kanepeden rahat suni kürk battaniyeyi kaptığım gibi havuzun güvertesine çıkıyorum. Özel tatil köyü tarzı havuz nefes kesici. Palmiye ağaçları uzun, renkli tropikal bitki örtüsüyle çevrili. Geceleri renkli spot ışıklarıyla aydınlatıldığında büyüleyici oluyor. Ama ben buraya manzara için gelmedim.

Tembel nehir, şelale gibi akan taş bir su özelliğinin yanından akmaktadır. Bar alanında, bakıma ihtiyacı olan içecek dolabı yüksek sesle mırıldanıyor. Jakuzinin düğmesini çevirdikten sonra, küvetin hemen kenarında bir şezlong seçiyorum. Jetler o kadar güçlü ki su jakuziden taşıyor ve gürültüyle sonsuzluk havuzuna çarpıyor.

Buradayım çünkü gecenin köründe havuz alanı tüm düşüncelerimi bastırarak kadar gürültülü. Battaniyemin altına girdiğimde suyun şırıltısı, çarpması ve damlaması sonunda beni uyutuyor.

Ve yemin ederim ki gözlerimi sadece bir dakikalığına kapatmıştım ki metal bir sandalyenin betona sürtünürken çıkardığı korkunç sesle uyandım.

"Ne oluyor lan" diye karşılık veremedim gözlerimi açtığımda *onu* tam karşımda otururken görüyorum.

"Güzel. Uyanmışsın," diyor kesin bir ifadeyle.

Nathan'ın gözleri yeşil ve mavi arasında gidip geliyor. Odaklandığında yeşil. Gülümsediğinde daha mavi görünüyorlar. Ama şu anda renkleri solmuş, karanlık ve kızgın görünüyorlar. Tunç grisi pantolonuyla uyumlu takım elbise ceketi yok. Giydiği gömleğin düğmeleri çözülmüş ve kırıkmış. Kirli sakalı görünüyor. Bitkin görünüyor.

"Beni korkuttun." Battaniyenin altından sıyrılıp belime kadar düşmesine izin veriyorum, sonra elimi kalbimin üzerine atarak ne demek istediğimi teatral bir şekilde anlatıyorum. Hafif akşam esintisi ince, siyah pijama takımımın üzerinden tenimi ürpertiyor.

"Şimdi ödeştik." Arka cebinden telefonunu çıkarmak için ağırlığını kaydırıyor. Beni son derece rahatsız edecek şekilde mesajlaşmamızı açıyor, sonra telefonu yüzüme doğru tutuyor.

"Özür dilerim. Başka nasıl yapacağımı bilemedim-"

"Neden bana söylemedin?" diye soruyor. Telefonu kalçasının yanına bıraktığında rahatlıyorum.

"Sana ne söyleyeyim?"

"Casey hakkında. Bu gece gerçek hikayeyi öğrendiğimde neredeyse kafasını koparacaktım."

"Ne demek istiyorsun-" Cümlenin ortasında durdum. "Bekle. Buraya nasıl geldin? Los Angeles'taydın."

Bakışları kucağına düşerken bir an için savunmasız görünüyor. "Hızlı sürdüm."

Nathan Los Angeles'tan Vegas'a her zaman özel bir jetle gider çünkü yarım saatten fazla arabada kalma fikrine katlanamaz. "Saat kaç?" diye soruyorum.

Telefonuna bakıyor. "Biri çeyrek geçiyor."

Beynimdeki çarklar yavaşça hareket etmeye başladı. Bu, Nathan'ın resmi gördüğü, hemen bir araca bindiği ve gecenin bir yarısı cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürdüğü anlamına geliyor. Dört saatlik yolu bir saatte almıştı. "Randevuda değil mi y d i n ?"

Kesinlikle rahatsız görünüyor. "Tabii ki hayır."

"Takviminizde özel bir blok vardı."

Başını sallıyor ve başını sallıyor. "Bekârlığa veda partisi bir gece geriye alındı. Daha iyi bir yer bulduk. Babamın takvimime erişimi var, görüp sürprizi mahvetmesini istemedim."

"Oh."

Dudakları küçük bir sırtışla kıvrılıyor. "Neden? Kiskandın mı?"

Her zamanki şakalaşmalarımız için havamda değilim. Başımı eğiyorum ve ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Seni bu kadar çabuk unutacağımı düşünüyorsan, sana karşı ne hissettiğimi bilmiyor olmalısın."

"Her şeyi berbat ettiğimi ve belki de aramızda olan her şeyi unutmaya çalıştığımı düşündüm." Bakışlarıyla buluşmak için kendimi zorluyorum. Cevabını duymak yeterli değil. Onun gerçek gözlerini görmek istiyorum, bana kendimi güvende hissettiren ve doğru kararı verdiğimden emin olmamı sağlayan gözlerini.

"İstesem de unutamam. Ve unutmak da istemiyorum." Öne doğru kayıyor, yaklaşıyor. "Charlie nerede?"

"Son dakikada davet edildiği bir yatıya kalma partisi."

"Güzel. Daha fazla arkadaş edinmesine sevindim."

"Ben de."

"Onu sahneye çektiğim ve geçen haftaki hayır etkinliğinde performans sergilemesini istediğim için kızgın mısın?"

"Değilim," diyorum hemen.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Yüz ifadesi yumuşuyor, ağzının kenarında o küçük gülümseme yeniden beliriyor. "Sen

Emin misin? Çünkü bu konuda oldukça sinirleniyorsun."

Küçük kız kardeşim Charlie, sadece 11 yaşında. Şarkı söyleme dehası olsun ya da olmasın, müzik endüstrisinin tehlikeleri tarafından yutulmasını istemiyorum. Çok sayıda çocuk yıldızın hayatı başkalarının açgözlü gündemlerine hizmet ederek mahvoldu. Charlie'nin çocukluğunu yaşamasını istiyorum.

Nathan sanki zihnimi açık bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi, "Aynı endişeleri paylaşıyoruz, Spencer. Söz veriyorum. Onu asla tehlikeye atmam. Bana güveniyor musun?"

Ve ben ona inanıyorum. Gerçekten.

"İnanıyorum." Başını küçükçe salladı.

"Her şeyi kastediyorum," diye ekliyorum. "Sana gerçeği söylemek istiyorum."

Nathan kaşlarını kaldırıyor, alnı kırışıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Casey ile aramızda başka bir şey daha oldu ama bunu konuşmak zordu." Sakin bir nefes alıp kendimi açıklamaya hazırlıyorum ama az önce söylediği bir şey kafama dank ediyor. "Bekle, gerçek hikayeyi bildiğini söylemiştin."

"Şafak kaydı," diye cevaplıyor Nathan.

"Yani okulu bırakmamın gerçek nedenini biliyorsun?"

Dilinin ucuyla dudaklarını ıslatıyor ama bir şey söylemiyor. Sessizliği yeterince kabul görüyor.

"Artık her şey masada olduğuna göre, benim hakkımda ne hissediyorsun?" Yakışıklı yüzünü görmemi engellememesi için saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Bana gerçeği söyle."

"Önce sen." Nathan telefonuna dokunuyor ama bakışları bana kilitlenmiş durumda. "Neden yalan söyledin?"

Jakuzi fışkiyelerinin zamanlayıcısının süresi doldu ve şimdi aramızda sessizlikten başka bir şey yok. En uzun süre birbirimizin nefes alışını izledik. Söz yok. Sadece göğüslerimiz inip kalkıyor ve aylardır sürdürdüğümüz bu destansı tavuk oyununda kimin pes edeceğini merak ediyoruz.

Ben. Pes ediyorum. Ama korkak olduğum için değil. Ben cesur olanım.

"Çünkü yaralarımı görmeni istemedim. Benim iyi halimi görmeni istedim."

"Spencer." Bütün bir cümleymiş gibi söylüyor, yüzündeki ifade eziyetli.

Devam etmediğinde, kendimi sormaya zorluyorum, "Neden beni okumaya bıraktın? Bu acıttı."

Öne doğru eğiliyor, dizi kalçamın yan tarafına baskı yapıyor. Tatlı, odunsu kolonyasının hafif bir kokusu burnumu gıdıklıyor. Bu kokuyu sevmeye başladım; incelikli, şehvetli ve gittiğinde onu özlememe neden oluyor. "Casey oradaydı. Ne yaptığını yeni öğrendim ve sen bana mesaj attığında partiyi terk ettim. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Doğru düzgün düşünemiyordum. Arabaya bindim ve sürmeye başladım. Sana yüz yüze söylemem gerekiyordu."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"Bu resmin ne anlama geldiğini bildiğimi. Yaşadığın onca şeyden sonra bunu göndermenin senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Onu koruyacağım. *Ve seni de.* Benimle güvendesin."

Tüm o düşünceli bakışlar, göz süzmeler ve homurdanmalardan sonra

Cevap kelimesi, bana her anlamda büyük hayal kırıklığı yaşatan adamın aynı adam olduğuna inanamıyorum.

"Tamam." Toparlayabildiğim tek yanıt bu ve küçük ve titrek çıkıyor. Nathan'ın fark ettiğini sanmıyorum çünkü birden gözleri göğsümde gezinmeye başlıyor.

"Çok güzel bir resim." Sesi boğuk ve alçak. "Onu saklayacak mısın?"

Bana sırtıtarak bakıyor. "Zaten benim duvar kağıdım." Bir an ikimiz de kıkırdıyoruz ve sonra eli omzumda. Ama bu yeterli değil. Sandalyesinde öne doğru eğilerek elini pijamamın kısa kolunun altından geçiriyor ve sütyenimin askısını buluyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor.

ince kayışı omzumdan aşağı çekerken.

Sadece başımı sallayabiliyorum. O çıplak tenime dokunurken konuşmak çok zor.

"Şimdi hazır mısın?" Sütyen askımı bırakarak elimi tutuyor ve parmak uçlarımı yumuşak, serin dudaklarına çekiyor.

"Ne için?"

"Ateşkes. Artık oyun yok. Artık yalan yok. Sadece bunu gerçekten deneyeceğiz."

Bir sıcaklık seli kanımı ve kemiklerimi doyuruyor. Tüm vücudum sonunda evimdeymişim gibi rahatlıyor. Artık koşmak yok. "Sonunda bana iyi davranmaya başlayacak mısın?"

Yüzünde şakacı bir sırıtma belirir. "Ben öyle demedim. Yine de o fotoğrafla benimle alay ettiğin için seni cezalandırmayı planlıyorum." Kaşlarını kaldırıyor. "Bana ne yaptığın hakkında hâlâ hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Sanırım en çok seni çileden çıkarıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Yüzü benimkinden sadece bir santim uzaklaşırken gülüyor. "Buraya nasıl geldik?"

"Nerede?" Bir sessizlik içinde çıktı. O bu kadar yakinken neredeyse nutkum tutuldu.

"Dudaklarına bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım varken" diye fısıldıyor.

Bir kez olsun istediğim şeyin peşinden gidecek gücü bulduğum için kendime şükrediyorum. Bir resim, çok uzun zamandır özlemimi çektiğim ulaşılmaz adamı çağırdı. Nathan'ın dudakları dudaklarıma yaklaşırken tek düşünebildiğim bunun ne kadar çılgınca olduğu.

Bir selfie *her şeyi* nasıl değiştirebilir?

Üç ay önce

Bnşaat alanına sadece iki adım attım ve siyah elbise ayakkabılarım kir, is ve çakılla kaplandı. Hava yanık lastik ve içki kokuyor ama bununla daha sonra ilgileneceğim. Şu anda, babamın yeni satın aldığı 28 katlı, üç milyon metrekarelik otel tesisinin neden sadece iç kısmının yenilenmesi gerektiğini söylediğini anlamam gerekiyor. Ben açıkça bir yıkıma bakıyor.

Girişe doğru ilerlerken sarı baretli bir işçi tarafından durduruluyorum. Bana İspanyolca bağırmaya başladığında yanakları neon-turuncu yeleşine rakip olacak kadar kızarmıştı. Temel düzeyde İspanyolca biliyorum, ama çok hızlı konuşuyor ve arka plandaki inşaat gürültüsü çoğunlukla onu bastırıyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve parmağıyla göğüs bölgeme sertçe vuruyor. Hareketi apaçık ortada: *Sen kim olduğunu sanıyorsun?*

Ona bu binanın sahibi olduğumu söyleyemeden, aynı turuncu yeleşini giymiş başka bir adam koşarak bize doğru geliyor. "Juan!" sesi tüm gürültünün üzerinde gürüyor. O

Juan adındaki adamın kaskının arkasına bir şaplak attı. "Sen tonto, deli misin? *Bu el jefe.* Ses tonuna dikkat et." Bana dönüyor ve elini uzatıyor. "Ben Frankie, buranın ustabaşımı. Çok özür dilerim Bay Hatcher."

"Neden bu kadar üzgün?" Utanç içinde başını öne eğmiş, birkaç adım geri çekilmiş olan Juan'a doğru başımı sallıyorum.

"Juan benim vardiya liderim. Güvenliği çok ciddiye alır. Aktif bir demo sahasına girmek üzeresiniz ve baret takmıyorsunuz. Yaralanırsan sorumlusu o olur. Yine de sana bağırmmamalıydı. Bunun için ona ceza yazacağım."

Anlamak için başımı salladım. "Doğru. İki dil biliyor musun?" Frankie başını sallıyor. "Evet, efendim."

"Nasıl 'Özür dilerim, haklısın. İspanyolca'da 'İyi iş' nasıl denir?"

Frankie yüzünde tuhaf bir ifadeyle sözlerimi yavaşça tercüme ediyor. Elimizi uzatarak Juan'a doğru yürüyorum. Sıkıca sıkıyor ama gözlerinde korku var, sanki işini kaybedeceğinden endişe ediyor. "*Lo siento, tienes razón. Buen trabajo.*" Amerikan aksanıyla aptal gibi konuşuyor olmalıyım ama denedim.

Juan rahatlar ve derin bir nefes alır. Baretine hafifçe vuruyor. Kalın bir aksanla "Her zaman güvenlik," diyor. Son bir onay jesti olarak omzunu sıvazlıyorum.

Juan şantiyede kaybolurken Frankie'ye döndüm. "Ona ceza verme. Ona zam yap. Eğer bütçede yoksa, ofisime fatura et."

Frankie gülüyor, görünüşe göre her şeyden çok şaşkınlıktan. "Tanrım. Teşekkür ederim. Takım elbiseliler buraya geldiklerinde genellikle benimkilere pislik yaparlar."

Yarı gülümserim. "Benim de bazı anlarım oluyor. Kullanabileceğim koruyucu ekipmanınız var mı? Babam içeride. Onunla konuşmam gerek."

"Hemen." Frankie aceleyle yakındaki bir karavana gidiyor ve parlak sarı bir baretle geri dönüyor. İç dolguda hafif bir ter kokusu var ama çaresiz zamanlar, çaresiz önlemler.

Babam binanın tam ortasında duruyor. Etrafımızdaki tüm molozlarla birlikte, bir fırtınanın gözündeymiş gibi görünüyor, bu da yüzündeki sakinliği açıklıyor. "Nate!" diye gürlüyor. "Sonunda gelebilmen ne güzel. Bugünlerde uyuyor musun?"

Saatimi kontrol ediyorum. "Saat sabahın yedi buçuğu," diye cevap veriyorum. Babam o kadar erken kalkar ki, aslında bir gece kuşu olduğu söylenebilir. Ona kaç kez kışına sokmasını söylememe rağmen beni saat beşte gün doğumu yürüyüşlerine davet etmeye devam ediyor.

"Peki, bu güzellik hakkında ne düşünüyorsun? Tam bir hırsızlık, değil mi?"

Moloz yığınları arasında kırık sütunların panoramik görüntüsünü alıyorum. Devrilmiş borulardan çamur sızıyor ve sıvı, koparılmış elektrik kablolarının bobinlerine rahatsız edici derecede yaklaşıyor. "Burada aynı şeye mi bakıyoruz?"

"Tüm bu alan," diye mırıldanıyor babam, yerinde dönerek. "Projeksiyonla su gösterisi yapılan insan yapımı bir göl düşünüyorum. Belki de yüzen dev nilüfer yastıklarının üzerinde burlesk dansçılar." Bu fikirden vazgeçiyormuş gibi ellerini havada sallıyor. "Ama henüz hiçbir şeye karar vermedim, aklınızda bir şey varsa hemen söyleyin."

Ona göz kırpıyorum. "Dev zambak yastıkları hakkında konuşmaya başlamadan önce, 'hafif yüz germe' tanımınızı tartışabilir miyiz? Çünkü ince kürdanlarla bir arada tutulan çürük bir iskambil kâğıdından eve bakıyorum. Baba, elli dönüm moloz satın aldın. Bu koku da ne böyle?"

Yüzünü buruştururken ellerini birbirine sürtüyor. "Kanalizasyon kokusu mu yoksa yanan lastik mi?"

"Ne lağım kokusu?" Yaltaklanıyorum.

"Bu şekilde daha güçlü olur." Babam omzunun üzerinden işaret ediyor. "Nereden geldiğinden emin değiliz. Muhtemelen bir kanalizasyon sorunu."

"Harika." Yumruğumu alnıma vuruyorum. "Peki ya yanan lastik?"

"Bu bina birkaç yıldır terk edilmiş durumda. Bazı gecekonducular vardı. Isınmak için lastik artıkları yakıyorlarmış gibi görünüyor."

"Baba, on dakika öncesine kadar senin gerçekten de dünyanın en bilgili emlak yatırımcısı olduğunu düşünüyordum."

Hınzırca sırtıyor. "Peki ya şimdi?"

"Bence daha fazla iş kararı almadan önce bir tomografiye ihtiyacınız var." Tam bu sırada hafif bir esinti, yukarıda bahsedilen lağım kokusunu getirir.

Anladığım kadarıyla, buranın bir alışveriş merkezi olması gerekiyordu ve proje iflas edince, alanı büyük bir otele dönüştürmeye çalışan yeni bir yatırımcı grubu tarafından satın alındı. İnşaat maliyetleri arttıkça, yatırımcılar da projeye olan ilgilerini kaybetmişler. Açıkçası, kayıplarını azalttılar ve gemiyi terk ettiler.

"Satış faturasına baktım. Bu devasa karmaşayı görmeden önce zaten tepetaklak olmuştuk. Sadece arazi için yüz milyon dolardan fazla para ödemişsiniz-"

"Burası en iyi yer."

"*Değil*," diye iddia ediyorum. "Strip'in çok batısında. Bu kadar uzağa gitmeye cesaret eden insanlar sadece Çin Mahallesi'ni arayan kayıp insanlardır."

Babam elini karnının üzerine koyar. "Lafı açılmışken, dim sum yiyebilirim. Burada işimizi bitirip öğle yemeği için plan yapmak ister misin? Jules'u arayacağım. En iyi restoranları o bilir." Bana sert bir bakış fırlattı. "Onu davet edebilir miyim?"

"Öğle yemeği planım var."

Siktiğimin Julia'sı. Bu tamamen başka bir konu. Babamın şimdiki kız arkadaşı geç yaşam krizinin timsali.

"Ondan sonsuza dek kaçamazsın."

Beni izle.

Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde, babamın en son yaptığı çılgınca alışverişi soruyorum. "Bunun hemen arkasındaki arsanın sahibi kim?"

Babamın sinirli homurtusu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Sence kim? Kıdemli."

Griffin Harvey Senior, babamın Strip'teki mülkler konusunda en büyük rakibi. İkisi de emlak yatırımlarıyla ilgileniyor ve Harvey'nin babamın gözüne kestirdiği mülkleri satın almak gibi bir hüneri var.

"Yeterli büyüklükte bir otopark için buna ihtiyacımız var. Böyle bir tatil köyü kapalı otopark olmadan çalışmaz."

"Evet, eğer Harvey'e bir teklifte bulunursam, sırf inadına mülkü elinde tutacaktır."

"Rekabetinizin 'küçük dostane bir rekabet' olduğunu sanıyordum."

Babam dudaklarını yalıyor. "Son birkaç yıldır biraz hararetlendi diyelim."

"Köprüleri yakacak kadar sıcak mı?"

Başını sallıyor. "Öyle de diyebilirsin. Torunuyla arkadaş değil misiniz?"

"Biraz." Finn ve ben eskiden oldukça yakındık. İkimiz de UNLV mezunuyduk ve aynı arkadaşlara sahiptik. Ama birkaç yıl önce irtibatı kaybettik. Aslında ben çoğunlukla herkesle bağlantımı kaybettim. "Bir telefon edip ne bulabileceğime bakacağım."

"Güzel." Babam aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor. Omzumu sıkıca kavrayarak bana doğru bakıyor. "Ona evlenme teklif ettim."

"Kim?" İnanamayarak sordum.

Elini bırakıyor ve kollarını kavuşturuyor, sinirli görünüyor. "*Ju-Lee-Uh.*" Sanki ilk kelimesini öğrenen bir çocukmuşum gibi telaffuz ediyor.

Verdiğim tek tepki çenemin düşmesi ve gözlerimin seğirmesi oldu. "Hadi ama Nate. Bunun için üzülemezsin. Sen Otuz üç. Annen ve ben on yıl önce boşandık. O zamandan beri iki kez evlendi ve sen bunu hiç sorun etmedin."

"Bu evliliklerden biri bir kazaydı ve hemen iptal edildi. Diğer *ise onun yaşında* bir adamla."

Annemle babamın boşanması zor olmadı. Onlar sadece ayrı düştük. Ben üniversiteden mezun olduktan sonra annem ülkeyi terk etti ve kendi kişisel versiyonunu yeniden canlandırmaya çalışırken göçebe oldu. *Dua et. Sev.* Babam uzun bir süre sadece çalıştı. Oradan buradan birileriyle çıktı ama ciddi bir şey olmadı. Sonra bir gün, kendisinden *otuz yaş* küçük bir yogalates tutkunu ve yaşam koçuyla tanıştı.

Ellerimi kaldırdım, yüzündeki ifadeye baktım. Kızgın ve yaralı karışımı. "Ne söylememi istiyorsun?" Yenilmiş bir şekilde soruyorum.

"Tebrikler."

"Güzel. Tebrikler," diye papağan gibi tekrarladım.

"Ve Jules'u tanımak için çaba göstereceksin." "Tamam.

Ben yaparım. yapmak bir çaba için olsun için Biliyorum Julia." I

kesinlikle olmaz, ama yüzüne karşı hıyarlık yapmamaya çalışıyorum. "Ve sen de benim sağdıcım olacaksın."

Oh, lanet olsun. "Mac Amca'nın bunu yapmak isteyeceğini düşünmüyor musun? Bunu ondan almak istemiyorum. Ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum."

Babam dişlerinin arasından hava emiyor, keskin gıcırtısı etrafımızı saran molozlarda yankılanıyor. "Mac Amca?"

"Evet."

"Yılda bir kez ve sadece mirasından toplu bir miktar çekmek istediğinde konuştuğum Mac Amca mı?" Babam küçük kardeşinin harçlığını denetliyor. Bu aralarındaki bir sorun noktası. Ama Mac neredeyse çeyrek milyar dolar harcayarak NASA'daki en iyi beyinleri kendisine Optimus'un işlevsel bir versiyonunu yapmaları için görevlendirdikten sonra

Prime, *ölçeklendirmek* için, tüm aile onun kesilmesi gerektiği konusunda hemfikir di.

"Ben mutluyum. Ve Jules her yönden harika biri. Burayı satın almamın sebebi o."

"Davasına yardımcı olmuyor."

"Bana sonuçlara odaklanmak yerine potansiyelin içindeki güzelliği görmeyi öğretiyor. Nasıl satın alacağımızı, satacağımızı ve ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok para kazanacağımızı biliyoruz - ama bu?" Avuçlarını havaya kaldırıyor ve birkaç adım geri çekilerek gurur duyuyormuş gibi yıkık binayı işaret ediyor. "Yoktan bir şey inşa etmek için bağ kuralım. Sonsuza kadar burada olmayacağım, evlat. Ben öldüğümde hatırlayacağın şeyler bunlar."

"Bir proje yönetim ekibi tutmak istemiyorsunuz. Bunu kendimiz mi yapmak istiyorsunuz?"

Yüzü şekerli dükkanına girmiş bir çocuğun heyecanı ile doludur. "Evet. En başından itibaren. Mimarları, tasarımcıları seçiyoruz, konseptleri onaylıyoruz ve incelemeleri yapıyoruz. Ellerimizi kirletelim. Gerçek bir baba-oğul projesi."

Alay ediyorum. "Bu muazzam bir girişim." Genelde firmamız sadece rakamlarla ilgilenir. Şirketiniz milyarlarca dolar değerindeyse, başka insanları işe almak için insanları işe alırsınız. Biz çekleri imzalarız; sihri onlar yapar. Proje bitene ya da birinin kovulması gerekene kadar saha incelemesi yapmam. Ayrıntılara karışmak bir adımı elliye çıkarır.

"Ne diyorsun?"

Dudaklarımdan isteksiz bir "Peki" dökülüyor. "Hadi yapalım." "Sağdıcım olmaya ne dersin?"

Bunu kabul etmek, bu evliliği inkar etmeyi zorlaştırır. Ama bu benim babam... O tanıdığım en iyi adam. En karanlık zamanlarımda benden vazgeçmedi. Anlamadığı kararlar verdiğimde sabırlı ve destekleyici oldu. Bunu onun için yapmamazlık edemem.

Bıkkınlıkla derin bir iç çektim. "Bekarlığa veda partin striptizci olsun mu olmasın mı?"

Babam gülüyor ve beni kaburgalarımı kıran bir kucaklamanın içine çekiyor. "Teşekkür ederim oğlum. Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Tebrikler baba. Ciddiyim." Keşke sesim bu kadar asık suratlı çıkmasaydı. Bu sadece babamın müstakbel gelininden pek hoşlanmamam değil, aynı zamanda acı verici bir rol değişimi. Ben de babamdan sağdıcım olmasını istemiştim. Hiç gerçekleşmeyen bir düğün için. Üç yıl sonra, hala çok acıtıyor.

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni serbest bırakıyor. "Harika. Jules'u arayıp haber vereceğim. Sosyal medyada duyurmadan önce sana söylememi istedi."

"Çok düşüncelisin," diyorum kuru bir sesle.

"Öğle yemeği planlarının somut olduğuna emin misin?" Babam kaşlarını öyle bir kaldırıyor ki, kasketinin altında kayboluyor. Bahananemi yutmuş gibi bile yapmıyor.

"Evet." Bu evlilikle barışmak zorundayım... ama bugün değil. "Her neyse, ofise dönmem gerek. Az önce tabağıma bir gemi enkazı bıraktın. Başlama zamanı."

Kıkırdıyor. "Tamam o zaman."

Topuklarımın üzerinde dönüp bina girişine doğru ilerlerken babam seslendi: "Unutmadan, İK sana bir asistan daha aldı. Önümüzdeki hafta Pazartesi günü başlıyorlar."

İzlerimde durdum ve etrafımda döndüm. "Bunu konuşmuştuk."

"Nate, benimle başlama." Sesi uyarı ile kalınlaşıyor. Harika bir baba ama bir şalteri var. Gerektiğinde sert olmadan milyarlarca dolarlık bir işi sürdüremezsiniz. Oğlu olmam, beni bir ya da iki kez azarlamadığı anlamına gelmiyor. "Bu ikimiz için de büyük bir çaba. Yaklaşan düğünden bahsetmiyorum bile. Yardıma ihtiyacın var."

"Bilmiyorum," diyorum, kırpılmış bir şekilde.

"Çok kötü. Ben öyle diyorum. İK, seninle çalışmak isteyen düzgün bir yönetici asistanı bulmak için eyalet dışından adam toplamak zorunda kaldı. Ün kazanmaya başlıyorsun."

Haksız da değil. Sadece geçen yıl yedi asistan değiştirdim. Hatta bir tanesi istifa mektubunu sarı yapışkanlı bir notla masama *bıraktı*, üzerinde "*Dikkat: Pislik*" yazıyordu.

"Benim ünüm ne?" Birkaç adım geri atıp Onu.

Babam tek parmağıyla çenesini sıvazlıyor. "İstifa eden şirket çalışanları için çıkış anketleri sunmaya başladık. Onlardan şirket ve yöneticileri hakkında olumlu ya da olumsuz geri bildirimde bulunmalarını istiyoruz."

"Bu iyi bir şey olamaz."

Babam bana kuru bir gülümseme veriyor. "Şikâyetlerin çok iyi açıklanmış. Sadece bir tane olumlu yorum almışsın. O da işten ayrılan en son asistanın Helen'di."

Bu şaşırtıcı. Onunla neredeyse hiç konuşmadım. Babam söyleyene kadar adını da hatırlamıyordum. "Olumlu yorum neydi?"

"Bana bir kez bile cinsel tacizde bulunmadı," diye ezberinden tekrarlıyor babam, bana beklentiyle bakarken. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Bu, bir düzine asistandan birinin yapabileceği *tek* olumlu yorumun cinsel tacizci olmadığınız anlamına geliyor."

Sırıttışımı ısırarak bastırıyorum. "Bu bir galibiyete benziyor."

"Nate," diye homurdanıyor babam. "Kendini topla. Ben ciddiğim."

Buna bu kadar uzun süre tahammül ettim çünkü Elise öldükten ve Claire'i götürdükten sonra zamana ihtiyacın olduğunu biliyordum."

İsimlerini duymak beni o kötü yere geri götürüyor. Umutsuz yere. Üç yıldır bunun üzerinde durmayarak hayatta kalmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim."

Hüzün yüzünü kaplıyor. Beni rahatlatmak ister gibi elini uzatıyor ama aramızda bir karış boşluk bırakıyor. Konu bu olduğunda, babam onu itmeme alışkındır.

"Onu geri getirmek için sahip olduğum her kuruşu harcayacağımı biliyorsun. Eğer bu acıyı senden alabilseydim, hayatımın geri kalanını bir köprünün altında fakir bir şekilde geçirirdim, evlat."

Paranın düzeltemeyeceği bazı şeyler vardır. *Onunla* Elise'i mi yoksa kızı Claire'i mi kastettiğinden emin değilim. İkisi de imkansız durumlar. Nişanlım öldü. Kızı, büyük Hatcher ailesinin bile ödeyemeyeceği bir yasal ordu tarafından benden uzak tutuluyor.

Babama sempatisini takdir ettiğimi söylemek istiyorum. Hatta belki de aramızdaki mesafeyi kapatıp bana sarılmasına izin vermek istiyorum. Ama her seferinde bir şey beni durduruyor. Hayatımın en büyük travması hakkında konuşmak, onu *hissetmek* anlamına geliyor.

"Seninle bir anlaşma yapalım," diye teklif ettim.

"Olmak mı?" Bana bakışından, kaçınma davranışından dolayı hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum.

"Yeni asistandan kurtul, ben de bugün Julia ve seninle yemeğe çıkayım."

Gözleri kısıldı. "Öğle yemeği planın olduğunu sanıyordum?"

Telefonumu çıkarıp ekranı kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Şuna bak, az önce iptal ettiler."

Dudaklarını birbirine bastırarak, onaylamadığını belli edercesine başını sallar. "Olmaz. Asistanınız kalıyor. Ve bil diye söylüyorum, ona bir sözleşme ve maaş avansı teklif edildi. Düpedüz bir pislik gibi davranarak onu korkutamazsın."

"Para israfı, baba. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Bakışlarını dikti, yüzünde bir küçümseme parıltısı belirdi. "O zaman bebek gibi davranmayı bırak." Yanımdan geçerken kıkırdayarak sırtıma vuruyor. "Jules ve ben Çin Mahallesi'nin sunduğu en iyi dim sum'un tadını çıkarırken senin açlıktan ölmek üzere olan kışını düşünüyor olacağız."

"Evet, evet."

O kazanmadı. Yeni kız uzun sürmeyecek. Asla sürmez. Öyle ya da böyle... Asistanlarım her zaman beni terk eder.

2

Spencer

"C Harlie, elimden geldiğince oyaladım ama eğer bu arabadan inmezsen" - dikiz aynasından bakıyorum at ve Sarışın kadın arkasında Biz ve onu kısır kaş çatma

"Karen aracından inip lastiklerimi kesecek." "Nasıl yap sen Hatta Biliyorum onu İsim mi? Biz Yapma. Biliyorum

Las Vegas'taki herhangi biri." Küçük kız kardeşim Charlotte s u r a t ı n ı astı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Gözlerimi deviriyorum ve homurdanıyorum. "Aslında onun adını bilmiyorum. 'Karen' bir deyim."

"Buradan nefret ediyorum."

Las Vegas'a geleli tam bir hafta oldu ve Charlie'nin sürekli verdiği tepki bu. Sadece bir cümle öğrenmiş bir papağan gibi. Konuşmalarımız "*Hey, Charlie, yeni dairemizdeki büyük yatak odasını ister misin?*" gibi *bir* şey oluyor. Buradan nefret ediyorum. "*Hey, Charlie, yeni okul kıyafetleri için alışverişe gitmek ister misin?*" Buradan nefret ediyorum. "*Charlie, en sevdiğin yemeği yapmama ne dersin, Cubanos?*" Domuz omzunu altı saat boyunca ağır ateşte pişirdim ve hatta Küba ekmeği satan bir fırın buldum çünkü küçük kız kardeşimin evinden bir parça tatmak isteyeceğini biliyordum. Peki benim aşk emeğime ne dedi? *Buradan gerçekten nefret ediyorum. Buraya* gelmeliydim.

Okulun ilk gününde ruh halinin düzelmeyeceğini tahmin ediyordu.

"Tamam, huysuz." Ortak şeritten çıkmaya çalışmak için sinyali yakıyorum. "O zaman onun yerine park edip seninle yürümek zorunda kalacağım. Ve bil diye söylüyorum, dünyanın en utanç verici ablası olacağım. Tüm küçük arkadaşlarının önünde sana vereceğim kocaman, özensiz öpücük yüzünden yanakların sırılsıklam olacak."

Charlie yolcu koltuğundan bana bir bakış fırlattı. Daha on bir yaşında ve gerçekten önde olmaması gerekiyor ama bugün özgüvenini artırmasına yardımcı olmak için bir istisna yaptım. Yeni kız olmanın berbat bir şey olduğunu biliyorum. Ama bunu yaşayan tek kişi o değil. Gelecek hafta ben yaşayacağım. Hessler Grup'ta çalışmayı seviyordum. Patronum Hank, her şeyden çok bir akıl hocası oldu. İstifa edip ülkenin öbür ucuna taşınmak kalbimi kırdı. Bu benim ilk tercihim değildi. Aslında, son çarem di.

"Bu bakış ne için?"

"Benim hiç arkadaşım yok, Spencer. Bütün arkadaşlarım Miami'de."

Bu biraz abartı oldu. Charlie'nin Halley adında iyi bir arkadaşı ve Roblox oynadığı bir avuç çevrimiçi tanıdığı var. Ama yine de onu evimizden koparıp okul yılının ortasında buraya taşıdığım için kendimi suçlu hissediyorum.

"Çabucak arkadaş edineceksin. Söz veriyorum." Dizini iki kez okşadım ve sonunda biraz sıktım.

Sessizleşiyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken kalbim sıkışıyor. "Bunu neden yaptın? Miami'de bir evimiz vardı. Şimdi boktan bir dairemiz var. Gerçekten iyi biri olmasına rağmen Jesse'den ayrıldın. Ve en kötüsü de annemi terk ettik."

Sinyali kapatıyorum ve koltuğumda rahatlıyorum. Dişlerimi sıkarak ağlamamaya çalışıyorum. Charlie'nin Jesse'nin ne yaptığını ve neden ayrılmak zorunda kaldığımızı anlamadığını biliyorum. Onu koruduğumu anlayamayacak kadar küçük. Yapamam.

Büyük hatam için ondan af bile dileyemezdim çünkü o zaman ona bir ilişkinin ürünü olduğunu açıklamak zorunda kalırdım. Kazara bir ilişki ama yine de.

Bu yüzden birbirimize hiç benzemiyoruz. Ben bronz tenliyim ve kalın, doğal kıvrırcık siyah saçlarım var. Charlie'nin ince sarı saçları ve mavi gözleri var. Charlie şarkı söyleme konusunda bir dahidir. Şampuan şişemi mikrofon olarak kullanıp Katy Perry'nin "Roar" şarkısını söylediğimde duş perdemin içten içe öldüğüne yemin edebilirim. O kadar farklıyız ki, çoğu zaman onun dadısı sanılıyorum. Ama anneme son nefesime kadar onun sırrını koruyacağıma söz verdim. Gururunu kırmamak için değildi. Charlie'nin asla bir kaza ya da istenmeyen biri olduğunu hissetmemesi içindi. Biz bir aileydik ve hep öyle kalacağız.

Ailemizden geriye kalanları bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ama Charlie ne zaman Las Vegas'tan ya da benden nefret ettiğini söylese -ki bunu duymamış gibi yapıyorum- kalbime küçük bir kesik daha atılıyor. Binlerce kağıt kesiğiyle ölmek gibi geliyor.

"Pekâlâ küçük hanım, vakit geldi. Ya sırt çantayı al ve hemen dışarı çık ya da o büyük, özensiz öpücük için kendini hazırla."

"*Tamam.*" Emniyet kemerini çözüyor ve yepyeni mor sırt çantasını bacaklarının arasından çekip çıkarıyor. "Ama bil diye söylüyorum, okuldan sonra kaçıyorum. Sana iyi hayatlar."

Küçük kız kardeşimin kaçması en büyük beş korkumdan biri olmasına rağmen tehdidi beni korkutmuyormuş gibi davranıyorum. "Pekâlâ. Güvenli yolculuklar. Sadece bu geceki destansı eğlence planımızı kaçıracığın için üzgünüm."

Çevresel görüş alanından bana gizlice bir bakış atıyor. "Ne planı?"

"Las Vegas'ta kimseyi tanımadığımızı söylediniz ama *yanılıyorsunuz, yanılıyorsunuz, yanılıyorsunuz,*" diye şarkı söylüyorum. "Eski patronum Lennox'u hatırlıyor musun?"

Tek gözünü kaşıdı, hatırlamaya çalışıyor. Miami'den ayrılmadan önce sadece birkaç ay doğrudan Lennox için çalışmışım. "Mor saçlı kadın mı?"

"Onda bundan daha fazlası var, ama elbette. Bu gece arkadaşı Avery için Strip'te şık bir doğum günü partisi düzenliyor."

"Strip yetişkin partileri içindir. Gidemeyeceğimi biliyorsun." Charlie bana kaşlarını çatıyor, gözlerinden öfke akıyor. "Peki bana kim bakıcılık yapacak, ha?"

"Debbie Downer, tahmin et ne oldu? Lennox House of Blues'u kiraladı ve bu özel bir etkinlik. Kontrol ettim ve gelebilirsin. Ama su ya *da* Dr. Pepper dışında bir şey koklarsan, *Tanrı yardımcım olsun-*"

"Yapmayacağım. *Yapmayacağım*," diye sızlanıyor Charlie. "Shirley Temples iyi mi?"

Tartışırken yanağımın içini çiğniyorum. Shirley Temples alkollü içkilere çok benziyor. Çocuk Hizmetleri'nin gelip Charlie'yi benden almaya çalışması için *bir kez* hata yapmam yetiyor. Altı yaşındaki bir çocuğun yasal vasiliğini aldığımda sadece on sekiz yaşındaydım. Vaka çalışmamız da dahil olmak üzere herkes bu işte başarısız olacağımı düşünüyordu ama ben kız kardeşime sağlıklı ve güvenli bir çocukluk yaşatmayı hayatımın amacı haline getirdim.

"Damlatmaz bardağa koyarlarsa Shirley Temple sipariş edebilirsiniz."

İnliyor. "Çok eziksin."

"Ya da bunu es geçebilir miyiz?" Uyarırcasına bir kaşımı kaldırıyorum. "Hayır. Ben gitmek istiyorum. İyi olacağım."

Yukarıda bir çarpı işareti yapıyor ve serçe parmağını uzatıyor - gizli kardeş işaretimiz. "Yemin ederim."

Serçe parmağımı onunkine geçirip olabildiğince sıkıyorum. "Bu nihayet bir gülümseme mi?"

Gözlerini devirip başını sallıyor ama küstah ifadesi yerini sıcak ve geniş bir gülümsemeye bırakıyor.

"Seni seviyorum, Charlie. Bunun çok fazla değişiklik olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum iyi olacağız. Yaptığım her şey

Sana. Bana güvenmeni istiyorum, tamam mı?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama arkamızdaki arabadan gelen gürültülü bir *korna sesiyle* kesildi ve ikimiz de sıçradık. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" D i r e k s i y o n a vururken ılık atıyorum. Haftalardır küçük kız kardeşimle yaptığım tek tatlı konuşmayı mahvettiğı için arkamdaki Karen'a o kadar kızgınım ki küfür a  z ı m d a n kaçiverdi. "Ben Özür dilerim. O kelimeyi söyleme."

Bana alaycı bir sırıtış attı. "Hangi kelime?"

İki parmağımı şakağıma dokunduruyorum ve başım ağrıyormuş gibi küçük daireler çiziyorum. "*Biliyorsun*. Sana iyi bir rol model olmak için çok çabalıyorum. Ama ben de insanım ve arada sırada ağzımdan kötü kelimeler kaçıyor."

Yolcu kapısını ardına kadar açarken kıkırdıyor. "Oh lütfen, Spence. *Bugün* ilk kez kaymıyorsun bile."

Kapıyı işaret ediyorum. "Çık dışarı."

Bana bir öpücük verdikten sonra cipten indi ve kapıyı çarparak kapattı.

"Nazik ol," diye homurdanıyorum nefesimin altında, beni duyamayacağını bildiğim için. Bu gerçekten güzel bir şirket aracı. Sigortalı olduğunu söylediler ama sıyrık ve çiziklerden sorumlu olup olmadığını bilmiyorum. İlk iş günümde şirket malını mahvetmiş olarak gelmek istemiyorum.

Charlie'nin adımlarını hızlandırarak uzaklaşmasını izliyorum. O okulun çift kapısından geçip öğrenci kalabalığının içinde kaybolana kadar ayrılmıyorum. Bu hafta başında okulu gezmiştik. İlk dönem fen dersinde nereye gideceğini çok iyi biliyor.

Tam v i t e s değiştirirken arkamdan bir korna sesi daha geliyor. Kanım kaynamaya başladı. Yumruklarımı öyle sert sıkıyorum ki eklemlerim çatlıyor. *Yapma, yapma*. Sakinleşmeye çalışıyorum ama...*siktir et*. Arabayı parka geri atıyorum ve elimi kapı koluna koyuyorum, hazır için git ver bunu

ama birden içimde bir şey beni geri çekti.

Daha 23 yaşındayım. Öfkeli biri olsaydım ve bu B'ye avazım çıktığı kadar küfretseydim kimse şaşmazdı. Las Vegas'tayım. Strip'teki partilere gidip adımı hatırlamayacak kadar sarhoş olmalıydım. Ama ayrıca, ben *sadece* yirmi üç yaşında biri değilim.

İç çekiyorum ve kapı kolunu bırakıyorum.

Ben sadece ablası değilim, Charlie'nin şu anda sahip olduğu tek annesiyim. Yaptığım her şey onun için sonuçlar doğurabilir. Ya arkamdaki pislik, bugün edindiği tek arkadaşının annesiye? Ya da daha kötüsü, ilk aşkının annesiye? Dürtülerimle hareket edemem. Annemin beş yıl önce öldüğü günden beri, kendimden önce Charlie'yi düşünmek benim işim oldu.

Gururumu ayaklar altına alıp dikiz aynasından göz teması kuruyorum. Dönüş sinyalimi yaktıktan sonra şeridi çok uzun süre kapattığım için özür dilemek amacıyla avucumu kaldırıyorum.

"Deniyorum anne," diyorum usulca, ön camdan parlak mavi gökyüzüne bakarak. "Sana *SÖZ* veriyorum, deniyorum."

3

Spencer

"A "Karaoke yapmak isteyen var mı?" diye sordu garsonumuz içkilerimizi getirirken. Charlie ve ben bir süredir Bütün gece kraliyet ailesi, doğum günü kızının VIP kabininde oturduk. İlk kez şişe servisi alıyoruz. Ama reşit olmayan kız kardeşimle dayanışma içinde, sadece Shirley Temples yudumluyordum.

"Ciddi misin? Kimse yok mu?" Sunucumuz elindeki panoyu havada sallayarak masamızdan bir yanıt almaya çalışıyor. "House of Blues'dasınız. Şu yalnız sahneye bakın. Birinin şarkı söylemesi lazım."

Bakışlarımdan kaçan Charlie, tuttuğu elleriyle panoya uzanıyor. Bir refleks gibi panoyu yakalıyor ve karşımda oturan Lennox'a uzatıyorum. "Sadece içkilerimiz lütfen." Charlie'ye sert bir bakış fırlatıyorum.

"Size normal Sprite," diye mırıldanıyor garson, Charlie'ye gazlı kokteyli uzatırken. "Ve bu da diyet. Sadece biraz nar ekşisi ve vişne yok." Önüme siyah bir peçete koyuyor ve içeceğimi onun üzerine yerleştiriyor.

Servis görevlisi herkese içkilerini dağıtmaya başladı. Doğum günü kızı Avery için Mai Tai. Hamile eski patronum için bir Perrier. Ve bir çeşit viski, burbon veya

Aşırı zengin erkeklerin kocaları için içmekten hoşlandıkları üst raf likör.

Lennox ve Dex eski patronlarıymken iki yıldır arkadaşım oldular. Avery ve kocası Finn ile birkaç saat önce tanıştım ve şimdiden beni ve Charlie'yi aileden biri gibi benimsediler. Benden büyük kız arkadaşlarım olması hoşuma gidiyor. Bir kez olsun küçük kız kardeşi oynayabiliyorum.

"Benim için karaoke yok," diyor Lennox ve elindeki panoyu garsona geri veriyor. Uzun kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. Charlie onu "mor saçlı kadın" olarak tanıyor olabilir ama Lennox hamile kaldığında saçını boyamayı bırakmış. Ona göre, bunun yerine kullandığı tamamen doğal, organik menekşe rengi, saçlarının zengin esmerliğini fethedemiyor. Yine de güzel kokuyor. Başını her arkaya attığında ve güldüğünde bir nane patlaması oluyor.

"İyi karar," diyor kocası Dex, kurnaz bir gülümsemeyle. Kadının yuvarlak karnını şefkatle okşuyor. "Jake kolayca ürküyor," diye ekliyor.

Lennox dilini çıkararak karşılık verir. Haksız değil. Onu şarkı söylerken duydum. "Şaşırtıcı" yetersiz bir ifade. *Neredeyse* benimki kadar kötü.

"Jake? Sonunda bir isimde karar kıldınız mı?" Başımı eğdim. ve Dex'in yüzündeki duygusal ifadeyi inceleyin.

Başını sallıyor ama gözleri Lennox'un midesine takılı kalıyor. "Jacob. Büyükbabamdan sonra."

"Bu çok hoş." Dikkatimi Avery ve Finn'e çeviriyorum. "İkiniz için bebek planınız var mı?"

"Umarım yakında," diye yanıtlıyor Finn. Avery'nin şakağına yumuşak bir öpücük konduruyor ve Avery ona biraz daha sokuluyor.

"Yine de çok erken değil." Avery gözlerini bana dikti. "Lennox hamileliği hiç de çekici göstermiyor."

"Evet, şekerle kaplamayacağım. Bu yaşayan bir cehennem." Vanna White gibi kendi göğsünü işaret ediyor. "Ama iyi tarafı, göğüslerim her zaman kocaman görünüyor."

"Len," diyor Finn, onu dürterek. "Küçük kulaklar." Küçük kız kardeşime doğru başını sallıyor.

"Sorun değil. Memelerin ne olduğunu biliyorum," diyor Charlie gururla.

Mahcup bir şekilde elimle gözlerimi kapattım. *Harika ebeveynlik, Spence. Gerçekten.*

"Ne içiyorsun, Spencer?" Lennox soruyor. "Bu iyi görünüyor. Sanırım bebeğin canı şeker çekiyor."

"Hepsi senin olsun." El değmemiş ikimi hevesle ona uzattım. "Diyet ama."

Lennox kaybolan garsonu bulmak için etrafına bakınır. "Oh, bir tane bulabilirim-"

"Hayır, lütfen! Al şunu," diye ısrar ediyorum. En azından bunu yapabilirim.

Böyle varlıklı arkadaşlara sahip olmak rahatsız edici. Bu gece hesabı onların ödemesine izin vermekten başka çarem yoktu. Ayrıca bu partiden önce akşam yemeğini ödemek için ısrar ettiler. *Tanrıya* şükür, çünkü o et lokantasını karşılayamazdım. Charlie'ye fazla yük olmamak için yemeği paylaşmamız gerektiğini söyledim. İşe yaradı. Charlie parti için iştahsız olacak kadar heyecanlıydı ve son zamanlarda ben de kuş gibi yemeye çalışıyordum.

Bu masadaki insanlar için bin dolarlık bir akşam yemeği hesabı hiçbir şey. Bana göre, McDonald's'ın değerli menüsü biraz büyük geliyor. Elimdeki tüm parayı Avery'ye doğum günü hediyesi almak için harcadım. Bütün bozuk paramı biriktirdikten sonra bile, doğum günü kızını için tasarımcı elinden çıkma bir debriyaj almam mümkün değildi. Akşam yemeğinde herkesin önünde hediyesini açtığında biraz dehşete düştüm. Bana kocaman sarıldı ve hemen Herms bilekliğini değiştirerek bu akşamki partisinde yeni markasız çantasını kullandı. Ya Avery bu gezegendeki en samimi, en mütevazı zengin insan ya da bana acıyor.

Lennox ikisinden bir yudum aldıktan sonra, "Oh, bu tam isabet," diyor. "Zaten içeride dans ediyor."

Ona gülümsüyorum, küçük jestim bebeğini mutlu ettiği için memnunum. Charlie bebeğin gözlerini aana kadar çok hassas bir andı.

Ağzını. "Spencer, hamile misin?"

"*Charlie*," diye tısladım. "Neden bana bunu soruyorsun?"

"Çünkü senin göğüslerin de kocaman görünüyor. Dışarı fırlıyorsun elbisenin."

Önce Lennox, sonra da Avery ile göz göze geldiğimde çenem düştü. İkisi de gözlerini dikmiş bana bakıyor, far ışığına tutulmuş iki geyik gibi. Önce Finn'e, sonra da Dex'e bakıyorum, ikisi de bakışlarımdan ve görünüşe göre geniş göğüs dekoltemden kaçınıyor.

"Bu *çok* kaba," diye kız kardeşimi azarladım. "İnsanlara asla böyle söyleme."

"Ama sen öyle misin?" Gözleri umutla parıldıyor gibi görünüyor. Gerçekten bir bebeğin iyi bir haber olacağını mı düşünüyor? Elimdeki çocuğa zar zor bakabiliyorum.

Masadan kalkıyorum ve başımı dik tutmaya çalışarak ayağa kalkıyorum. "Biraz kız kardeşime göz kulak olabilir misiniz? Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Elbette," diye mırıldanıyor herkes bir ağızdan.

"Nereye gidiyorsunuz?" Charlie masumca soruyor.

Onu affetmek zorundayım çünkü o 11 yaşında. Ama Tanrı aşkına, filtresiz bir çocuk kadar öfkeli bir çocuk yoktur. Gözlerimi kısarak cevap veriyorum, "Bara. Alkollü bir içki için çünkü kesinlikle hamile *değilim*."

Kendimi mahcup hissederek, barın yanında gizlenirken elbisemin yakasını milyonuncu kez yukarı çekiyorum. Barmen en az bir düzine kez yanımdan geçti ama tezgâhın en ucundaki dikkatini çekemiyorum. Bira musluklarının etrafını saran kalabalıkla ilgilenmekle meşgul. Beni rahatsız etmiyor. Kız kardeşimin beni aşağılamasından sonra masama dönmek için acele ediyor değilim.

Her zaman böyle değildi. Küstahlığını serbest bırakması yeni bir gelişme. Ne zaman suratına bir tokat atmak istesem, kendimi tumbul, pembe yanakları hayal etmeye zorluyorum,

parlak mavi gözleri ve küçük sarı at kuyrukları. Beş yaşındaki Charlie'ye kızgın kalmak zor. Çok tatlıydı. Ve o tatlı küçük kızın hala orada *bir yerlerde* olduğunu biliyorum. Açıkça merak etmesine bile kızgın değilim. Hamile olup olmadığımı sormak için uygunsuz bir zamandı elbette ama sorusu canımı acıttı çünkü gözlemi yerindeydi. Bu eski bir parti elbisesi ve eskiden üzerime çok daha iyi oturuyordu. Şimdi o Ben kapalı benimİlaç, Ben kazanıyor Ağırılık.

Belli ki fark ediliyor.

Ama başka ne seçeneğim var ki? Yiyecek, barınak, telefon, internet ve okul malzemeleri pantolon bedenimden daha önemli. Bu, genişleyen belimin bana eziyet etmediği anlamına gelmiyor. Diyet yapıyorum ve diyet derken neredeyse hiç yemiyorum. Ama tartıya her çıktığımda, rakam sürekli yükseliyor.

"Bir içki alamaz mısın?"

Öyle irkildim ki, köpek yavrusu gibi ciyakladım. Sol tarafımda, altın sarısı saçları ve koyu mavi yeşil gözleriyle *dikkat* çekici derecede *yakışıklı*, seksi bir Adonis bana bakıyor.

"Nereden geldin sen?"

"Görünüşe göre ince hava." Sırıttıyor. "Beni gördüğünü sanmıştım. Seni korkutmak istememiştim." Kısa bir an için bakışları göğsüme kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. O kadar hızlıydı ki, hayal etmiş olabilirim. Ya da belki de kasıtsızdı. Her iki durumda da, kendime gelmemi sağladı ve elbisemin yakasını yukarı doğru çektim. Sorun şu ki çok sert çekiyorum ve mini eteğim o kadar yukarı kalkıyor ki iç çamaşırım ortaya çıkıyor. Hızla aşırı düzeltme yaparak elbiseyi aceleyle aşağı çekiyorum ve yemin ederim göğüslerimin derin V yakadan kurtulurken çıkardığı *pat, pat* sesini neredeyse duyabiliyorum. *Oh, lanet olsun.* Bir elim yakamın etrafında kenetlenmiş, diğeri de elbisemin eteklerini şiddetle kavrarken, eve gider gitmez bu kıyafeti çöpe atacağıma sessizce yemin ediyorum.

"İyi misin?" Akıl sağlığım için gerçekten endişeli görünüyor.

"Beni kontrol ettiniz," diyorum elbisemi açarak. "Kız kardeşim bu elbise için çok şişman olduğumu ve her yerde patladığımı söyledi, ben de..." Bileğimi *fa lan fi lan* der gibi döndürüyorum. Detaylandırmama gerek yok. Az önce yaptığım garip dansı ilk elden gördü.

"Göğsünüzde çizik izleri var."

"Affedersiniz?" İfadesi beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

"Seni kontrol etmiyordum. Burada kırmızı izler var." Göğsüne vurarak endişe duyduğu bölgeyi gösteriyor. "Dikkatimi çeken de bu oldu. Biri seni yakalamaya çalışmış gibi görünüyor. Barın yanında tek başına durduğun, kıpır kıpır olduğun ve ağlayacakmış gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Parçaları birleştiriyordum."

"Oh, yanlışlıkla kendimi çizmiş olmalıyım." Bu elbiseyle çok fazla uğraşıyorum. Ama gözlemi karşısında şok oldum. Bu hipotezi ortaya atmak için ne kadar zamandır beni izliyordu? "Ben gayet iyiyim. Ablamın bana şişman demesi dışında."

"Kız kardeşler baş belası olabilir."

Küçümseme. "Yani anladın."

Bir gözünü kapatıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Gerçekten mi? Ben tek çocuğum. Ama o anda söylenecek en doğru şey buymuş gibi geldi."

Omurgamda boncuk boncuk terler oluşuyor. *Vay anasını. İşte başlıyoruz.* Önce aşırı ısındım, sonra yüksek sesli, aptal kahkahalar geldi ve bu adam hemen kaçmazsa, bütün gece aralıksız gevezeliğim tarafından kementle yakalanacak. Yirmi üç yaşındayım ama hâlâ flört etmeyi öğrenemedim. Muhtemelen bu kadar yakışıklı bir adamla riske girmemek en iyisi. Geleceğimde daha fazla aşağılanma görüyorum. Gülümseyerek, ipucunu anlamasını umarak arkamı döndüm.

"Kız kardeşiniz alınmasın ama gözlerini kontrol ettirmesi gerekiyor. Elbisen..." Sözünü bitirdiğinde geri dönüyorum. Bakışları zaman kazanmaya çalışıyormuş gibi yana kaymış.

"Öyle mi?" Dürtüyorum.

"Sana çok yaklaşıyor." Daha kışkırtıcı bir şey yerine güvenli bir cevap veriyor ve midemde küçük bir hayal kırıklığı oluşuyor.

"Saldırıya uğradığımdan endişeliydin. Aramızda oldukça güvenli bir mesafe bırakıyorsun. Ve kesinlikle göğüslerime bakmıyordun. Gerçekten iyi bir adam mısın yoksa bunların hepsi rol mü? Çünkü eğer öyleyse, *bravo*. Karakterine gerçekten bağlısın."

İçtenlikle gülüyor. "Buraya gelmeden önce, nedense utangaç olduğun izlenimine kapılmıştım."

"Peki şimdi, kendini aptal gibi hissetmiyor musun?" Elimi uzatırken gururla ışıldıyorum. "Ben Spencer."

"Nate."

El sıkışırken iki şey fark ettim. Birincisi, başparmağımın tırnağı bu sabah ucuz bir eczaneden aldığım ojeyle yaptığım manikür yüzünden çoktan yontulmuş. İkincisi, iki yüz bin dolarlık bir saat takıyor. Taç logosunu, eşsiz buz mavisi kadranını ve üçlü sayaçlarını tanıyorum. Bu bir koleksiyoncu saati. Bunu biliyorum çünkü aynı Rolex, Jesse'nin hayal panosunda parlak turuncu bir Lamborghini Urus'un hemen yanında.

Hep bir aile hayal ettim. Jesse çok zengin olmayı hayal etti.

"Çok güzel bir saat," diyorum, tepkisini dikkatle izleyerek.

Manşetini aşağı doğru çekerek örtüyor. "Teşekkür ederim. Senden hoşlandım-" Cümlenin ortasında duruyor ve önce kulaklarıma, sonra bileğime bakıyor. İltifat edecek bir takı arıyor olmalı, ama ben takmıyorum. "Dudaklar," diyor sonunda.

İyi kurtarış.

Aramızdaki sessiz sükûnet, hoparlörden gelen sarhoş bir sloganla çabucak doluyor. İlk başta biri sahneden mikrofonu kapmış ve olay çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyor. Bir iki mısra sonra Taylor Swift'in "Cruel Summer" şarkısının berbat sözleri duyuluyor ve karaokenin başladığını fark ediyorum.

Nate ve ben aynı dehşet ifadesini takınıyoruz. "Vay canına," diyorum kulaklarımı kapatma isteğime direnerek. "En azından bazı insanlar tezahürat yapıyor."

"Onlar kadar sarhoş olduğumuzu sanmıyorum."

Gülüyorum. "İçecek bir şey almadım. Barmenin bana ilgi göstermesini sağlayamıyorum." Omzumun üzerinden, hâlâ kalabalıkla ilgilenen siyahlar içindeki adama bakıyorum.

"Elbiseni tekrar aşağı çek. Bu davamıza yardımcı olabilir." Nate bana göz kırpmıyor ve omurgamda hızlı bir titreme yaratıyor. Bundan zevk aldığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Jesse ve ben daha yeni ayrıldık. Ama affedilemez sınırlar aşılmıştı. Güven kırıldı. İşimiz bitti. İlişkimizin ölümü için daha ne kadar yas tutmam gerekiyor?

Kırpıklarımı kırıştırıyorum. "Göğüslerim güvenle saklandı. Başka bir şey düşünmemiz gerekecek."

Yakınıma eğiliyor ve kolonyasının fısıltısı beni sarıyor. Toprak ve misk kokusunu tatlandıran bir miktar narenciye var. Bir an için kayboldum. Bu kokunun ne olduğunu bilmiyorum ama bu... bu... baştan çıkarıcı.

"Benim masamda şişe servisi var," diyor boğuk bir sesle.

"O zaman neden biz sıradan insanlarla barda takılıyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Sence neden?"

Başımı salladım. "Seni kandırmak istemiyorum. Seninle eve gitmemin imkanı yok. Kız kardeşimle geldim. Ben de onunla gidiyorum."

"Kendini aşılıyorsun. Sana sadece bir içki teklif ettim."

"Bu kadar mı?" Kollarımı kavuşturarak kuşkuyla sordum. "Bu kadar."

"Neden paranı seninle yatmayacak bir kız için harcıyorsun?"

Umarım yüzündeki sırıtış samimiyetimi takdir ettiği anlamına geliyordur. Umursamaz bir tavırla omuzlarını kaldırıyor. "Çünkü boşa harcayacak param var."

Ukala. Ya da belki *dürüst*? Bilmiyorum ama merakım beni boğuyor, o yüzden elini uzattığında tutuyorum. "*Sadece bir içki.*" Ama sanırım ondan çok kendimi uyarıyorum.

Nate elini platonik olarak tanımlanabilecek bir şekilde benimkiyle birleştiriyor. Bu, bir güvenlik görevlisinin ünlü birini masaya yönlendirmesi gibi bir şey; tam bir centilmenlik. Dairesel kabininin önünü kapatan kadife ipe geldiğimizde, art niyetinin seksle hiçbir ilgisi olmadığından ve bunun yerine vücudumun parçalarını bodrumunda kilitli bir sandık dondurucuda saklamadan önce kanlı bir sonla karşılaşacağımdan endişeleniyorum.

İpi çözüyor ve kabine kaymam için eliyle işaret ediyor ama ayaklarım sabit kalıyor.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor kayıtsızca.

"Seri katil değilsin, değil mi?"

Bana muzip bir sırıtış göstermeden önce dudaklarını ıslatıyor. "Öyle olsaydım, gerçekten sana söyler miydim sanıyorsun?"

"*Yürümek* mi?" sorusunu yeni duymuş bir köpek yavrusu gibi başımı eğiyorum. "Sanırım, eğer dikkatsiz bir katil olsaydın."

"Özensiz olmak benim tarzım değil."

"Yani ya bir katilsin ve yetenekli bir yalancısın. Ya da beni yanlış bir güven duygusuna sürüklüyorsun ve seks gerçekten senin son oyunun." Ağzını açıyor ama ben işaret parmağımı kaldırarak sözümü bitirmedigimi gösteriyorum. "Ya da sen aslında iyi birisin ve ben resmen çok fazla *Dateline* izledim, bu yüzden sürekli bir paranoya halinde yaşıyorum."

"Bitirdin mi?"

"Evet."

"Dördüncü seçenek: Aniden biten ciddi bir ilişkim vardı ve hala atlatabilmiş değilim. Belki de yatağa atlamak için bu kadar hevesli olmaman hoşuma gidiyordur çünkü şu anda b i r i y l e çıkmıyorum ve tek başa çıkabileceğim şey bu her neyse."

Oh, Tanrım. Belki de yeni bekardır ve toparlanmaya çalışmıyordur diye düşünmeden seri katile atladım. Artık resmileşti. Artık *Dateline* yok. "Yani sadece flört mü?" Utana sıkıla sordum.

"Bu flört mü? Eskiden barlarda kadınlarla tanıştığımda flört etmek daha az suçlayıcı gelirdi."

"Özür dilerim. Şimdi iyi davranacağım. Bak ne diyeceğim? Bunu telafi etmek için *sana* bir içki ısmarlamama ne dersin?" Sözlerime anında pişman oluyorum çünkü ya beni kabul ederse ve saatine bakılırsa içtiği içki muhtemelen benim aylık kirama mal oluyor.

"Teşekkür ederim. Ama kalırsan, ben ısmarlıyorum. Pazarlık yok. Yine de sana baskı yapmayacağım." Bana bakmadan önce yanımdan geçip kabine girdi. "Seçim senin."

4

Nathan

| gerçekten gitmesini bekliyordum. Ama gitmediğine sevindim.

Bu gece buraya sadece Finn Harvey ile konuşmak için geldim. Yeni karısını iki haftalık bir tatil için Yunanistan'a götürmeden önce bir gece daha şehirde kalacak. Büyükbabasının sahip olduğu arsa hakkında bir cevap için iki hafta bekleyemem. Babamın yeni projesi için çok fazla hareketli parça üzerinde belirleyici bir faktör.

Basit bir arama yeterli değildi. Yıllardır iletişim kurmadığım eski bir arkadaşımın bir iyilik istedim. En azından ona güzel bir wagyü bifteği ısmarlamak istiyordum ama akşam yemeği için vakti yoktu. Tek seçeneğim davetini kabul etmek ve gitmeden önce onu bu gece yakalamaktı. Ama buraya geldiğimde, sırf iş konuşmak için karısının doğum günü partisini bastığım için kendimi bir pislik gibi hissettim. Spencer'ı barın yanında gördüğümde oyalanıyordum.

Her şey kendime yaptığım bir meydan okumayla başladı. Babam yalnız olduğumu düşündüğü için bana yeni yönetici asistanları dayatıyor. Belki bir iki randevuya çıkarsam, bu onu yatıştırmaya yetecek ve huzur içinde çalışmama izin verecek.

Spencer menüyü öyle bir inceliyor ki, on dakika içinde kaybolacak bir içecek değil de kalıcı bir dövme seçtiğini sanırsınız. "Hiçbir şey iyi görünmüyor mu?" Ben soruyorum.

"Tam tersi," diye cevap veriyor, başını kaldırmadan. "Her şey iyi görünüyor ve ben sadece bir tane alıyorum."

Çok tatlı. Ve kazara seksi. Ama aklımın oraya gitmesine izin vermeyeceğim. Zengin tenini ya da bronz omuzlarına dökülen, gevşek bukleler halinde sabitlenmiş kalın, koyu saçlarının güzel kontrastını düşünmeyi reddediyorum. Sopa figüründen çok uzak ve yumuşak kıvrımlarının ellerimde nasıl hissettireceğini hayal etmeme kesinlikle izin vermeyeceğim.

Elise öleli üç yıl oldu. İlk yıl kadın konusu önemsiz bir konuydu. Onlar benim dünyamda yoktu. İkinci yılın sonunda, zaman zaman kendimi yalnız hissettiğimi itiraf etmeliyim. Zaman zaman sadece fiziksel tatmin için eve bir kadın getirmeyi düşündüm ama suçluluk duygusu beni hep durdurdu. Biraz suçluluk çünkü bir kadının sadece bir gece bana eşlik etmesini istediğimi biliyordum. Ve daha derin bir suçluluk çünkü başka biriyle yattığımda Elise benim sonuncum olmayacak. O çizgiyi geçtiğim an, her şey değişecek. Her şey dağılacak. Seks yapmamayı tercih ederim.

"Size birden fazla almaktan mutluluk duyarım."

"Öyle mi, ateşli çocuk?" Sonunda büyük, kahverengi gözleriyle başını kaldırıp bana göz kırpmıyor. "Sence bunu karşılayabilir misin?"

"Etrafa biraz para saçacağım."

Kıkırdaması hafif ve havadar. Biraz rahatlamış görünüyor. Daha önce barda attığı gergin kahkahalar biraz at kişnemesine benziyordu. "Çok cömertsiniz. Ama cidden, sadece bir içki. Bu gece aklımı başımda tutmalıyım."

"Neden?"

"Burada uygunsuz niyetleri olan bir sürü son derece yakışıklı erkek var." Kaşlarını sallıyor.

"Hey, duruşmadan çıktığımı sanıyordum."

"Özür dilerim." Başını sallarken gözlerini kapatıyor. "Bir tanesi ağzımdan kaçtı. Sadece takılıyorum. Aslında bu güzel bir şey. Masamdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Ayrıca sahneye o kadar yakınız ki" -sesini alçaltıyor- "neredeyse sanatçıların terini görebiliyoruz."

"Eğer bu berbat karaokeye performans diyorsan, o zaman içkileri unut." Menüyü aldım ve ondan uzaklaştırdım. "Kavgacısın ve kesilmen gerekiyor."

"Ha! Nazik ol. Deniyorlar. Bazıları... terbiyeli."

Belli ki olaylara olumlu yönden bakmayı seven bir kadın. "Oraya çıkacak mısın?"

"Ah evet." Yüzündeki ifade son derece ciddiydi. "Ben kapanıştaki son oyuncuyum. Başka türlü bu partiyi nasıl bu kadar çabuk dağıtabileceklerini sanıyorsun?"

"Şarkı söylemen o kadar kötü mü?" "Etkileyici derecede berbat."

En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyorum. Kesinlikle farklı bir hayattaymışım gibi hissediyorum. "Hey, biraz daha yaklaşabilir misin?"

Başparmağını bilmem kaçınıcı kez yumruğunun içine sokarken gülümsemesi kayboluyor. Bu fark etmeye başladığım gergin bir tik. "Ne kadar yakın?"

"Ne kadar rahat edersen o kadar yakın."

Kabinin ortasına doğru birkaç santim hareket ediyor ama aramızda hâlâ yarım kol boyu mesafe var. Kısa bir duraksamadan sonra derin bir nefes alıyor ve kalçam onunkine değene kadar yaklaşıyor. Bu doğal geliyor, ben de kolumu omuzlarının üzerine kaldırıyorum. "Bu iyi mi?" Kontrol ediyorum.

Başını salladığında kolumu ona doluyorum ve teninin ne kadar sıcak olduğunu hissediyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa ve bu gece bir damla bile alkol almadıysa, o zaman bu sıcaklık onu sinirlendirdiğim için olmalı. Bu hoşuma gidiyor.

Kulağına fısıldamak için eğildim. "Bir fikrim var." Dudaklarım kulak memesine değdiğinde irkiliyor, sonra hemen kendini toparlıyor. "Kokteyl menüsündeki tüm içkileri sipariş etsek ama her birinden sadece bir yudum alsak nasıl olur? Böylece yine tek bir içki içmiş oluruz ama hiçbir şeyi kaçırmamış oluruz."

"Bu sadece bir grev için pahalı bir bar hesabı."

"Açıkçası hafif sıklet olduğunuzu ve bir içkinin fikrinizi değiştireceğini umuyorum. Bilirsin, uygunsuz niyetler

ve hepsi."

O kadar yakınım ki gülüşünü duymakla kalmayıp hissedebiliyorum. Kıkırdarken yanakları zıplıyor ve vücudu sarsılıyor. "Daha önce benim kadar alaycı bir erkekle tanıştığımı sanmıyorum."

"O zaman kaderimizde
varmış." "Öyle
görünüyor."

Ellerini birbirine vuruyor. "Tamam. Ben varım. Sekiz içki. Her birinden birer yudum. Belki ananaslı mojito'dan iki yudum çünkü kulağa harika geliyor."

"Tamamdır." Boştaki elimi havaya kaldırıyorum ve garsonun görünmesi bir saniye sürüyor. Bu akşam erken saatlerde hesabımı açması için ona siyah kartımı verdiğimde ekstra özenli davranmıştı. "Her şeyden bir tane," diyorum menüye dokunarak.

"Bira da mı?"

Spencer'a bakıyorum. Başını sallamadan önce hızlıca yüzünü buruşturuyor.

"Sadece kokteyller. Teşekkürler."

"Hemen geliyor." Garson kız masadan çekilir ve bara doğru ilerler. Akıllı kızdır. Kartlarını doğru oynar ve iyi bir iş çıkarırsa, bu gece VIP masalardan alacağı bahşişler muhtemelen birkaç araba taksidini karşılayabilir.

Spencer'ın telefonunun ışığı yanar ve bir mesaj önizlemesine bakmak için öne doğru eğilir. Aldığı mesajdan tatmin olmuş bir şekilde geri çekiliyor. Omuzlarına doladığım koluma tahammül etmek yerine bana sokuluyor. "Çok ileri gitmeye çalışmıyorum ama gerçekten çok güzel kokuyorsun." Demek istediğini anlatmak için derin bir nefes alıyor.

"Gerçekten mi?"

"Tahrik mi oldum, yoksa kendime bir şişe alabilmek için kolonyanı nereden aldığını mı sormak istiyorum, emin değilim."

İçimdeki suçluluk duygusunu görmezden geliyorum. *O geri gelmeyecek, Nate.*

Son bir yıl içinde birkaç kadınla çıktım. Şimdiye kadar hiçbirini kıvılcıma yaklaşmadı bile. Bu iyi, küçük bir adım. Spencer'dan numarasını istemeye niyetim yok. Onu bir daha asla görmeyeceğim, bu yüzden belki de çizgiyi geçmek güvenlidir.

"Tahrik olduğundan oldukça eminim," diye kulağına eğildim.

Eli dizimin kenarına doğru kayıyor. Adi olacak kadar yüksek değil, ama bunu bir davet olarak tercüme etmem için yeterli bir dokunuş. Uzun saçlarını omzundan ayırıp arkasına doğru çekiyorum. İlk kez gözlerimin göğsüne düşmesine izin veriyorum ve dekoltesinin derin yarıklarının tadını çıkarmak için kendime tam izin veriyorum.

"Ya da en azından ben tahrik oldum," diye itiraf ediyorum.

Başını çeviriyor, yanağı yanağıma sürtünüyor, sonra gözleri benimkilere dikiliyor. O kadar yakınız ki dudaklarımız birbirine değiyor. Öpüşmüyoruz. Sadece dudaklarımız sürtünüyor, birinin ilk hamleyi yapmasını bekliyoruz.

"Bu şarkıyı seviyorum," diye mırıldanıyor, nefesi ağzımı gıdıklıyor. "Bu şarkıyı biliyor musun?"

Tabii ki o meşhur piyano girişini hatırlıyorum. Karaoke makinesinde Alicia Keys'in "If I Ain't Got You" şarkısını acımasızca söyleyecek olan kişi için şimdiden içim sızlıyor. "Bunu biliyorum. Ben de çalabilirim."

"Piyano mu çalıyorsun?"

"Mhm." Ayrıntıya girmiyorum. Onu öpme dürtüsüne yenik düşmekten başka bir şeyle ilgilenmiyorum. Spencer'a doğru eğiliyorum, yumuşak dudaklarının baskısını üzerimde hissetmek istiyorum ama şarkıcı başladığı anda geri çekiliyor ve dikkati sahneye kayıyor.

Nedenini anlıyorum. Şarkıcı nefes kesici derecede iyi. "Sanırım doğum günü kızı bu gece için bir sanatçı tutmuş."

"Hayır, yapmadı," diye boğuk bir ses çıkarır Spencer. Sahneye bakarken yüzündeki renk soluyor.

Onu neyin ürküttüğünü merak ederek gözlerini takip ediyorum. Şok oldum görünce küçük bir sarı saçlı bir kız ile

Mikrofon. Sadece sesine bakarak bile otuzlu yaşlarında, tecrübeli, deneyimli bir kadın bekliyordum. Sesi zengin ve duygulu. Şarkı ilerledikçe, derin baritondan mükemmel perdeli melodik bir sopranoya zahmetsizce geçiş yapıyor. Yetenekli bir profesyonel gibi şarkı söylüyor.

"Lanet olsun, çocuk mu?"

Spencer cevap vermiyor. Onun yerine bakışları odanın içinde geziniyor. Bu küçük kız bütün bir kulübün dikkatini üzerine çekmiş ve sarhoş bir parti kalabalığını susturmuştu. İşte sesi bu kadar muhteşem.

"Hepsi kayıt yapıyor," diye nefes nefese kalıyor Spencer. "Herkes kayıt yapıyor."

"Fena fikir değil. Hayatımda daha önce bir çocuğun böyle şarkı söylediğini hiç duymamıştım." Telefonumu çıkardım. Sahneye doğrultup kayıt tuşuna basıyorum.

"Dur." **Bam!** Telefonumu elimden aldı. Masadan sekti ve ben de yerden almak zorunda kaldım. Koltuğumda doğrulup kırık telefonumu masanın üzerine fırlatıyorum ve paramparça olmuş ekranı gösteriyorum.

"Neyin var senin?" İsteddiğimden daha sert çıktı. Telefonum için üzülmiyorum. Ben de o kadar beceriksizim ki, yemin ederim birkaç haftada bir yenisini almam gerekiyor.

Parmağını çatlak seramiğin üzerinde gezdiriyor. "Aman Tanrım.

Onu ben kırdım." Gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Bu yeni. Üzerine bir kılıf koyma şansım olmadı. Önemli bir şey değil. Sen iyi misin?"

Şarkı nihayet sona eriyor ve yüksek sesli alkışlar ve tezahüratlar arasında alçak bir "bis, bis" gürültüsü kulübü doldurmaya başlıyor.

"Özür dilerim," diyor kucaklaşmamızdan kurtulurken. "Bu bir refleksti. Düşünmeden yaptım. Çok özür dilerim."

Elini tutmaya çalıştım ama çok hızlıydı. Benden uzaklaşıyor. Onu temin etmek istiyorum.

telefon hakkında bok. Sadece onu neyin kızdırdığını bilmek istiyorum. Çok mu hızlı davrandım ya da ona baskı mı yaptım?

"Spencer? Bekle. Ne-"

"Tanıştığımıza memnun oldum, Nate." Kaçarken arkasına bile bakmıyor.

Sersemlemiş, kafası karışmış ve biraz da kızgın bir h a l d e tek yapabildiğim onun kalabalığın içinde kaybolmasını izlemek.

Az önce ne oldu öyle?

Onu takip etmemem gerektiğini biliyorum. Daha iyi bilmeliydim ve bu geceyi sadece iş olarak tutmalıyım.

İşte bu yüzden kimseyle çıkmıyorum.

5

Spencer

"C Harlie, yavaşla," diye sesleniyorum küçük kız kardeşimin ardından. Üçüncü katımıza çıkan beton merdivenleri beceriksizce çıkıyordu.

kattaki daire. Ayağı takılacak ve öfkeden dudağını patlatacak. "Canının yanmasını istemiyorum."

"Neden umursuyorsun?" diye tersliyor.

"Çünkü sen benim kardeşimsin." Ayrıca, bu gece acil servise gidersek sağlık sigortamızın tüm muafiyetini ödemeyi dört gözle beklemiyorum.

Charlie durur ve merdivenlerin ortasında beceriksizce döner. Tökezliyor, ön dizi bükülüyor. Üç adım geride, refleks olarak iki kolumu birden açıp öne doğru düşmesini bekliyorum ama kendini tutuyor. "Ben değilim. Artık bir kız kardeşim yok."

Kollarını kavuşturmuş, yanakları kızarmış ve yüzünde acımasız bir çatık kaşla tehlikeli görünmek istiyor. Ama Charlie'yi çok iyi tanıyorum. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığında bunu anlıyorum.

"Bu doğru değil. Bana kızgın olsan bile ben hala senin kardeşimim."

Orada panikledim. Charlie'yi House of Blues'da sahneden indirdim, sonra da kışını bir Lyft'e attım. I

Lennox'a kendimi iyi hissetmediğimi ve acil bir çıkış yapmam gerektiğini mesajla bildirdim.

Tepkim dramatikti ama tüm telefonların kayıta olduğunu gördüm ve insanların niyetlerini biliyorum. Charlie, izlenme oranlarından para kazanmanın kolay bir yolu. O bir fenomen ve yeterince büyüdüğünde dünyayı ele geçirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum. Ama şimdilik, her yerde dijital tehlikenin olduğu bir çağda, onu internette istismar edilmekten korumam gerekiyor.

Charlie için normallik konusunda endişelenen tek kişi benmişim gibi görünüyor. Zaten babasız büyüdü. Annesini altı yaşında kaybetti. On sekiz yaşında bir çocuk izin kâğıtlarını imzalıyor ve onu anaokuluna bırakıyordu. Daha ne kadar şey yaşayabilir? Çocuk pop yıldızlarıyla ilgili hikayeleri ve servet ve şöhret dolu bir hayat karşılığında katlandıkları zulümleri okudum. Onun hayatının bir okul sonrası özel programına dönüşmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Kulüpte de söylediğim gibi, seninle bir daha asla konuşmayacağım."

"Tamam. Ne zaman başlıyoruz? Çünkü az önce benimle konuştun."

Ayağını yere vuruyor, gümbürtü merdiven boşluğunda yankılanıyor. "Anlamıyorsun, değil mi? *Senden nefret ediyorum*. Şarkı söylememe asla izin vermiyorsun. Sadece kıskanıyorsun çünkü şarkı söylemeye çalıştığında ölmek üzere olan bir kedi gibi ses çıkarıyorsun."

İncitici ama doğru. "Seni kıskanmıyorum, Charlie." En azından onun düşündüğü şekilde değil.

Kıskanıyorum çünkü Charlie benim için endişelenmiyor. Bir ebeveyn olarak başarısız olmaktan korkmuyor. Birinin beni almasından korkarak geceleri uyanık yatmıyor. Bu *benim* işim. Hasta olduğunu öğrendiğimizde annem bana bir çıkış yolu önerdi. Charlie'nin uzak bir akrabası tarafından bakılması için ayarlamalar yapacaktı ama ben reddettim. Ona ailemizi bir arada tutacağıma ve küçük kardeşimi koruyacağıma söz verdim. Ama konuşmak kolaydır. Yürümek çok daha zor.

Sıcak bir esinti yanımızdan geçip gidiyor. Gece yarısı bile Vegas yazının sıcağından kurtuluş yok. Alnında boncuk boncuk ter damlaları var. Kot şortu dizlerinin üstüne değıyor. İstemesine rağmen bu gece atlet giymesine izin vermedim. Çok fazla tenini göstermemesi için ona dar bir hırka giydirdim. Klimalı kulüpte iyiydi ama burada yanıyor. Belki küçük kız kardeşime karşı aşırı korumacıyım ama Charlie'nin de bir zamanlar benim olduğum gibi mağdur olmasından ve aşağılanmasından korkuyorum.

"Gel hadi. Yoruldum." Aşağı uzanarak tenime batmaya başlayan altın rengi, bantlı sandaletlerimi çıkarıyorum. Çıplak ayaklarım betona değıdiğinde rahat bir nefes alıyorum, ayak parmaklarım artık boğulmuyor. "Hadi eve gidelim."

Charlie'nin yanından geçerek merdivenleri çıkmaya devam ediyorum. Arkamda onun ayak seslerini duymadığımda, sahanlıkta duruyorum ve parlayan gözlerini görmek için dönüyorum.

"Ben gitmiyorum." Gözyaşları birikiyor, silahlanmış ve küçük hüsrana bombaları gibi yere düşmeye hazır. Böyle anlarda onun ablası olmak istiyorum, annesi değıl. Onunla birlikte bunun adil olmadığından ve annemin sebepsiz yere aşırı korumacı davrandığından yakınmak istiyorum. Ama doğru olanı yapmak zorundayım. İyi hissettireni değıl.

"Charlie, çekil. Deli ya da değıl, bu gece yatağında uyuyacaksın. Dışarıda değıl."

"Ama sen 'eve gidelim' dedin." Burnunu çekiyor ve iki elinin tersiyle yüzünü yokluyor, şimdi tüm gücüyle akan gözyaşlarını kontrol etmeye çalışıyor.

"Ee?" Parmağıını 3F dairesine çıkan son merdivene doğru uzatıyorum.

Beklediğim gibi yanımdan hışımla geçmek yerine, ayaklarını usulca sürüklüyor. Omuzları çöktü. Arkasında gözyaşlarından oluşan bir iz bırakıyor. Sessizce, onu zar zor duyabileceğim şekilde, "Burası bizim evimiz değıl" diyor.

Dün gece Charlie'ye dişlerini fırçalaması ve yüzünü yıkaması için havlamadım. O kadar üzgündü ki odasına girmesine izin verdim ve kapıyı arkasından kapatıp kilitledim. Eminim yastığı, ödünç almasına izin verdiğim parıltılı göz farıyla lekelenmiştir.

Şaşırtıcı bir şekilde kolayca uykuya daldım. Gecenin dramı beni dışarı çıkardı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, rüyamda *onu gördüm*. Seksi, nazik, tatlı Nate'i. Şansımı kesinlikle mahvetmiştim.

Fransız tostu hamuruna krep karışımını eklerken, ayak parmaklarımı fayans zemine sürüyorum ve utanç kâbusunu yeniden yaşıyorum. Bir saniye içinde Bay Başa Çıkılamayacak Kadar Ateşli'yi neredeyse öpüyordum, telefonunu kırıp olay yerinden kaçtım. *Rüyamda* öpüşmemiştik bile. Yine de üstsüzdü ve bana ayak masajı yapıyordu. Ben ise nedense parlak turuncu bir havlu kumaş tulum giymiştim. Kendi cinselliğimden o kadar uzağım ki rüyalarımda bile garip davranıyorum.

Jesse nadiren seks isterdi. Onu birkaç kez bir elinde aleti, diğerinde cep telefonu porno izlerken dürtülerini tatmin ederken yakaladım. Tek başına seksin bazen birlikte seksten daha hızlı olduğunu iddia ediyordu - sadece bir amaç için bir araç.

Ama ben olduğumu biliyordum. Sorun bendim. Seks çok ritüelistikti. Mükemmel tıraş olmuş, yeni duş almış olmalıydım ve bu sadece geceleri karanlığın örtüsü altında gerçekleşebilirdi. Beni gerçekten seksi hissettiren sadece bir çift bikini kesimli siyah iç çamaşırına sahiptim. Eğer birazcık bile şişkin olsaydım, her şey masadan kalkardı.

Yani bu eski nişanlıma haksızlıktı. O yaklaşmayı başlattığında, zavallı adam benim "hazırlanmam" için tam bir saat beklemek zorunda kalacaktı. Ve ikimiz de onun beni boşaltma şansının sıfır olduğunu biliyorduk. Vücudumun ne kadarını görebileceği ve neyin sallanacağı ile çok meşgul olurum.

ya da gamzeli. Seks sırasında düşündüğüm *en son* şey gerçek bir orgazm yaşamaktır.

Bahse girerim Nate, sevgililerinin yüzlerini yastığa gömüp avazı çıktığı kadar bağırmasına alışık bir adamdır. Aramızda bir şey olmaması iyi oldu. Fena halde hayal kırıklığına uğrardı. Tabii kahvaltıya kalmadıysa, bu durumda onu şaşkına çevirirdim. Yatak odası becerilerimdeki eksikliği, yemeklerimle fazlasıyla telafi ediyorum.

Tüm apartman tuzlu domuz pastırması ve çırpılmış yumurta, kalın, kabarık Fransız tostı ve taze sıkılmış portakal suyu ile kokuyor. Ama Charlie hâlâ ortalıkta yok. Gözlerimi devirerek yumurtasına bir çatal saplıyorum, tabağını ve portakal suyunu alıp odasına gidiyorum.

Kapının kilitli olmadığını ve azıcık açık olduğunu görünce şaşırdım. Ya gecenin bir yarısı çiş gelmiş ve kapıyı kilitlemeyi unutmuştu ya da bu onun barış teklifiydi. Bir kavgadan sonra barışmak için harcadığımız çaba biraz dengesiz. Ona en sevdiği yiyeceklerle dolu güzel bir kahvaltı hazırlıyorum. İsteksizce kapısının kilidini açıyor.

"Charlie?" Ellerim dolu, dirseğimle vuruyorum ve kapı ardına kadar açılıyor. Yatağında oturuyor, yorganını kucağına örtmüş, önünde kalın bir albüm açmış.

"Özür dilerim." Sanki sabahtan beri söylemeyi bekliyormuş gibi kelimeleri aceleyle söylüyor.

"Ben de." Tabağı ve bardağı kaldırıyorum. "Barış teklifi mi?"

Gülümserken yanakları şişiyor ve bana beş yaşındaki Charlie'yi hatırlatıyor. Aynı anda hem sıcaklık hem de suçluluk duygusuyla dolup taşıyorum. Hızla odayı geçiyorum, yemeğini komodinin üzerine koyuyorum, sonra da ona kocaman sarılıyorum. Başına ve yanaklarına öpücükler kondururken Charlie ciyaklıyor, bir yandan da onu gıdıklıyorum. Topuklarıyla karnımı iterek bana karşı koyması tam bir dakikasını alıyor.

Kıkırdamalar arasında nefessiz kalsa da "Kıpırdama," diye mızımızlanmayı başarıyor. Vücutuyla fotoğraf albümünün üzerinde koruyucu bir bariyer oluşturuyor. "Yırtacaksın onu."

"Tamam, tamam. Bitirdim. Hangi sayfaya bakıyorsun?"

Charlie doğrulur, sonra geriye, kumaş yatak başlığına doğru düşer. Ayak parmağıyla siyah albüm sayfasına vuruyor. "Bu annemin gerçek saç mı yoksa peruk mu?"

Düzinelerce hatıra defterimiz ve albümümüz var. Onlara kutsal kitap muamelesi yapıyoruz. Karalama defteri tutmak annemin hobisiydi ama hastalandığında bu bir saplantı haline geldi. Charlie için elinden geldiğince çok şey belgelemek onun göreviydi. Ben de oradaydım. Anıları aldım. Charlie fotoğrafları aldı.

Kamburumu çıkararak annemin sahilde çekilmiş dörde altı ebadındaki fotoğrafını inceliyorum. Bir fotoğrafta yalnız olduğu nadirdir. Bunu ben çekmiş olmalıyım. O günü hatırlıyorum çünkü gökyüzü çok tuhaftı. Tüm sahili mor bir pus kaplamıştı. Annem ve ben mor renkli kumların üzerinde şaşkın şaşkın durmuş, güneşin son ışınlarının parlak kırmızı şeritler halinde yayılmasıyla yanıyormuş gibi görünen okyanusu izliyorduk.

"Gerçek saç. Hastalanmadan önceydi," diye cevap veriyorum usulca. Annem peruktan nefret ederdi. Kaşındırıcı ve ağırdılar ama kemoterapi saçlarını aldıktan sonra onları taktı, sanırım çoğunlukla benim için. Böylece ona her baktığımda birlikte geçireceğimiz günlerin sayılı olduğunu açıkça hatırlamıyordum. "Henüz bilmiyordu ama bu filmde sana hamileydi."

Charlie yüzünü buruşturuyor. "Nasıl olur da hamile olduğunu bilmezsin? Bebeğin karnında hareket ettiğini hissetmiyor musun?"

Charlie'ye sperm, yumurta ve implantasyonun inceliklerini açıklamak zorunda kalacağım bir gün gelecek. O günün bugün olmadığı k e s i n .

"Henüz bir sınava girmemişti. Sadece sınava girdiğinde emin olabilirsiniz."

"Sana bir soru sorabilir miyim? Ama kızma." Temkinli ses tonu, bu sorudan hiç hoşlanmayacağım konusunda beni şimdiden uyarıyor.

"Elbette, ama dikkatli ol. Daha yeni barıştık."

Ellerini battaniyeyle örtülü kucağında birleştiriyor ve başparmaklarının uçlarını birbirine vuruyor. "Bir sınava girdin mi?"

Acı dolu bir hırıltı çıkardım. *Yine mi bu?* "Charlotte Riley, yemin ederim-"

"Az önce bir test yapmadan emin olamayacağınızı söylediniz."

Gözlerim kapanıyor ve burnumun kenarını sıkarak kızgınlığımla nefes alıyorum. Başka bir kadın olsaydı onu tokatlamak isterdim ama o benim küçük kız kardeşim olduğu için bunu açıkça ifade etmek zorundayım. "Bunun duygularımı incittiğini anlıyor musun? Bir kadına hamile olup olmadığını bebeğin çıktığını görmedikçe soramazsın. O zaman bile, bir insan büyüttüğü için biraz şaşırmış gibi davranmak kibarlıktır. Bu bir kız kuralıdır."

Tek gözünü kısıyor. "Numara yapmak ne demek?"

Ne demek istediğimi anladı mı? Sakin bir nefes alıp sinirlerimi kontrol ediyorum. "Numara yapmak demek. Evet, kilo alıyorum çünkü artık... *vitaminlerimi* almıyorum ve bu benim için çok zor. Bu yüzden bana şişman demeyerek ya da arkadaşlarımızın önünde vücuduma dikkat çekmeyerek destek oluyormuş *gibi davranmalısın.*"

Gözleri genişlerken ve dudakları aralanırken yüzündeki renk kayboluyor. "Bu yüzden mi kızdın ve beni kulüpte bıraktın?"

"Seni terk etmedim."

Bana öyle bir bakıyor ki, yüksek sesle söylemesi yasak olan şeyi söylüyor: Saçmalık.

"Peki, tamam. Seni uzun süre yalnız bırakmadım," diye ekliyorum.

"Asırlardır yoktun," diye sızlanıyor. "Ne yapıyordun?"

"Kaybol." Karalama defterini yavaşça kapatıp yere bırakıyorum. Yorganı geri çekerek kız kardeşime o kadar yaklaşıyorum ki neredeyse onun üstünde oturuyorum. İkimizin de üzerini örttükten sonra, battaniyenin altından dizini kendi dizimle dürtüyorum. "Bir adamla tanıştım."

Charlie önüne bakarken bir an sessizleşiyor. "Sevimli miydi?"

"Çok şirin." Çünkü "binilebilir" diyemeyeceğim kadar küçük.

"İyi biri miydi?"

Başımı salladım. "Kibar ve düşünceli. Biraz da komik."

Bana kaşlarını çatıyor. "Yatak odanızda mı?"

"Ne? Tabii ki hayır. Şarkı söylediğini duyunca onu terk ettim. Bu arada, bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısınız? Lennox ve Dex'i atlatıp sahneye nasıl çıktın?" Kayıt formunu elinden kaptığım zaman durumumu açıkça belirttiğimi sanıyordum.

"Onlardan kaçmadım. Onlara bana mesaj attığını ve sorun olmadığını söylediğini söyledim."

"Ve sana inandılar mı?"

"Sanırım." Yüzünde zerre kadar pişmanlık olmadan omuz silkiyor.

Çaylak hatası. Her zaman metni doğrulayın. On bir yaş bu saçmalık için en kötü yaşlardan biridir. Hâlâ inandırıcı bir şekilde masum olacak kadar küçükler ama yalan söyleme sanatında çok yetenekli olacak kadar da akıllılar.

Yatak odasına bakarken Charlie'nin burada ne kadar yersiz görüldüğünü fark ettim. Yeni şirketim bu kompleksin sahibi ve bize normal kiranın yarısı fiyatına mobilyalı bir daire teklif etti. Tabii ki atlardım. Jesse'yle mobilyaları nasıl paylaşacağımı bilemediğim için hepsini geride bıraktım. Bu birim iyi. Duşta küf yok. Halıda şüpheli bir leke yok. Tüm panjurlar sağlam ve işlevsel. Ama bir iş adamının evden uzaktaki evi gibi hissettiriyor. Küçük bir kızın odası değil.

"Süslemeliyiz," diye duyuruyorum. "Ne dersiniz? Boya yapamayız ama yeni bir yatak örtüsü ve uyumlu perdelere ne dersin? Şirin bir komodin ve şifonyer de alabiliriz."

Parlak mavi gözlerinde küçük bir pırıltı var. "Ama artık para harcayamayacağımızı söylemiştin. Biz fakiriz."

"Tutumlu davranıyoruz ve para biriktirmeye çalışıyoruz ama durumumuz iyi. Yeni mobilyalar alabiliriz. Çok çılgın şeyler değil. IKEA eşyaları. En azından bu odaya biraz renk katalım." Kısmen yalan. Gerçekten de yeni eşyalara paramız yetmiyor ama bunun için kredi kartımın limitini sonuna kadar kullanacağım. Charlie sevdiği bir odayı hak ediyor.

Başını sallıyor, evinin panoramik manzarasını seyrederek gülümsemesi genişliyor. Aklından sayısız fikir geçtiğine eminim. Umarım One Direction duvar kağıdıyla sınırı çizdiğimi anlamıştır. *Olmaz.*

"Pazarlık yapmak için iyi bir zaman mı?"

Charlie'nin sorusu beni şaşırttı. "Pazarlık mı? Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir sır verirsem ve bir daha yalan söylemeyeceğime söz verirsem, karşılığında gerçekten istediğim bir şeyi alabilir miyim?"

Kalbim hızla çarpmaya başlarken midem bulanıyor. Bu iyi bir şey olamaz. "Ne sırrı?"

Dudaklarını mühürlüyor ve başını sallıyor. "Peki," diye homurdanıyorum. "Tam olarak ne istiyorsun?"

"Bir evcil hayvan. Küçük bir tane."

"Ne *tür* bir hayvan?" Yüce Tanrım, lütfen küçük kız kardeşimin sürüngen evresinde olmasına izin verme. Birlikte yaşadığımız iki yıl boyunca tahammül etmek zorunda kaldığım Jesse'nin sakallı ejderhası Smaug'u düşündükçe ürperiyorum. Smaug'un *Mona Lisa* gibi gözleri vardı; taş gibi hareketsizdi ama oturma odasının neresinde olursam olayım bakışları hep *benim üzerimdeydi.*

Charlie çarpışmaya hazırlanır gibi omuzlarını tutuyor. Bunu o kadar çok istiyor. "Dün okulda bir arkadaş edindim. Claire."

Heyecanla dizini okşuyorum. "İlk gününde mi? Bu harika. Çabucak arkadaş edineceğini söylemiştim."

"Claire yedinci sınıfta. O da popüler, bu yüzden öğle yemeğinde yanıma oturmak zorunda değildi ama yine de oturdu, böylece yalnız değildim."

"Ah, bu çok hoş."

"Şey, onun kobayları var ve büyükannesi bir tanesinin gitmesi gerektiğini çünkü sürekli kamburlaştıklarını söylüyor."

"*Neyi* saklıyorlar?" Oh. Bu konuşma bir anda değişti. Lanet olsun.

Charlie yine umursamaz bir tavırla, "Humping," diyor. "Bilmiyorum, hayvanlar bebek yapmak için böyle yaparlar. Değil mi? Yoksa sadece kobaylar mı?"

Olamaz. Oh, hayır, hayır. Hemen konuşmadan kaçış. "Yani onun k o b a y l a r ı n d a n birini mi istiyorsun?"

Charlie dua ediyormuş gibi ellerini birbirine bastırıyor. "Gine domuzları birbirini seviyor ama Claire'in büyükannesi ayrılmaları gerektiğini söylüyor. Ama biri bende, biri Claire'de kalırsa, birlikte takıldığımızda kobaylar bazen oynayabilir. Böylece gerçekten ayrılmak zorunda kalmazlar."

"Sonra da Claire, küçük domuzları birbirlerini görebilsin diye seninle takılmak mı isteyecek?"

Charlie omuz silkiyor. "O da var."

Charlie'ye yalan söyleyip dairemizin evcil hayvanlara izin vermediğini söyleyebilirim. Ama onu yeterince zorlamadım mı? "Claire'in büyükannesiyile konuşmam gerekecek ama sanırım bunu halledebiliriz."

Nefes nefese kalıyor, sonra ellerini ağzına ve burnuna götürüyor. Onun dramatik tepkisine biraz zaman tanıyorum. "Ciddi misin?" diye soruyor sonunda.

"Ciddiyim. Ama sırrı şimdi öğrenmek istiyorum."

Başını öne eğiyor. "TikTok ya da Instagram'da olmama izin verilmediğini söylemiştin ya?"

Gözlerim kısıldı. "Evet."

"*Değilim*," diyor hemen. "Ama şarkı videoları çekip Jesse'ye gönderiyorum. O da bir hesap açtı ve videolardan biri viral oldu. Bu sabah bana mesaj attı."

Bir öfke dalgası beni bedenimden çıkarıyor. Uzuvarım bir anlığına uyuşurken zihnim karardı. Yumruklarımı açtığımda, tırnaklarımın neredeyse deriyi parçaladığı avuç içimde derin girintiler vardı. "Bunu bir daha yapma, tamam mı? Jesse'ye mesaj atmayı kesmeni istiyorum yoksa telefonunu elinden alırım. Anladın mı?" Ses tonumu nötr tutmaya çalışıyorum ama içimden ateş püskürüyor ve vahşet ıııııııı atıyorum.

"Evet."

"Ama bana söylediğin için teşekkür ederim Charlie." "Gine domuzunu hala alabilir miyim?"

Göz kapağım seğirmeye başlıyor. Ne kadar göz kırparsam kırpayım, o küçük sınırı sakinleştiremiyorum. "Peki, tamam. Şimdi kahvaltını yap. Senin için boysenberry şurubu bile aldım." Yorganı çekip bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. "Ben mutfağı temizleyeceğim."

"Bir şey daha var," diyor Charlie ben kapıya yaklaşırken. Bir anevrizmanın kol mesafesinde olduğumdan haberi yok.

"Evet?"

"Şişman olduğunu düşünmüyorum. Bence sen dünyadaki en güzel kadınsın. Hamile kalırsan Jesse'yle tekrar bir araya gelirsiniz diye düşünmüştüm. Eve gidip gerçek bir aile olabiliriz."

Bakışlarımı onun hüznü gözlerinde sabit tutuyorum. Babam gittikten sonra annemin de zaman zaman böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Bizi *bütünleştirmek* için baskı hissediyor muydu? Keşke ona kalbi böyle acıdığında ne yapacağını sorabilseydim. Çünkü ne kadar fedakârlık yaparsam yapayım ve kendimi bir kız kardeşten çok bir anne olmak için ne kadar çabuk büyümeye zorlarsam zorlayayım, bu yeterli olmuyor. Küçük kız kardeşimin kalbinde açgözlü, materyalist bir yılanla doldurmaya çalıştığı bir delik var.

"Charlie, biz gerçek bir aileyiz. Küçük ama gerçek. Bizi tamamlaması için bir erkeğe ve bir bebeğe ihtiyacımız yok."

Başını eğiyor. "Tamam," diye mırıldanıyor. Sözlerimin bir kulağından girip diğerinden çıktığına eminim. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve aceleyle yatak odamdaki telefonuma gidiyorum.

İnsanlık dışı bir hızla Jesse'nin engelini kaldırıyorum. Mesaj atmayı düşünüyorum ama yeterli değil. Kalın, büyük harflerle yazılmış bir yığın küfür bile öfkemi iletmez.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Spencer?"

Arka plandaki gürültü neredeyse sağır edici. "Neredesin?"

"Adliye," diyor. "Şirketimin boşanma davalarından biri mahkemeye taşındı. Bir karmaşayla uğraşıyoruz."

"Umurumda değil," diye araya giriyorum, iş hakkında saçmalamaya devam edemedim sözünü kesiyorum. "Bunu çabucak halledeceğim. Charlie'yle iletişim kurmayı kes. Hikayenin sonu."

"Ne? Ben?"

"Onu internete koydun, seni psikopat! Aklını mı kaçırdın sen?"

"Spence, sakın ol. Yüzünü internete koymadım. Sadece sesini."

"*Umurumda değil!* Hâlâ bunu yaptığına inanamıyorum. O senin hızlı zengin olma planın değil, seni bencil pislik."

"Bencil mi? Spence, her şeyi yanlış anladın." Bir kapı kapandıktan sonra arka plandaki gürültü kesilir. Jesse'nin sesi şimdi yankılanıyor. "Yaptığım her şey bizim içindi. Bize bakmaya çalışıyorum."

O kadar sert alay ediyorum ki boğazım kaşınıyor. "Saçmalık. *Saçmalık*. Babasının ona bıraktığı her kuruşu yavaş yavaş tüketirken, onun kafasını bir sonraki Taylor Swift olma gibi saçma hayallerle dolduruyorsun. Sahip olduğu tek şey bu, Jesse. Babası yok, annesi yok, üniversiteyi ve yetişkinliği atlatmasına yardımcı olacak biraz para dışında *hiçbir şeyi yok*."

"Bizi yakaladı."

"Yanlış. *Ben* ondayım." Bu pek bir şey ifade etmiyor çünkü Jesse'nin beni kandırmasına izin veren aptal benim. "Bana yalan söyledin. Her şeyi sana devretmem için beni manipüle ettin. Ve

En kötü kısmı ne biliyor musun? Kimden daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum. Her şeyimizi elimizden aldığın için senden mi, yoksa sana güvenecek kadar aptal olduğum için benden mi?"

"Anlamak için çok genç ve safsın. Bir planım var. Parayı kolayca geri alacağım. Bu delilik. Eşyalarını toplayıp gecenin b i r yarısı Charlie'yle ortadan mı kayboldun? Çok toysun."

İlişkimizin tüm hikayesi bu oldu. Jesse bana çocuk diyor, ben de haklı olmasından korktuğum için büzülüyorum. Jesse'nin benden büyük ve zeki olmasına hep hayrandım. Tanrı aşkına, o bir avukat. İyi bir tane bulduğumu sanmıştım. Hukuk fakültesinde dört yılını, olduğundan daha da işbirlikçi olmayı öğrenerek geçirdiğini fark etmemiştim.

"Hâlâ orada mısınız?" diye soruyor ikimiz de bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedikten sonra.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Kıkırdaması beni öldürüyor. Komik olmaya çalışmıyordum, ama hoşuma gitsin ya da gitmesin, alaycılık benim birincil iletişim tarzım olma eğilimindedir.

"Özür dilerim. Bunu nasıl düzeltebilirim bebeğim? Eve gel, her şeyi yaparım. Charlie'ye ve kendine tek başına bakamazsın. Bana ihtiyacın var."

Neredeyse beni ele geçiriyordu. Kısa bir kırılma anında, bir kahramanlık hareketi yapmasını ve durumu düzeltmesini istedim. Ama Jesse bunu tek başıma yapabileceğime inanmadığını söylediğinde ciddiydi. Ona karşı olan defter artık çok kabarık. Bana çocukmuşum gibi davranıyor. Nerede yaşayacağımız ya da akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz gibi büyük ya da küçük kararlara beni dahil etmiyor. Adam yüzüksüz evlenme teklif etti, sanki hak ettiğim yüzüğü alacak parası yokmuş gibi hikayeyi çarpıttı. Eğer onun kalbinden gelseydi bir yüzüğü gururla takardım.

Annem bugün burada olsaydı, bana sezgilerime güvenmemi ve asla bir erkeğin ya da herhangi birinin bana neler yapabileceğini söylemesine izin vermememi söylerdi.

"Jesse, kız kardeşimi rahat bırakarak bunu düzeltebilirsin. Onunla bir daha temasa geçersen, yasaklama emri çıkartırım. Anlaşıldı mı?"

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. Bunu tek başıma yapamayacağımı mı düşünüyor?

Beni izle.

6

Spencer

Q İşteki ilk günümde Charlie bana destek oldu. Erkenden kalkmış, okul için giyinmiş, dişlerini ve saçlarını fırçalamıştı. Seçme için Tahıl, için Kaydet Ben ve sorun Kahvaltı hazırlarken, bulaşık makinesine koymadan önce kasesini bile duruladı. Böyle davranmaya devam ederse, ona

Ona koca bir kobay çiftliği.

Claire Charlie'yi "havalı masaya" oturmaya ve öğle yemeğinde pizza yemeye davet etti. İlkokul politikaları değişmemiş. Kıçınızı belirli bir kafeterya koltuğuna yerleştirmek için hala *davet edilmeniz* gerekiyor, ama Charlie heyecanlı görünüyor, bu yüzden buna bir kazanç diyeceğim. Okulda bir dilimi dört dolara Domino's pizza ve bir kutu soda satılıyor. Ne olur ne olmaz diye bu sabah ona 10 dolarlık bir banknot verdim. Çok tatlı olan Charlie bana öğle yemeği için yeterli param olup olmadığını sordu. Ona diyet dostu çilekli protein ieeğimi gösterdim ve endişeli bakışlarını görmezden gelerek her şeyin hazır olduğunu söyledim.

Sabahım ışıl ışıl geçmeye devam etti. şaşırtıcı bir şekilde, kendi park yerim vardı. Asansörün hemen yanında tüm yönetici asistanları için bir sıra park yeri var. Daha önce milyar dolarlık bir şirketin CEO'su için çalıştım ama hiç kendi park yerim olmamıştı. Muhtemelen ayak işlerini daha hızlı halledebilmek içindir ama yine de

Şirket arabamı özel bir yere park etmek oldukça göz alıcı.

Belki de Las Vegas sadece bir kaçış değil, aslında bir yükseltmedir.

Garajdan Brickstone Property Ventures'ın lobisine asansörle çıkarken kelimenin tam anlamıyla mutlu bir ıslık çaldım. İlk gün gerginliğiyle bu sabah gerçekten bir felaket bekliyordum, ancak devasa genel merkezin ön lobisine girdiğimde her şey sorunsuz ilerliyordu.

Hepsi takım elbise giymiş ve kravat takmış bir grup iş adamının arasından geçtim. Şapka kollu, sık yakalı ve önünde altın renkli tokası olan en etkileyici siyah iş elbisemi giydim. Altının siyah üzerinde parlaması beni olduğumdan çok daha sofistike gösteriyor. Gerçekten de ortama uyum sağlamış gibiyim.

"Günaydın," diyorum duvardan duvara geniş bir konsiyerj masasının arkasında oturan resepsiyon görevlisine ulaştığımda. Bir çalışma masasından çok mermer bir sığınağa benziyor. "Ben Spencer Riley-Brenner. Bugün Bay James Hatcher için çalıştığım ilk gün."

Gülümsüyor ve göz kırpmıyor. "Hepimiz Bay Hatcher için çalışıyoruz, tatlım." Bana "tatlım" diyecek kadar yaşlı olup olmadığından emin değilim. Neredeyse otuz yaşında görünüyor. Charlie dışındaki herkese gerçekten bebek gibi mi görünüyorum? "Satış ve müşteri hizmetleri yeni işe alım sınıfından mısın? Çünkü oryantasyon ikinci kattaki Toplantı Salonu A'da. Size binanın bir haritasını vereyim." Sandalyesinde dönüyor, broşürleri karıştırıyor.

"Satış ya da servis işinde değilim. Bay Hatcher'ın yeni yönetici asistanıyım."

Yavaşça geri dönüyor. Yüzü şüpheyle buruşmuş. "Bunu size kim söyledi? Çünkü Dawn Pryce Bay Hatcher'ın asistanı ve son on beş yıldır da öyle." Kadının şaşkın bakışlarını üzerime çekerken boğazımın arkasındaki safra kabarıyor. Bak.

Biz vardır içinde ve ortasında . a
büyük bir yanlış anlaşılma, ve I dua et Ben
değil ve bir kim

Kafam karıştı. Şirket arabasını ve daireyi çoktan aldım, ancak otuz günlük işe girene kadar maaş avansımı alamıyorum. Eğer bir işim olmazsa, mahvolurum. Vadesiz hesabımda kalanları boşalttım ve paramı alana kadar tüm taşınma masraflarını ve yiyecekleri kredi kartına yükledim. Tüm bu taşınma büyük, umutsuz bir inanç sıçramasıydı.

"İşe alım görevlisi bugün sabah saat sekizde Bay Hatcher'a rapor vermem gerektiğini söyledi. Tüm işe alım evraklarımı internette doldurdum bile. Anlamıyorum."

"Bir dakika lütfen." Resepsiyonist bilgisayarına odaklanmadan önce bana aşırı telafi edici bir gülümseme gösteriyor. Öfkeli bir şekilde yazıyor ve şirket içi anlık mesajlar olması gereken birkaç ping turundan sonra nihayet tekrar bakışlarımla buluşuyor. Ancak şimdi yüz ifadesi şaşkınlıktan endişeye dönüşmüştü.

"Her şey yolunda mı?"

"Pekala, sorunu çözdüm. İçiniz rahat olsun, burada bir işiniz var ve Dawn şu anda sizi diğer Bay Hatcher'a götürmek üzere aşağıya iniyor."

"Diğer Bay Hatcher mı?" Sanki kelimeler tam olarak nüfuz etmemiş gibi papağan gibi cevap veriyorum.

"Bay James Hatcher'ın oğlu Nathan. James, çeşitli sektörler için büyük bir emlak yatırım firması olan Brickstone Ventures'ın yönetici ortağıdır. Nathan ise çoğu Vegas'ta olmak üzere ticari gayrimenkul yatırımlarından sorumlu."

"Oh, peki, sorun değil. Kim için çalışacaksam çalışırım. Sadece bir işim olduğu için rahatladım."

Omuz silerken yüzünü buruşturuyor. "Bu da bir bakış açısı."

Bana göz kırpma şeklinden hoşlanmadığım için açıklama istemek istiyorum, sanki bir panterin ağzına girmek üzere olan bir fareymişim gibi, ama mermer zemine vuran stilettoların sesi dikkatimi ondan çekiyor. A beautiful,

Parlak kırmızı saçlı orta yaşlı bir kadın, satranç tahtasındaki bir kale gibi bana doğru yaklaşıyor. Kıyafetlerimiz neredeyse aynı. Onun elbisesi lacivert, benimki siyah, ama benzer bir tarzları var. Yine de, her adım atışında fark edilen topuklarının kırmızı tabanlarına bakılırsa, onun iş elbisesinin tasarımcı işi olduğuna, benimkinin ise kesinlikle Nordstrom Rack'ten alındığına ikna oldum.

"Spencer siz misiniz?" diye soruyor kadın bana yaklaşıırken.

"Evet, hanımefendi." Elimi uzattım. "Memnun oldum."

"Dawn." Elimi bırakmadan önce sıkıca sıkıyor.

"Aman Tanrım, küçük kız. Bu işi almak için kimi kızdırdın sen?"

Ağzım açık kaldı. "Affedersiniz?"

"Dawn," diye tısladı resepsiyonist. "Onu korkutma." Beni korkmuş sayın.

"Chelsea, onu korkutmuyorum. Onu hazırlıyorum." Dawn parmaklarını kıvrarak beni öne doğru çağırıyor. "Gel bakalım. Sana masanı göstereyim ve Nathan'ın öfkelenme ihtimaline karşı biraz müdahale edebilir miyim bir bakayım."

"Warpath?" Ciyak ciyak bağıriyorum.

Kadınlar beni görmezden geliyor, içimden konuşuyorlar. "James nişan haberini verdiğinden beri çok sinirli" diye açıklıyor Dawn. "Lafı açılmışken," diyor Chelsea'ye, "Julia öğlen potansiyel bir düğün planlayıcısıyla burada olacak. Eğer hâlâ kazanç toplantısındaysak, lütfen onlara James'in ofisine kadar eşlik et. Nathan'la karşılaşmayacağından emin ol."

"Anlaşıldı," diye onaylıyor Chelsea. "Tanrım, düğün konusunda ne yapacaksın? Nathan yeni üvey annesinden sonsuza dek kaçamaz."

Dawn alnını kapatıyor, orta parmağı ve başparmağı her iki şakağına sıkıca bastırıyor. "Eğer buradaki işine değer veriyorsan Chelsea, Nathan'ın yanında asla 'Julia' ve 'üvey anne' kelimelerini aynı cümle içinde kullanma." Dawn'ın parlak yeşil gözleri bana doğru kaydı. "Bu senin için de geçerli."

İkisi de beklentiyle bana bakıyor. "Um, ben hala 'savaş yolu'na takılmış durumdayım, bu yüzden bunun üzerinden kısaca geçebilir miyiz çünkü ikinizin bakışları bana Darth Vader için çalışmak üzere bir iş sözleşmesi imzalamışım gibi hissettiriyor."

Chelsea gülümsüyor. "Nathan için uygun bir takma ad."

"Yardım etmeyi bırak," diye ısıtır Dawn. "Hadi ama Spencer. İlk gününde geç kalmak istemezsin. Senden nefret etmek için daha fazla cephaneye ihtiyacı yok."

Kahretsin, çok rahattım. O kadar güzel bir sabah geçirdim ki, bir bok fırtınasının içine doğru ılık çalarak atladığımı bilmeliydim. Dawn çoktan asansör bölmesine varmış, yukarı okuna öfkeyle dokunuyordu. İtaatkâr bir şekilde ona katılmak için adımlarımın ortasındaydım ama Chelsea beni durdurdu.

"Spencer?"

"Evet?"

Düşük bir at kuyruğu şeklinde bağladığı uzun, sarı saçlarının tepesini düzeltiyor. "Sana bir tavsiye? Hiçbir şeyi kişisel algılama. Şüpheyi düştüğünde, bu seninle ilgili değil."

Dudaklarımı ıslattım. "Tamam, bu şimdiye kadar birinin bana yaptığı en acımasız uğurlama oldu ama... teşekkür ederim?"

Gülüyor. "Saat birde hâlâ burada olursan çok etkileneceğim. Resepsiyona uğrayın. Sana öğle yemeği ısmarlarım."

Ağır metal kapılar açılmadan önce asansörün sesi duyulur. Dawn parmaklarını şıklatırken, "Spencer," diye seslenir. "Hadi, bir tavşan gibi hızlı ol."

Ağır adımlarla asansöre doğru ilerliyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarım mermer döşemeyi tıkırdatıyor ama o kadar yavaş basıyorum ki zemin ıslak beton da olabilir. Kaderimle tanışmak için o kadar isteksizim.

Chelsea'nin belirlediği çıta bu mu? Otuz gün değil, bir hafta bile değil.

Öğle yemeğine kadar dayanabilirsem etkilenecek mi? Hay sikeyim.

"N yedi. Geride kal. Seninle bir dakikaya ihtiyacım var,"
diyor babam. olarak ve dinlenme . ve
Finans takım temizler ve

Toplantı odası. Ekipten sanki müdürün odasına çağrılmışım gibi benimle alay eden alçak *bir* "ooh" sesi yükseliyor. Odadaki yöneticilerin yarısının muhtemelen beni kaidemden düşerken görmek istemesi dışında hepsi iyi eğleneliydi. Büyük patronun oğlu olduğunuzda, sırtınızda her zaman bir hedef vardır. Ne yazık ki onlar için çok çalışıyorum ve işimde iyiyim. Portföyün kontrolünü istiyorlarsa, benden ve rakamlarımdan daha iyi performans göstermeleri gerekecek. İyi şanslar.

"N'aber baba?" Son ekip üyesi de arkalarından kapıyı kapatarak çıkarken soruyorum.

Konferans salonundaki uzun masanın başındaki koltuğundan geriye doğru itilir ve volta atmaya başlar. Bu iyi bir şey olamaz. "Bu hafta sonu Harvey denen çocuğu yakaladın mı? Şansın yaver gitti mi?"

Derin bir nefes veriyorum. "Denedim. Karısının doğum günü partisine uğradım ama onu yakalayamadım."

Babam bana dönmeden önce olduğu yerde durdu. "Kızgın ve seninle konuşmuyor mu?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Finn ona ulaştığımda beni davet etti. O partisinde meşguldü, ve ben ...

dikkatim dağıldı."

"Tarafından mı?" Babam kaşlarını kaldırır.

Belki de barda güzel bir kadınla vakit geçirdiğimi itiraf etmeliyim. Hayatıma devam etmeye çalıştığımı bilmek babamı mutlu ederdi. Ama değilim. Ölmeden önce bir gün ilkel dürtülerime yenik düşeceğimi varsayıyorum. Ama aşka gelince? Yaşarken harikaydı ama artık bitti.

"Çok içmiştim," diye kolayca yalan söyleyebiliyorum. "İş konuşamayacak kadar sarhoştum."

Yüzünü buruşturarak ensesini ovuşturuyor - gergin tiki. "Lanet olsun."

"Finn'in yardım edebileceğinin garantisi bile yok." Anladığım kadarıyla Finn büyükbabasıyla oldukça yakın ama UNLV'den sanat lisansı ile mezun olmuş. Ticari emlak yatırımlarıyla ilgilenmiyor. Senior'un Vegas Strip'i ele geçirme konusundaki gizli planlarını fotoğrafçı torunuyla paylaştığını düşünemiyorum.

"Evet, aklımdan geçti," diye cevap veriyor dalgınca.

"Sorun nedir?" Babamın gergin yüz ifadesini incelerken Kaşları ve büzülmüş dudakları, sinirli ifadesini tamamlıyordu.

"Mülkü satın almayı düşündüğümde sırada zaten bir alıcı olduğunu biliyordum. Bu yüzden stratejik davranmak zorundaydım."

Çok az yatırımcı babamın nakit teklifiyle boy ölçüşebilir. Bir şey istediğinde, onu alır ve diğer herkes onun artıklarıyla yetinmek zorunda kalır. "Stratejik derken, sikini masaya koyup alıcıdan daha yüksek fiyat vermeyi mi kastediyorsun?"

Bakışlarını kaçırıyor. "Daha cömert bir teklif yapabilirdim. Her neyse, Senior'un şirketindeki içeriden birinden asıl alıcının o olduğunu öğrendim. Teklifimden sonra karşı teklifte bulunmaya çalışmış ama nakit bulamamış."

Sandalyemde arkama yaslanıp belimi bel desteğine daha da bastırıyorum. "Yani? Sen kazandın."

"*Yanî*," diye alay ediyor aptal bir ergenle konuşur gibi, "demek ki Senior da benimle aynı fikre sahipti. O da

ve muhtemelen yeni bir otel-kumarhane için büyük bir yatırım yapacak."

Yapbozun parçaları yerine oturdu. "Yani ondan aşırđığınız projeyi yürütmenize yardımcı olmak için size otoparkı satmasının imkanı yok."

"Yılan güçlü bir kelime."

"Bu sadece iş, baba. O yetişkin bir adam. Bunu atlatacaktır."

Suçluluk duygusu yüzünü kaplar. "Ya da affetmeyebilir. Geçmişte benzer bir yanlış anlaşılma yaşadık diyelim ve içerideki kaynağıma göre Senior'un beni affetmeye niyeti yok. Sanırım Harvey Corp'ta benim için bazı R-rated lakapları var."

Telefonum çalışıyor, bir toplantıya ya da başka bir şeye geç kaldığımı gösteriyor. Başka ne var ki? Programım tam bir karmaşa. Her zamanki gibi görmezden geliyorum. "Bütün bu bilgileri sana hangi iç kaynak veriyor?"

"Harvey'e, iş kararları için gerekli bazı bilgileri bana aktaran bir stajyer *ödünç* vermiş olabilirim."

Babamın göz kamaştırıcı olgunlaşmamışlığı biraz eğlenceli. Altmışını geçmiş bu adamlar ilkokul rakipleri gibi didişmeye ve komplo kurmaya devam ederlerse patlamış mısır ihtiyacım olacak. "Harvey'nin şirketine bir köstebek mi yerleştirdin?" Sırıtarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ve sen de Senior'un senden neden nefret ettiğini merak ediyorsun."

"Masum bir meraktı-"

"*Masum* bir *merak*," diye tekrarlıyorum yavaşça. "Şirket casusluğunu tanımlamak için garip bir yol."

"Zaten bir önemi yok. Casey'i geri çekiyorum. Harvey'nin ofisindeki görevinden istifa etti. Bu mülk için proje yöneticisi olacak, sağ kolumuz. Gelecek hafta dönecek. Ona ipleri göster ve iyi bak, tamam mı?"

"Senior'u gözetlediğin için seni ispiyonlamasın diye büyük bir stajyerin kışını öpmek gibi mi?"

Babam kollarını havaya kaldırıyor ve bana dik dik bakıyor.
"Sen kimin tarafındasın, ha?"

I daire benim parmak içinde havada.

"Sonra Bu ekran Sanırım Senior'un."

"Çok komik," diye cevap veriyor.

"O kadar endişelenme. Ben hallederim. Ama hayatımı biraz daha kolaylaştırabilir ve Senior ile aramızdaki ilişkiyi temiz tutabilir misin?"

Bana tembel, iki parmaklı, alaycı bir selam veriyor.
"Emredersiniz patron."

Sandalyemi geri çekerek ayağa kalkıyorum. "Pekala, eğer başka bir şey yoksa, dağınıklığınızı temizlemek için çalışmaya başlarken lütfen bana izin verin."

Babam beni durdurduğunda elim kapının kolundaydı.

"Seninle konuşmam gereken bir şey daha var."

Bunu söyleme şekli midemi bulandırıyor. Ses tonu mizahtan tamamen yoksun.

"Ne?"

"Önce sakın kalacağına dair bana söz vermeni istiyorum."
Masanın karşısındaki koltuğa oturduktan sonra, az önce kalktığım koltuğu işaret etti.

Poker suratımı takınıp endişesizmişim gibi davranıyorum ama aklımdan çılgın senaryolar geçiyor. Annem iyi mi? Onunla geçen hafta konuştum ve sesi çok neşeli geliyordu. Babam hasta mı? Her zamanki gibi güçlü görünüyor - aslında Julia'yla yuva kurduğundan beri göbek çevresi biraz daha kalınlaşmış.

"Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Ben sakinim," diyorum koltuğa geri çökerken.

Ellerini kavuşturuyor ve gözlerime bakmadan bilerek masaya bakıyor. "ADA Trent Murphy ve ben geçtiğimiz hafta sonu golf oynadık. Nezaketen, Peter'ın hapisaneden erken tahliye edildiğini size bildirmemi istedi."

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca yapabildiğim tek şey şaşkın bir sessizlik.

"Nate," diyor babam sertçe, sesi beni gerçekliğe geri çekiyor.

Ağzım o kadar kuru ki kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Bu ne demek oluyor? Altı yıl erken mi? Cezasının sadece yarısını çekmiş. Bu nasıl oldu?"

"Kağıt üzerinde mi? Danışmanlık, terapi, iyi davranış. Gerçekte, kalabalık sorunları."

Gerçekler ortaya çıkmaya devam ettikçe midem bulanıyor. Elise'i daha kaç şekilde hayal kırıklığına uğratabilirim? Öldüğünde orada değildim. Hastanede dayanabildiği kadar dayanmış, beni beklemiş ama ben yanlış kıyıda olduğum için gelememiştim. Eve döndüğümde Claire ve tüm eşyaları evimden hızlıca çıkarılmıştı. *Onun evinden*. Kan bağıyla kızım değil ama ben ona boktan Peter'ın yapabileceğinden çok daha fazla babalık yaptım.

"Birinin Ruby'yi uyarması gerek-"

"Yeter," diye uyarıyor babam. "Eğer o ailenin yanına bir daha yaklaşırsan, çok istedikleri yasaklama emrini alacaklar."

"O *zaman* onu uyar. Peter'ın yapacağı ilk şey Claire'le temasa geçmeye çalışmak olacak ki bu da olmayacak." Bu ikisini aynı odada hayal ederken bile çenem sıkıştı. Elise'in Claire'le birlikte ayrılması ve kendisine uzun süre eziyet eden adam hakkında suç duyurusunda bulunması için sahip olduğunu bilmediği bir güce sahip olması gerekiyordu. Kızıyla bir ilişkiyi hak etmiyor.

Babam ellerini sıkıca birleştirir. Birden gözleri yalvarır gibi oldu. "Sana en kötü kısmı anlatmadım."

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimde hançerlerle onun bakışlarını karşılıyorum. "Daha kötü ne olabilir ki?"

"Peter'ın dönebileceği istikrarlı bir evi olsaydı erken tahliye şansı daha yüksek olurdu. Şu anda Ruby ve Claire ile birlikte yaşıyor."

"Hayır. Kesinlikle olmaz-"

"Nathan, bu senin seçimin değil."

"*Ne oluyor baba?*" Kükredim. "Sana bütün hikâyeleri anlattım. Elise'in kaçtığı kâbusu. Peter dengesiz ve vahşi. Sadece lanet bir iğneyi hazırlamak için uyuşturucu çekmeye ara veriyor. Claire'in yanına yaklaşmasına izin yok. Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta. *Buna izin vermeyeceğim.*"

Nefes alışım kızgın bir boğanın gürültülü, hırıltılı homurtularından yavaş, sakın bir tempoya geçerken babam sabırlı davranıyor. Otuz üç yaşındayım ve o hâlâ konuşmak için öfke nöbetimin bitmesini bekleyerek bana ebeveynlik yapıyor.

"Bunu söylemek kalbimi kırıyor ama o senin çocuğun değil. Bu sana bağlı değil. Torununu korumak Ruby'nin görevi."

Bu duygudan nefret ediyorum. Durdurmak için hiçbir şey yapamadığım yaklaşan kıyametten duyduğum ezici korku. "Eğer onu öldürürsem, kızım güvende olur. Elise kızının zarar görmeyeceğini bilerek mezarında dinlenebilir."

"Belki." Babam zayıf bir baş sallamayla başını eğiyor. "Ama Elise senin ömür boyu hapis cezasına çarptırılman ve şu anda olduğundan daha da yalnız kalman hakkında ne düşünürdü? Gerçekten çok sevdiği bir adam için bunu isteyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu iğrençti." Sözcüklerim sıkılmış dişlerimin arasından zorlukla çıkıyordu. "Trajedimi bana karşı kullanma."

"Ben senin yanındayım, Nate. Sana karşı değilim. Kendini bu işe bulaştırmamalısın. Odaklanman gereken büyük bir proje var. İçimizi rahatlatmak için bir özel dedektif yerleştirebiliriz. Peter'da mükemmel davranışlar dışında bir şey görürsek, LVMPD'nin onu sürünerek çıktığı çöp kutusuna geri atmasını bizzat sağlayacağım. Bana güvenebilir misiniz?"

Duvara monte edilmiş saatin yüksek sesli tik taklarını dinleyerek tekrar sessizliğe bürünüyorum. Daha önce fark etmemiştim. Şimdi, ritmik *tik tak* sesleri sağır edici. Yeni bir şeyin farkına varıyorum ve babama buz gibi bir bakış fırlatıyorum. "Bir süredir biliyordun, değil mi?"

"Hm?"

"Mülk, bu baba-oğul projesi... Sen sadece dikkatimi dağıtmak istedin."

Soğukkanlılığını koruyor. Yanıt vermemesi bir kabul ya da inkâr değildir. "Seni seviyorum, Nate. Bana ihtiyacın olursa buradayım." Bununla birlikte ayağa kalktı. Babam toplantı odasından çıkmadan önce omzumu okşuyor.

Yalnız kaldığımda, sözleri duvarlarda yankılanıyor ve beni rahatsız ediyor, çünkü onları çok iyi biliyorum. *Bana ihtiyacın olursa buradayım.* Üç yıl önce Claire'e söylediğim son şeydi bu.

Şimdi bana ihtiyacı var.

Ve ben sözümü tutamam.

R Elimde ag, büyük cennet kuşunun üzerindeki kalın bir yaprağı siliyorum. bitki içinde benim yeni patronun Ofis. I düşündüm Toz gördüm ama bu sadece güneş ışığından kaynaklanan bir parıltıydı. Bitki zaten tavandan tabana bir ofis penceresinin yanında duruyor ve bol miktarda güneş ışığı alıyor. Parmağımı toprağa soktuğumda dengeli olduğunu gördüm; ıslanmamıştı ama kuru da değildi. Bitkiyi tanıdım çünkü önceki patronum Hank'in ofisinde bunlardan birkaç tane vardı. Kazara iki tanesini boğduktan sonra onlara nasıl bakacağımı öğrendim. Öyle görünüyor, Yeni patronumun benim bitki bakımı tavsiyelerime ihtiyacı yok.

Zaten tertemiz olan bitkinin üzerindeki birkaç yaprağı daha anlamsızca sildikten sonra, başka hangi önemsiz işleri tamamlayabileceğimi görmek için etrafıma bakıyorum. *Hiçbir şey yok.* Burası tertemiz. Bay Hatcher'ın takvimine erişimim yok. Saat sabah on olmasa bile, öğle yemeği için ona ne sipariş etmem gerektiğini bilmiyorum. Şansımı bilseydim, turuncgillere alerjisi olduğundan habersiz portakallı tavuk sipariş eder ve yeni patronumu hastanelik ederdim. Sözleşmeme göre, sadece hırsızlık ya da casusluk gibi ağır suiistimaller nedeniyle kovulabilirim. Ama eminim ki kazara patronumu öldürmek de ağır suiistimal olarak sınıflandırılır.

Bay Hatcher bu sabah ofisine gelene kadar oturup beklemekten başka çarem yok. Dawn bana patronuyla uzun bir finans toplantısı yaptığını söyledi. Beni Bay Hatcher'ın ofisinin hemen dışındaki asistanımın masasına götürdükten sonra, Dawn bana gün bitmeden kontrol edeceğini söyledi. Şirket rehberinde kayıtlı olduğumdan ve ona anında mesaj gönderebileceğimden emin olduktan sonra, telefonuma numarasını da programladı. Gizemli bir şekilde, herhangi bir şeye *tepki* vermeden önce, yardımcı olabilme ihtimaline karşı onunla iletişime geçmemi söyledi.

Belli *ki* bir *Güzel ve Çirkin* durumunun tam ortasına düştüm. Chelsea, Dawn ve bu sabah yeni işgal ettiğim masamın önünden geçen çalışanların acıyan bakışları arasında, yeni patronumun dişleri ve kalın, tüylü bir yelesi olduğundan eminim. Ama yönetici asistanı olarak çalıştığım yıllar boyunca öğrendiğim şey şu: Herkes güçlü bir iş ahlakına saygı duyar. *Diğer* Bay Hatcher'ın ne kadar huysuz olduğu umurumda değil. Burada iyi niyetten başka bir şeyim yok. Onun için iyi bir iş yapmak için kıcımlı yırtıyorsam, sadece var olduğum için benden nefret etmesine imkan yok.

Büyük ofisi bir kez daha turladıktan sonra bebek kuyruklu piyanosunun yanında duruyorum. Hayatım boyunca, birinin bunu neden bir ofis alanında tuttuğunu anlayamadım. Bu piyanoyu buraya sokmak için mutlaka bir duvarı kaldırmaları gerekmiştir. Çift cam kapıdan geçmesine imkan yok. Besteci değilseniz, ne işe yarıyor? Zenginliğinizi ve sofistike olduğunuzu kanıtlamak dışında. Kimse beni görmese de gözlerimi deviriyorum. Güzel ama gösterişli.

Bankta oturuyorum ama bir çatırtı duyduğumda ürkmüş bir kedi gibi sığıyorum. Piyano tezgahının kapağını açarak hasarı değerlendirdim. Kapak artık düzgün açılıp kapanmıyor. Menteşelerden biri aşınmış. Oturduğumda ağırlığım altında kırılmış olmalı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Bir koltuğu kırdım.

Çirkin başlarını kaldıran beden dismorfik düşüncelerine zihinsel olarak "Kapa çeneni" diyorum. Genişleyen belim hakkında hayıflanmaya ve kendimi küçümsemeye vaktim yok. Belli ki bu bankta zaten hasar var. Mantıken, bu koltuğu tek başına kıçım kırmadı. Ama ayrıca, bugün öğle yemeğini atlıyorum.

Tezgahın önünde dizlerimin üzerine çökerek zihnimde hızlıca senaryolar kurdum. Kapağı dikkatlice kapatabilir, geri çekilebilir ve bununla hiçbir ilgim yokmuş gibi davranabilirdim. *Ama bu bir yalan. Hiç iyi değil.* Patronum döndüğünde ona karşı dürüst olabilir ve beni affetmesi için yalvarabilirim. *Ama beni dışlarından biriyle kazığa oturtabilir.* Hayır, ben hallederim. Halledeceğim. Bir patronun isteyeceği şey budur. Bir soruna neden oldum ve bunu sessizce, olay çıkarmadan düzelteceğim. Bakım servisini arayacağım ve patron farkına bile varmadan tamir ettireceğim. Ona sorunu *ve* çözümü aynı anda sunmayı tercih ederim.

Masanın üzerinde duran küçük nota yığınınını çıkardım. Menteşeyi daha detaylı incelemek için bir tezgâha oturduğunda, kâğıtların altına gizlenmiş bir fotoğraf bulur. Çarpıcı, mavi gözlü, kızıl saçlı bir kadın pembe çiçeklerle dolu bir tarlada bağdaş kurmuş oturuyor. Güneş saçlarını yakalıyor ve yanıyormuş gibi görünmesine neden oluyor. Muhteşem kadının neredeyse minyatür bir kopyası hemen yanında oturuyor. Küçük kızın bacakları bükülmüş, çenesi dizlerinin arasındaki boşluğa gömülmüş. İkisinin de yüzü gülüyor. Kadın, küçük kızı olması gereken kişiye gülümserken kız da kameraya gülümsüyor.

Bana ait olmayan bir fotoğrafı elime almamı sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Sadece kendimi çok sıcak ve bütün hissettiriyor. Anne kızına dünyanın tek harikasıymış gibi bakıyor. Eğer aşkı tek bir fotoğrafta özetleyebilseydim, bunu kullanırdım. Bu bakışı çok iyi biliyorum. Annem Charlie ve bana böyle bakardı. Ne kadar güzel bir fotoğraf... *Bu neden bir bankta saklanıyor?*

"Ne halt ediyorsun sen?"

Arkamı dönmeden kim olduğunu biliyorum. Elbette sesini tanıyorum, ama onu ele veren kokusu. İki gece önce kulüpte beni eriten o tatlı, boğucu parfüm. *Nate*, Nathan. Piyano... Çaldığını söylemişti. Ayağa kalkıyorum, eteğimin içinde kendimi göstermemek için dizlerimi bir arada tutmaya çalışıyorum.

"Şaka yapıyorsun. Dünya ne kadar küçük. Ben senin yeni asistanım." Öyle bir sırıtıyorum ki canım acıyor. Bu sabahki tüm korkutucu yan yorumlar aklımdaydı ama hepsi bir aldatmacaydı. Bu adam canavar değil. Tatlı, küstah ve *seksi*. Siyah takım elbisesinin ceketi açık, kravatı yok, gömleğinin ilk düğmesi çözülmüş ve hafif bronz teninin bir kısmı ortaya çıkmış.

Sindirella anımda o kadar kaybolmuşum ki, yanlışlıkla prensime rastladığım için şaşkınım, ben gülümserken onun gözlerinin kısıldığını fark etmem bir anımı alıyor. Çatık kaşlarına bakılırsa beni gördüğü için hiç de heyecanlı değil.

"Neden burada eşyalarımı karıştırıyorsun?" Nate hala elimde tuttuğum fotoğrafa odaklandı.

Kelimelerimi her zaman hızlı kullanırım ama üzerimden atamadığım bir sis çöküyor, düşüncelerim karmakarışık oluyor. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Aynı anda açıklayacak o kadar çok şeyim var ki, sonunda hiçbir şey açıklayamıyorum. Ağzımdan çıkmayı başaran tek şey "Buldum" oluyor.

"Sen mi buldun?" diye tekrarlıyor, belli ki etkilenmemiş. "Demek bulduğun şeyleri öylece alıyorsun, ha? Yerine koy."

Kalbim şu anda Kentucky Derbisi'nde safkan bir at gibi. Tüm gücüyle yarışıyor ve sanırım bitiş çizgisi benim bayılmam. Resmi piyano sehpasının altına geri yerleştirirken, nota destesini yerine koyarken ve kapağı yavaşça kapatırken ellerim titriyor. Yüzümü buruşturuyorum, çünkü orantısız bir şekilde duruyordu.

"Bankı kırdım. Çok özür dilerim. Şu anda bakım servisini aramaya gidiyorum." *Oh, Tanrıya şükür.* En azından aklı başında bir cümleydi.

"Zaten kırılmıştı. Bu beni ilgilendirmez. Neden ofisime gelip etrafı gözetliyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor. Bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kalıyorum çünkü bakışları tahammül edilemeyecek kadar rahatsız edici olmaya başlıyor.

"Burnumu sokmuyordum. Kendimi işe yarar hale getirmeye çalışıyordum. Ofisini toplamanın benim için iyi olacağını düşündüm, ama-"

"Gerek yok. Temizlik ekibim var."

"Tamam. Not edildi."

Hâlâ göz temasından kaçınıyorum ama küçümsemesinin sıcaklığını hissedebiliyorum.

"Burada ihtiyacın olan bir şey yoksa" -başparmağını omzunun üzerinden uzattı- "Sanırım masan şu tarafta. Bir daha buraya davetsiz gelme."

Bana bağırmıyor ya da küfretmiyor. Söylediği hiçbir şey özellikle zalimce değil. Sanırım gözyaşlarımı tutmamın nedeni iki gün boyunca hayali bir karakter hakkında fantezi kurmuş olmam. House of Blues'da tanıştığım adam bu değil. Aynı yüzü paylaşıyorlar ama hepsi bu.

"Anlaşıldı. Benim hatam." Yanından geçerken başımı öne eğiyorum. Dönüyor, gözlerini benden ayırmıyor, sanki ofisinden utanç yürüyüşümde komik bir şey olmadığından emin olmak istiyor. Parmaklarım kapının koluna dolanıyor. Bu rahatsız edici etkileşimden neredeyse kurtulmuştum. Aklım bana lanet kapıdan geçip gitmemi söylüyor ama... bilmem gerek. Kolu bırakıp Nate'le yüzleşmek için dönüyorum.

"Ben Spencer."

"Tamam."

"Sen Nate'sin, değil mi? Beni tanıdın mı? House of Blues?" Devam edip dudaklarının dudaklarımı sıyırdığını ya da gözlerimin göğüslerimde olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını sorabilirim.

Aramızdaki boşluğu geçerken sinirlerim geriliyor. Hafızasını tazelediğime göre, belki de kaldığımız yerden devam etmek niyetindedir. *Ona izin verir miyim? Burada mı? Bana uzanırken nefesimi tutuyorum.*

Hayır, bekle. Benim için değil.

Nate yanımdan uzanıp çift kapının sağ tarafını açıyor. Avucunu sırtımın ortasından birkaç santim uzakta tutarak, bana dokunmadan kapıdan geçmeme rehberlik ediyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor. "Ve Nathan'ı tercih ederim."

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve kilidin belirgin tıkırtısını duyuyorum.

Büyük cam ofis kapılarından *Nathan'a* bakmamaya çalışarak zaman geçirmektense boyanın kurumasını ya da çimlerin büyümesini izlemeyi tercih ederdim. L şeklindeki masam onun her hareketini görebileceğim şekilde konumlandırılmış. Nathan'ın işimi yapmama izin vermesi ideal olurdu, ancak ofisine birkaç kez girip çıktı ve beni bir kez bile kabul etmedi. Sessiz muamelesi o kadar etkili ki, kendi varlığımdan şüphe etmeye başlıyorum.

Beni hatırlamak zorunda. Utanıyor mu? Hiçbir şey olmadı. Flörtöz bir alışveriş ve neredeyse bir öpücüktü. Bu çizgiyi aşmaya yakın bile değil. Hala profesyonel olabiliriz.

Belki de telefonu yüzünden kızgındır - ki bu da muhtemelen banka hesabını zorlamadan her gün yepyeni bir iPhone alabileceği düşünüldüğünde önemsiz ve saçma olurdu. Ama sanırım işin özüne inersek, onun malına zarar verdim. Sanırım kulüpte özür diledim. *Sanırım.* Belki de yeterli değildi.

Belki de beni gerçekten hatırlamıyordur. Küçük kıvılcımımızın o kadar da unutulabilir olmadığını düşünmek isterdim ama

Ben Charlie ile olay yerinden kaçtıktan sonra eve başka bir kadın götürmüş olma ihtimali yüksek. Her iki durumda da, bu beni ilgilendirmez. O benim patronum. Onun delici gözlerini ve yumuşak, sıcak dudaklarını düşünmekten bıktım. En büyük önceliğim onu benimle konuşturmak olmalı.

Saat tam birde ofis koltuğumdan kalkıyorum. Dawn ve Chelsea beni öğle yemeğine davet ettiler ve ben de bugün programımda olan tek hoş insan etkileşimini dört gözle bekliyorum. Cam kapıdan Nathan'ın dikkatini çekmeye çalışıyorum. Sessiz sinema oynayarak öğle yemeğine gittiğimi haber vermeyi planlıyorum ama bana doğru bakmıyor. Onun yerine yapışkanlı bir not yazıyorum: *Ofi yemeğe. Saat ikide dönerim. Bana ihtiyacın olursa cep telefonum burada.* Numaramı karaladıktan sonra, asansöre gitmeden önce notu masamın ortasına sabitliyorum.

Chelsea ve Dawn bina lobisinde beni bekliyorlar ama ellerinde paket servis poşetleri var. Beni görür görmez el sallıyorlar ve resepsiyonun solundaki oturma alanını işaret ediyorlar.

"Üzgünüm tatlım," diyor Dawn ben yaklaşırken. "Öğle yemeği için söz vermiştik ama James acil bir toplantı için Los Angeles'a çağrıldı. Bir saat içinde uçağa bineceğiz, o yüzden burada yemek zorundayız."

"Biz mi?" Ses tonumda bir heyecan belirtisi var. Sonra panikledim. Charlie'yi bırakıp bir milyarderle Los Angeles'a gidemem - iş için bile olsa.

Chelsea sahte bir İngiliz aksanıyla "Biz değil," diye açıklıyor. "Jete ya da yata binmemize izin yok. Seyahat ederken sıradan insanları geride bırakıyorlar."

Dawn gözlerini devirir. "Her şeyden önce, sen jetteydin."

"Karaya oturmuştu," diye yakınıyor

Chelsea. "Ve James'in bir yatı yok."

Chelsea gözlerini kısarak Dawn'a bakar ve yalanını yüzüne vurur. "*Las Vegas* 'ta," diye ekler.

Chelsea ve Dawn kraft kâğıttan paketleri açmaya başladılar. Öğle yemeği için gerçekten uygun olmayan art deco sehparların etrafına oturuyoruz. Deri koltuklar masalardan çok uzakta. Bunun bir tabak içinde bir tur durumu olacağı açık.

"Ne istediğini bilmiyorduk, o yüzden her şeyden biraz aldık," diyor Chelsea paket servis kaplarının kapaklarını tek tek çıkarırken. Taze dilimlenmiş sucuk ve salamın tuzlu kokusu havayı dolduruyor. Chelsea çıtır çıtır, tereyağlı sandviç ekmeklerini çıkarırken midem arzuyla çalkalanıyor. "Burası şehirdeki en iyi şarküteri. Her şeyi deneyebilmeniz için bir sandviç tabağımız var." İki çeşni paketi çıkarıp yüzüme doğru sallıyor. "Alışılmadık ama kahverengi hardalı İtalyan sosuyla eşleştir. İşe yaramamalı ama yemin ederim" -parmaklarını birleştirip öpüyor- "saf mükemmellik."

"Teşekkür ederim." Ama Dawn ve Chelsea tabaklarını hazırlarken ben yerimde sabit kalıyorum.

"Sorun nedir?" Dawn omzunun üzerinden bakarak soruyor. "Vejetaryen misin?"

Çantamdan çilekli protein içeceğimi çıkardım ve havada salladım. Buzdolabına koyma zahmetine girmemiştim ve şimdi oda sıcaklığında. "Ben hazırım." Oyun planım içeceğimi yudumlamak, ardından öğle yemeği için gittiğimiz her yerde kuru bir salata sipariş etmektir. Olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyordum.

"Öğle yemeğin bu mu?" Dawn'ın yüzünü endişe kaplar. "Ben kiloma dikkat etmeye çalışıyorum. Ve ben o değilim. Açım." Midem bana ihanet ediyor ve iki kadının da duyabileceği şekilde yüksek sesle inliyor.

Dawn bir şey söylemeyince onu kırdığımdan endişelendim. Kabalık mı ettim? Öyle olsun istememiştim. Dawn'ın dilimlenmiş et, peynir ve sebzelerle dolu bir sandviç yapmasını endişeyle izliyorum. Bir küçük poşet patates cips ve sallama yarısını açıyor.

paketini tabağa koyuyor. Bu ince kadınların yemek yiyişini izlerken kıskançlıkla doluyorum.

Benim için çok karmaşık olan bir şey diğer kadınlar için çok kolay görünüyor. Çok basit. Öğle yemeğinde acıktıkları için yiyorlar. Ben aklımdan rakamlar geçmeden ağzıma bir şey koyamıyorum - kalori, karbonhidrat, kilom. Elimdeki yavan protein içeceğini döndürerek, ezbere bildiğim halde beslenme bilgilerini tarıyorum. Yüz kalori, altı net karbonhidrat, yirmi gram protein. Beni hayatta tutmaya yetecek kadar... ve mutsuz.

Her zaman böyle değildi. Liseyi tombul, kabarcıklı kız olmanın utanılacak bir şey olduğunun farkında olmadan mutluluk içinde geçirdim. Popüler kızlar ya da erkeklere aşık olmak için endişelenecek vaktim yoktu. Annem ölüyordu. Hafta sonları parti yapmazdım. Yemek yapmayı öğrendim çünkü annem ev yapımı yemekleri severdi. Harika bir aşçıydı ama sonlarına doğru çoğu gün tencere ve tavayı kaldıracak gücü kalmamıştı. Boş zamanlarımda Charlie'yi parklara ve yüzme kurslarına götürdüm çünkü annemin en küçük kızının yapamadığı şeyleri kaçırdığı için ne kadar suçluluk duyduğunu biliyordum.

Üniversite birinci sınıfa kadar kendi hayatımı kuramamıştım. Ailemi geride bıraktığım için suçluluk duygusu içindeydim ama annem gerçek bir üniversite deneyimi yaşamamı istiyordu. Ben eve dönene kadar bana iyi olacağına söz verdi.

Verdiği tek söz buydu.

Üniversitenin ilk günlerinde bekâretimi nasıl kaybettiğimin yarattığı travmayı atlatacak zamanım olmadı. Annem ölmüştü. Kız kardeşimin bana ihtiyacı vardı. Futbol oynayan o aptal herifin bana yaptıklarının acı verici aşağılanması üzerinde duracak zaman yoktu.

Protein içeceğinin etiketini başparmağımın ucuyla silerken, hayatımın en iç burkan aşağılayıcı anına geri döndüm. Hala "moos" seslerini duyuyorum.

Arkamdan. Hepsinin iyi bir eğlence olduğunu söylediler. Sadece bir oyun. *Bir prenses. Bir sporcu. Ve bir inek.* Ama ne tür bir oyun bir kızı hayatının sonuna kadar travmatize eder?

"Spencer, beni duydun mu?"

"Hm?" Kafamı kaldırdığımda Dawn'ın göz hizamıza gelecek şekilde çömeldiğini görüyorum. Hazırladığı tabağı uzatıyor. *Benim için.* Protein içeceğime uzanıyor. "Ver şunu bana. Bu yemek değil." Şişeyi elimden alırken ona karşı koymuyorum, sonra tabağı kucağıma koyuyor. Hatta ellerimi sandviçin etrafına saracak kadar ileri gidiyor. "Ye." Düzeltiyor benim uzun saç üzerinde benim omuzlar, sonra tatlı bir şekilde

başparmağıyla yanağımı okşuyor.

Dawn bir tabak daha hazırlamaya devam ediyor. Chelsea bana doğru gergin bakışlar fırlatıyor ama yanaklarımdan süzülen gözyaşları için bana seslenmiyor.

Sandviçten küçük, tereddütlü bir ısırık alırken burnumu çekiyorum. Sadece ekmeğin kabuklu kenarını alabiliyorum. Ama bu, taşkınlıkları kırmak için yeterli. *Siktir et, açlıktan ölüyorum.* Gözlerimden yaşlar akarken kocaman bir ısırık alıyorum ve ağzımı yumuşak ekmek, tuzlu et ve peynirin mükemmel karışımı ve sosla ıslatılmış sebzelerin keskin tadıyla dolduruyorum.

"Beğendin mi?" Chelsea soruyor.

Hevesle başımı sallıyorum, çiğnerken ağzımı kapalı tutuyorum. Ama cevabım onun endişesini yatıştırmıyor. Başı eğik ve gözlerinde hâlâ bir endişe bulutu var. Bahse girerim ağladığımı düşünüyor çünkü Nathan tam da şüphelendikleri gibi bana çok kötü davrandı.

Ama sebep bu değil.

Ağlıyorum çünkü Dawn'ın yaptığı şey tam da annemin burada olsaydı yapacağı şeydi. Bir dileğim olsaydı, Jesse'nin bana ve Charlie'ye asla ihanet etmemesi olmazdı. Büyük bir pırlanta yüzük ya da koridorda yürümek olmazdı. Para da olmazdı. Yeni patronumun bana karşı nazik olmasına bile ihtiyacım yok. Bunların hiçbirisi ruhumdaki sürekli sızıyı dindiremez.

Tek istediğim...
Tek ihtiyacım
olan...
Annemin burada olması.

9

Nathan

O Perşembe günü ofise bilerek erken geldim. Spencer'ın yanından garip bir şekilde geçip gitmekten kaçınmak istedim. onu Masa. Kabul ediyorum, I işlenmiş o gibi Bok üzerinde Pazartesi.

Belli ki yalan söyledim. Tabii ki hatırladım.

Bütün hafta sonunu onu düşünerek geçirdim. Elbette, uygunsuz düşünceler arada bir aklıma geliyordu, ama çoğunlukla Spencer'la aramda beni neyin uçuruma ittiğini anlamaya çalışıyordum. Üç yıl boyunca flört etmek yanmış ekmek kadar iştah açıcıydı. Devam etmek için hiçbir arzum yoktu. Ama Spencer'la ilgili bir şey, sadece bir gece için bile olsa eski beni yüzeye çıkardı.

Bu iyi bir şey değil. O gece kendimi kontrolden çıkmış hissettim. Düşüncelerim ve eylemlerim kendim için belirlediğim sınırların çok ötesindeydi. Elise kalbimi çalmıştı. *Kalbime sahipti.* Ve şimdi o gitti. Buraya gelip, sanki onun yerini alabileceklermiş gibi bana yakınlaşan asistanlardan çok sıkıldım. Onlara milyarder bir bekar olduğum söyleniyor ve onlar da utanmadan şanslarını deniyorlar. Corrine'e daha iyi davranmalıydım. Kırk sekiz yaşındaydı, mutlu bir evliliği vardı ve benim onunla ilgilendiğim kadar o da benimle ilgilenmiyordu. Ya da belki Timothy. Akılsız ve tamamen işe yaramaz biriydi. Cırt cırtlı ayakkabılar giyiyordu.

ve ben hala bunun 22 yaşımda ayakkabı bağcığı bağlamaktan aciz olduğu için olduğuna ikna olmuş durumdayım. Geriye dönüp baktığımda, ikisi de daha iyi seçeneklerdi. Şimdi seksi, kıvrımlı, kazara baştan çıkan ve beni kendi ayaklarımın üzerinde döndüren bir kadınla baş başa kaldım.

Ofisime girdiğimde telefonumu ve cüzdanımı cebimden çıkarıp masamın üzerindeki gümüş kaseye atıyorum. Parlak, kırmızı bir fiyonk dikkatimi çekiyor.

Dizüstü bilgisayarımın üstünde, kutusuna büyük bir Noel fiyongu iliştirilmiş yepyeni bir iPhone duruyor. Fiyonkun altına katlanmış bir not sıkıştırılmış.

Spencer benden &is'i sana vermemi istedi. Senin ofisine
girmedi.

"Davetsiz."

-Dawn

P.S. Hıyarlığı bırak.

"Harika," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Spencer şimdiden Dawn'ın tarafını tutuyor ki bu da benim için pek hayra alamet değil. Beni sözlü olarak hırpalayacak kadar cesur çok az insan var. Dawn bu listenin başında yer alıyor, onu babam takip ediyor. Gençliğimden beri hayatımda. O bizim için bir yönetici asistanı ya da ofis müdüründen daha fazlası; o aileden biri.

Kutulu telefonu elime aldım, hâlâ streç filmle korunuyordu. Belki de Spencer sandığımdan daha varlıklı biridir. Kulüpteki davranışlarından böyle bir izlenim edinmemiştim, sonra yine saatimi tanıdı. Bir iPhone'u kolayca satın alıp hediye olarak verebildiğine göre belki biraz parası vardır. Eğer öyleyse, neden benim asistanım olarak çalışıyor?

Ofis telefonumun ahizesini kaptım ve hızlı arama tuşuna bastım. Dawn ilk çalışta telefonu açtı. "Dawn Pryce."

"Spencer sana bu telefonu verirken ne dedi?" "İyi Sabah, Nathan. Güçlü Biz başla ile Hoşbeş mi?"

"Özür dilerim. Günaydın. Uçuşunuz nasıldı?" Dawn, inşa etmekte olduğu komplekslerden birinin finansman sorununu çözmek üzere Los Angeles'a yaptığı acil bir yolculukta babama eşlik etti. Bir şekilde tüm inşaat bütçesini çoktan tüketmişler ve şehir evleri zar zor çerçeveleniyor. Neredeyse proje müdürü için üzüleceğim.

"Uçuş olaysız geçti. Bol bol Candy Crush oynadım. Sabahın nasıldı? Yemek yedin mi? Babana kahve ve simit almak için dışarı çıkmak üzereyim. Bir şey ister misin?"

"Hayır." Durakladım. "Bekle. Bir simit lütfen." "Lox, dereotu yok mu?"

"Evet."

"Ve bir cortado?"

Mağlup bir şekilde iç çektim. "Evet. Teşekkür ederim." İşte bu yüzden bir asistana ihtiyacım yok. Her şeyi kendim yapabilirim ve Dawn boşlukları doldurmak için burada.

"Tamam. Bana otuz dakika ver."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıyorum, sonra az önce ne olduğunu anladığımda hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Hızlı arama 3'e tekrar basıyorum.

"Evet, Nathan?"

"Telefon. Spencer ne için olduğunu söylemişti?" Cuma günkü karşılaşmamız hakkında Dawn'a bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Dawn ve Elise yakınlardı. Dışarıda bir tür parti çocuğu gibi davranıp hafifmeşrep kadınlara asıldığımı düşünmesini istemiyorum. Gittiğini biliyorum. *Biliyorum, biliyorum.* Ama bu suçluluk gölgesi gittiğim her yerde beni takip ediyor.

"Spencer yanlışlıkla ekranınızı kırdığını söyledi. Kendini kötü hissetmiş ve bunu düzeltmeye çalışıyormuş. Daha tuhaf bir renkle değiştirmek istersen hediye makbuzu da bende." Beni elektrik mavisini bir telefonla hayal ettiğinden emin bir şekilde kendi kendine kıkırdıyor ki bu benim karakterime çok aykırı olurdu. Benim tarzım minimalist, siyahlar ve griler, temiz çizgiler, yaygara yok.

"Tüm söylediği bu mu? Bir art niyet olmalı."

Ahizeye keskin, bıkkın bir iç çekiş gönderiyor. "Biliyorsun Nathan, o iyi bir kız. Ve akıllı. Sen burada Elsa taklidi yapıp kendini yalnız buzdan kalene kapatırken, biz de senin çok tatlı yeni asistanınla birlikte olmanın keyfini çıkarıyoruz."

"Mhm."

"Kafanız karıştıysa, bu Frozen filmine bir göndermeydi - ilki bir başyapıttı. İkincisi yetersiz kaldı."

"Senin için. Hoşuma gitti." Claire ve ben *Frozen* ve *Frozen 2*'yi tekrar tekrar izledik. Ama o zaman sekiz yaşındaydı. Artık o filmleri seviyor mu merak ediyorum.

"Demek istediğim, Spencer'ı biraz rahat bırak. Şu ana kadar takviminize erişimi yok, ofisinize girmesine izin vermiyorsunuz ve ona tek bir e-posta bile iletmediniz. Orada öylece oturuyor, çürüyor."

"Babama başka bir asistan istemediğimi söyledim."

"Evet, ben de kırk dört yaşında varisli damarlar istemiyorum ama hayat böyle bir şey."

Aramızda garip bir sessizlik oldu. "Ben..." Boğazımı temizliyorum. "Bunlar acı veriyor mu?"

"Hayır. Her neyse, Spencer'ın bu işe ihtiyacı var. O bir vakıf fonu bebeği değil. Sahip olduğu her şey için çalışmak zorunda. *O yüzden bırak çalışsın*. Gerçek bir trajediyle karşılaşan tek kişi sen değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?" Zihnim birkaç yöne doğru koşmaya başladı. Spencer bu telefonu alamaz mıydı? Ne trajedisi? Neden bu işe gerçekten ihtiyacı var?

"Bunu söylemek bana düşmez. Gitmem gerekiyor. Babanın askısı için hiç havamda değilim. Ama önce, bugün Spencer'la konuşacağına dair sözlü bir teyide ihtiyacım var. Basit bir "merhaba" bile olsa umurumda değil. Sessizlikle işimiz bitti. *Anlaşıldı* mı?"

"Peki ya yapmazsam?"

"O zaman kafenin simidinizi cayır cayır yakmasını *sağlarım*."

Telefona gülümsüyorum. "Sen zalim, hesapçı bir kadınsın Dawn."

"Güle güle, Nathan."

Sonraki otuz dakikayı bir önceki günün e-postalarını yakalamakla geçiriyorum. Her şeyde CC'lenmek için ısrar ediyorum. Binlerce e-postayı takip edemem ama her ihtimale karşı makbuzları severim. Gelecek ay Casey ile bir tanışma toplantısından bahsedilmesi dışında dikkatimi çeken bir şey yok. Bu durumun ne kadar boktan olduğunu hatırladım. En azından Finn'i babamın büyükbabasının işine yerleştirdiği casus konusunda uyaramabilirim. Casey'den Harvey ve iş planları hakkında bilgi istemeyeceğim. Adil oynamaya niyetliyim. Gümüş kaseden cep telefonumu aldıktan sonra Finn'e bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Selam. Partide seni göremediğim için üzgünüm. Döndüğünde akşam yemeği benden mi?

FINN

Gösterdin mi?

BEN

Bir dakikalığına. Yunanistan nasıl?

FINN

İnanılmaz. Hiç gittin mi?

BEN

Hayır, henüz değil.

Elise hep gitmek istemişti. Ona orada bir balayı teklif ettim ama o bunu bir aile gezisine dönüştürmeyi tercih edeceğini söyledi. Ben, o ve Claire. *Lanet olsun.* Neden son zamanlarda aklımda hep o var? Bir süredir iyiydim. Şimdi her yerde onu görüyorum. Geçen gün Spencer'ı onun resmini tutarken gördüğümde neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. Bu kadar, değil mi? Spencer'la tanıştığım geceden sonra her şey daha da kötüleşti.

BEN

Avery'ye bir doğum günü hediyesi ve ikinize de bir düğün hediyesi borçluyum. Neyle ilgileniyorsun?

FINN

Sakin ol. Eşleşen Lambos. Yükseltmelerde cimrilik etme.

BEN

Çok komik.

FINN

Şaka yapıyorum. Hediye yok. Senden haber almak güzel dostum. Çok sessizdin.

BEN

Evet, meşguldüm.

Finn erkeklerin erkeği. Anlıyor. Bir erkek işlerin "yoğun" olduğunu söylediğinde, bu kolayca "karanlık" anlamına gelir.

BEN

Seni kulüpte gördüm. Mutlu görünüyorsun. Avery bir bebek. Görünüşe göre iyi bir tane bulmuşsun.

FINN

O benim meleğim. İyi bir kızın her şeyi değiştirebilmesi ne kadar çılgınca, biliyor musun?

Kahretsin.

Eski sevgilim yüzünden demek istemiştım. Bir şeyi gündeme getirmeye çalışmıyordum.

BEN

Parmak ucunda yürüme. Ben iyiyim. Senin adına çok sevindim. Döndüğünde biftek ister misin?

FINN

Evet, kesinlikle. Ama benim üzerimde.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Spencer masasında oturuyordu. Bugün gülümsemiyor. Aslında, darmadağınık görünüyor. Orantısız at kuyruğu ve makyajsızlığı bir ipucu değilse bile, kot pantolon giydiği gerçeği bir ipucu. Pazartesi'den Çarşamba'ya kadar iş dünyasının Barbie'si gibi şık giyinmişti. Bugün büyük boy, siyah bir Rolling Stones tişörtü giyiyor.

Masamdaki telefonu alıp çift kapıdan geçiyorum. Spencer bilgisayar ekranına yapışmış durumda. Gözleri bir sağa bir sola bakıyor, açtığı her şeyi öfkeyle okuyor. Dikkatini çekmek için masasına vurmam zorunda kalıyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa kalırken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni görmedim."

Onu tepeden tırnağa tarıyorum. "Her ayın son Cuma günü serbest kıyafet günüdür. Diğer tüm günlerde kıyafet kurallarımız var."

Yavaşça nefes alırken burun delikleri genişliyor. "Farkındayım, teşekkür ederim. Bu sabah acil bir durum vardı."

"Ne tür bir acil durum?"

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak bana samimiyetsiz bir gülümseme veriyor. "Bu sabah çok konuşkansın. Ben yokmuşum gibi davranmayı bıraktın mı?"

Gülümseme isteğimi kontrol etmek için dişlerimi sıkıyorum. Onun alaycı tavrında hâlâ ilgimi çeken bir şeyler var ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Bunu iade ediyorum." Telefonu masasının kenarına koyuyorum, sonra avucunun içine kaydırıyorum. Dokunmuyor.

"Devam edin. Sanırım Dawn sana hediye makbuzunu verdi."

"Sana geri veriyorum. Bunu neden verdiğini bilmiyorum benim için." *Evet, öyle.* Ama Spencer'ın geçen hafta sonu kulüpte öpüştüğüm kadın olduğunun farkında olduğum gerçeğini kabul etmeden bunu itiraf edemem. Hâlâ o ilk öpücükten mahrum bırakılmış gibi hissettiğimi kabul etmemin imkânı yok.

Spencer dizüstü bilgisayarını kapatıyor ve ofis koltuğunda d ö n e r e k bana bakıyor. İri gözleri yılan gibi yarıklara dönüşüyor ve omurgamdan aşağı küçük bir ürperti gönderiyor. "*Gerçekten* mi, *Nathan*? Neden telefonunu değiştirme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyor musun?"

"Hayır." Yalan söylediğimi açıkça anladı. Şimdi yapabileceğim tek şey iki katına çıkmak. "Sevgimi hediyelerle satın alamazsın, Spencer. Bu uygunsuz olur."

Yılandan baykuşa, gözlerini kırpmadan bana dikerken gözleri kocaman açılıyor. "Sevgini satın almak mı? Benimle dalga mı geçiyorsun? Kulüpte telefonunu kırdım. Değiştirdim. Hepsi bu kadar. Egon için şimdiden özür dilerim ama her kadın sana köpek yavrusu gözlerle bakıp *sevgini* dilenmiyor." Parmaklarını şıklatıyor ve telefon masanın üzerinden uçarak elime çarpıp duruyor.

"Patronun olduğumu unutuyor musun?"

"Öyle misin? Yardım etmek için buradayım ama bana izin vermiyorsun." Parmağını düzeltiyor, ucu kutuyu işaret ediyor. "Hatamı düzeltirsem yeniden başlayabileceğimizi düşünmüştüm. Kendimi kanıtlamak için otuz günüm var ve sen bana bir şans bile vermedin."

"Ne?"

"*Bana yapacak hiçbir şey vermediniz.*" O yavaş konuşuyor, heceleri vurguluyor, sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi.

"Ve ne tam olarak olabilir sen Yardım Ben
ile Bugün mü?"

Bir rock konserine ön sıradan bilet almak mı?"

Ellerini masanın altına, görüş alanımın dışına itiyor. Acaba hayal kırıklığıyla mı yumak yaptılar? Belki de yüzüme vurmaya hayal ediyordur. "Üst kattaki komşumun dairesinde bir boru patladı. Uyandığımda dolabımı su basmış ve tüm kıyafetlerim ıslanmıştı. Bu içinde uyuduğum gömlek ve tek kuru pantolonum. Yarına kadar bir yolunu bulurum."

"Oh. Tamam. Bu iyi."

Göz kapaklarını sıkıca kapatıyor, kalın üst ve alt kirpikleri birbirine karışıyor. "Vay be, teşekkürler. Başka bir şey yoksa..." Arkasını dönüyor ve dizüstü bilgisayarını yeniden açıyor.

Beni kovuyor mu? Ne oluyor lan? "Kendini kanıtlamak için otuz gün derken ne demek istedin?"

"Otuz gün boyunca deneme süresindeyim. Eğer bu işi yapamazsam, sözleşmem feshedilebilir."

"Peki ya deneme süresinden sonra?" "Benimle sıkışıp kalacaksın."

Ben fısıltıyla kıkırdayınca başını kaldırıp bakıyor. "Bunu bana söylemen gerçekten akıllıca mıydı?"

Yüzünde en ufak bir eğlence belirtisi yok. "Öncelikle, şirketinizin bana teklif ettiği iş sözleşmesini zaten bildiğinizi varsayıyordum, bu yüzden sırları açıkladığımın farkında değildim. İkinci olarak, her ne kadar pek hoş bir tavır sergilemeseniz de, aslında bana karşı bir komplo kurmadığınıza güveniyorum. Yanlış bir şey yapmadım... değil mi?"

"Doğru," diye gönülsüzce onaylıyorum.

Üzgünüm, Spencer. Çözülemezcek milyonlarca sorunum var - Claire'in tacizci babasının tekrar ortaya çıkması, babamın bir fahişeyle evlenmek üzere olması, imkansız bir zaman çizelgesine sahip ezici bir inşaat projesi. Ama onun uyandırmaya başladığı tüm bu istenmeyen duygulara ne demeli? Birdenbire, tüm asistanlık durumum çözülebilir gibi göründü.

İşini tamamlamasını imkansız hale getirmek için otuz günden az bir süre mi?

Evet... Çok kolay. Bunu kesinlikle yapabilirim.

10

Spencer

T Bu doğru olamaz.

Benzin pompasının üzerindeki dijital rakamlara inanamayarak bakıyorum. Şirket arabam yepyeni, şık, siyah bir Lincoln Navigator. Aracı bayiden teslim aldığımda basit bir sedan bekliyordum. Sanırım SUV'u benim için çektiklerinde verdiğim tepki tam olarak "Squeeee" oldu. Ofis müdürü gözlerini devirdi ve güven fonu bebekleri hakkında bir şeyler mırıldandı, ancak onun cehaletini düzeltmek için çok sevinçliydim.

Lincoln muhteşem, lüks ve yeni bir yönetici asistanının kullanması gerekenden çok daha fazla olsa da, aynı zamanda galon başına yaklaşık üç mil sürüyor ve bir kargo gemisine güç verebilecek bir depoya sahip. Sadece yakıt masrafları yüzünden iflas edeceğim.

"Çok saçma." Kredi kartımı çip okuyucuya zorla sokmadan önce iki kez boşuna vuruyorum.

"Benzin fiyatlarından bahsediyorsun, değil mi?"

Omzumun üzerinden bakarak sesin nereden geldiğini bulmaya çalışıyorum. Arkamda kimse yok. Pompanın diğer tarafından çok yakışıklı, siyah bir adam görünene kadar izinsiz girişten vazgeçiyorum. "Merhaba," diyor avucunu kaldırarak. Double bir aracı dolduruyor.

Yellowstone'un dışında. Gerçi bana sorarsanız kamyoneti "pikap"tan çok "canavar" gibi.

O çok güzel. Yani dizleri titreten, kelebekler uçuşturan, kalçaları karıncalandıran *güzellikte*. "Sanırım şikayet etmemeliyim." Kamyonetine başımı salladım. "O şeyi doldurmak için ikinci bir ipoteğe mi ihtiyacın var?"

Gülüşü çok melodik. Las Vegas sadece muhteşem, uygun erkeklerle mi dolu? Baktığımdan değil... Ama bakıyorum. Yüzük parmağında belirgin bir bronzluk çizgisi var. Yüzük yok. Ama uzun zamandır yüzük taktığı belli. Midem aniden huzursuz oldu.

"Hemen hemen," diye cevaplıyor. "En azından vergiden düşülüyor.

Benzin masrafları yüzünden, kazandığının çoğunu elimde tutabiliyorum." "Bu harika. Böyle bir kamyonu ne için ihtiyacın var?" "Çekmek için. At ve sığır taşımacılığı yapıyorum."

"Oh. Güzel."

Pompama bakıyorum, kırk dolar olmasına rağmen deponun ancak yarısına kadar dolmuş olması moralimi bozuyor.

"Ben Caleb."

Gülümsemem çekingen. "Memnun oldum Caleb."

Kıkırdıyor. "Ya sen?"

Ona seslenmeden önce çikolata kahvesi gözlerine bir kez daha bakıyorum. "Yüzük parmağınızda bronz bir çizgi olduğunu fark eden kadın benim. Cebinizde sakladığınız bir alyans olma ihtimali var mı?"

Gözlerini açıyor, cüretim karşısında şaşırdığı belli. "Vay canına... bu... tamam, adil bir gözlem. Ben boşandım. Yaklaşık altı ay önce."

"Bu oldukça yeni."

"Ben de öyle düşünüyorum, ama eski karım zaten yeniden evlendi, bu yüzden"- omuz silkiyor - "kamuoyu mahkemesinde, benzin pompasında güzel kadınlarla konuşma hakkım var."

"Özür dilerim." Pompaların arasındaki refüje çıktım ve elimi uzattım. "Ben Spencer. Lütfen beni mazur görün.

ayağımı ağzımdan çıkarmaya çalışıyorum."

Yine gülüyor. "Hayır, bence sen akıllısın. Yine de bunu telafi edebilirsin."

"Nasıl yani?"

"Ben atıştırmalık bir şeyler alırken pompama bakabilir misin?" "Tabii. Elbette."

"Teşekkürler. Hemen döneceğim." Dkkna doğru koşmadan önce göz kırıyor.

Yakıt pompasının gürültülü tıkırtısı depomun sonunda dolduğunu gösteriyor. Harika. Bana sadece bir aylık alışverişe mal oldu. Sabırla Caleb'ın pompa tarafının da aynı sesi çıkarmasını bekliyorum. Kamyonu kendiliğinden alev almadıkça ve acil müdahaleye ihtiyaç duymadıkça yakıt pompasını izlemenin ne kadar yararlı olduğunu bilmiyorum. Aklıma ürkütücü düşünceler takılmış, acil durum kapatma vanasını ve yangın söndürücüyü ararken telefonum çalıyor.

Nathan olamaz. İşteki ikinci haftamın sonuna yaklaşırken bana biraz ısınmaya başladı. Bana takvimine erişim izni verdi ama sadece grntleyebiliyorum. Onun için hiçbir şey planlayamıyorum. Ara sıra masamın önünden geçerken basit bir "merhaba" diye homurdanıyor. Ama samimiyeti bu kadar. Bu bilinmeyen numarayı arayanın Nathan olduğundan şüpheliyim.

"Alo?"

"Günaydın. Spencer Riley ile mi görüşüyorum?"

Telefondaki kadını düzeltmeyi atlıyorum. Yasal olarak adım Spencer Riley-Brenner. Ama beş yaşındayken bizi terk ettiğinden beri babamı görmediğim ve onunla konuşmadığım için soyadını taşımamın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Sadece tire işaretini kaldırmak için yasal bir isim değişikliği başlatmak gibi sinir bozucu bir görev var. Kimin vakti var ki? "Konuşma."

"Merhaba canım." *Sevgili* bana yaşını işaret ediyor. O daha açıklamadan kim olduğunu hemen anlıyorum. "Bu Ruby Barber, Claire'in büyükannesi."

"Oh, evet. Merhaba. Aradığınız için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Anladığım kadarıyla kızlar bu hafta sonu küçük bir pijama partisi planlamışlar. Senin için sorun olur mu?"

Benzin depomun başlığını çekip kapağını yerine takarken telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum. "Öyleyim, sadece ev sahipliği yapamayacağım. Bina bakımı bu hafta sonu dolabımın onarımı üzerinde çalışıyor. Kızlar oradayken yabancı erkeklerin daireye girip çıkmasını istemiyorum. Ama tamir edilir edilmez Claire'i ağırlamaktan mutluluk duyarım."

"Oh, üzülme. Charlie'nin burada olmasından mutluyum. Ellis Springs'de üç yatak odalı bir evim var. Kızların yüzebileceği bir ortak havuz var."

"Charlie buna bayılacak. O tam bir balık. Elinden gelse suda yaşar."

"Umarım haddimi aşmıyorumdur ama yaptığınız şeyin inanılmaz olduğunu söyleyebilir miyim?"

"Pardon?" Kasada sırada bekleyen Caleb'a bir anlık bakışım dikkatimi dağıtıyor. Tanrım, çok kaslı. Küçük bir kız değilim ama bahse girerim beni bir patates çuvalı gibi kolayca omzuna alabilir. Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. *Yeter, Spencer.* En son bir prens bulduğumu sandığımda ve onu neredeyse öptüğümde, şimdi patronum olan buzlu kurbağaya dönüştü.

Zaten tekrar biriyle çıkmaya hazır değilim. Biriyle çıkmaya başladığımda bunun gerçek olmasını istiyorum, Jesse'yle aramda mümkün olduğunca çok boşluk yaratmak için değil. İtiraf ediyorum, bu fikir aklıma geldi ama inat olsun diye değil. Sadece geri kaçmak istemeyeyim diye.

"Charlie ile ne yaptığınızı. Umarım sakıncası yoktur ama Claire beni bilgilendirdi. Sen, çok gençsin, küçük kız kardeşine bakıyorsun. Bu senin için muazzam bir fedakârlık."

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız. Ama başka türüsünü istemezdim."

"Charlie ve Claire'in ortak bir noktası var, ikisi de annelerini çok genç yaşta kaybettiler. Sanırım bu yüzden bu kadar hızlı arkadaş oldular."

"Kaybınız için çok üzgünüm. Bir kızı kaybetmenin acısını hayal bile edemiyorum." Ben sadece bir anneyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Charlie'yi kaybetmek dışında daha kötü bir şey hayal etmek zor ama aklım oraya bile gitmiyor. Buna dayanamam.

"Benim kızım değil," diyor Ruby, neşeli sesi hafifçe düşerek. "Claire'in babası benim oğlum."

"Hâlâ üzgünüm. Bence Claire'in size sahip olması harika bir şey."

"Teşekkür ederim canım. Ayrıca hazır seni yakalamışken, Charlie Claire'e Spike'ı almak istediğinizi söyledi. Bu doğru mu?"

Açıkta kalan kollarımın arkasını neredeyse yakacak olan arabama yaslanıyorum. Kavurucu Vegas güneşi affetmiyor. Miami'den farklı bir sıcak, kuru ve amansız. Burada sığağı emecek su yok. "Ne spike'ı?"

"Hayır, onun adı Spike. O bizim erkek kobayımız."

"Ah. Doğru. Evet." Charlie'ye bu konuda söz vermişim ve ne yazık ki unutmadı. "Onu alacağız. Sadece neye ihtiyacı olduğundan emin değilim."

"Endişelenme, sana bir liste yazacağım ve bazı malzemeler göndereceğim. O tatlı bir çocuk ama azgın bir köpek ve ben bir grup bebeği daha kaldıramam. Babe'in bu yıl zaten iki yavrusu oldu ve yine hamile olduğundan şüpheleniyorum."

Lanet olsun. Bu yıl şimdiden iki hamilelik mi? Daha yaz geldi. "Pijama partisinden sonra onu eve getirmeye ne dersin?"

"Mükemmel."

Caleb marketten çıktığında görüşmeyi sonlandırmak için sabırsızlanıyorum. "Sohbet etmek gerçekten güzeldi Bayan Ruby. I

İşe gitmem gerek ama tekrar teşekkür ederim. Claire'in Charlie'ye karşı bu kadar nazik olmasını gerçekten takdir ediyorum."

Tatlı bir vedalaşmadan sonra, Caleb bana ulaşana kadar telefonu kapatıyorum. "Nasıl geçti?"

Refüjden geçip pompasını kontrol ediyorum. Kamyonu mazot içiyor ve son maliyeti benimkinin neredeyse iki katı. "Bakmak istemeyebilirsin."

Gülüyor. "İyi karar. Al bakalım." İki plastik Hostess Donette kütüğü çıkardı. "Pudra şekerli mi yoksa çikolatalı mı istersiniz?"

Ona da söyleyemem ama kesinlikle bunları ağzıma koymayacağım. Son kontrol ettiğimde tartı yine iki kilo artmıştı. Bu haftaki diyetim limonlu su ve haşlanmış yumurta. "Hmm."

"Al, ikisine de numaramı yazdım." Bana iki paket mini çörek uzattı. "Vegas'tan geçiyordum ama buraya sık sık gelirim. Eğer bir araya gelip benzin fiyatlarından yakınmak istersen, bana haber ver."

Yayılan gülümsememe engel olamıyorum. "Teşekkür ederim. Belki yaparım."

Takmadığı bir şapkaya bahşiş verir gibi yapıyor. "Hanımefendi," diyor kovboy edasıyla.

Alabama geri dönüyorum ve Caleb trafiğe çıkana kadar bekliyorum. Kamyonetinin gürültüsü onun erkeksiliğini daha da artırıyordu. Mükemmel bir etkileşimdi. Tatlıydı, flörtözdü ve bana baskı yapmadı ya da yalvarmadı. Bu ideal bir tanışmaydı.

Ortalık sakinleşince çörek paketlerini kontrol ediyorum ve işte orada, Caleb'ın adı ve numarası kalın, siyah bir kalemle yazılmış. Numarayı telefonuma kaydetmek üzereyken bir mesaj beliriyor.

702-555-4322

Günaydın. Ben Nate. Buraya geldiğinde ofisime uğrar mısın lütfen? Bir konuda yardımına ihtiyacım var.

Ayrıca, sana kahve
getirdim.

Çörekleri büyük boy çantama tıktırırken kalbim göğsümde
gümbür gümbür atıyor. İstediğim kadar görmezden gelebilirim.
Ve patronuma huysuz ve duygusuz demeye devam edeceğim.
Açıkçası, uzaktan yakından ilgilenmiyorum.

Ama çırpınan nabzım yalan söylemiyor. O gece House of
Blues'da tanıştığım adamın en ufak bir ışıltısıyla yarışıyor.

Yardıma ihtiyacı var. Bana kahve
getirdi. Oh, ve kendine Nate dedi.

S katranlama at benim bilgisayar Monitör, İkaydırma aracılığıyla resimleri tekrar. Özel dedektif Claire'in yüzünü hiç çekmemiş. Tek görebildiğim boyunun çok uzadığı ve ateş motoru kızıllığındaki saçlarının karnına kadar indiği. Resim üstüne resim, tek görebildiğim Peter'ın Claire'i alışverişe götürmesi. Peter Claire'i akvaryuma götürüyor. Peter Claire'i kahve içmeye götürüyor ve a frappuccino sırlıklam içinde çikolata ve karamel şurubu. dışında of the fact she should not be having that

Bu yaşta bu kadar kafein... Bir sorun yok.

Sakalını bıraktı. Hapisten çıktıktan sonra sinekkaydı tıraş olmuş ve her resimde gülümsüyor. Ama Claire'in yüzünü göremiyorum. O da gülümsüyor mu?

Cep telefonumu alıp babamın telefonunu hoparlörden arıyorum. "Hodge," diye cevap veriyor.

"E-postanı yeni aldım. Bu da ne böyle?" "Neye benziyor patron?"

"Sesim şakacı bir ruh halindeymişim gibi mi çıkıyor? Yoksa bana meşru cevaplar vermezse banka hesabımdaki her kuruşu bir özel dedektifin hayatını mahvetmek için kullanmaya hazırmışım gibi mi konuşuyorum?"

Hodge boğazını temizler. "Özür dilerim efendim. Bunlar sekiz günlük gözetimin sonuçları."

"Daha iyi. Ruby nerede?"

"Yaşlı kadın mı?"

"Evet," diye ısııyorum. Uzun bir düşman listem yok. Muhtemelen birkaç yumruk atmak isteyecek b i r k a ç işten çıkarılmış çalışan. İş rakipleri, elbette. Ama tatlı yaşlı Ruby kılık değiştirmiş bir şeytan. Onun gerçek yüzünü biliyorum. Claire onun için bir varlık ve oğlunun bir canavar olduğunu tamamen inkar ediyor. Elise'in canı çıkana kadar dövüldüğünü gördü. Ruby, kadının bunu hak edecek ne hata yaptığını soracak kadar aşağılık bir kaltak. Claire'i büyütmeye hakkı yok.

"Anladığım kadarıyla bunlar baba-kız randevuları. Görünüşe göre kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor. Ne kadar süre uzak kaldı?"

"Yeterince uzun değil. Peki Peter Claire'le birlikte değilken ne yapıyor?" Doğruyu söylemek gerekirse, Peter ayıkken çok sakın. Kafası güzelken ya da sarhoşken Bay Hyde'a dönüşüyor.

"O tertemiz. AA toplantıları, şartlı tahliye memuruyla günlük kontroller. Akşam kilise ayinlerine bile gidiyor."

İstediği kadar tövbe edebilir. Yozlaşmış polisler ve eş dövenler yerin dibine girer ve orada kalırlar. Onun gibi kötü adamlar için kurtuluş o l m a m a l ı . Ön kolumdaki gerginliğin farkında olmadan paket kahvemi aldım. Çok sert sıkınca kahve patlıyor, kavurucu sıcak kortado masama, gömleğime ve kucağıma dökülüyor. "Kahretsin," diye tıslıyorum kavurucu yanığın dağılmasını beklerken.

"İyi misin?"

"Ben iyiyim." Telefonumu elime alıyorum, kırık ekranından kahve damlasın diye dik tutuyorum. "Peter'a göz kulak ol."

"Elbette, patron. Ne kadar sürecek?"

"Ben söyleyene kadar." Diğerleri Peter'ın yeni ayıklığına kolayca ikna olabilirken, ben kanmıyorum. Emrim onaylandı, telefonu kapattım.

Artık tüm ofis kahve kokuyor. Ortamı havalandırmak için birkaç pencere açıyorum, sonra da gizli dolaba yöneliyorum. Dolabı itiyorum ve kapı açılıyor. Böyle şeyler için burada birkaç yedek takım elbise bulunduruyorum. Kemerimi çıkarıp yere bırakıyorum, sonra pantolonumun düğmelerini açıp tekmeliyorum. Gömleğim muhtemelen iyi durumda, sadece birkaç ıslak nokta var ama her şeyi değiştirebilirim.

Askıdan iki takım elbise ve askılarını aldım. Siyah mı koyu gri mi diye düşünürken arkamdan bir çığlık geliyor.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm."

Tam zamanında döndüğümde Spencer'ın savrulduğunu, uzun saçlarının omuzlarında ipek gibi dalgalandığını görüyorum. Ofisimden kaçmaya başladı ama o kargaşada kapının bu taraftan itilerek değil, çekilerek açılacağını unuttu. Yüzüstü kapıya çarparken korkunç bir gümbürtü duyuldu. Cama o kadar sert çarptı ki, geriye doğru yığıldı.

Üç uzun adımda odayı geçiyorum, kalbim küt küt atıyor, başını dirseğimin arasına alıyorum. Normalde aramızda mesafe bırakmaya çalışırım. Onu bu şekilde tutmak, geçmek istemediğim çizgiye çok yakın.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum hasarın boyutunu görünce. Burnundan kırmızı damlalar akıyor.

"Kanıyor muyum?" Sesi küçük ama net, her hecede göğsümde yankılanıyor.

"Evet." Yalan söylemenin anlamı yok. "Kırıldı mı?"

Saçlarını yüzünden, kandan uzağa doğru tarıyorum ve parmaklarımın şakağının yanında gereğinden uzun süre kalmasına izin veriyorum. Çok dikkatli bir şekilde burnunun köprüsüne bastırıyorum, hırıltılı nefesinin tenimi nasıl ısıttığının aşırı farkındayım. "Bu nasıl bir his?"

"Çok kötü değil." Gözleri bir an için benimkilere kilitlendi. Benimkiyle eşleşen yalvaran bir bakış. Sanki ikimiz de

ızdırabımıza son verilmeli. Onun rahatsızlığı muhtemelen acı ve gereksiz utancın bir karışımı. Benimki mi? Onu istemenin ıstırabı.

"O zaman bence iyisin. Hadi bakalım. Yukarı çıkıyoruz."

Ellerimle dirseklerini kavrayarak onu oturur pozisyona getiriyorum. Eteğinin, çıplak, üst kalçalarını görebileceğim kadar yukarı çıktığını tamamen görmezden geleceğim. Bakışlarımı başka yöne çevirerek, içimi kaplayan merakımı yatıştırıyorum. Bakışlarımı onun esnek teninden uzaklaştırıyorum. O yaralı. Şimdi zamanı *değil*.

Asla zamanı gelmeyecek.

Ellerimi omuzlarına götürüp onu sabitlerken, Spencer avuçlarını her iki şakağına bastırıyor. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirim. Birdenbire kahve kokusu çok güçlü gelmeye başladı."

"Hayır, o bendim. Sadece ü z e r i m e kahve döktüm. Bu yüzden değişiyordum."

"Lütfen bu konuda bana zorluk çıkarma. Burada neredeyse çıplak olduğunu bilmiyordum." Gözleri bir an için aşağı doğru kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. Kurnaz olduğunu sanıyor... değil. Soyunmuş halimin ve bizi ayıran kumaşın ne kadar az olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım. Ama göğsümdeki canavar, Spencer'ın beni süzmesi fikrinden keyif alarak mırıldanıyor. Belki o da benim hissettiklerimi hissediyordur. "İşe gider gitmez ofisine gelmemi söylemiştin. Kapı kilitli değildi."

"Biliyorum, biliyorum. Kendi başına oturabilir misin?"

"Evet." Bir kolunu indiriyor, bir elini halının üzerine koyarak kendini destekliyor.

Yerimden sıçrayıp masamdaki kutudan bir avuç dolusu kağıt mendil alıyorum. Hâlâ yerde yatan Spencer'a dönerek onları bir top haline getirip burun deliklerine hafifçe bastırıyorum. "Hadi seni temizleyelim."

"Yapabilirim," diye ısrar ediyor, mendilleri benden almaya çalışıyor.

"Bırak yardım edeyim," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Bunu yapabileceğini biliyorum ama nazik olmaya çalışıyorum."

Sözlerim onu rahatlatıyor, olabildiğince hareketsiz oturuyor, yüzünü kurulamama ve silmeme izin veriyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Hâlâ şaşkınlık içinde ve anın tadını çıkarmaya çalışıyor gibi görünüyor. Aramızdaki sessizlik konuşulmayan bir şeyle çatırdıyor, ama ikimiz de anlıyoruz. *Evet, onu istiyoruz. Hayır, ona sahip olamayız.* Bu kadar basit.

Yaptığım işten memnun kaldığımda, onun bakışlarıyla buluşuyorum.

"İşte. Her zamanki güzelliğime geri döndüm." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kısmen, Spencer'ı tanımlamak için kullanacağım kelimenin güzel olduğunu yüksek sesle itiraf ettiğim için. Ayrıca, bu iltifattan pek memnun olmuşa benzemiyor. Dudaklarının köşeleri aşağı doğru dönerken gözleri belirsizlikle titriyor.

"Çok kafa karıştırıcısın," diye homurdanıyor.

Evet. Farkındayım.

Kendi başına ayağa kalkıyor. Şimdi göz kapaklarına hafifçe bastırıyor. Eminim o darbe yüzünden bütün yüzü acıyordur. Zavallı şey. "Bence biraz buz getirmeliyiz."

"Ben yaparım. Sen giyinmelisin." Bakışları göğsümde geziniyor, bir an fazla oyalandıktan sonra tekrar yukarı bakıyor. "On beş dakika içinde imar izniyle ilgili bir toplantı var." Kısa ama net bir şekilde, sadece boxer'larımın burada dururken beni bir kez daha süzüyor. "Gray, bu arada." diye eklemekten önce dudakları hafifçe aralanıyor.

"Affedersiniz?" Sesim gergin ve dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

Spencer, o yere yığıldığında dolabın önüne bıraktığım takım elbiseleri işaret ediyor. "Karar vermeye çalışıyormuşsun gibi görünüyordu. Griye git. Sadece benim fikrim."

"Bunu dikkate alacağım."

Başını sallıyor, perişan görünüyor. Bu toplantıyı iptal etmek ve ona buz ve biraz Motrin verilmesini sağlamak istiyorum. Aslında, günün geri kalanında ona izin verip eve götürmek istiyorum.

kendim. Ama bu isteğimi geri alıyorum. Spencer güzel, akıllı ve çok zeki. Harika birini bulacaktır ama onu kurtaracak kişi ben değilim.

"Benimle her ne hakkında konuşmak istiyorsan, öğleden sonraya kadar bekleyebilir mi? Kalan tüm saygınlığımla buradan ayrılmak ve yüzüm zonklamadan sizinle konuşmak istiyorum."

"Sorun değil." şimdi hiç acelem yok ve Spencer'ı başarısızlığa uğratmak için yaptığım zekice planı ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyorum. "Öğle yemeğinden sonra saat ikide gelir misin?"

"Saat iki," diye onaylıyor. İlk adımında yalpalıyor, sonra ikinci adımını atarak ofisimden çıkıyor.

"Hey, Spencer?" Kapıya yaklaştığında sesleniyorum. "Hm?"

"Unutma, çek, itme." Yumuşak, acıyan bir kıkırdama çıkardım.

Arkası dönük ama eminim gözlerini deviriyordur.

Yemin ederim nefesinin altında "pislik" diye mırıldandığını duyuyorum.

12

Spencer

T Bunu inkar edemeyiz.
Çıkıntısını fark ettim.

Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, onun bronzlaşmış, belirgin karın kaslarının sabah güneşinde sanki bana bir Noel hediyesiymiş gibi parıldadığını fark ettim. Yemin ederim onu sadece bir anlığına süzdüm. Sonra mahremiyetini sağlamak için arkamı döndüm.

Tek sorun lanet kapıydı.

Bu sabah ofise geldiğimde, patronumun yaratmak için çok uğraştığı buzul benzeri çalışma ortamının nihayet erimeye başladığını umuyordum. Ben harika bir asistanım. Bana izin verse hayatını kolaylaştırmaya gerçekten yardımcı olabilirim. Öğle yemeği ve kuru temizleme işlerini üstlenmeyi kendime yakıştıramıyorum. Hizmet benim sevgi dilimdir. Annemin gücü azalmaya başladığında, küçük şeylerin bir dünya fark yaratabileceğini öğrendim. Ofisinden içeri daldığımda Nathan'a yapmak istediğim konuşma tam olarak buydu.

Ancak hayal gücüne pek bir şey bırakmayan siyah külotuyla oradaydı.

Nathan'la yaşadığım utanç verici karşılaşmadan sonra masama döndüğümde, masamda bir paket kahve belirmişti. Fincan, kraft kahverengi kılıfıyla cüceleşmişti.

Uzun boyludan bile küçük. *Tanrım*. Adam milyarder, en azından bir grande için para harcayabilirdi. Dinlenme odasındaki buzluktan aşırđığım buz torbasını yüzümden çıkarıp kahveden küçük bir yudum alıyorum. Çakmak gazı olduğu kesin olan bu karışım karşısında irkildim.

Telaşla fincanın üzerindeki yapışkan etiketi kontrol ediyorum ve üzerinde zehir değil, "cortado" yazdığını görünce şaşırıyorum. Belli ki Nathan ve ben aynı tür kahveden hoşlanmıyoruz. Sanırım o bu saçmalığı seviyor, bense kafeinin işkence tadında olmamasını tercih ediyorum. Aslında artık pek kahve içmiyorum çünkü kahveyi istediğim gibi içmiyorum - karamel sosuna batırılmış ve bol köpüklü krema ile. Zayıflama hapları kullandığım zamanlarda, bir grande beyaz çikolatalı mocha ve bolca çırpılmış krema ile bütün gün hayatta kalabilirdim.

Bencilce, onları özliyorum. Haplar yemek yeme kaygısını ortadan kaldırıyordu. Yemek söz konusu olduğunda yaşadığım sürekli stres ve korkuyu dışarıdan temin etmek gibiydi. Jesse onları Meksika'dan almama yardım etti. Birini tanıyan birini tanıyordu. FDA onaylı ilaçlardan çok farklı olan hapları aşırı derecede almanın beni hastaneye düşüreceğini bilmeliydim.

Charlie'nin ödünü kopardı. Küçük kız kardeşim güçlüdür, ancak yaşadığı diğer her şeyin üzerine beni kaybetmenin yarasının asla iyileşmeyeceğini düşünüyorum. Dramatik bir çöküş, bir gece hastanede kalış ve doktorun beni safra kesesi hastalığı, pankreatit, yüksek tansiyon ve hatta kalp durması gibi terimlerle tehdit etmesinden sonra, onları almaya devam edemeyeceğime karar verdim.

Şimdi burada oturup vücudumun gerçekte olduğum şeye dönüşmesini izlemek zorundayım. Annem hayatımın her günü bana güzel ve mükemmel olduğumu söylerdi. Bana öyle bir güven verdi ki, UNLV'deki ilk haftamda başıma gelecek olan cam kırıcı darbeyi asla göremedim. Neredeyse bütün bir üniversite kampüsü beni çıplak görmemiş olsaydı, kendimi hala annemin gördüğü gibi görebilirdim.

beni herkesin önünde utandırdı. Bazı insanlar sahnede doğum günü kıyafetleriyle yakalandıkları, etkilemeye çalıştıkları tüm insanların vücutlarının çok büyük, çok sallantılı, çok gergin ve işaretli tüm bölgelerine el feneri tuttuğu bir kabus görürler. Bu benim kâbusum değildi.

Bu benim gerçekliğimdi.

Okulu bırakıp Las Vegas'tan eve döneli beş yıl oldu. Miami'deki yerel bir üniversiteden diploma almayı başardım. Okulu zamanında bitirmek için kırımını yırttım. Bütün gün çalıştım ve ders çalıştım. Diyet hapları almaya başladım ve dalga geçilen tüm kıpır kıpır bölgelerimi kaybettim. Tüm güvensizliklerimi sessizce teker teker düzelttim ama bu travmayı ortadan kaldırmadı.

Charlie'nin internette olması ve kendini eleştirilere maruz bırakması konusunda bu kadar paranoyak olmamın bir nedeni de bu. Benimle olduğu gibi onunla da dalga geçilmesini ve alay edilmesini istemiyorum. Çocuk olması ya da güzel, minyon, sarı saçlı, mavi gözlü olması ve Tanrı'nın insanlığa bir armağanı gibi şarkı söylemesi önemli değil. Trollerin merhameti yoktur; bir şeyler uydururlar. Biri ona kötü bir isim taktığında, görünüşüyle alay ettiğinde ya da kendileri yeteneksizken yeteneklerini eleştirdiğinde onu nasıl teselli edebilirim? Kendim için düzeltmeyi asla öğrenemediğim şeyi onun için nasıl düzeltebilirim?

Buraya döndüğümde, kaçtığım şeyle de yüzleşmeye çalışıyorum. Başka işler de vardı -kuşkusuz hiçbiri Brickstone Ventures kadar iyi para vermiyordu, özellikle de avantajlarını düşündüğünüzde. Ama belki Dallas ya da Denver'da başka bir yerde de çalışabilirdim. Bir şey beni Las Vegas'a geri çağırdı... Hala tam olarak ne olduğundan emin değilim.

Kortadodan küçük bir yudum daha aldıktan sonra -ve pişmanlık duyarak- masama oturuyorum ve çoğunlukla alışkanlıktan dolayı dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Pazartesi günleri şirket çapında gönderilen haber bültenleri dışında gelen kutum her zaman boştur. Ancak şimdi küçük bir bildirim var. E-posta simgesinde yeni bir mesajım olduğunu gösteren parlak kırmızı bir "1".

Kimden: Nathan Hatcher

Kime: Spencer Riley-

Brenner Konu: Önemli

Görev

Spencer,

Bu öğleden sonraki toplantımızı iptal etmek zorundayım. Acil bir meseleyi halletmek için Doğu Yakası'na gidiyorum. Yarın öğleden sonra döneceğim. Tamamlamanızı istediğim görev için talimatları e-posta ile gönderiyorum. Lütfen bunu gizli tutun.

Eminim Grammy ödüllü pop yıldızı Shaylin'i tanıyorsunuzdur. Yeni otelimizde kalmayı düşünüyor. Olası bir anlaşmayı görüşmek için onunla akşam yemeğinde buluşacağım.

Şefin masasında bir rezervasyona ihtiyacım var.

Okumaya ara veriyorum ve gözlerimi deviriyorum. Bu çok kolay. Nathan bana çocuk eldivenleriyle davranıyor. Süslü rezervasyonlar benim kartvizitimdir. Miami'nin en seçkin et lokantalarından biri olan Swerve'de Hank'e şefin masasını kolayca ayarlayabilirim. Orada telefonu bile açmıyorlar. En az üç ay öncesinden sesli mesaj bırakmanız, sizi aramaları için dua etmeniz ve aramadıklarında (ki aramazlar), bekleme listesine alınmak için birkaç kez e-posta yoluyla yalvarmanız gerekiyor.

Ancak bir keresinde yol kenarında rastgele bir kadının patlak lastiğini değiştirmesine yardım etmişim. Meğer Swerve'de baş hostesmiş. O artık benim iletişim listemde ve Hank her zaman en iyi masaları alırdı. Ona küçük sırrımı hiç söylemedim. Eski patronum *o kadar iyi* olduğumu düşünüyor.

Ancak e-postayı okumaya devam ettiğimde ukala gülümsemem kayboluyor.

Açıklamak gerekirse, ünlü bir şefin masası, örneğin Giada De Laurentiis, Gordon Ramsay veya Bobby Flay. Wolfgang Puck eğer müsaitse benim tercihimdir.

Teşekkürler, Spencer. Bu çok önemli bir toplantı. Shaylin'i etkilemek istiyoruz. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Unutmadan, yarın saat sekiz için rezervasyon yaptırmam lazım.

Şerefede,
Nathan Hatcher
Kıdemli Ortak, Brickstone Ventures

Beni alçakgönüllü olarak kabul edin.

Yarın gece ünlü bir şef mi? Nathan bu e-postayı yazmadan önce bir kâse sigara mı içti? Wolfgang Puck'la nasıl iletişime geçebilirim ki? Listelediği şeflerin konuklar için yemek pişirdiğinden bahsetmiyorum bile. Ben hep onların sadece restoran sahibi olduklarını ve yemek programlarını çektiklerini düşünmüşümdür. Bu tam bir çılgınlık. Bunu başarabilmemin imkanı yok.

Oh.

Kafama dank etti. Mesele de bu zaten.

Bu yüzden bu kadar hoş davranıyordu. Beni kasıtlı olarak yanlış bir güven duygusuna sürüklüyordu. Patronum kendi ayağıma çelme takmamı, isteğini yerine getirmememi istiyor. Belki de bir görevi yerine getiremediğim için bana ceza vermeyi umuyordur. Gerçi bunu İK'ya taşısaydım, hiçbir şekilde dava açılmazdı. Mantıklı her insan bunun saçma olduğunu görür. Hayır... Ne yaptığını çok iyi biliyorum. *Ahmak.*

İstifa etmem için beni yeterince kızdırmak istiyor.

Daha zeki bir kız zararını keser ve başka bir iş bulurdu. Maaş avansım cömert ama piyango kazancı değil. Eminim bu şehirde bana daha uygun başka bir iş vardır.

Hades'in seksi bir enkarnasyonu için çalışmaktan daha uygun. Ama ne var biliyor musun?

Bu pisliğe haddini bildirmek istiyorum.

Çok kızgınım. Çünkü beni hatırlamıyormuş gibi davranıyor. Çünkü kaçınma davranışını silah olarak kullanıyor. Ama daha çok kızgınım çünkü... Bilmiyorum. Hâlâ House of Blues'da tanıştığım Nate'i istiyorum, kalbimin daha önce hiç atmadığı kadar hızlı atmasını sağlayan Nate'i. Önümdeki ofisi işgal eden dalgın pisliğin Nate'i çaldığına ve onu bir bodrumda sakladığına ikna oldum.

Bugünkü Kovboy Caleb bile tüylerimi diken diken etmiyordu. Şahane olsa bile... Nate değildi.

Çantamdan mini çörekleri çıkarıp üst çekmeceme yerleştiriyorum. Küçük ikramların bayatlamasına izin vereceğim, ama Caleb'ın adı ve numarası bana tüm ateşli, bekâr erkeklerin kötü olmadığını hatırlatıyor.

Pekâlâ. Şimdi, elimizdeki göreve geri dönelim: patron deliğini alt etmek.

Telefonumu elime alıp rehberimde geziniyorum. Las Vegas'ta ünlü şeflerin franchise restoranları var ama rezervasyon masalarını aramak yirmi dört saatten biraz fazla bir süre içinde beni hiçbir yere götürmeyecek. Birini tanıyan birini tanımalıyım. Zengin ya da önemli biri değilim ama hayatımın son birkaç yılını, bana iyilik yapmam için yalvaran çok zengin ve önemli insanlara kendimi kanıtlayarak geçirdim. Nathan beni küçümseyerek büyük bir hata yaptı.

İlk çağrı mı? Büyük kahuna-Dex Hessler. Önceki patronumun patronu. Diğer önceki patronumun kocası. Ve gerçek bir milyarder iyi adam. Telefon çaldığında, hala hassas ve ağrıyan burnumun köprüsüne bastırıyorum. Ama bu beklenen bir şey.

Savaşa gittiğinizde, en azından biraz acı çekeceğinizi tahmin etmeniz gerekir.

Saat akşam sekiz ve ben kafamı mutfak masasına vururken Charlie en azından karnını doyurmuş ve odasında iPad'inin başında. On saat sonra gelen kutuma düşen o e-postadan sonra, hâlâ onun "ödevine" bir çözüm bulamadım. Daha da kötüsü, Nathan'ın "adı" ekranımda belirdiğinde hiç de heyecanlanmadım.

BOSSHOLE

Giriş yapıyorum.

BEN

Bulunduğunuz yerde saat gece onu geçmedi mi?

BOSSHOLE

Evet. Bu saatte mesajlaşmak uygunsuz mu?

BEN

Evet. Neye ihtiyacın var?

BOSSHOLE

Yarın akşam için kimi güvence altına aldığınızı merak ediyordum.

BEN

Şaşırmak istemiyor musun?

BOSSHOLE

Pek sayılmaz. Yedek bir plana ihtiyacım olursa haberim olsun.

BEN

Sanırım bu konuyla ilgileneceğimi bildiren e-postanıza yanıt vermiştim.

BOSSHOLE

Sen yaptın. Halledildi mi peki?

BEN

Bay Hatcher, eminim beni yönetmekten daha önemli işleriniz vardır.

BOSSHOLE

Ben çok uygulamacı bir patronum.

Keşke burada olsaydı da yüzümdeki ifadeyi görebilseydi. Göze batan ikiyüzlülüğü gerçekten etkileyici. Mükemmel esprili cevabı düşünmeye çalışıyorum. Ayıyı dürtmek ve tam bir saldırıya neden olmak istemiyorum. Bir boz ayıya orta parmak göstermenin şımarıkça karşılığı nedir?

Mükemmel cevabı düşünemeden telefonum çalıyor. Dex'in adı ekranda yanıp söndüğü için akla gelebilecek her tanrıya şükrederek mutfak fayansımın üzerine dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Selam, Dex. Aradığın için teşekkürler."

"Tabii ki. Uygun bir zaman mı, yoksa daha sonra arayabilir miyim?" "Mükemmel bir zaman. Neden?"

"Sesin nefes nefese geliyor. Egzersiz mi yapıyorsun?"

Bu fikre homurdanıyorum. "Kesinlikle hayır. Duyduğunuz nefes darlığı, bu sabah saat ondan beri yaşadığım öfke kaynaklı panik ataktan kaynaklanıyor."

"Oh... Bekle, ne? Doktora gittin mi, çünkü-"

"Şakaydı, Dex. Ben iyiyim. Sanırım... Aslında iyi olup olmadığım neden aradığınıza bağlı. Diğer ipuçlarımdan hiçbiri işe yaramadı."

Parmaklarımı gergin bir şekilde sert zemine vurarak iyi haberler için dua ediyorum.

Dex, "Bir iyi bir de kötü haberim var," diyor.

"Bunun önce iyi haber, sonra da biraz daha az iyi haber olmadığına emin misin?"

Gülüyor. "Hayır, kesinlikle iyi haber-kötü haber durumu. Şef Tansy Haleen'i tanıyor musunuz?"

Tansy, Tansy... Çok tanıdık. "Hafızamı canlandırmak mı?"

"Pembe tencere ve tavalarla yemek yapan şef. Food Network'te kendi programı var ve programda konuk jüri üyesi."

"Gah! Evet, *Final Cut*." Bu yemek yarışmasına bayılıyorum. Kendinize ait olmadığında aşırı stresten zevk almak gibi bir şey var. *Final Cut*'taki tüm yarışmacılar, göremedikleri alışılmadık gizemli yiyeceklerle yemek yapmak zorunda

Ta ki saat işlemeye başlayana kadar. Zekice bir kötülük, özellikle de sürpriz eşyalar canlı olduğunda. Bir zavallının gözüne istakoz batmıştı. Dört çeşit yemeğin tamamını yarı kör bir şekilde pişirdi ve yine de final turunda onu elediler. *Vahşi*.

"Tansy ile geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Gemilerimizdeki bazı kaliteli restoranların menülerinin planlanmasına yardımcı oluyor. Ona ulaştım ve o da bana geri döndü."

"*Evet!* Harika. Tansy mükemmel olacak."

"Şu anda Fransa'da ve zamanında geri dönemez."

"Kahretsin," diye homurdandım.

"Ama aslında Strip'te yepyeni bir restoran açıyor."

"Harika! Yani, bu en azından bir başlangıç-" "Henüz açılmadı."

Sıkılmış dişlerimin arasından titrek bir nefes verdim. "Burada gerçekten duygularımla oynuyorsun, Dex." *Ve kan basıncımla*.

"Evet, özür dilerim. Sadede geleceğim. Sana Ünlü şef yarın geceye yetişecek, ancak Tansy restoranın yumuşak açılışının önümüzdeki hafta yapılacağını söyledi. Mutfak tamamen çalışır durumda ve çoğu stoklanmış durumda. Birini bulabilirseniz sizindir."

Düşün, düşün, düşün. Tamam, bir restoranım var ama şefim yok. Bu da bir şeydir, değil mi? "Adı ne?"

"Viva."

Zihnimde sinsi bir plan hızla bir araya gelirken, "Ben alırım," diye geveliyorum.

"Harika. Ona haber veririm. Anahtarları teslim etmesi için birini gönderir. Daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

"Şaka mı yapıyorsun? Gerçekten ruhumun derinliklerinden teşekkür ederim. Bugün kaç arama yaptığımı anlatamam." Pek çok insan bana yardım etmeye çalıştı ve çok minnettarım. Ama elle tutulur bir şeyle geri dönen tek kişi Dex oldu.

"Bu tüm patron sorununu çözecek mi?"

"Çalıştığım Hydra'yı mı kastediyorsun? Hayır, onunla başa çıkmak için Herkül'e ve kalın bir kılıca ihtiyacım olacak. Ama bu en azından işimi korumama yardımcı oluyor, bu yüzden tekrar teşekkür ederim."

Dex gülüyor. "Bu adamın senin içindeki en iyi şeyi ortaya çıkardığını söyleyebilir miyim?"

"İğneleme mi?"

"Kesinlikle. Neden istifa etmiyorsun? Lennox ve ben senin için bir şeyler düşünebiliriz."

Bacaklarımı şık, karo zemin üzerinde sallayarak ağırlığımı arkama veriyorum ve geriye doğru kayıyorum. Bir mutfak dolabına yaslandığımda küçük bir tıkırtı duyuyorum. Kapı tam kapanmıyor çünkü tencere ve tavalarım bu bebek boyutundaki mutfak için çok büyük. Dürüst olmak gerekirse, elimdekilerle idare ediyorum. Evet, daire çok küçük. Hayır, çok fazla güzel şeyimiz yok. Ama sahip olduklarıma odaklanmaya çalışıyorum; kız kardeşime, sağlığıma. Şimdilik bir işim var. Hayatta kalmak hâlâ mücadelenin içinde olduğunuz anlamına geliyor ve bu minnettar olunacak bir şey.

"Beleşçi olmak istemedim."

"Bir iş ayarlayacağımızı söyledim, piyango bileti değil."

"Ama Hessler Group Miami'de. Orada olmak istemedim. artık."

"Uzaktan çalışanlarımız var, Spence."

"Giriş seviyesinde olan yok. Tüm yöneticilerinizin yerinde olmasını şart koşuyorsunuz. Tek uzaktan pozisyonlarınız yönetim kurulu üyeleri ve departman müdürleri için. O pozisyonlar için yeterli değilim." Jesse'nin Charlie'nin güven fonunu boşalttığını öğrendiğimde bunu araştırdım. Üst düzey pozisyonlar bir seçenek değildi. Bırakın on ya da daha fazla yıllık deneyimi, lisans derecem bile yok denecek kadar azdı. Ve kesinlikle yolcu gemilerinde çalışıp yaşayamazdım. Charlie ile ne yapacaktım?

"Bir şeyler yaratabilirdik."

"Arkadaşlarımdan faydalanmak istemedim."

"Lennox'un seni bir arkadaştan çok ailesi olarak gördüğünü biliyorum. Ve bilmeni isterim ki, aile kesinlikle aileden faydalanır. Bu ince baskıda var."

Telefona gülümsedim. "Bildiğim iyi oldu."

"Bir şeye ihtiyacın olursa biz buradayız. Patronundan nefret ediyorsan, istifa et. Yalnız değilsin evlat."

Sevgi ifadesi olarak söylediğini biliyorum ama o *kelime*. Nefret ediyorum. Bir çocuk sadaka ve birinin gelip hayatını düzeltmesini bekler. Ben çocuk olamam... Benim bir çocuğum var. Charlie'ye kendi ayaklarımın üzerinde durabileceğimi göstererek ona iyi bir örnek olmaya çalışıyorum. Benim taşımam gereken yükü paylaşması için Jesse'ye çok uzun süre bel bağladım. Bak nasıl sonuçlandı.

"Teşekkürler, Dex."

"Sorun değil. Pekâlâ, bir başka gece yarısı çikolatalı naneli dondurma alışverişi için markete gidiyorum. Artık üç gece üst üste."

Gülüyorum. "Sadece bir karton al, böylece sürekli bitmek zorunda kalmazsın."

"Dostum," diyor. "*Öyleyim*. Bu bebek bir hücum oyuncusu gibi yiyor, yemin ederim. Bunu sana söylediğimi Lennox'a söyleme."

Görüşmeyi sonlandırmadan önce ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Bu konuşmadan sonra kendimi biraz daha hafiflemiş hissettiğimi itiraf etmeliyim. Gerçekten ihtiyacım olursa bir güvenlik ağım olduğunu bilmek güzel. Elbette daha basit bir çözüm olurdu. Nathan'dan ayrılmak, arkadaşlarım için çalışmak. Bunu düşünebilirim... Şimdilik bitmemiş bir işim var.

Yapılacaklar listemde sırada: Nathan'ın cevapsız mesajına cevap vermek.

BOSSHOLE

Hâlâ orada mısın? Yarın geceki planı bilmem gerek.

BEN

Tansy Haleen'in gelecek vaat eden restoranı Viva'da saat sekizde.

BOSSHOLE

Gerçekten mi? Bunu nasıl başardın?

BEN

Detayları paylaşmamak daha iyi... mahkeme celbi gelme ihtimaline karşı.

BOSSHOLE

Komik. İyi. Beni ve Shaylin'i 7:30'da havaalanından alması için özel bir araç ayarla.

BEN

Olur.

Yanıt balonu birkaç kez patlar ve sonunda kaybolur. "Teşekkür ederim" ya da "iyi geceler" arasında karar vermelidir.

Sorun değil. Kabalığı sadece alevleri körüklüyor ve bu noktada içimdeki anka kuşunu yönlendiriyorum. Yapacağım son şey olsa bile Nathan'ın yüzündeki o aptal, ukala sırıtışı sileceğim.

13

Nathan

H Kahretsin, çok eli açık. Bu gece sürünen ben olurum sanmıştım.

Ünlülerin tanrı komplekslerini pek sevmem ama ego sahibi biri varsa o da Shaylin'dir. Sektördeki herkesten daha çok çalışıyor. Gerçek adı Shaye Linda Colette ama dünya bu pop yıldızını sahne adıyla tanıyor. Ne zaman Madonna özentisi gibi sadece tek bir isimle anılan biriyle tanışsam, kendimi narsizme hazırlarım. Shaylin ise arabanın arkasına birlikte bindiğimizden beri alçakgönüllü ve düşünceli olmaktan başka bir şey göstermedi. Sanatına şöhretinden daha fazla tutkuyla bağlı bir şarkıcı-söz yazarı görmek çok güzel.

Tek suçu, umursadığımdan biraz daha flörtöz olması. Yolculuğun son on dakikasında elinin dizimde olmasına tahammül ediyordum ama parmakları kalçamda gezinmeye başlayınca bir bahane uydurup Escalade'in diğer tarafındaki koltuğa atladım.

"Biraz su ister misiniz?" Kaptan koltuklarının arasındaki gizli bölmeden iki flüt aldım.

Shaylin'in parlak kırmızı dudakları muzip bir sırıtışla kıvrılıyor. "Sanırım bunlar şampanya için."

Doğru söylüyor. Işıltılı, pullu elbisesi elimdeki şampanya kadehlerinden yansıyor. Ama bana binmek istiyormuş gibi davranan bir kadınla bu arka koltukta içki içmemin imkânı yok. "Şimdilik suyla idare etmeye ne dersin? Alkolün iş kararlarınızı etkilemesini istemem."

"Hep iş, hiç oyun yok." Bana göz kırptıyor, su teklifime hâlâ cevap vermiyor. Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü burada hiç su görmüyorum. Sadece buzlu şampanya şişeleri var.

"Bu bir çalışma yemeği, değil mi?"

Uzun, sarı saçlarından gevşek bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmadan önce sessizce başını sallıyor.

"Babam ve benim, gelişimin ilk aşamalarında size ulaşmak istememizin nedeni, en az bir yıllık bir ikamet için taahhütte bulunmaya karar verirsiniz, sahneyi ihtiyaçlarınıza uygun olarak inşa etmek istiyoruz. Son turunuzda su ögesi vardı. Görsel olarak çok etkileyiciydi. O enerjiyi yeniden yaratmak isteriz."

"Yani, tur fikirlerimi çalmaya mı çalışıyorsun?" "Ne? Hiç de değil, ben sadece-

Kıkırdıyor. "Sakin ol, Nathan. Şaka yapıyorum. Teşekkür ederim," diye ekliyor bal gibi yumuşak bir sesle. "Bana inşaatta yaratıcı söz hakkı teklif etmeniz çok düşünceli bir davranış. Aslında, ikametgah dikkatimi çekti çünkü tüm bu agresif seyahatler sağlığıma zarar vermeye başladı. Bir süreliğine sakinleşmek güzel olurdu."

"İdeal zamanlama bu gibi görünüyor."

"Belki de." İşaret parmağının ucunu alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Belki hayal görüyorum ama dişi aslan hisleri yayıyor ve ben de akşam yemeği gibi görünüyor olabilirim. Umarım oyununun sonu iğrenç derecede büyük bir para yığınıdır ve pantolonumun içine girmek değildir. Ben aptalım, gerçekten. Shaylin'le bir şansı boşa harcayamazsın. Neredeyse benim kadar değerli ve tabii ki çekici, ama şu anda aklımda tek bir şey var...

Spencer'in elinde ne var? Tansy Haleen'i ya da herhangi bir ünlü şefi bir anda özel bir yemek pişirmeye ikna etmesinin imkânı yok. Beyaz bayrak sallayıp yenilgiyi kabul etmesini bekleyerek telefonumu kontrol edip duruyorum ama cırcır böcekleri gibi.

Araç tam zamanında havaalanına vardı ve şimdi kim bilir nereye gidiyoruz. Spencer'in bağlantıları sandığımdan daha mı iyi? Bu isteğin onun başarısızlığı için kesin bir sonuç olduğunu sanıyordum. Şimdiye kadar diva gibi davrandığım için beni eleştiren, küfürlerle dolu bir mesaj ya da e-posta almalıydım. Bunun yerine, Spencer'in blöfünü görene kadar dakikaları sayıyorum. Kahretsin, bu çok sinir bozucu. Böyle hissetmek hoşuma gitmiyor, sanki üstünlük bende değilmiş gibi.

"Otel ne zaman bitecek?" Shaylin soruyor. "İlahi müdahaleyle mi? Bir yıl içinde."

"Yani, kaçınılmaz aksaklıkları ve kötü hava koşullarını hesaba kattığınızda en az iki kişiden bahsediyoruz."

Benden samimi bir kahkaha kazandı. "İşini biliyorsun. Ama sana söz veriyorum, eğer kesin bir zaman çizelgesi üzerinde anlaşırırsak, bunu gerçekleştireceğiz. Zamanınızın ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getirmek için dağları yerinden oynatacağım. Ve ödemene gelince-"

Kalın bir alayla avuçlarını yukarı kaldırdı. "Beni parayla etkilemeye çalışmadan önce, teklifini kabul etmemi sağlayacak tek şeyi söyleyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim ki evet dersen bu gece evrakları imzalarım."

"Dikkatli olun, Bayan Colette. Tüm ince yazıları gözden geçirmek için avukatınızın hazır bulunmasını isteyeceksiniz. Burada her şeyi kitabına göre yapmak istiyorum."

Göğsümü işaret ediyor. "Beni bu gece dışarı davet ettin. Adamların iletişime geçmek için büyük çaba sarf etti. İstedığın bu değil mi?" Alt dudağını üst dişleriyle çekiştirmek için duraklıyor. "Yoksa bu yemek için art niyetin mi var?"

Bu konuda şikayet edebileceğim kimse yok. *Oh, wah, Shaylin bana açıkça asılıyor.* Eğer yakın arkadaşlarım olsaydı, hayatımın fırsatını kaçırdığım için beni yumrukladı.

"Tek şey nedir?" Gözlerimi sıkıca onunkilere sabitliyorum. Dekolte elbisesinin içinde çok açıkta duran göğsüne bakmanın tadını çıkarmak isteyen bir yanımda yok. Son zamanlarda Spencer'ın yanında sadece çalıntı bakışların kurbanı oluyorum, bu da asistanımın beni cehenneme kadar rahatsız etmesinin bir başka nedeni. Görünüşe göre *yılanımı* kontrol etmeyi öğrenmiş bir *yılan* oynatıcısı.

"Otele ortak olmak istiyorum." Şaşkınlığımı gizleyemedim. "*Ne?*"

"Bedavaya değil," diye açıklıyor. "Yatırımcı olmak istiyorum."

"Şaka yapıyorsun."

Neşeli gülümsemesi kaşlarını çatmaya dönüşür. "Biliyor musunuz? Ciddiye alınmamaya alışkınım ama benim param da seninki kadar yeşil. Buraya oynamaya geldim."

"Oh, hey şimdi." Gezinen ellerine tekrar ulaşma riskini göze alarak, Shaylin'in hemen yanındaki karşı sandalyeye atlıyorum. "Kastettiğim bu değildi. Bir yatırımcı olarak size elbette saygı duyarım. Sadece nedenini anlamıyorum. Eğer bir hisseye sahip olmak istiyorsanız bu tür yatırımlar ağırdır ve çok fazla risk içerir. Sanatçı olarak alacağınız ücret garanti... ve çok cömert olacaktır."

"Yirmi altı yaşındayım, Nathan. Ama bunu on altı yaşımdan beri yapıyorum. Şimdiden çok yorulduğum. Sonsuza kadar sahnede kışımı sallayamayacağım. İş büyütmeyi düşünmenin zamanı geldi. Servetimi çocuklarıma, onların çocuklarına ve onların çocuklarının çocuklarına bakabilecek somut bir şeye yatırmak istiyorum."

Akıllı kız. "Merdivenden yukarı çıkaracağım."

Pençeleri tekrar dizime kenetlendi. "Merdivenin tepesinde olduğunu sanıyordum."

"Bu proje babamla ortak bir çalışma. Bu konuda onun fikirlerini almak isterim."

"Ah," diye mırıldandı. "Babasının oğlunu seviyorum."

Aman Tanrım. Araba nihayet sürünerek durduğunda rahatladım. Escalade'den dışarı fırlayıp Shaylin'e elimi uzatıyorum. Umarım bu hevesimi bir centilmenlik olarak algılar ve aramıza biraz mesafe koymak için umutsuz bir girişimde bulunmaz.

Yine de, parlak pembe stiletleri betona çarptığı anda, kolu benimkine dolanıyor. Viva, Vegas'ın ana akım otellerinden birinin içine gömülü değil, bu yüzden kaldırımından restoranın önüne kadar sadece birkaç hızlı adım var. Yürüyüş uzun değil, ama girişteki kemerin altında bizi bekleyen hostesin beni Shaylin'le kol kola görüp bir sürü yanlış sonuç çıkarması için bolca zaman var.

Ev sahibesinin Spencer olduğunu fark ettiğimde midem bulanıyor. Simsiyah giyinmişti ve beni ve Shaylin'i görünce kaşlarını çatı.

"İyi akşamlar. İkinizin de sağ salim gelmesine sevindim," diyor Spencer, yüzündeki tekmelenmiş köpek yavrusu ifadesiyle uyuşmayan şeker gibi tatlı bir tonda. "Bayan Shaylin, muhteşem görünüyorsunuz." Bana bir bakış attı. "Bay Hatcher... buradasınız."

Spencer tecrübeli bir balerinden bile daha soğukkanlı, kolumdaki pop efsanesinden etkilenmiş gibi görünmüyor. Lafı açılmışken... Ceplerimde bir şey aramak için bir bahane uyduruyorum ve kendimi Shaylin'den başarıyla ayırıyorum.

"Burada ne işin var?" Spencer'a soruyorum, doğrudan bana yönelttiği kaşlarında herhangi bir sinir belirtisi olup olmadığını inceliyorum. Bu kadar ileri gitmesini istememiştim. Tek istediğim bir başarısızlık mesajıydı. Zavallı kızı ünlü bir şirketin önünde utandırmak istemedim.

"Tansy benden yardım istedi, çünkü onu
Bu kadar kısa sürede. Umarım sakıncası yoktur, sunucunuz ben olacağım.

Bu gece. Restoran henüz teknik olarak açık değil ama yemek salonunun ortasında sizin için bir masa ayarlandı. Bayan Shaylin, masanızda buzda çok güzel bir şişe roze var ama size içecek başka bir şey getirebilir miyim?"

"Çok tatlısın." Shaylin ona sıcak bir gülümseme veriyor. Pop prensesi onu omuzlarından tutup her iki yanağından öptüğünde Spencer da benim kadar şaşırılmış görünüyor. "Rozeye bayılırım. Bu mükemmel."

Gözleri küre kadar büyük olan Spencer kapıya doğru eliyle işaret ediyor. "Bu taraftan."

Shaylin önden giderek Spencer ve benim yan yana kısa bir süre geçirmemize izin verdi.

"Senin için bir şey var mı patron? Bir içki? Biraz ekmek? Yoksa sadece yüzünüzü kaplayan şokla mı besleneceksiniz?"

Çok zekice. "Peki, Tansy ile ne zaman tanışacağız?" Ben soruyorum.

Spencer boğazını temizler ve siyah bluzunu düzeltir. *Kahretsin, yine.* Geniş göğsü düğmelerin arasında açık bir alan yaratıyor. Bakışlarım isteğim dışında kayıyor... ve şimdi sütyenin mor olduğunu biliyorum. *Tanrı aşkına.*

Shaylin oturdu kendisi, yani ben yok var için yapmak

kesinlikle benim eşim olmayan bir kadına sandalye uzatmanın garip karmaşası. En azından o şekilde değil. Spencer bize hitap etmek için ben de oturana kadar bekliyor, büyük boy keten kaplı masayı neredeyse örtüyor.

"Tansy bu akşam için çok heyecanlı," diye başlıyor.

"Harika. Onu dışarı çıkarın."

Spencer bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Bayan Haleen bu konudaki sağduyunuz için minnettar olacaktır, ama sadece küçük bir iş yaptırdı." Elini yüzünde gezdiriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Burnu, çenesi ve kulakları... Şu anda biraz morarmış durumda. Yemek pişirebiliyor ama kendini pek misafirlige hazır hissetmiyor, o yüzden mahremiyetine saygı göstermek için mutfaktan uzak durmanız şart."

"*Elbette.* Anlıyorum. Burnumu yaptırdığımda, şişlik inene kadar köpeğimin bana bakmasını bile istemedim," diye heyecanla açıklıyor Shaylin.

Gözlerimi kısarak Spencer'a bakıyorum ve onun hesaplanmış bahanesini tekrar ediyorum. "Burun, çene ve *kulaklar* mı? Tansy'nin kulak ameliyatı olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Um." Panik Spencer'ın yüzünde kısa bir süre parlıyor, sonra aynı hızla buharlaşıyor. "Evet."

Buna inanmamı gerçekten bekleyemez. "Tamam o zaman. Lütfen *Tansy*'ye acil şifalar dileyin ve bu gece bize yemek yaptığı için teşekkür edin, özellikle de böyle hassas bir durumda."

Spencer kalın, koyu renk kirpiklerini bolca kırıştırıyor. *Evet, bayanlar ve baylar, işte burada.* Asistanım yalan söylediğini bu şekilde belli ediyor. Ya kirpiklerini kırıştırıyor ya da gözleri çok agresif bir şekilde seğiriyor.

"Bu akşam ne yiyoruz? Sabit bir menü olduğunu varsayıyorum?"

"Evet. Beş çeşit yemek," diye cevap veriyor Spencer bana. "Bunlardan biri Kraft Mac and Cheese mi içeriyor?"

"*Nathan!*" Shaylin beni şakacı bir şekilde azarlıyor. "Kaba olma."

Bu Tansy Haleen. Onun yemekleri sanattır."

Oh lütfen. Spencer'ın orada kimi sakladığını bilmiyorum ama kesinlikle Tansy değil.

"Biliyor musunuz? Bayan Haleen'in yemeklerinin kendi adına konuşmasına izin vereceğim. Aslında, mezelerinizi kontrol etmek için geri döneceğim." Masanın üzerindeki beş kollu altın şamdanı işaret ediyor. "Onu sizin için yakmamı ister misiniz?"

"Hayır," diye cevap veriyorum.

"Evet, lütfen."

Shaylin ve ben karşıt yanıtlarımızdan sonra birbirimize bakıyoruz. İkimiz arasında ihtiyacım olan son şey romantik bir mum ışığı.

"Bu masa örtüsü üzerinde açık alev güvenli değil. Sizi yanmadan eve götürmeyi çok isterim Bayan Colette." Bazen bahaneler aklıma geliyor. Bu bir hediye.

"Haklısın," diye kabul ediyor Shaylin.

"Birazdan mütevazı turtanı alıp geleceğim." Gözleri bana kilitlenmiş olan Spencer teatral bir şekilde avucunu açıp alnına vuruyor. "Tüh, dil sürçmesi. *Sinekkuşu turtası* demek istemiştin. Geceye tatlı bir dokunuşla başlıyoruz."

"Ooh, nasıl Eğlenceli. Biz başlangıç ile Tatlı mı? Bu Şimdiye kadar yediğim en iyi akşam yemeği olduğunu söyleyebilirim." Shaylin başka bir şey daha söylüyor ama fark edilmiyor. Bakışlarını Spencer'ın kalçalarına yapışmış, ileri geri sallanırken mutfağa doğru fısıldıyor.

Pekala, şımarık kraliçe. Devam et.

Etkilenmeye hazırım.

Gönlüğümün alt kısmına elimi atarak alnımda boncuk boncuk biriken damlaları temizliyorum. Ter, yemek için ideal bir garnitür değildir. Bu ÇİLEK shortcake krem puf tatlı Ben

Montaj.

Titrek bir nefes bırakıyorum. *Neredeyse bitti.* Sadece tatlı kaldı.

Son birkaç saattir kendimi *Bayan Doubtfire*'dan fırlamış bir sahneyi canlandırıyor, mutfakta saklanıyor ve garson ile perde arkasındaki gizli şef arasında gidip geliyor gibi hissediyorum. Kıyafetlerim kirlenmesin diye mutfakta önlüğümü çıkarmamam gerekiyor. Nathan'ın buna inanmadığını biliyorum. Ne zaman önlerine yeni bir tabak koysam şüpheci kaşlarını çatıyor. Ama bunun bir önemi yok çünkü *Shaylin* bütün bu numarayı yutuyor. Bu gecenin amacı da bu zaten. Yemek iyi geçerse ve Brickstone'un istediği anlaşmayı imzalamayı kabul ederse, bu gece başarılı olmuş olacak ve Nathan'ın beni azarlaması için bir neden kalmayacak.

Gerginliğin dışında, profesyonel bir mutfakta yemek pişirmek eğlenceli oldu. Her arkamı döndüğümde yanlışlıkla tezgâhı kontrol etmiyorum ki bu zaten küçük apartman mutfığımdan büyük bir adım.

Bu akşam yaptığım şeylerin çoğunu evde hazırladım. Sinek kuşu turtası annemin tarifiydi. Son dokunuş olarak kalp şeklindeki küçük kurabiye kalıplarını kullanarak ortasından parçalar çıkardım. Turta israfı gibi bir şeydi ama üzerine karamel sürüldükten ve pudra şekeri serpildikten sonra, lüks bir restoranın yapacağı havalı bir hareket gibi görünüyordu. Ortadan kesilmiş, avuç içi büyüklüğünde iki parça için koca bir turtayı feda edelim.

Salatanın bir poşetten çıktığını bilmiyorlardı ama en azından sosunu taze yapmıştım - Google'dan araştırdığım lezzetli bir misket limonu sosu. Fileto mignon da biraz fazla pişmişti. Ben orta pişmiş istiyordum ama tereyağı banyosunda çok fazla zaman geçirdikten sonra orta-iyi geldi. Kendimi en kötü eleştiren kişi olma ihtimalim yüksek çünkü masadan hiç şikayet gelmedi. Shaylin'in hemen başparmağı büyüklüğünde uzun bir biftek parçasını kesip bir barbar gibi içine çekmesini şok içinde izledim. Aferin ona. Kadınların randevularında gerçekten yemek yemesi çok ferahlatıcı.

Tarihler. Ugh. Bunun bir iş toplantısı olması gerekiyordu, ama ne olduğunu söyleyelim. Nathan muhtemelen benim yıllık maaşımı göz açıp kapayıncaya kadar çıkaran ince, uzun bacaklı, sarışın güzele bayılıyordur. Bu gece kesinlikle eve birlikte gidecekler ve ben bunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu akşamın iyi yanlarını düşünmeye çalışıyorum, mesela Nathan'ın Küba usulü yumurtalı ekmeğimi ısırdıktan sonra gülümsemesi gibi.

Bunlar hakkında sıfır eleştiri kabul edeceğim. Bunlar sevgili Cubano'larımıza benim kendi kişisel yorumum. Marine edilmiş domuz omzunu bütün sabah yavaşça kavurdum. Ekstra çıtırılık için Lumpia sargıları kullandım. Baharatlı, dijon ballı glaze otantiklikten bir adım uzak olsa da mükemmel bir denge sağlıyor. En azından annem bana böyle söylerdi. Bunlar onun favorisiydi. Kemoterapiye başladıktan ve iştahı kaybolduktan sonra bile Küba böreklerime asla hayır demedi.

Tüm bu akşamı bitiş çizgisine getirmeye hazırım, çilekli kremalı pufları tabağa koyuyorum ve yanlarına birkaç tane ikiye bölünmüş çilek yerleştiriyorum. Çiseleme dürtüsüyle savaşıarak beyaz porselen tatlı tabağının içini ev yapımı çilekli glazürle kaplıyorum. Bu şekilde daha süslü görünüyor ve burada ödüllü bir şefmişim gibi davranıyorum. Her bir pufun üzerine minik bir badem dilimi, ardından hafifçe pudra şekeri serpiyorum ve... "Bitti," diye yüksek sesle haykırıyorum, sanki *Final Cut*'ta yemeğimi son anda bitiren bir yarışmacıymışım gibi.

Her elimde bir tabakla, hevesle çift kapıdan yemek odasına doğru ilerliyorum. Başardım. Bunu gerçekten başardım. Loş ışıklı restoranın köşesini dönüp Nathan'ın kolunu Shaylin'e doladığını görene kadar adımlarımda zıpkın gibi bir coşku vardı. Artık karşılıklı oturmuyorlardı. Shaylin sandalyesini ona doğru kaydırmış ve lacivert takım elbise ceketini çıplak kollarının üzerine giymiş. Sevgiyle omzunu okşuyor. Beni gördüğü anda kolunu bırakıyor ve sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi bakışlarını aşağıya kaydırıyor.

Midem batıyor, tam bir hayal kırıklığının kara deliği tarafından yutuluyorum. *Kes şunu, Spencer. Biliyordun. Bu bir sürpriz değil.* Masaya yaklaşırken gözden kaybolmaya çalışıyorum. Tatlı tabaklarını sessizce önlerine koyuyorum ve hızlıca kalkmaya çalışıyorum.

"Neden önlük giyiyorsun?" Nathan soruyor.

Yere baktım ve hatamın kanıtını gördüm. *Lanet olsun.* Çıkarmayı unutmuşum. "Bulaşıklar," diyorum çabucak. "Tansy'ye temizlikte yardım ediyordum."

Yalanımı kolayca ortaya çıkarabilirdi. Temiz beyaz önlüğümde lekeler var, her bir kursun renkleri. Ama bunun yerine Nathan merhamet gösterdi. "Anlıyorum."

"Umarım beğenirsiniz," diye zorladım ve gitmek için arkamı döndüm. "Bekle!" Arkamı döndüğümde, Shaylin'in gülümsemesi o kadar

Masum. Şu anda bana zarar verdiğinin farkında değil. Bu

Bilerek değil. Nathan gibi bir adamın peşinden gitmeye hakkı var. Her neyse, onu alabilir. Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Lanet olsun. Hem de çok. "Bu ne böyle? O kadar tatlı ki yemek bile istemiyorum."

Çok yorgunum. Mutfağa koşmak, battaniyeden bir kale yapmak ve parlak bir el feneriyle güzel bir kitap okuyarak uykuya dalmak istiyorum. Yetişkinlik bazen çok ağır geliyor. Çocuk olmayı özlüyorum.

"Tansy'nin çilekli kurabiye yorumu. Bisküvi yerine, çırpılmış çilekli cheesecake dolgulu badem likörü ile aşılınmış kremalı bir puf. Sır ise narenciye-çilek karışımı."

Shaylin tatlıyı iki parmağıyla kavırıyor ve dağınık bir ısırık alıyor, krema hamur işinin kabuğundan dökülüyor ve dudaklarına bulaşıyor. "Mmmm," diye inliyor. "Bunlardan elli tane daha sipariş edebilir miyim?" diye soruyor yutkunduktan sonra. "Bu gerçekten çılgınca. Nathan, bunu dene."

İkinci lokmayı adamın dudaklarına götürdüğünde içim içimi yiyor. Tereddüt ediyor, ama sonunda dudakları ayrılıyor ve kız böreği ağzına itiyor. Daha önce hiç bu kadar yavaş çiğneyen bir insan görmemiştim. Bir tembel hayvan, tabii. Sanki Nathan, sebep olduğunun farkında olmadığı işkenceyi uzatmaya çalışıyor.

"Bu gerçekten çok iyi," diyor sonunda. Gözlerinde bir şeyler değişiyor. Tanıştığımız ilk geceden beri görmediğim tatlı bir samimiyet var - sadece Nate'in hızlı bir parıltısı. "Şefe inanılmaz olduğunu ve çok etkilendiğimi söyler misin? İyi iş çıkardın."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Tansy Haleen'e '*iyi iş*' dememi mi istiyorsun?"

bir an için, hiçbir şey var biz dışında iki. romantik, loş restoran eriyip gidiyor. Shaylin uçurumun içinde kayboluyor. Sadece ben, Nathan ve yalanlarımız var.

"Peki, ne demeliyim?"

"Sadece... teşekkür ederim."

Anlayışla başını sallıyor. "Teşekkür ederim, Spencer."

Yakalandığım çok açık ama kimin umurunda. Bu gece kazanmakla ilgili değildi. Pes etmemek ve hiçbir erkeğin beni hafife almasına izin vermemekle ilgiliydi.

"Ona haber veririm." Bununla birlikte, daha fazla konuşmanın tuzağına düşmeden topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Talimatlarım açıldı. Tansy'nin mutfağını kullanabilirdim ama teslim edildiği gibi bozulmamış halde bıraksam iyi olurdu. Bir kızartma tavaasını o kadar sert fırçalıyorum ki, parlamayı geçti ve metal kaplamayı fırçalamam tehlikeli bir hal aldı. Dışarı çıkmalı yaklaşık yirmi dakika oldu. Ya dudakları kilitlendi ya da gittiler. İçtenlikle ikincisi olmasını umuyorum.

Eğer gittilerse, fırsatı kaçırmışım demektir. Charlie için bir imza almalıydım. *Gururuma lanet olsun.* Aklını kaçırabilirdi. Neyse ki Charlie, Claire'de pijama partisinde. Bu gece onu getirmek zorunda kalsaydım, Shaylin ve Nathan tek kelime bile edemezlerdi. Charlie, yeni bir ev için yalvaran başıboş bir köpek yavrusu gibi Shaylin'in kucağına tırmanırdı. Belki de bu yüzden imza alamadım.

Adamımı aldı. Kız kardeşimi de almasını istemiyorum.

"Ugh," diye yüksek sesle homurdanıyorum. Aptalca, rahatsız edici düşünceler.

O benim adamım değil.

"Sorun nedir?"

"Kahretsin!" Ciyaklıyorum, sabunlu sünger ellerimden fırlıyor ve az önce sildiğim tezgâhın üzerinde kabarcıklar bırakıyor. "Kahretsin, Nathan. Sana buraya gelmemeni söylemiştim."

Bana doğru ilerlerken, emrimden hiç etkilenmedi. "Bana Nate de."

"Tamam. Sana buraya geri gelmemeni söylemiştim, *Nate.*"

Bana sevimli bir şekilde huysuzlanan bir çocuk gibi bakıyor. "Dur tahmin edeyim, Tansy kaçmak zorunda mı kaldı?"

Kısık gözlerle ona bakıyorum. "İyi tahmin. Ağrı kesici ilaçlarını almak için mazeret bildirmek zorunda kaldı."

"Doğru. Kulaklarının ağrımaya başlamasını istemeyiz." Kulak memesini nazlı nazlı oynatıyor.

"Ne halt istiyorsun?" Acımı saklamaya bile çalışmayacağım. Bu çok fazla çaba gerektirir. *Ah*. Öfkemin lavları serbestçe aksın.

"Hesabı hiç getirmedin." Beni şaşırtarak kravatını gevşetti, sonra çözdü ve yakasının etrafında tembelce sallanmasına izin verdi. Sonra, açık gri gömleğinin iki düğmesini çözüyor. Beni bilerek hipnotize ettiğini sanmıyorum...

Ama öyle.

"Çalışan bir kayıt yok. Sadece ofise bir fatura gönderecek."

"Mantıklı."

Tupperware'lerimin düzgünce istiflendiği tezgâhın diğer tarafına geçti. Mükemmel diktesinden anlayamadım ama yürüyüşü onu ele veriyor. Uzun, tembel adımlar, sanki hareket ediyor ama gidecek bir yeri yok. Çakırkeyif. Restoranın barı çoktan dolmuş. Acaba kendine yardım etti mi? Dex'e, Tansy'ye çok pahalı bir şişe içki olduğunu tahmin ettiğim şeyin faturasını bize kesmesi için restorana ihtiyacı olabileceğini söylemesini aklıma not ediyorum. Nathan parasıyla gösteriş yapan biri olmasa da, bana içki düşkünü biri gibi de gelmiyor.

"Ne yapıyorsun?" Kalan yumurtalı ekmeklerin bulunduğu tupperware'in mavi kapağını çıkarırken soruyorum. Sadece birkaç tane kalmıştı. Onları eve, Charlie'ye götürmek istedim.

"Bunlar benim favorimdi. Bu gece her şey mükemmeldi ama bunlar..." Yeterli bir açıklama bulamamış gibi görünerek derin bir nefes veriyor. "Onları denedin mi?"

Başımı sallayıp uzak tezgahdaki protein içeceğime bakıyorum. Tadı berbat. Protein Süt'e bırakın

Vanilyalı kekleri mahvetmek için aşırıya kaçmak. "Diyet yapıyorum."

Yüzünü küçümseme ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle buruşturuyor. Ama aynı zamanda gözleri, tenimde ısı yayılmasına neden olacak şekilde üzerimde geziniyor.

"Neden?"

Ben de onun şaşkın ifadesine uyuyorum. "Genellikle insanlar kilo vermek için diyet yaparlar."

"Evet, ister inan ister inanma, bunun farkındayım Spencer. Ben neden kilo verme ihtiyacı hissettiğini soruyorum." Gözlerinde puslu ve sıcak bir şey var, sanki ziyafet çekmişler ve tatmin olmuşlar gibi. Birden kendimi bilinçli ama aynı zamanda... *görölmüş* hissetmeme neden oluyor. En son ne zaman bir erkek bana *böyle* baktı?

Ellerimi omuzlarımdan dizlerime kadar vücudumun üzerinde gezdirmek tek tepkimdi.

"Benim için kafa karıştırıcı," diye mırıldanıyor hardal sosuyla dolu daha küçük bir kabın kapaklarını çıkarırken.

"Neymiş o?"

"Çok zeki ve akıllısın. Yine de herkesin ne yaptığını görmüyorsun." Yumurtalı ekmeği sosun içine daldırıyor ve mutfağı bir amaç uğruna geçiyor. Elini kaplanmış ucun altından tutarak, yumurta rulosunu ağzıma götürüyor. "Bir ısırık diyetini mahvetmez." Gözleri önce benimkilere kilitleniyor. Sonra tekrar dudaklarıma düşüyor.

"Hayır, teşekkürler."

"Spencer. Hayatımı değiştirecek." Bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor, bu sırıtış çapkın bir enerjiyle kaplı ve doğrudan içimi sarsıyor.

"Hayır," diye tekrarlıyorum, kendimi sabit tutmaya çalışmak için ayak parmaklarımı kıvırıyorum. Çok yakınımda. Kendimi kaybedeceğim. Kokusu... bana bakışı... Tek düşünebildiğim dudaklarının tadının nasıl olduğu.

"Patronun sana bir emir veriyor," diyor alçak bir ses tonuyla ve beni sersemliğimden çekip çıkarıyor.

"Her seferinde bir iş yapmaya ne dersin? Hâlâ patronumun bana verdiği son siparişi bitirmek üzereyim."

"Dene. Dene." Yumurtalı ekmekle beni dürterek üst dudağıma sos bulaştırıyor. "Boop."

Yavaşça nefes alıyorum, sonra daha da yavaş nefes veriyorum, bazı nazik ebeveynlik tekniklerini uygulamaya çalışıyorum. Ona bağırıyorum. Yüzüne vurmuyorum. "Çakırkeyif değilsin, sarhoşsun, değil mi?" Onu sırtımdan atmak için yumurtalı ekmeği mideye indirmeden önce suçluyorum. *Yanlışlıkla* parmağını ısırmaya çalıştım ama pislik çok hızlıydı.

Beni zorla besledi ama gerçek yemek iyi hissettiriyor. Çiğniyorum, ağızımdaki tatların tadını çıkarıyorum. Ağızımdaki gerçek yemeğin verdiği rahatlamayla dikkatim o kadar dağılmıştı ki, Nathan parmağını üst dudağımın üzerinden geçirip sosu temizlediğinde tamamen hazırlıksız yakalandım. Parmağını ağızına götürüyor ve yumuşak, gürültülü bir inilti çıkarıyor.

"Gördün mü? Çok iyi." Nathan çenemin yere düşmesini izlerken kendini beğenmiş bir sırıtış takınıyor. *Ne halt etmeye çalışıyor bu?*

Umursamaz bir şekilde devam ediyor: "Normalde füzyon yemeği, ama bu başka bir şey. Ben de Küba sandviçinin hep jambonla yapıldığını sanırdım."

Yumurtalı ekmeğin geri kalanını elinden alıp bütün olarak boğazıma tıkmak istiyorum. Midem acı içinde çalkalanıyor, kendimi sıvı proteinle kısıtlamaya geri dönmeden önce daha katı bir besin için yalvarıyor. Ayrıca gizliden gizliye bu sosla yıkanmak ve başka neler tatmak istediğini görmek istiyorum. Her şeyden çok, üzerimde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum. *Nefret ediyorum.* Nathan'a karşı diğer erkeklere karşı olduğum kadar dayanıklı olmak istiyorum çünkü mantık bana sahip olamayacağım şeyi istemememi söylüyor. Sonu kalp kırıklığı olur.

Konuşmayı hemen başka bir yöne çekiyorum. "Babam onları mojo-brined kavrulmuş domuz eti ve jambon ile yapardı. Gerçek bir Cubano için ikisine de ihtiyacınız var. Ama bu sostan nefret ederdi. Sadece sade hardal."

"Kübalı mısın?"

"Bir çeyreklik. Babam siyah ve Kübalıydı."

"Öyle miydi?" Nathan usulca soruyor. "Özür dilerim."

"Hayır, o yaşıyor... Sanırım. Bilmiyorum. Ben küçükken bizi terk etti ve"-omuzlarımı kaldırıyorum-"bir daha arkasına bakmadı."

"Peki ya annen?"

Konuşmanın ani ağırlığını hissederek bir an duraksıyorum. "Annem açık tenli, platin sarısı saçlı ve açık mavi gözlüydü. Babamın tam zıttıydı. Beş yıl önce öldü."

"Oh." Tekrar "özür dilerim" demiyor. Bunun yerine, rahatsız edici sessizlikle barışıyoruz. Ne söyleyebilir ki? Bir özür asla durumu düzeltmez. Dünyadaki tüm empati onu geri getirmez. Ama takındığı yırtık ifadeyi takdir ediyorum. Muhtemelen kafamın içinde ama beni kucaklamak istediğini hissediyorum. Ama bu bana, bu gece eve götürmek istediği kadının ben olmadığımı hatırlatıyor.

"Shaylin'e geri dönmeli misin?" *Lanet olsun.* Bu soru, içimde s a k l a d ı ğ ı m kıskançlık duygusuyla birlikte geldi.

Nathan açıkça, "Ona bir araba sipariş ettim ve evine gönderdim," diye cevap veriyor.

Şaşırtıcı derecede iyi haber karşısında tüm vücudum gevşiyor. "Ama ben..."

"Bu bir iş yemeğiydi. İş konuştuk, şimdi bitti."

Sarılmalarının *sadece bir iş* gibi görünmediği hakkında bir yorum yapabilirdim ama bu anı mahvetmek istemiyorum. Aslında insan gibi davranıyor ve kurbağaya dönüşmesine ne kadar var bilmiyorum.

"Bulaşıklar için yardım ister misin?" Nathan süngerime uzandı, parmakları benimkini bir süre daha fırçaladı.

gerekli. Kısa temas göğsümde bir çarpıntı yaratıyor.

"Teklif etmeniz çok hoş." Gülümsemem büyüyor, bakışlarının dudaklarımın güneyine düştüğünü fark ettiğimde yüzüme bir sıcaklık yayılıyor. *Bu açık bir davet, değil mi?* "Karşılığında ne istiyorsun?" Biraz flört etmek için söyledim. Bu nefret ve özlem çizgisinde seksek oynamaya devam ediyorum, bedenim daha iyi kararlarımıyla aynı hizaya gelmeyi reddediyor.

"Bırakman için." diye kestirip atıyor.

Anlık bir sessizliğe gömüldüm. Yüzünde aniden beliren taş gibi bakış olmasa, yanlışı duyduğumu düşünebilirdim. "Affedersiniz?"

"Haksız fesih davası açma riski olmadan seni işten çıkaramam, ki bence bunu yapacak kadar zekisin. Bu yüzden istifa etmeni istiyorum."

"Neden?"

Başını hafifçe öne eğiyor. "Spencer, hadi ama. Birlikte iyi çalışmayacağız. Hem neden böyle ciddi bir işe ihtiyacın var ki? İş dosyana baktım, yirmi üç yaşındasın. Hala bir bebedisin. Las Vegas'tasın. Havalı bir kulüpte barmenlik yap, ya da blackjack falan oyna. Her gece parti yap. Büyümek için bolca zamanın var. Ofis işleri hiçbir yere gitmiyor. Yapabiliyorken çocuk ol, anlıyor musun?"

Yine o kelime. Kalbim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı hızla çarpıyor. Yardımını reddettiğimi dramatik bir şekilde göstermek için süngeri elinden kapıyorum. "Sende bir yetenek var, Nathan."

Derin mavi-yeşil gözleri karanlık ve uykulu görünüyor. Belki de yolculuktan ve uzun bir geceden dolayıdır. Ya da belki de içkidendir. Onun kokusu, yani arzuladığım koku, şu anda şekerli benzin gibi tatlı ve keskin bir şey tarafından bastırılmış durumda.

"Ne demek hediye?" diye sorar.

"Ağzından çıkan her şey yanlışlıkla hakaret içeriyor." Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. "Sanki anadilinmiş gibi yalan söylüyorsun. Denemeden bile bir pislik oluyorsun. Gerçekten etkileyici."

Yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor ama şaka yapmadığımı anlayınca hemen dağılıyor. "Sadece söylemeye çalışıyordum-"

"Benim ya da hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, ki bu sorun değil. Seninle tek bir parçamı bile paylaşmak istemiyorum. Ama ben harika bir asistanım. Beni burada istemediğin için üzgünüm. Senin için çok kötü, sırf sen istedin diye yuvarlanıp ölmeyeceğim." *Olamaz.* Gözyaşları başlamadan hemen gitmeliyim. Gözyaşlarım her şeyden çok hayal kırıklığı ve yorgunluktan kaynaklanıyor ama Nathan ağladığımı göremez.

Önlüğümü çıkarıp masanın kenarına fırlatıyorum. Bu hareket ona sürtünmeme neden oluyor. Sadece o küçük dokunuş ve kıyafetlerim yanıyor.

"Tuvalete gidiyorum, sonra da mutfağı temizlemeyi bitireceğim." Özür dilemesi ya da belki de sadece açıklama yapması için ona bir fırsat vermek üzere duraklıyorum. Bu *ahmağın* benden neden bu kadar rahatsız olduğuna dair bir açıklamaya seve seve razı olurdum.

Ama hayır. Sessiz kalıyor. Yüzünde pişmanlık var, ama Ağzından başka bir şey çıkmıyor. Gözleri farklı bir hikâyeye anlatıyor, hayal kırıklığının içinde tehlikeli bir şekilde yüzen arzuya benzeyen bir şeyle karanlık. Belki o da benim gibi durumumuzdan bıkmıştı.

"Lütfen döndüğümde burada olma."

Kapılardan hızla geçiyorum ve gözyaşlarım akmaya başlıyor, bedenim hala çelişkili duygulardan dolayı uğulduyor. Bu adam ne zaman ulaşılabilir gibi görünse.

Kayıp gidiyor.

"F ya da kutsal olan her şeyin aşkına, Spike! Sus!"
Pazartesi sabahı, oturma odamın derinliklerine gömüldüm.

Kanepede, hızlı ve acısız bir ölümün beni alması için dua ediyorum. İşte bu kadar bitkinim. Bu sabah işe gitmektense yüzümü bu sert kanepeye gömüp boğulmayı tercih ederim. Kısmen Nathan'ın aptal yüzünü görmek istemediğim için. Cuma gecesi restorandan beri konuşmadık. Ama daha da önemlisi, bugün işimi yapıyormuş gibi davranacak kadar kendimde olduğumu sanmıyorum. Günün ve gecenin her saatinde ciyaklamaya sonsuz dayanıklılığı olan tombul, sevgi dolu bir kobay yüzünden iki gece üst üste uykusuz kaldım.

Ben sıcak kahvemi yudumlarken Spike ağlamaya devam ediyor, boğazımdaki sıcaklığı hissetmiyorum bile. O kadar yorgunum ki, bedenim alev aldığında beni uyarması gereken sinirlerim resmen kapandı.

Onun çılgınlıklarına bir saniye daha dayanamayarak kendimi koltuktan kaldırıyor ve bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Buzdolabından bir bebek havuç aldıktan sonra kafesinin tellerinden içeri sokuyorum. "Al bakalım, seni küçük şişko." Dizlerimin üzerine çöküp sehpanın üzerinde duran kafesiyle göz hizasına gelmeden önce kahvemden birkaç yudum daha alıyorum. "Bu arada seni vücuttan utandırmıyordum. Bunu yapman gerekiyordu.

yuvarlak ve tombul ol ve sana çok yakışıyor. Ancak tombulluk sizin için bir tetikleyiciyse, ileriye dönük olarak kabarık diyebilirim."

"Aman Tanrım, az önce bir kobayın vücudunu utandırdığın için özür mü diledin? Resmen Cocoa Puffs için çıldırmışsın," diye şımarıyor Charlie oturma odasına girerken. Kanepenin kenarından dolanıyor ve yanımda dizlerinin üzerine çöküyor. Gururlu bir anne gibi Spike'a bakıyor. Ama onu besleyen, kafesini temizleyen ve taze su veren benim. Ayrıca görünüşe göre onun bitmek bilmeyen mızızlanmalarından etkilenen tek kişi de benim. Charlie bütün hafta sonu bebek gibi uyudu.

Küçük kız kardeşimin yüzünü incelediğimde çok fazla parıltı görüyorum. Göz kapaklarında hafif bir mavi fırça izi var. Ayrıca mide bulandırıcı derecede tatlı şeftali gibi kokuyor. Şu anda onunla bu tartışmayı yapamayacak kadar yorgunum. İyi bir uyku çektikten sonra, onunla benim minimal makyaj kuralım hakkında birkaç tur atabiliriz.

"Ona bir havuç daha mı verdin?" Charlie suçlayıcı bir şekilde sorar.

"Belli ki," diye çıkışıyorum. "Avazı çıktığı kadar bağırıyor, bu da yemek yediği anlamına geliyor olmalı."

"Haftada bir ya da iki parçadan fazla havuç yememesi gerekiyor, Spencer. Şeker oranı çok yüksek. Karnını ağrıatacak."

"Karnını yaralayacağım," diye mırıldandım nefesimin altında. Az önce üç kiloluk bir domuz-kemirgeni tehdit ettim. Uyku yoksunluğu beni çıldırttı.

Charlie beni görmezden gelerek kafesinin kapısını açıyor ve onu kucağına alıyor. Ona tatlı tatlı sokuluyor ve o da anında sakinleşiyor. Spike'ı ne zaman kucağıma alsam Wolverine gibi kaçmaya çalışıyor. Bunu kanıtlamak için kolumda çizik izleri var.

"Ona yeniden isim verip vermeyeceğine karar verdin mi? Snickers'ın büyük bir hayranıyım." Sadece şekerlemeden bahsetmiyorum. Spike, Ridgeback Abyssinian cinsi bir k o b a y . Charlie beni oturttu.

Gine domuzları hakkında bilgilendirici bir özel programla. Tahmin edin kaç farklı tür var? Hem de çok fazla. Domuzcuklar genellikle tüy şekillerine göre sınıflandırılır. Ridgeback'lerde küçük bir mohawk varmış gibi görünüyor, sanırım bu yüzden ona Spike adını vermişler. Kötü bir isim değil, ancak mohawk bugünlerde abartısız ve tüyleri zengin, bitter çikolata, sıcak karamel ve vanilyalı kek şeritlerinin bir karışımı. Ona bir tatlının adı verilmeli.

"Ona yeniden isim vermeyeceğiz." "Neden?"

"Çünkü o iki yaşında. Adını zaten biliyor, değil mi tatlı oğlum?"

Aman Tanrım, Charlie. Onu bu kadar çok seviyorsan arada bir yatağını değiştir, olur mu? "Kobaylar isimlerini bilmezler," dedim ona.

Charlie Spike'ı bir koluyla kucaklıyor, sonra arka cebinden telefonunu çıkarıyor. Tehditkâr bir şekilde yüzüme doğru sallıyor. "Bahse girmek ister misin? Şimdi Siri'ye soracağım."

Yemek kabının yarısının topak, yarısının dışkı olmasını tercih eden küçük bir yaratığın adını gerçekten tanıyabileceğine inanmak benim için zor, ama her neyse. "Spike olsun o zaman. Git sırt çantayı al. Hemen yola çıkmazsak okula geç kalacağız."

"Bugün okula gitmiyorum." "Evet, kesinlikle gidiyorsun." "Hayır, gitmeyeceğim."

Sevgili Rahibe Theresa, Gandhi ve *Neşeli* Günler'deki Julie Andrews, lütfen bana on bir yaşındaki bir çocuğu evimin öbür ucuna fırlatmama gücü verin. Şakaklarıma masaj yaparak soruyorum: "Neden bugün okula gitmeyeceğini düşünüyorsun? Bu arada gidiyorsun."

"Spike yalnız kalacak. Babe'den uzakta ilk haftası. Desteğe ihtiyacı var."

Bebeğim... Bizi bu karmaşaya sokan küçük azgın minx. Görünüşe göre bu ikisi tüylü patilerini birbirlerinden uzak tutamıyorlar.

Diğerleri. Aynı kafeste değillerse, yuvarlanırlar, ölü taklidi yaparlar ve hayatları için çılglık atarlar - gerçek bir Romeo ve Juliet saçmalığı.

Aynı kafeste olduklarında sessizdirler ama çoğalırlar. *Hem de çok.* Sadece bu da değil, bebekler ensest ilişkiye giriyor, bu yüzden zavallı tatlı Büyükanne Ruby aslında çok uzun süredir bir kobay sığınağında yaşıyordu. Sonunda bebeklerden kurtuldu, ancak veteriner ona Babe ve Spike'ın kısırlaştırıldıkları takdirde ölme ihtimallerinin yüksek olduğunu söyledikten sonra tek seçenek onları ayrı evlere koymak oldu.

Ve işte bu gıcırtılı, küçük, Snicker renkli pisliğin ailemizin üçüncü üyesi olmasının hikayesi.

"Charlie, o iyi olacak." Ya da daha doğrusu, ciyaklamasını duymak için burada olmayacağız.

Gözleri büyüyor, başını yavaşça sallıyor. "Hayatta olmaz, Spence. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etmeyeceğim."

"Onu Ruby ve Claire'e geri vermeye ne dersiniz? İşte. Sorun çözüldü."

"Yapamazsın," diye tıslıyor. "Spike benim iyi hal hediyeledi ve onu geri alamazsın. Sen alamayacağını söylediğinden beri Jesse bana *iki kez* mesaj attı ve ben hiç cevap vermedim. Spike'ı hak ettim."

Eski nişanlımı öldürmek için iyi bir gün gibi görünüyor. Bu sabah beni daha fazla sessizlikle ya da başka bir imkansız görevle cezalandırmak için beklediğinden emin olduğum küçümseyici bir serseri patronla uğraşmakla meşgul olduğum için şanslı. Tansy'nin mutfağında ona söylediklerimin hala arkasındayım. Gerçek buydu. Aynayı tuttuğum için kovulacaksam, öyle olsun.

"Charlie, sonuç olarak sen okula gitmek zorundasın çünkü ben işe gitmek zorundayım. Spike'ı kafesine geri koy."

Daha fazla dudak bekliyordum, Charlie'nin spontane gözyaşlarına boğulmasını değil.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" İnanamayarak sordum.

"Babe'i özlediği için acı çekiyor. Biraz merhametli olmaya çalış."

Merhamet mi? İngilizce sınıfının haftalık kelime listesini bana karşı kullanmaya başladı. Geçen hafta bana okuldaki bir çocuğun ondan hoşlandığını söylediğini ama onun *şişko* bir sporcu olduğunu düşündüğünü söyledi. Kelimeye bakmak zorunda kaldım.

"Jesse'den ayrıldığımızda nasıl hissettin?" Charlie soruyor.

Rahatlamış, özgür, sevinçli, sanki sonunda sağlıklı düşünebileceğim gibi. Charlie hala Jesse'siz yaşam fikrine adapte olmaya çalışıyor, bu yüzden dürüst cevabımı kısıtlıyorum. "İlk başta üzücü."

"Doğru. Yani Spike üzgün ve bütün gün evde tek başına bırakılmamalı."

Göz kapaklarımı öyle bir sıkıyorum ki gözlerim sulanıyor. "Benimle aynı seviyede ol çünkü zamanımız tükeniyor. Bundan vazgeçme şansın var mı? Yoksa topuğuna mı sıkacaksın?"

"Topuklarımın kazıldığını düşünün."

Ugh! Şu anda zihinsel olarak sabah aboneliğimi iptal etmek istiyorum...

"Bana seyahat çantasını ve küçük bezini getir. Bugün onu yanımda işe götüreceğim."

Asıl planım Charlie'yi okula bıraktıktan sonra Spike'ı hızlı bir geziye götürmek. Şimdi çıkarsak, eve dönmek, domuzcuğu kafesine geri koymak ve sonra işe gitmek için hala yeterli zamanım olacak. Charlie'yi almadan önce onu kucağıma alırım. Sorun çözülmüş olur.

Son zamanlarda sorunlarıma bulduğum çözümün umutsuz ve bariz yalanlar olduğu gözümünden kaçmıyor. Söylemeliyim ki, Las Vegas'taki yeni halimi sevdiğimden emin değilim.

Charlie planımı kabul etmenin eşiğindeymiş gibi görünse de hala tereddüt ediyor ve tek gözünü kısıyor. "Onu sevecek, kucaklayacak ve toplantılar arasında ona bol bol pozitif ilgi göstereceksin, değil mi?"

"Onu hayatta tutacağım, Charlie. Benden bundan fazlasını isteme. Şimdi kaç bakalım. Git taşıyıcısını ve sırt çantayı al."

Spike'ı kollarıma bırakıp koridordan aşağı inerken "İyi," diye homurdanıyor.

Tercih ettiği annesinin önceki kucaklamasından dolayı hâlâ sakın olan Spike göğsüme sokuluyor. Küçük burnundan alnının eğimine doğru okşuyorum. "O kadar üzgün müsün, dostum?" Sesime karşılık veriyor, sevimli alt dudağını görebilmem için başını kaldırıyor. "Kürklü pantolonunun içinde tutabilseydin, kız arkadaşınla yaşayabilirdin. Bunu kendine sen yaptın, seni küçük azgın köpek."

Mweeep. Mweeep. Bana bakışına bakılırsa, gıcırtilarının "siktir git "in kobayı olduğuna eminim.

Yine de onu başından kıkına kadar okşuyorum ve o da bu ilginin altında eriyor. Küçük poposu neşeyle kıpırdıyor. Kollarımı asansör gibi kullanarak Spike'ı yukarı kaldırıyorum, böylece başının tepesini öpebiliyorum. "Ama kız kardeşimi bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim."

Beklenmedik bir olay örgüsü vardı.

Baker Caddesi'nde kesinlikle beklemediğim yoğun inşaat nedeniyle Spike'ı eve bırakacak zamanım yoktu. Elimde bir evcil hayvan taşıyıcısıyla onu resepsiyonda karşıladığımda Chelsea hiçbir şey söylemedi. Masama gider gitmez Spike'ı masamın altına yerleştirdim. Kimsenin görüş alanının dışında ve çok ses çıkarırsa ayak parmağımla taşıyıcısını dürtebiliyorum. Neyse ki sabahtan beri çoğunlukla sessizdi, muhtemelen tüm bu yeni manzaralar ve kokular dikkatini dağıtmıştı.

"Bak, Spike," diyorum, yüksek topuğumun ucuyla kumaş muhafazasının yan tarafına vurarak. "Öğle yemeğine kadar uslu durursan, sana küçük bir yığın meyve sözü veriyorum."

Eve gittiğimizde. Küçük sırrımız. Sadece sızlanıp durma. . .
lütfen."

As Her zamanki gibi, benim gelen kutusu o boş hariç
için ve Pazartesi
şirket Bülten. Bugerekir olmak kolay için
kayma uzakta Bugünkü molam için biraz
erken geldim.

Ping!

Ya da ben öyle sanıyordum.

Sabah saat 8:00'de Nathan'dan bir e-posta geldi. Görünüşe göre bir inşaat şirketini arayacak ve bir faturanın ayrıntılı dökümünün hemen gönderilmesini isteyecektim. Yeterince kolay. Cam kapıdan Nathan'ın ofisine bakıyorum. Boştu.

Pekâlâ, şunu çabucak halledeyim. Başka bir e-posta uyarısı geldiğinde masa telefonuma uzandım. Sabah 8:02'de Nathan'dan bir istek daha geldi. Bu sefer sabah saat 10'daki finans toplantısını yeniden planlamam gerekiyor. *Hm, bu bir yönetici toplantısı.* Kesinlikle öncelikli. Telefonu bırakıp tüm üst düzey finans yöneticilerine ve onların yönetici asistanlarına bir e-posta göndererek en azından iptalden haberdar olmalarını sağlıyorum.

Başka bir e-posta geldiğinde daha selamımı bile yazmamıştım. Zaman damgası sabah 8:04'ü gösteriyor. Kıdemli bir ortağın bugünkü emeklilik partisi için aynı gün bir fırın siparişi için başka bir talep. Şirket kartına yazılması ve bazı alerji hassasiyetleri nedeniyle fındık olmadığından emin olunması dışında başka bir talimat yok.

Sabah 8:06'da bir e-posta daha geldiğinde, nihayet kalın kafama bunun Nathan'ın intikamı olduğunu sokuyorum. İnanılmaz derecede zor bir görevle beni işimden etmeye çalıştı. İşe yaramadı. Şimdi de hacmine güveniyor.

Nathan bu e-postaların hepsini planlamış. İki dakikalık aralıklarla on tane daha geliyor. Sekiz buçukta, *hemen şimdi* yapılması gereken bir haftalık görevlerle oturuyorum. Yumruklarımı sıkıp, hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum. Tam bir pislik. Öylece çıkıp gidebilirdim. *Gerçekten yapabilirdim.*

Başka seçeneklerim de var. Nathan beni bir asistan ya da arkadaş olarak hak etmiyor. Ama içimde çok inatçı bir şey yenilgiyi kabullenemiyor. Bırakmamı istiyor, bu yüzden bırakmayacağım. Bu noktada, ben de onun kadar çocukça davranıyorum.

Kendime ayağa kalkma, sandalyemi geriye atma ve Nathan'a kuşu verirken başım dik bir şekilde buradan vals yaparak çıkma hayalini kurmam için iki dakika veriyorum. *Tanrım, bu iyi hissettiriyor.* Ama iki dakika biter bitmez kıcıımı kaldırıp işe koyuluyorum.

Nathan ofise girdiğinde, saat onu çoktan geçmişti, ben çoktan emeklilik partisi pastasını sipariş etmiş, eksik fatura için inşaat şirketiyle temasa geçmiş, finans toplantısını yeniden planlamış ve diğer üç akılsız işi halletmiştim.

Masamın önünden geçerken onu görmezden gelmeye çalışıyorum, dizüstü bilgisayarına gömülmüş ve sabah şakaları için çok meşgulmüş gibi davranıyorum, ama dehşete düşerek duruyor. Ona teşekkür etmekten başka çarem kalmıyor ve bunu da ilgisiz bir bakış ve boğuk bir "Günaydın" ile yapıyorum.

"Meşgul görünüyorsun," diyor monoton bir ses tonuyla, herhangi bir duygudan yoksun.

"Öyleyim." Onun cansız ses tonuna uymaya çalışıyorum.

Kahretsin, bugün iyi görünüyor. Sarı ve mavi ince çizgili beyaz gömleği her zamanki gömleklerinden biraz daha dar. Kaslı omuzlarının, geniş göğsünün ve iyi tanımlanmış kollarının kıvrımlarını sarıyor. Bu mantıklı. Vampirler masum kurbanlarını tuzağa düşürmek için çekici olmak zorundadır.

"E-postamı aldın mı?"

"Oh, evet. Hepsini."

Tek omzuyla omuz silkiyor. "Bak, seni restoranda duydum. Yardım etmek mi istedin? İşte burada. Eğer ayak uydurabilirsen, belki..."

"Belki, ne?"

Nathan bakışlarını başka yöne çevirir. "Bilmiyorum. Senin de yapman gerektiği gibi ben de her günü yaşıyorum. Burada mutlu olup olmadığını ve hatta benim için çalışmak isteyip istemediğini gerçekten düşün. Asistanım olmak çocuk oyuncağı değil."

"Başa çıkabilirim," diyorum savunmacı bir şekilde.

"Güzel. Konut şikayetleriyle ilgili e-postayı aldınız mı? Sesli mesaj kutularının şifreleri için her bir mülk yönetimi irtibat görevlisiyle iletişime geçmeniz gerekecek."

Sandalyemde dönerek ona bakıyorum. "O e-postayı aldım. Ama biraz bağlam yardımcı olabilir. Tam olarak ne arıyorum?"

"Çalıştırdığımız bir mülk yönetim şirketiyle ilgili bir sorun var. Eski bir kiracı, mülk yönetim şirketinin aşırı bakım taleplerine misilleme yaparak kiracıları birimlerinden çıkarmaya zorladığını, mülk yönetiminin ise kiracıların kira ödemeyi reddettiğini ve sözleşmelerini ihlal ettiğini, bu nedenle yardımcı olamadıklarını söyleyerek büyük bir dava açmakla tehdit ediyor. 'O dedi, bu dedi' durumlarının hayranı değilim. İşin aslını hızlıca öğrenmek istiyorum. Kiracıların endişelerini, sorunlarını ve şikayetlerini tepki korkusu olmadan anonim olarak bildirebilecekleri güvenli bir sesli mesaj var."

"Ah, neredeyse bir ihbar hattı gibi."

"Aynen öyle. Tek sorun, yıllardır kimsenin bu sesli mesajları kontrol etmemiş olması. Benim için bunları incelemeni ve not almanı istiyorum. Şirketi kovacak mıyız yoksa kiracıyla mahkemede mi savaşıcağımız bir karar vermem gerekiyor."

"Çok kolay," diye cıvıldıyorum.

"Dört posta kutusu arasında bine yakın sesli mesaj olduğunu tahmin ediyorum. Her birini dinlemenizi ve bilgileri Cuma gününe kadar masamda istiyorum."

Çenem düştü. "*Cumaya kadar bin* mi?"

Yüzünde muzaffer bir gülümseme belirirken kaşlarını kaldırıyor. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır." Zihinsel olarak baskı altında çatlarken, ukala bir tavırla *p* 'yi patlatıyorum. "Bu işi halledeceğim."

"Harika. Ölçümler için istediğiniz zaman ofisime gelmekten çekinmeyin."

"Yine mi geldin?"

"Ofisimin yeniden tasarlanmasıyla ilgili e-postayı aldın mı?"

"Evet." Çevremdeki açık gelen kutuma bakıyorum. Lanet olası bildirimler hâlâ geliyor. İşimizin bittiğini sanıyordum ama okunmamış yeni e-postalar var. Kolumu usulca uzatarak dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum, böylece Nathan yalanımı yakalayamıyor.

"E-postada tam olarak ne aradığınızı belirtilmemiş." Bu sadece bir tahmin.

Nathan, "Ayrıntıları senin doldurabileceğini umuyordum," diye açıklıyor. *Vay canına, şanslı tahmin.*

"Siz benden ofisinizin bir tadilatını düzenlememi istiyorsunuz ne istediğinizi bilmeden?"

Bana şeytani bir gülümseme fırlatıyor. "Eğlencenin yarısı bu, değil mi? Neyi seveceğimi tahmin etmek." Zalimce kıkırdıyor. "Zevkine güveniyorum. Sadece daha canlı görünmesini sağlayın. Şu anda ofisim-"

"Biraz *American Psycho*?" Çok yardımsever bir şekilde cümlesini bitirdim.

"Bland," diye düzeltiyor. "Sadece tazeleyin." Cüzdanını çıkarır ve siyah bir kart alır. "Sizden tek ricam piyanoya dokunmamanız. Onun dışında neye ihtiyacınız varsa buraya yazın. Yeni mobilyalar, boyacılar, depolama malzemeleri. Bunun için bir bütçem yok, sadece halledin. Bu senin şirket kartın."

Kredi kartını elinden aldım ve hayranlıkla inceledim. Arkasına ismimin kazınmış olduğunu görmek için ters çeviriyorum. "Benim için bir şirket kartı yaptırma zahmetine mi girdin? Vay be. Teşekkür ederim. Çok resmi hissettiriyor."

Yavaşça başını sallıyor. "Merak etme, istediğim zaman iptal edebilirim."

Bu onun yöntemi. Aramızda hoş ya da umut verici olmaya cüret eden her anı mahvetmeye kararlı.

"Not edildi." Arkamı döndüm. Acelem yüzünden yanlışlıkla Spike'ın taşıyıcısına tekme attım ve o da irkilerek *bir miyavlama* sesi çıkardı.

"Bu da neydi böyle?" Nathan'ın yüzü endişeyle doluyor.
"Fare sesine benziyordu."

"Ben bir şey duymadım," diye yalan söyledim.

Titriyor. "Her ihtimale karşı bakımı ara ve haşere kontrolle temasa geçmelerini sağla. Hemen gelmelerini söyle. Eğer binada bir fare varsa, dün gitmesini istiyorum."

Mweep, mweep. Nate, Spike'ın yalvarışlarını bir kez daha duyunca donup kalır. Muhtemelen kafesinden çıkmak istiyordur. Parmaklarımı yumuşak kafesin sapından geçirip Spike'ı eviyle birlikte masama yerleştirirken gözlerimi deviriyorum. "SWAT ekibini çağırmadan önce, o bir fare değil. *Özür dilerim.* Bu sabah onu eve bırakacaktım ama trafiğe takıldım ve işe geç kalmak istemedim. Öğle yemeğine kadar onu sıcak bir arabada bırakamam."

Kendimi açıklamakla meşgul olduğum için Nathan'ın yüzündeki rengin kaybolduğunu fark etmem biraz zaman aldı.
"Ofise dev bir fare mi getirdin?"

"Bu bir gine domuzu... yaygın bir ev hayvanı." Spike'ı taşıyıcısından çıkardım. Bir elimle karnını sarıyor, diğer elimle de arkasını tutarak onu Nathan'a gösteriyorum.
"Zararsızdır."

Şok olmuşum, Nathan geriye doğru büyük bir adım attı. Çenesi sıkılmış, nefes alış veriş zorlaşmış, kocaman gözleri sanki küçük adam ölümcül bir kobraymış gibi Spike'a kilitlenmiş. Taşıyıcıyı işaret ediyor. "Kaldır onu."

"Neyin var senin?"

"Kemirgenlerle aramda bir şey var," diyor, sesi gergin.
"Sorun değil. Başın belada değil, sadece ondan kurtul."

"Kız kardeşimin kobayını öldürmeyeceğim."

"Ben..." demek istemedim. Başını sallıyor, kesinlikle sarsılmış görünüyor. "Onu eve götürün. *Hemen.* "

"Keşke yapabilsem ama yapacak çok işim var. Yapamam. bütün sabahı feda et."

"Dizüstü bilgisayarını al. Evden çalış," diye öneriyor Nathan hemen. "Ofiste olman gereken bir şey olursa Dawn'dan yardım istemen yeterli."

"Gine domuzlarından bu kadar mı korkuyorsun?"

Bana uyarıcı bir bakış fırlatıyor, erkekliği sorgulanıyor. "*Korkmuyorum.* Sadece kemirgenleri sevmiyorum. Boncuk gözleri. Pençelerle karışık kurbağa eline benzeyen garip pençeler. Kuyruklarından bahsetmiyorum bile."

"Gine domuzları kuyruksuzdur." Spike'ı döndürüp Nathan'a tüylü poposunu gösteriyorum. Patronum ani hareket karşısında irkildi. "*Vay canına.* O kadar kötü, ha?"

Utanç içinde başını öne eğer ve her şeyi saygılı kalmamı ve kahkahalara boğulmamamı istedi. Gözlerini kapatarak burnunun kenarını sıktı. "Spencer, lütfen onu eve götür."

"Tamam. Yapacağım." Spike'ı dikkatlice taşıyıcısına yerleştirdim.

Nathan gözle görülür şekilde rahatlar.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Ofisine doğru ilerliyor. Arkası dönükken, sonunda gülümsememi serbest bırakıyorum.

Oh, aptal, aptal Nate. Savaştayız, patron.

Bana Aşil topuğunu göstermemeliydin.

"How oldu Yunanistan mı?" I sor Finn doğru olarak o pops Ağzında cömert bir biftek parçası. Beklemek zorundayım.

çiğnemesi ve yutması için.

"Gördüğün hiçbir şeye benzemiyor," diye yanıtlıyor sonunda. "Daha önce gitmediğim için kendime kızıyorum."

Seçtiğim restoran bir erkek yemeği için biraz fazla romantik. Aramızda titreyen mumdan Finn'in yüzünde yumuşak bir parıltı var. Masamızın hemen üzerindeki kristal avize, minik güllere oyulmuş tereyağı ve pelüş, kadife kıvrımlı özel masa arasında, sanki birimiz diz çökmek üzereymiş gibi.

"Bunu söndürmemin sakıncası var mı? Dikkat dağıtıyor."

Finn parmaklarını yalayıp alev kıştırırmadan önce zengin bir kıkırdama çıkarır. Alev cızırdıyor, ardından kalem genişliğinde bir duman kuyruğu bırakıyor. "Tanrıya şükür bir şeyler söyledin. Tüm akşam boyunca hareketleri bırakmandan endişe ediyordum. Yargılamak gibi olmasın ama ben evli bir adamım."

"Seni ahmak. Ben zaten senin liginin çok dışındayım."

Finn sırtıyor. "Ah lütfen. İsteseydim sana sahip olabilirdim."

Gülüyorum. "Yine de biftek çok iyi, değil mi?" Bu yüzden Lumeere'i seçtim. Şehirdeki en iyi dry-aged wagyu. Şimdiye kadar gördüğüm en geniş viski seçkisinden bahsetmiyorum bile.

"O kadar iyi ki, karıma da bir tane sipariş ediyorum." Ellerini kaldırdı. "Benim paramla."

"Hiç şansın yok. Avery'ye yemek ısmarlamaktan mutluluk duyarım. En azından bunu yapabilirim. Ben..." Elimi yüzümde gezdirerek ve rahatsız edici bir konuşmaya hazırlanarak tereddüt ediyorum. "Düğününüzü kaçırdığım için özür dileme fırsatım olmadı. Baştan bir daveti hak etmemiştim, sonra da son dakikada kaçtım, ben sadece..."

Finn ve Avery'nin düğününe davetiye gönderdim. Uzun zamandır en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Ama Elise'i kaybettikten sonra, sanırım herkesi kaybetmeye kararlıyım. Arkadaşlığımızı bir kenara bıraktım ve Finn açıkçası bana şu anda olduğu kadar soğuk davranmamalıydı.

"Özür dilemene gerek yok. Gelmeni beklemiyordum."

Dudaklarımı içeri çekerek başımı sallıyorum. "Yani ikimiz de boktan biri olduğumu zaten biliyorduk."

"Hayır." Finn kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. Beni bir psikiyatristin inkâr içindeki hastasına yaptığı gibi inceliyor. "Boktan biri olduğunu düşünmüyorum. Sadece düğünlerin senin için bir tetikleyici olduğunu düşünüyorum."

"Sadece zayıf erkekler arkadaşlarının mutluluğuyla tetiklenir."

"Ya da dürüst adamlar. Seni rahatsız eden benim mutluluğum değil, Nate. Seninkinin çalınmış olması." Ağır bir iç çekti. "Özür dilerim, unut gitsin. Konuyu açmak istememiştim."

Tıraş etmem gereken kısa kirli sakalımı hissederek yanağımı ovuyorum. "Ne var biliyor musun? Sorun değil. Üç yıl önce oldu. Bunun hakkında konuşabilmeliyim."

"Emin misin?" Finn'in ses tonu haklı olarak şüpheliydi. "İyi misin?" ya da "Nasıl hissediyorsun?" ve hatta "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soran tüm mesajları görmezden geldiğim biliniyor.

"Evet."

"Ee, nasılsın?"

"İyi gidiyordum. Ama son zamanlarda işler karışmaya başladı." Karısının doğum günü partisinde Spencer'la neredeyse öpüştüğümüzü ona söylemiyorum. Spencer'a hâlâ itiraf etmezken ona itiraf etmek haksızlık gibi geliyor. Ama bugün bana o fare-domuzla saldırdıktan sonra, bunu yapabileceğimden emin değilim. Dokunmadım ama yemin ederim hâlâ üzerimde hissedebiliyorum. "Peter hapisten ç ı k t ı ."

Finn'in ifadesi düzleşir. "Benimle dalga geçiyorsun. Yaptıklarından sonra mı?"

"Aşırı kalabalık. Ve Elise buna itiraz etmek için burada değil."

"*Tanrım*," diye nefes aldı Finn. "Nerede kalıyor?"

"Annesi ve Claire ile birlikte. Güya artık temiz, ama her ihtimale karşı gözümüz üzerinde olacak. Eğer Claire'e zarar verirse, ben..." Bu *cümleyi* toplum içinde yüksek sesle nasıl *bitireceğimi* bilmiyorum, çünkü düşüncemin sonu, *cinayetden hayatımın geri kalanında hapse gireceğim*.

Finn başını sallıyor, iğrenme yüzünü boyuyor ve ben neden arkadaşlarımla iletişim halinde olmam gerektiğini hatırlattı. Finn'in anladığını bilmek rahatlatıcı. Kızgın, korkmuş, incinmiş ve keyifsiz olduğumu açıklamak zorunda değilim. En kötü anlarda yanımdaydı. Anlıyor.

"Claire'i hiç gördün mü?"

"Onu götürdükleri günden beri değil," diye itiraf ediyorum usulca.

Hâlâ Claire'in kan donduran çığlıklarını duyuyorum. Parmak eklemlerimdeki sızıyı hissediyorum. Daha fazla karşı koyacak gücüm kalmadığından, acı hatıra beni tüketirken başımı öne eğiyorum.

Üç Yıl Önce

"Şşşt, şşşt," diye mırıldanıyorum, her vuruştan sonra dönüşümlü olarak Claire'in gözlerinin altındaki enswell'i hafifçe ovuyorum. "Biliyorum, biliyorum."

Demir alet, boksörlerin raunt aralarında yüzlerindeki şişliği yatıştırmak için kullanılır. Claire neredeyse yirmi dört saattir aralıksız ağlıyor. Gözlerinin etrafında küçük kan damarlarının patladığı, kırmızı çilleriyle karışan çukurlar var. Gözleri neredeyse şişmiş.

Claire göğsüme yığılıyor, gözyaşları gömleğimi ıslatıyor. Onun zihinsel çöküşü beni sabit tutan tek şey. Acıdan başka bir şeye odaklanabilmem için onun bana ihtiyaç duymasına ihtiyacım var. Yapacak hiçbir şeyim olmadan yalnız kaldığımda, paramparça olacağım.

"Belki de annem değildi," diye inliyor Claire. Beni itiyor ve umutsuzca bakışlarımı buluyor. "Kontrol ettin mi?"

Dokuz yaşındaki bir çocuğun tıpkı bir yetişkin gibi keder aşamalarından geçeceğini bilmiyordum. Neredeyse onu inkârdan kurtarmak istemeyeceğim. En azından inkarda umut var.

"Onu gördüm, tatlım. Annemdi." Sesim Elise'in buz gibi soğuk ve hareketsiz görüntüsüyle çatallaşıyor. Parlak kızıl saçları tüm kanı çamur gibi koyu gösteriyordu. Arabalar çarpıştıktan birkaç dakika sonra beni aradıklarına yemin ettiler, ama o çarpışmanın etkisiyle gitmişti. Ona hiç veda edemedim. Yirmi dört saat sonra, ona söylediğim son şeyi hala hatırlamıyorum. Tek düşünebildiğim, söylemem gereken ama söylemediğim şeyler. Ve asla söyleyemeyeceğim. "Annemi kaybettik."

Claire kendini tekrar bana bırakıyor. Taktığım madalyonu sırtımda döndürüyorum, altın zincir şimdi boynuma bir ilmik gibi dolanmış durumda. Asla çıkarmıyorum ama şu anda başını göğsüme yasladığında sert metalin kafasını delmesini istemiyorum.

Ona ne kadar acı çektiğimi göstermemeye çalışıyorum çünkü bu onu on kat daha fazla sinirlendiriyor. Ne olduğunu anlamadan önce, gözyaşları tükenmiş gibi kuru kabarmalara geri döndü ve sadece kollarımda titreyip sarsılabiliyor.

"Şşş, iyi olacağız. Ben buradayım." Başının üstünü öpüyorum, gözyaşlarım şimdi saçlarına akıyor. "Seni seviyorum."

O da karşılık vermek için elinden geleni yapıyor, ama hıçkırık nöbetleri arasında kelimeler kırılıyor ve çarpıtılıyor. Dakikalarca, saatlerce, bütün gün birbirimize sıkıca sarılıyoruz... ne bileyim. Sevdığınız birinin ölümünden sonra zaman ürkütücü bir şekilde yavaş geçer. Her şey ağır çekimde akıp gider ve siz sürüklenip giderken, tutunmaya değer bir şeyin sizi gerçekliğe geri getirmesini beklersiniz.

Pound, pound, pound.

Ancak kapı agresif bir şekilde çalındığında Claire'le uyuyakaldığımızı fark ettim. Onu kanepeye sırt üstü yatırdım. Onu fazla sarsmamaya dikkat ediyorum ama o kadar bitkin ki, şimdi uyuduğuna göre, bunun derin bir uyku olduğunu biliyorum. Ve neredeyse uykusunu bölen kapıdaki pislik benim gazabımla yüzleşmek üzere.

Güvenlik kapısından kim geçebildi ki? Babam arıyor. Claire'in yerleşmesi için bana bir iki gün vermesini istedim. Belki de uzak kalamazdı.

"Ne?" Kapıyı açarken havladım.

Dehşet gözeneklerime sızıyor, kapımın önündeki üniformalı memuru değil, onun arkasına saklanmaya çalışan aşağılık kadını gördüğümde.

Ruby. "Mülkümden defol git!" Ona bağıryorum. "Burada istenmiyorsun."

Ruby sinmiş, kurbanı oynuyor ama ben onun yüzünü görüyorum. Elise'in kendi annesi yokken onun bir koruyucu, bir rol model, bir anne olmak için pek çok fırsatı vardı. Bunun yerine, oğlunun masum bir kadını neredeyse sıfıra indirmesini izlerken, onun için bahane üstüne bahane üreten bir kolaylaştırıcı olarak kaldı. Buraya gelip başsağlığı dilemeye nasıl cüret eder?

"Siz Nathan Hatcher mısınız?" diye sorar memur.

"Evet. Burası da *benim* evim." Ruby'nin alnını işaret ediyorum. "İzinsiz giriyor. Onu derhal uzaklaştırın."

Talebimi dikkate almayan adam devam ediyor, "Ben Memur Reynolds. Elise Maynard'ın kızı Claire burada mı?" İleri doğru bir adım atıyor ama ben kolumu kapı aralığına uzatarak ilerlemesini engelliyorum.

"Elbette öyle. Burası onun evi. Gece saat dokuzda başka nerede olabilir ki?"

Memur Reynolds aniden bakışlarıma karşılık veremeyerek başını eğdi. "Bay Hatcher, bu kadar ani olduğu için üzgünüm ama Claire'i hemen almak için buradayız. Yasal olarak, sizin gözetiminizde kalamaz."

Şimdi panik yayılıyor. Sinirlerimin titremesi boynumda başlıyor ve canlı elektrik gibi tüm vücuduma yayılıyor. "Ne-ne-ne... Ben..." Tutarlı bir düşünce oluşturmamadan, hayır diyerek başımı sallıyorum ama kılıfındaki silaha bakınca durumun ciddiyeti yavaşça içime işliyor.

"Neyse ki Claire, Çocuk Koruma Hizmetleri'nde kalma sıkıntısını atlatabilir. Büyükannesi" - omzunun üzerinden Ruby'ye bakıyor- "onu eve götürmek için burada."

Kalp atışlarım şakaklarımda güm güm atıyor. "Sen neden bahsediyorsun? *Burası* onun evi. Bir yılı aşkın süredir benimle yaşıyor. Odasını birlikte boyadık, Tanrı aşkına. Burada kalıyor."

"Bu artık sana bağlı değil," diye araya giriyor Ruby. "Elise gittiğine göre Claire'le ben ilgileneceğim."

İçimde bedenimin kaldırabileceğinden daha fazla öfke var. Her an patlayabilirim. "Ne cüretle onun adını ağzına alırsın?" Dikkatimi memura yöneltiyorum. "Bu kadının, oğlunun eyaletten kaçmasına yardım ederken gelinini neredeyse ölüme terk ettiğini biliyor musun? Claire'in yanına yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Oh, canın cehenneme. Bu doğru *değil*. Elise'in uydurduğu başka bir hikaye. Claire'i yıllardır görmedim çünkü o cadı tek torunumu benden uzak tuttu. Nasıl olduğunu biliyor musun?"

Kötü mü acıtıyor?" Gülümsemesi uğursuzlaşıyor. "Olmak üzeresin," diye fısıldıyor.

"Cadı mı?" Ellerimi sıkı yumruklar haline getiriyorum. "Daha mezarında bile değil. Seni sefil, şeytan-"

"Bay Hatcher," diye araya giriyor Memur Reynolds. "Yasalara göre, Bayan Barber en yakın akrabasıdır. Gerçekten üzgünüm. Ama çocuğu teslim etmeniz gerekiyor."

"Baba?"

Arkamda Claire'in küçük sesini duyduğumda boğazım sıkılıyor. Onu görüş alanımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum ama Ruby beni iterek geçiyor.

"O senin baban değil, tatlım." Claire'e kollarını açıyor ama Claire geri çekiliyor. "Gerçek babanı hatırlamıyor musun?"

"Baba?" Claire Ruby'nin yanından geçip elini benimkinin içine koydu. "Bayan Barber neden polisle birlikte burada?"

"Ben senin büyükannenim Claire. Bana Bayan Barber deme."

"Gördün mü? Claire için bir yabancı sayılır." Yalvarıyorum. memurun mantıklı düşünmesini sağladı. "O bana ait."

Ruby'nin dudaklarında belirgin bir hırıltı var. Gri küt kesilmiş saçlarını kulaklarının arkasında düzeltiyor. "Claire, odan nerede? Bu gece için diş fırçanı ve yastığını alalım. Geri kalanı için sonra geliriz."

Koridora doğru ilerliyor ama onu durdurmuyorum. Umarım malikanemde kaybolur ve kızlarıma verdiğim, oğlunun asla yapamayacağı her şeyi keşfetmekle meşgul olur. Ne isterse alabilir. Claire'in elini sıkıca tutuyorum. Benim için önemli olan tek şeye tutunuyorum.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim memura. "Ben avukatımı ararken beklemeniz gerekiyor."

"Bay Hatcher, lütfen bunun sizi ve beni aştığını anlayın. Gerçekten üzgünüm ama siz Claire'in biyolojik babası ya da yasal vasisi değilsiniz. Burada kalmasını haklı çıkaracak hiçbir şey yok."

"Yıllardır ona ve annesine baktığım gerçeği ne olacak? Onu sevdiğim gerçeği ne olacak? Bunu nasıl yaparsın? Annesi dün öldü! O yas tutarken bize nasıl böyle saldırırsın?"

Anlayış Claire'in üzerine çöktüğünde, iki koluyla bana sarılıyor. "*Hayır, hayır,*" diye inliyor. "Gitmek istemiyorum. Lütfen beni gönderme."

Ruby fuayeye eli boş döner. "Odanı bulamadım ama sorun değil. Sana yeni şeyler alırsın, tatlım. Hadi, gitme vakti."

Claire beni bırakmayı reddedince Ruby araya giriyor ve kızımın kollarını kabaca teker teker benden ayırıyor. Yüzüne vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Her parçam bunu istiyor. Ama ben kadınlara vurmam. Ben onun oğlu değilim.

"Baba, *lütfe*n. Gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum." Gözlerinde korku ve panik var. Kalbimde bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Annesiyle evlendikten sonra Claire'i resmen evlat edinmeyi hep istemiştim. Tarih belirlenmişti... Ama başaramadık. Şu anda yapabileceğim tek şeyi, yani durumu daha da kötüleştirmemeye çalışırken sıcak gözyaşları yüzümde izler bırakıyor.

"En azından bize bir dakika verebilirsin," diye hırıliyorum Ruby'ye. "Defol git evimden."

"Onsuz gitmiyorum." Ruby bileğini sıkıca kavradığında Claire irkildi.

"Elini vücudundan çekmeden önce onu bırak," diye homurdanıyorum.

" görüyor musun?" Ruby 'u Memur Reynolds'a yönlendirir. "O *şiddet*."

"Seni gaz lambalı kaltak. Gerçek canavarın kim olduğunu biliyorsun." Claire'in yanında asla dilimi kullanmam ama kontrolümü kaybettim.

"*Durun*," diye kükrer memur. "Bayan Barber, bu noktada durumu gereksiz yere tırmandırıyorsunuz. Lütfen aracınızda bekleyin. Claire'i birazdan dışarı çıkaracağım."

Yüzünde tiksinti ifadesi beliren Ruby isteksizce razı oluyor ve Claire'i serbest bırakıyor. Gözlerimin arasını işaret ediyor. "İkinizin onu bunca yıl benden uzak tutmaya hakkınız yoktu. Alacağınız şey bu. Veda ederken ciddi olduğunuzdan emin olun. Onu bir daha görmeyeceksin, bundan emin olacağım."

Claire'i histerik bir halde arkasında bırakarak fırlayıp gitti. Çömelir çömelmez kolları boynuma dolanıyor. "Bu gece onunla yatarsam, yarın gelip beni alırsın, değil mi? Sadece bu gecelik hoşça kal... Tamam mı?"

Her şeyi yoluna koymak için ona yalan söylemeyi çok istiyorum. Ama bu

Adil mi? "Claire, bana bak." Bakışlarımla buluşacak kadar uzaklaştı. "Seni eve getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Tamam mı?"

Başını sallıyor. "Yarın mı?"

Titremesin diye dudağımı ısırıyorum. "Bilmiyorum."

"O zaman gitmiyorum."

"Al." Altın zinciri başımın üzerinden çekip Claire'in başına geçiriyorum. Ona çok büyük geliyor ve kalp şeklindeki madalyon neredeyse göbek deliğine kadar sarkıyor.

Kalbe dokunuyor. "Ama bu bir hediye idi." Elise tacizci eski sevgilisinden sonra bir daha kolay kolay sevmeyi. Kızını bana emanet etmesi daha da uzun sürdü. Ama gerçekten bir aile gibi hissettiğimiz ilk Babalar Günü'nde bana bu küçük resimli madalyonu hediye ettiler. Bir yüzünde Elise, diğer yüzünde Claire. Hediye etiketini "kızlarınızdan" diye imzaladılar.

Benim kızlarım.

"Aynen öyle. Bu sahip olduğum en değerli şey. Geri alacağımdan emin olmadan ondan vazgeçmem. Onu benim için güvende tut. Eve döndüğünde onu geri istiyorum."

Bana tüm kalbiyle inanarak başıyla onaylıyor.

Yalancı olmamak için dua ediyorum. Ruby'nin tehdidi zihnimde dönüp duruyor ve ben onun hiçbir gücü yokmuş gibi davranıyorum. *Ama var mı?*

Memur Reynolds, "Tamam, gitme vakti tatlım," diyor.

"Onunla yürüyeceğim." Ayağa kalktım, Claire'in eli benim elimdeydi.

Memur Reynolds avucunu göğsüme dayadı. "Bay Hatcher..." Neredeyse benim hissettiğim kadar acı çekmiş görünüyor. "Bu tür durumlarla ilgili tecrübelerime göre, en iyisi burada vedalaşmanız. Claire'i gereğinden fazla strese sokmak istemeyiz."

Ellerini Claire'in omuzlarına dolayarak onu kapıya doğru yönlendiriyor. Onu benden uzaklaştırırken parmak uçları son bir kez benimkilere değiyor.

"Claire," diye seslendim.

Donup kalıyor ve memurun birkaç adım önüne geçmesine izin veriyor. Yavaşça arkasını dönüyor, sanki gücü yokmuş gibi. Bağları çözülmüş spor ayakkabılarına bakması beni öldürüyor. Bana bakmak istemiyor, sanki içgüdüsel olarak uzaklaşıyor. "Seni seviyorum, Nate. Daha önce de söylemeye çalıştım ama yapamadım. *Seni seviyorum.*"

Bizi bu ıstıraptan kurtaran polis memuru, Claire'e eşlik etmek için geri dönüyor, patikadan aşağıya, etrafı çevrili araba yoluna iniyor. Kapıyı arkalarından nazikçe kapatıyor.

Şok olmalı. Keder. Öfke. Yorgunluk. Bilmiyorum ama ayaklarımı hareket ettiremiyorum. Tek yapabildiğim dizlerimin üzerine çökmek. Araba motorlarının alçak gürültüsü tamamen dağılana kadar sessizce dinliyorum.

Telefonumu alıp hemen harekete geçmeliyim. Bunların hepsi bir yanlış anlaşılma. Avukatlar bunu halledecek. Claire eve dönecek. *Birbirimize ihtiyacımız var.* Yas tutmak için. İyileşmek için. Elise'den bana kalan tek parça o. Öylece gidemez.

Çekil, Nate. Gecenin bir yarısı tüm hukuk ekibimizi parmaklarımı şıklatarak uyandırma gücüne sahibim. Ama nedense hala bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Tek yapabildiğim Ruby'nin tehdidini kafamda tekrar tekrar canlandırmak.

Onu bir daha görmeyeceksin. Bundan emin olacağım.

Bir çatırtı duyana kadar yeri tüm gücümle yumrukladığımı fark etmiyorum. Vuruş üstüne vuruş, eklemlerim kanıyor ve morarıyor, ama ağrıyı ve sızıyı görmezden geliyorum.

Daha sert ve daha sert yumruklamaya devam ediyorum, bir ritme giriyorum.

Acıyı bastırmak...

Sadece elimizdeki göreve odaklanmaya çalışıyorum.

"W Buraya mı patron? Eve mi?" diye soruyor şoförüm boş bir arabada otururken.

"Ben... Bana bir dakika ver." Nereye gitmek istediğimi bilmiyorum. Eve değil. Akşam yemeğinde tüm o travmatik şeyleri yeniden anlattıktan sonra, evime dönüp ailem olması gereken kişilerin hayaletleriyle yalnız oturmak istemiyorum.

Finn'le akşam yemeğini olabildiğince uzattım, böylece korkunç düşüncelerimle yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Ama tatlıyı atlamayı tercih ettiğinde, sadece akşam yemeği hâlâ sıcakken karısının yanına dönmek istediğini biliyordum. Park yeri konusunda Senior'u kontrol edeceğine söz verdi ve ben de ona çok ince bir şekilde büyükbabasını şirketindeki olası casuslar konusunda uyarmasını söyledim. Elbette ona tüm bu fiyaskonun arkasında babamın olduğunu söylemedim, ama bir uyarının yapılması gereken en doğru şey olduğunu düşündüm. Ne yapacaklar ki? Casey'i bulup kovacaklar mı? Anladığım kadarıyla çoktan istifasını vermiş. Sadece böcek yerleştirilmediğinden ya da önemli belgelerin kaybolmadığından emin olmak istiyorum.

"Burada daha fazla bekleyemem Bay Hatcher. İtfaiye şeridinin yarısını kapatıyoruz ve bir polis etrafımızda dönüp duruyor. Mutlaka fark edecektir. Bir otoparka çekeyim mi?"

Hala cevap vermiyor, derin bir iç çekiyorum. Duygusal yorgunluk nefes almamı engelliyormuş gibi göğsüm yavaşça inip kalkıyor. Ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Tam üç yıl boyunca yalnız kalmak istedim. Ama şimdi, bundan korktuğumda arayabileceğim kimsem yok. Ya da var mı?

Cuma akşamı saat sekizi geçiyor... Asistanımı aramamalıyım. Ürkütücü. Ama yine de ondan istediğim raporları hazırlamadı. Belki bu yeterli bir bahanedir.

Kişiler listemde Spencer'ı bulup yeşil arama düğmesine basıyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"*Biliyorum*," diye tersliyor. Merhaba ya da neye ihtiyacınız var yok. Aramamı bekliyordu ve muhtemelen bir tür sözlü disiplin bekliyordu.

"Biliyor musun?" Aptal rolü yaparak soruyorum.

"Oh." Telefonda iç geçiriyor. "Pardon, ne için aramıştınız?"

Büyük kahverengi köpek yavrusu gözlerini hayal ediyorum, muhtemelen bir kurşundan kurtulduğunu düşünüyor. *Hayır*. "Sesli mesaj notlarının Cuma gününe kadar masamda olmasını istediğim için arıyorum. Bildiğim kadarıyla *bugün Cuma*."

"Nathan, elimden geleni yaptım. Diğer her şeyi hallettim. Liste. Arabada, duş alırken hoparlörden, kısacası uyanık olduğum her an sesli mesajları dinliyorum. Sadece yarısını halledebildim. Neden bir kişinin bunu zamanında yapabileceğini düşündüğünü bilmiyorum. Sana daha önce ilerleme durumumu ve hesap çizelgesini içeren bir e-posta gönderdim."

Finn ile yemekteydim. Birkaç saattir e-postalarımı kontrol etmedim. "Ne elektronik tablosu?"

"Eski patronum Hank bir veri adamıydı. Onun için çalışırken Airtables'da oldukça usta oldum. Arama notlarımın yüzlerce sayfasını okumak istemeyeceğinizi düşündüm, bu yüzden mülk konumuna, şikayetine türüne, ve şiddetine göre düzenlenmiş bir elektronik tablo yaptım. hatta bile var.

Elektronik tablodaki küfür düzeyi sütunu, birden ona kadar ölçeklendirilmiştir."

"Küfür seviyesi mi? Etkileyici."

"Bu aslında oldukça işe yaramaz bir sütun. Çoğunlukla hepsi dokuzlu ve onlu. Devam edin ve bu hatları arayan herkesin öfkeden deliye döndüğünü varsayın."

"Kiracılar neden bu kadar kızgın?" Kafamı kaldırıyorum ve dikiz aynasından şoförümün bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bakışlarını *"Ne halt ediyoruz biz?"* dercesine genişletiyor.

"Mesele de bu," diyor Spencer, ani coşkusuyla beni şaşırtarak. "Elektronik tabloların en güzel yanı, kalıpları tespit etmenin kolay olması. Her mülkün sesli mesajlarının yaklaşık yarısını dinledim ve Midlake Townhouses ve Falcon Crest Apartments için şikayetler oldukça çeşitli. Bazıları meşru, bazıları sahte, ancak çeşitli sorunların iyi bir karışımı var. Lakeshore ve Graystone apartmanlarında ise işler ilginç bir hal alıyor."

Koltuğumda rahatlıyorum, onun sesinin tadını çıkarıyorum. İş hakkında konuşuyoruz ama birden kendimi o kadar da yalnız hissetmiyorum. "Evet, Nancy Drew. Görünüşe göre bir iz peşindesin. Beni bilgilendir."

"Nancy Drew? Bana çocuk mu diyorsun?" Sorusunun acı bir yanı var.

"Spencer, senden on yaş büyüğüm. Lütfen inan bana, otuzlu yaşlarındaki insanlar yirmili yaşlarındaki gençlere 'çocuk' dediğinde bu bir iltifattır ve tamamen kıskançlıktan kaynaklanır."

Gülüyor. "Tamam, kabul ediyorum. Her neyse, ben Graystone'da yaşıyorum."

"Öyle mi?" Yaltaklanıyorum. Bunların çoğu, umutsuzca yenilenmeye ihtiyaç duyan kurumsal konut daireleri. Bu birimlerden iğrenç bir genel gider getirisi elde ediyoruz çünkü inşa etmek için çok ucuzlardı, ancak konum nedeniyle, değerlerinin yaklaşık üç katını talep edebiliyoruz. Bir işadınının bakış açısına göre, harika bir yatırımdı.

Spencer'ın orada yaşadığını bilmek ağızımda kötü bir tat bırakıyor.

"Evet. Birkaç hafta önce dolabımı su basmıştı, hatırlıyor musun? Hâlâ tam olarak tamir edilmiş değil. Bina bakımı geldi ve suyun sızdığı yere yeni alçıpan döşedi, ancak üstümüzdeki birimin tesisat sorunları hala devam ediyor. Bakım ekibinin birbirlerine tesisatçıların daha fazla fatura saati için işi bilerek uzattıklarından şikayet ettiklerini duydum."

Sanki beni görebiliyormuş gibi omuz silkiyorum. "İdeal değil ama sektörde bu yaygın. Ailelerini bir şekilde beslemek zorundalar."

"Evet, ama bakım elemanlarından biri kardeşinin lisanslı ve sigortalı olduğunu ve boruları aynı gün tamir ettirebileceğini söyledi... İşin ilginçleştiği nokta da burası patron."

"Tüm dikkatim sende." Gerçek bu. Eğleniyorum. skeçte oynuyor. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

"Graystone ve Lakeshore'un özel bir anlaşması var. tek bir sıhhi tesisat şirketiyle anlaştık-Ottman Tesisat. Tesisat onarımları için başka kimseyi çağırıyorlar, dolayısıyla tüm bölge sakinleri bu *tek* ekibi beklemek zorunda kalıyor."

"Tekrar söylüyorum Spencer, balonunu patlatmak istemem ama bu yaygın değildir."

"Bup, bup, bup-bırak da bitireyim," diye cıvıldıyor. "İnşaat şirketinden faturanın ayrıntılı dökümünü almamı istemiştin, hatırlıyor musun? Ofis müdürü beni son inşaattan önce tesisat sağlayıcılarını değiştirecekleri konusunda uyardı çünkü *Ottman Tesisat*'ın müşterilerine, ilk kurulumu yaparlarsa, en az *on beş yıl* boyunca tesisata sadece kendilerinin hizmet verebileceğine dair bir münhasırlık anlaşması imzalatmasını beğenmediler."

"On beş? Hiçbir şey içinde sıhhi tesisat altında garanti için Bildiğim kadarıyla on beş yıldır."

"Kesinlikle!" diye neşeyle haykırıyor. "Anlamıyor musunuz? İnşaat sırasında kasıtlı olarak boktan işler yapıyorlar, tesisatın bozulmasına güveniyorlar, sonra da onarımlar için yine sizin cebinize el atıyorlar. Daha fazla fatura kesebilmek için onarımları yarım yamalak yaptıklarından bahsetmiyorum bile."

"Vay anasını-"

"Bilin bakalım Lakeshore ve Graystone apartmanlarının sıhhi tesisat işlerini kim üstlendi?"

"Ottman."

"Evet. Graystone ve Lakeshore'a gelen sesli mesajların neredeyse tamamının ne tür zararlar hakkında olduğunu tahmin edin."

"Tesisat mı?"

"Ve kalitesiz işlerden kaynaklanan serpintiler. Su hasarı, küf, çarpık zeminler, küf kokuları. Patron, kompleksleriniz aslında kartondan yapılmış vıcık vıcık dev kutular. Param yetse taşınırdım."

Telefonu kulağıma sıkıca bastırarak koltuğumda doğruluyorum. "Yani bu kiracının ya da mülk yönetim şirketinin hatası değil. Tesisatçıyı mahkemeye vermemiz gerekiyor."

"Kesinlikle."

"Ve bir belge iziniz var mı?"

"Sanırım mı? Zaman damgalarıyla birlikte ayrıntılı belgelerim var ve her ihtimale karşı dinlediğim her sesli mesajı kaydettiğime emin oldum."

Şu anda onu öpebilirim. Bu rüşvetçi piçleri gömmek için belgelere ihtiyacımız olacak. Bunu sakladığı için çok akıllı. "Spencer, harikaydın. *Aferin kızıma.*"

"Ben...uh...tamam. Teşekkür ederim." Boğazını temizler gibi

Rahatsız ve onu aniden neyin bu hale getirdiğini anlayamıyorum.

"Hâlâ başka mesajlar olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, aslında siz aradığınızda hâlâ dinliyordum."

Ve şimdi de asistanımı cuma gecesi geç saatlere kadar çalıştıran götün tekiyim. Benim parlak asistanım

şirketimi davalardan yüz milyonlarca dolar kurtardı.

"Yemek yedin mi?" diye sordum. "Ha?"

"Benimle ofiste buluş. Bana hesap çizelgenizi inceletin, ben de geri kalan aramaları dinlemenize yardımcı olayım. Geç bir akşam yemeği sipariş edebiliriz. Bütün gece çalışırsak kahvaltı da yaparız. Hukuk ekibime güçlü bir dava oluşturmak için mümkün olduğunca çok cephane vermek istiyorum. Bu pislikleri derhal gömeceğiz."

"İsterdim, Nathan. Yardım etmek istiyorum. Ama evimden ayrılamam."

Alay ettim. "Ne, orada ateşli bir randevun falan mı var?" Bu bir şaka, ama Spencer'ın bir erkekle birlikte olduğu fikri midemi bulandırıyor. Benim olmadığının farkındayım. Ama aynı zamanda, *o benim*. Eğer ona yönetici asistanım olarak adil bir şans vereceksem, başka bir erkekle konuşacak zamanı yok.

"Kız kardeşimin yaşı tutmuyor ve bakıcım yok." "Oh."

"Ama bu gece çalışmaya devam edeceğim ve Pazartesi günü Charlie'yi okula bıraktıktan sonra ilk iş olarak ofisinize geleceğim."

Hayır. Avukatlarımın bu işi hemen halletmesini istiyorum. Ve ayrıca, vücudumdaki her kemik Spencer'ı görmek için ağrıyor. *Bu gece.*

"Çin yemeği sever misin?"

"Evet, ama hala diyeteyim."

"Diyetini sikeyim." Patronu olmasaydım, ona kıvrımlı kalçalarından ya da dolgun göğüslerinden bir gram bile kaybetmesinin bir rezalet olacağını söylerdim. Mutlu bir şekilde yüzümü onun güzel kalın kalçalarının arasına gömer ve orada boğulurdum. Kendine baktığında benim gördüğümü görmemesi çok yazık. "Akşam yemeği alacağım, sonra da yola çıkacağım. Graystone'dan çok uzakta değilim."

Ben yedim, yani bu daha çok Spencer için. Sadece elim boş gitmek istemiyorum. Birlikte ekmek yemek ateşkesi başlatmanın en iyi yoludur.

"Spencer, her şey yolunda mı?" Bir şey söylemeyince soruyorum. "Seni rahatsız edecekse söylemem."

O kadar uzun süre tereddüt ediyor ki, haddimi aştığımdan emin oluyorum. Zihin jimnastiği yapıyorum, teklifimi onuruma dokunmadan nasıl geri çekeceğimi bulmaya çalışıyorum, sonunda cevap verdiğinde, "Charlie portakallı tavuk sever ama baharatlı değil. Ben domuz lo mein ve acı ekşi çorba severim. Daire 3F'deyiz."

"Aferin kızırma. Bana birkaç dakika ver, hemen geliyorum." "Hey, Nathan?" Spencer soruyor.

"Öyle mi?"

"Bu projeye geç kalmamı sorun etmediğin için teşekkürler. Çok rahatladım. Bana bağırarak için aradığını sanmıştım."

"Tabii ki."

Telefon görüşmesi sona eriyor ve şoförüne Graystone yakınlarındaki Lucky Buddha'ya doğru gitmesini söylüyorum. Trafiğe girdiğimizde Spencer'ın sözleri zihnimde dönüp duruyordu. *Ona bağıracağımı mı düşündü?* O kadar ileri gittim mi?

Eski asistanlarımın beni sevmediğini anlıyorum. Kabul ediyorum, ben onlara hiç şans vermedi.

Ama Spencer? Anlamıyorum. Eğer benim hakkımda kötü düşünüyorsa, neden burada kaldı? İnatçılığı ve kararlılığı gerçekten işiyle mi ilgili?

Yoksa benimle mi ilgili?

Kolayca hayır diyebilirdim. İnsanların parmaklarını şıklatarak önünde eğildiği Bay Milyarder bana ofise gelmemi söyleyebilir ya da uğrayıp veriler için iş bilgisayarına el koymasını talep edebilirdi. Ama hayır. O *istedi*. Ve akşam yemeği getirecek.

Üzgünüm, bazen hafızam çok kötü oluyor. Charlie'nin portakallı tavuğu. Baharatlı mı dediniz, değil mi?

Bu kelebekler vardır seken kapalı ve
duvarlar . çünkü ben bile bunu inkar
edemiyorum. Tek zaman

Bir adam iyi bir izlenim bırakmaya çalıştığında ayrıntıları doğru anlamaya özen gösterir. İşte buradayız, patronum yeni bir sayfa açıyor. Bu adam her geçen gün kurbağadan prene dönüşen profesyonel bir değişimci.

BEN

Baharatlı
değil.

BOSSHOLE

Tamamdır. Yirmi dakika
içinde orada ol.

Parmaklarımı silkeleyip titreyen bir nefes bırakıyorum. *Tamam, tamam.* Sorun yok. Ben iyiyim. Kıçımı halıya, sırtımı kanepeye dayayıp kollarımı başımın üzerine uzatarak vücudumdaki gerginliği atmaya çalışıyorum. Ve işte o zaman çukurların küçük bir kokusunu alıyorum. *Uh-oh.*

Tamam, gerçekten kötü değil. On iki saat çalıştıktan sonra her kadın nasıl kokarsa öyle kokuyor; pudra gibi ferah değil. Ama ateşli patronum geliyor ve sakız şekeri çayırından başka bir şey kokmamam gerekiyor. Telefonumu tekrar kontrol ettim. Yirmi dakika demişti. *Kahretsin!*

Ayağa fırlayarak banyoya gidiyorum ve dünyanın en kötü zamanlamasıyla yatak odasından pembe, tek boynuzlu at kabarık bornozunu giymiş, her iki elinde birer tane olmak üzere bir değil iki tane köpük banyosu bombası taşıyan Charlie'yi neredeyse deviriyorum.

Kısaca, dikkatim dağıldı çünkü bu enayilerin tanesi yaklaşık beş dolar ve ona defalarca söyledim- idareli kullanın. Bu kız bizi sim ve baloncuklarla iflas ettirecek. "Neden iki tane istiyorsun?"

"Bu çilekli, bu muzlu" diyor, önce sol elini sonra sağ elini kaldırarak. "Ben çilekli muzlu köpük banyosu yapacağım. Pembe, jel göz maskenizi ödünç alabilir miyim? Ayrıca bir kuzu olup bana buzlu chai tea latte yapar mısın? Çok fazla krem şanti olmasın."

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

"Hangi kısmına?" Charlie yüzünü buruşturuyor, patlamamdan rahatsız o l m u ş gibi.

"Hepsi! Chai çayı yok, göz maskesi yok ve banyo yok. Şu anda duş a ihtiyacım var."

"Um, hayır. Dibs. Banyo malzemelerimi hazırladım bile. İşim bittiğinde duş alabilirsin."

"Üç saat içinde mi?" Tamamen şaşkınlıkla sordum.

"Belki de." Bana hınzırca bir gülümseme gösteriyor. "Duş a neden bu kadar ihtiyacın var?" Eğilip beni kokluyor. "Normalde koktuğun gibi kokuyorsun."

Sanırım beni aşağılıyor ama bunu irdeleyecek zamanım yok. "Charlie, patronum çok önemli bir proje üzerinde çalışmak üzere her an burada olabilir. Bize Çin yemeği getirecek. Ne güzel, değil mi?"

"Portakallı tavuk mu?"

"Evet. O yüzden lütfen tatlı bir kardeş ol ve o gelmeden duş a girmeme izin ver. İstedğin kadar sonra banyo yapabilirsin. Sadece kapıyı kilitlediğinden ve dışarı çıkmadan önce tamamen giyindiğinden emin ol."

Küçük kız kardeşimin yüzünde daha önce hiç bu kadar ürkütücü bir ifade görmemiştim. Dudaklarının kenarlarında sinsi bir gülümseme kıvrılıyor. "Nasıl oluyor da patronun için bu kadar güzel kokmak istiyorsun? Onun göt kafalı olduğunu sanıyordum."

"Charlie, *lüt fen*." Saat ilerliyor ve bazen bir adamın çenesine yumruk atmak isterken aynı anda onu ve dar, siyah külotunun içindeki cömert şişkinliğini tekrar görmek isteyebileceğinizi açıklayacak zamanım yok.

Dairedeki tek banyoya doğru tehditkâr bir adım atarken "Bilmiyorum," diye şarkı söylüyor.

"O tuvalete doğru bir adım daha atarsan seni yere sererim."

"Çılgılık atacağım ve çok büyük bir olay çıkaracağım," diye kestirip atıyor.

"Pekala, bunun için zamanım yok. Fiyatınızı söyleyin."

"Bir şey var mı?" Charlie başını yana eğiyor, gülümsemesi hâlâ çılgınca, Batman'i kandırıp sırtından bıçaklamadan hemen önceki Riddler'a benziyor.

"Daha fazla evcil hayvan değil, ama onun dışında *her şey*." "Sarhoş Fil'i istiyorum."

Ona göz kırpyorum. "Yine mi geldin? Bir fili sarhoş etmek mi istiyorsun?"

"Hayır." On bir yaşındaki bir çocuğun yapabileceği tek şekilde gözlerini deviriyor, gereksiz yere dramatik. "Drunk Elephant. Bir cilt bakım serisi. Coğrafya sınıfımdaki Holly Garcia, güneş ışığı serumu damlaları ve polipeptit kremi kullandığı için cildinin çok parlak olduğunu söylüyor. Ama cildim çok donuk olduğu için ihtiyacım olmasına rağmen muhtemelen bunları karşılayamayacağımı söyledi."

Bunlar yeni ilkokul hakaretleri mi? Eskiden şişman, sıska, düz göğüslü ya da akne hakkında fısıltıyla alay edilirdi. Şimdi de parlak cilde karşı donuk cildi mi aşağılıyoruz? Tanrım, zorbalık gerçekten seviye atlamış.

"Bebeğim, beni dinle." Bir an için aciliyeti unutarak küçük kız kardeşimi iki omzundan tutuyorum. "Başka bir kadının cildi, saç, tırnakları, kilosuna hakkında yorum yapan tek kadın türü, kendine gerçekten güvensiz olanlardır. Holly'nin yüzü ıslık ıslık olabilir ama kişiliği berbat. Ve sen, küçük kardeşim, çok güzelsin." Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Cildin bebek yumuşaklığında ve bolca parlıyor. Bir gün sivilce çıkaracaksın, bunu durdurmanın yolu yok. Ama tahmin et ne olacak? İçten ve dıştan hâlâ güzel olacaksın. Bir dahaki sefere Holly sana cildinin parlak olmadığını söylediğinde bil ki kendinden bahsediyor. Sizden değil. Tamam mı?"

Charlie başını eğiyor ve ayak parmaklarına bakıyor.

"Tamam." "Karmaşık bir cilt bakım rejimi yerine kesinlikle ihtiyacın yok, onun yerine spa günü yaparız. Yarın. Tırnaklarımızı yaptırırız, belki yüz bakımı da yaptırırız. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Mani *ve* pedi? Ve jel cila alabilir miyim? Claire de gelebilir mi?"

"İyi, iyi, *iyi*, Charlotte. Hepsine evet. Şimdi lütfen duşa girmeme izin ver."

"Dur bakalım," diye homurdanıyor. "Sana birkaç duş köpüğü getireyim de duşun daha güzel koksun. Çilek ve vanilya karışımını seviyorum." Odasında kaybolur.

"Bir çift mi?" Duş köpüklerinin banyo bombalarından bile daha pahalı olduğunu bildiğim için arkasından sesleniyorum. "Ne demek 'bir çift'?"

Tween banyo ürünleri. Otoyol soygunu.

Elimde boş bir kâğıt tabakla Charlie'nin odasından çıktım. Yemeğini mideye indirdi ve ona yeterince "iyi şeyler" almadığım için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu. Acaba benim sürekli diyet yapmam yüzünden mi acı çekiyor? Bundan sonra "eğlenceli yemek cumaları" düzenlemek için aklıma bir not alıyorum.

Nathan onu bıraktığım yerde değil. Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarımın önünde yere çöktü. Bir dizini kaldırmış, diğer bacağını uzatmış. Çoraplarını ve ayakkabılarını bile çıkardı. Rahatladığında çok seksi oluyor.

Patronum yaklaşık on beş dakika önce çok fazla paket servis poşetiyle geldi. Belli ki kafası karışmıştı ve profesyonel bir futbol takımının tüm savunma hattına yetecek kadar Çin yemeği getirmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Kız kardeşin benimle görüşmek istemediği için mi saklanıyor?" Nathan soruyor.

"Hayır. Hiç de değil. Bizi yalnız bırakması için ona rüşvet verdim." "Neyle?"

"Sınırsız ekran süresi ve onu ve en iyi arkadaşını yarın bir spa gününe götürme sözü, ki bunu karşılayamam." Maaş avansım yatana kadar bir haftam daha var.

banka hesabı. O zaman bile, bu parayı ikramlar için kullanmamalıyım. Yarıısı kredi kartımı ve diğer yaşam masraflarımı ödemek için. Diğer yarıısı da Charlie'nin güven fonunu doldurmak için. Jesse'nin harcadığı parayı tamamen yerine koyabilmem için en az birkaç yıl daha çalışmam gerekecek.

Nathan gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Daireni devraldığım için hâlâ kendimi kötü hissediyorum."

Elimi kalçama koyup kaşlarımı kaldırıyorum. "Onun ve Spike'ın dışarı çıkmasını talep etmemi mi istiyorsun?"

"Spike?"

"Siz ikiniz tanışmıştınız, hatırladınız mı? Kobayımız."

Rahatsız olmamış gibi davranmaya çalışıyor ama vücudu gözle görülür şekilde sertleşiyor. "O şeyi unutmuşum. Orada kalabilirler." Ben kahkahalara boğulurken Charlie'nin kapısını işaret ediyor.

"Gine domuzlarından korkuyorum. Bu seninle ilgili en sevdiğim şey olabilir patron." İkinci en sevdiğim şey ama ona gergin kaslarının bana ne yaptığını söylemeyeceğim.

Konuyu değiştirmeden önce açıkça "Dehşete düşmek ağır bir kelime," diyor. "Bu masayı inceliyorum ve harika bir iş çıkarmışsın Spencer. Gerçekten çok memnun oldum. Teşekkür ederim."

Reverans yapıyorum. "Hepsi bir günlük iş. Bir haftalık iş. Her neyse, anladın sen onu. Teşekkür ederim." "Ne için?" diye sorar.

Omuzlarımı bir santim kadar kaldırıyorum ve küçük bir omuz silkmeye bırakıyorum. "Teşekkür ettiğim için."

Utanmış gibi gözleri ucuz halıya kayıyor. "Bunu daha çok yapacağım. Söz veriyorum." Kafasını kaldırdığında gülümsüyor. Yanındaki halıyı okşayarak, "Tekrar dalmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

"Evet. Sadece telefonumu bulmam gerekiyor. Sesli mesaj numaraları orada kayıtlı." Sanki telefonumu yanlışlıkla en seksi, siyah, aynı kaşkorse ve kapri pijama takımımın içine saklamışım gibi kendimi yokluyorum. Belli ki saklamamışım. İpek takımın cebi yok.

"Al, ben ararım." Nathan telefonunu çıkarıp arıyor. Tam benim telefonum kanepelerinin arasından çaldığında, onun telefonumda nasıl kayıtlı olduğunu hatırlıyorum. Ne yazık ki Nathan da neredeyse aynı anda aynı şeyi fark ediyor. Telefonumu minderlerden çözüp ekrana bakıyor. Sonra çenesi düştü.

"Bulmuşsun," diye mırıldanıyorum rahatsızca.

Bakışlarını dikeyiyor. "Açık konuşayım, 'bosshole' patron ve pislik kelimelerinin birleşimi mi?"

Parmaklarımı birleştirip başparmaklarımı oynatıyorum. "Yani ben olsam pislik demezdim."

Beni şaşırtarak içten bir kahkaha patlattı. Elini göğsünün üzerine atıyor, sanki kalbinin kahkahadan patlamasını önlemeye çalışıyor. Hareketlerinin kısıtlandığını hissetmiş olmalı, çünkü gömleğinin üst düğmesini açmaya devam ediyor. Pürüzsüz, geniş göğsünü gördüğümde anında hipnoz oluyorum.

"Tamam, buraya gel. Konuşalım," diyor sonunda.

En az bir kol boyu uzağa düşüyorum. Sırtımı kanepeye dayayıp dizlerimi göğsüme çekiyorum.

"Güzel kokuyorsun." Nathan kelimeleri ağzımdan alıyor çünkü ben de aynı şeyi onun için söylemek üzereydim. Yine o kolonyayı sürüyor. Beni ısı güdümlü bir füzeye çeviren parfümü. "Ne oldu?"

"Duş köpükleri. Çilek ve krema. Sanki-" gibi kokuyor.

"Çilekli kek," diye bitiriyor Nathan benim yerime. "İşte bu. Bu arada seninki şimdiye kadar tattıklarımın en iyisiydi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Birden çok heyecanlandım. Ama iyi bir gerginlik, sanki çok yüksek bir trampolin ucundaymışım da atlamaya hazırlanıyormuşum gibi. Aşağıda olimpik boyutlarda korkutucu bir havuz var. Eğer bir sonraki hamlemi hassasiyet ve incelik yapmazsam, suya çakıldığımda vücudum parçalanacak.

"Kremalı puflar mı?"

Başını sallıyor. "Keşke şu anda bir tane olsaydı."

Başım kanepenin minderine çarpıyor. "Bunca zamandır yalan söylediyimi biliyordun."

Kıkırdıyor. "Büyük zaman."

"Neden bana bunu söylemedin?"

Önüne bakıyor, gözlerini düz duvara dikeyor. "Beni etkilemek için neden bu kadar uğraşıyorsun?"

"Sen zeki bir adamsın, Nate. Neden böyle düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce zaman kazanmak için dudaklarını ıslatıyor. Beklemek acı veriyor. Sadece birkaç saniye, ama zamanın durduğu saniyeler yine de bir sonsuzluk.

"Var olmayan bir şeye tutunuyor olma ihtimaliniz çok yüksek."

İşte yine başlıyor. Gizemli. Küçümseyici. Küçümseyici bir tavır. Ne düşündüğünü biliyorum: aptal kız ve onun küçük oğlan aşkı. "Mesaj anlaşıldı," diye cevap veriyorum sertçe. "Yemek masasında çalışalım. Daha geniş bir alan."

Ayağa kalkıyorum ama bir anda elimi tutup beni geri çekiyor. Elini çeviriyor, böylece kucaklaşmamız avuç içlerinden iç içe geçmiş parmaklara dönüşüyor. Titrediğimi hissettiğini biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Tek yapabildiğim nefes almak, beynime oksijen gitmesini sağlamak, böylece bunun gerçek olduğunu ve benim uydurduğum bir fantezi olmadığını biliyorum.

Nathan boşteki eliyle telefonunu tutuyor ve bana kırık ekranını gösteriyor. "Tamir etmedim çünkü bana o geceyi hatırlatıyor."

İşte başlıyoruz. Sonunda, bir itiraf. *Prens mi kurbağa mı?*

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kelimelerin tadını almakta zorlanıyormuş gibi sertçe yutkunuyor. "Sekiz içki. Her birinden birer yudum... Hatırlıyorum, Spencer. Kaçtığın kısım hariç o geceyle ilgili her şeyi sevmiştim."

Prens, prens, prens.

"Neden bir şey söylemedin? Bana akıl sağlığımı sorgulattın."

Elimi bıraktığında ağzımı açtığıma pişman oluyorum. İki dizini de kaldırıp dirseklerini kalçalarının üstüne koyuyor ve başını yarattığı kucak mağarasına gömüyor. "O gece benim farklı bir versiyonumla tanıştın. Onun sık sık ortaya çıktığı izlenimine kapılmanı istemedim."

"O gece numara mı yapıyordun?"

"Hayır." Cevabı kesin ve sonludur. "O değil. O benim bir parçam, sadece çok küçük ve çoğu zaman olmayan bir parçam."

Cesaretle biraz daha yaklaşıyorum. Aramızda hâlâ bir santim var ama vücudunun sıcaklığını hissediyorum. "Peki bu gece kim burada? Nate mi, Nathan mı?"

Küçük bir gülümseme. İçinden gelen şakayı anlamaya çalışıyor ama aklında daha ağır şeyler olmalı. "Kimi tercih edersin?"

"Bana iyi davranan bir erkek istiyorum. Beni güldüren ve gülümseten birini. Beni kırdığında özür dileyecek birini."

Gözlerini kapatıyor ve acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Tamam, telefonunu ver."

Düşünmüyorum, sadece tepki veriyorum. İtaatkâr bir şekilde, telefonumu vermeden önce kilidini açıyorum. Nathan elimden alıyor ve ne yaptığını görmemem için ekranı çeviriyor.

"İşte." Görevini bitirince telefonumu geri verdi.

"Ne yaptın?"

Sözünü sakınmadan kendi telefonunu açıyor ve ekrana bir dokunuşla arıyor. Telefonum yüksek sesle çalıyor ve elimde titriyor. Arayanın kimliğine bakıyorum, şimdi yazıyor: *Ben Nate. Özür dilerim.*

Ben gülerken omuzlarım şiddetle titriyor. Kalbimin sıkışmasına ve ciğerlerimin çok çalışmasına neden olan gerçek bir kahkaha. "Her aradığında özür mü diliyorsun?" Nefes nefeseyim.

Çok memnun görünüyor, sanki kahkahalarımın sesi bir ödölmüş gibi. "Telafi etmem gereken bazı özürler var ve patron deliğinin çirkin kafasını göstermesi ihtimaline karşı bankaya önceden birkaç tane koymak en iyisi."

"İyi karar."

Kolunu omzuma doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Büyüleyici adamın VIP kabininde ayaklarımı yerden kestici House of Blues'a geri döndüm. Bunun parasıyla ya da statüsüyle hiçbir ilgisi yoktu. *Bu duyguydu.* Çin yemeğimi zar zor atıştırdım, bütün haftamı bir hileli öğünle raydan çıkarmak istemiyordum ama onun kollarında kendimi çok tok hissediyordum. Tüm savunmalarımı aşağı çeken ve beni savunmasız hale getiren doyurucu bir sıcaklık. Ama bir şekilde, sebepsiz yere, beni sabit tutması için ona güveniyorum.

Nathan boşdaki eliyle iki parmağını çenemin altına sokuyor. Başparmağıyla burnumun ucunu iki kez okşuyor. "Sana bu kadar sert davrandığım için özür dilerim."

Ona gülümsüyorum, neredeyse turkuaz gözlerinde kayboluyorum, mavi ve yeşil bir renk cümbüşü içinde birbirine karışıyor. "Ve sana tüm o isimleri taktığım için özür dilerim."

"Sorun değil. "Patron deliğinden kurtulacağım."

"Patron deliği buzdağının görünen kısmıydı dostum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca senin için pek çok yaratıcı isim kullandım."

"Gerçekten mi? Mesela?" Omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde daralırken beni daha da yakınına çekiyor.

"Kayda değer bir şey değil. Sadece üzgün olduğumu bilin."

"Hadi, arsız ağız. Duyalım bakalım. Dayanabilirim." Daha da sert sıkıyor, istemeden de olsa bana gücünü gösteriyor.

"Hayır, teşekkürler."

"Bana cevap vermekten hiç çekinmiyorsun. Aslında bunu aldığın her nefeste yapıyorsun. Neden şimdi bu kadar gerginsin?"

"Çünkü beni biraz daha sıkarsan, lastik ördek gibi ciyaklayacağım." Aslında bana umutsuzca tutunmasını seviyorum, sanki elimden kayıp gideceğimden korkuyor. Narenciye, amber ve biraz da deri karışımı kokusunda boğuluyorum. Kıpırdanmaya çalışıyormuş gibi yapıyorum ama bu sadece göstermelik. Bu adamın mükemmel vücudunun her sert açısına yapışmak istiyorum.

"Seni korkutuyor muyum?" O kadar yakınız ki fısıldadığında nefesi dudaklarımı gıdıklıyor.

"Biraz," diye yalan söyledim.

"Oh, bebeğim, endişelenme. Seni asla incitmem."

"Biliyorum." Tutarlı bir yanıt verebildiğime şaşırdım çünkü bu Adonis gibi adam az önce bana "bebeğim" dedi.

Yakınına eğiliyor, burun buruna geliyoruz, böylece gözlerini uyarırcasına açtığında ön sıradan bir koltuğa sahip oluyorum. "Yine de seni gıdıklayacağım."

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede halının üzerine uzandım, patronum üzerimdeydi, ciyaklıyor, gülüyor ve topuklarımla onu defetmeye çalışırken yerde kıvranıyordum. Eşim yok ama umurumda değil. Çünkü haftalar süren endişeli karmaşadan sonra *nihayet...*

Nathan'ın elleri üzerimde.

O Bir sonraki sesli mesaj hoparlörden çalarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Umarım gece saat on birde Spencer'ın küçük kız kardeşi Charlie odasında derin uykudadır, çünkü küfürler vardır değil sadece agresif, ama Yaratıcı. Burada a çok . arka plan Gürültü, şeyler zipping ve çarpıyor, sanki biri öfkeyle bavulunu topluyormuş gibi. Ancak bu mesaj bir kiracının şikayeti değil. Sesli mesajdaki kadın yanlışlıkla numarayı çevirdi, belli ki giden mesajı görmezden geldi ve ayrıntılı, sözlü bir mesaj iletmeye devam etti tez üzerinde tam olarak nasıl O gidiyor için aldatan erkek arkadaşını parçalayacak.

Gizemli *kadın eski erkek* arkadaşının penisini kül suyuna batırmakla ilgili kısma geldiğinde Spencer elini ağzına kapatıyor. "D'Anthony'yi kontrol etmemiz gerektiğini hissediyorum."

"Mesaj ne zaman bırakıldı?"

Sanki hızlı bir takvim hesabı yapıyormuş gibi tek gözünü kısıyor. "Yaklaşık üç hafta önce mi?"

"D'Anthony için artık çok geç. O artık gitti." Bu bir şaka. Kadının sesi kendinden başkası i ç i n tehlikeli olamayacak kadar sarhoş geliyordu. "Ama o sesli mesajı sakla, belki faili meçhul bir davada mahkemeye çağırılırız."

Spencer'ın kahkahası geniş bir esnemeye dönüşüyor. Bunu örtmek için elinden geleni yapıyor ama gözleri sulanıyor, omuzları çöküyor. Zavallı kız çok yorulmuş.

"Yorgunsun. Gitmeliyim."

"Ben iyiyim. Birkaç tane daha alabilirim." Zekice hazırladığı hesap çizelgesinin bulunduğu dizüstü bilgisayara doğru başını sallıyor. "Bunu küfür seviyesi on olarak işaretle."

"Hukuk ekibimin bu mesaja hiçbir şey için ihtiyacı olacağını sanmıyorum." Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. Sallanıyor, sonra tekrar bana çarpıyor. Yan yana, hastane mobilyası hissi veren sert kanepesinde otururken, Spencer ve ben birbirimize yapışmış durumdayız. Gıdıklama işkencesinin sınırını aştığımdan beri birbirimize dokunmak için özür dilemiyoruz; onun eli bacağımda, benimki onun sırtında. Kaşımı düzeltti, ben de onun uzun, siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak cevap verdim. Dokunuşlarımız masum ve tereddütlüydü, sanki aramızdaki bu yeni yakınlığı keşfetmeye çalışıyormuşuz gibi.

Spencer devasa bir esnemeyi daha kapatmaya çalışıp başaramayınca burnunun ucuna dokunuyorum. "Yatma vakti, bayan."

"Çok ileri gidiyorsunuz Bay Hatcher. Ama tamam." Kırpiklerini kırıştırıyor. Dalga mı geçiyor, yoksa gerçekten onu yatak odasına götürüp çim sandalyesi gibi katlamamı mı istiyor anlayamıyorum.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun," diye uyarıyorum.

Parmak tabancası yaparak, işaret parmağının ucunu dudaklarına götürerek ve sahte dumanı üfleyerek cevap veriyor. *Kahretsin, neden bu kadar seksi?* Bu gece yaptığı her şey beni sertleştiriyor. İşin çılgın tarafı, vücudunun cazibesinin o kadar farkında değil ki, bütün gece göğüslerine bakmadığımı söylesem muhtemelen bana inanırdı. Bu benim suçum değil. Küçük spagetti askılı, derin V kaşkolu adeta onları bir tepside sunuyor ve benim de katılmam için yalvarıyor.

Peki ben neden yapmadım?

Çünkü Spencer önümdeki hesap çizelgesini gösterdiği anda onun çok zeki olduğunu ve gerçekten güçlü bir iş ahlakına sahip nadir bir Z Kuşağı tek boynuzlu atı olduğunu fark ettim. Onun yardımını, kalçalarının arasına girmek istediğimden daha çok isteyebilirim. Gerçi şu anda bunlar şiddetle yarışan arzular.

"Kimi arıyorsun?" Spencer benimle telefonum arasında temkinli bir bakış atıyor.

"Şoförüm. Üç saatten fazladır otoparkta oturuyor."

Spencer şoktan çenesini düşürdü ama o iyi. Ona Lucky Buddha'da yemek söyledim. Byron'ı tanırıysam, sürücü koltuğunda karnı tok ve arka planda sesli bir kitapla uyuyakalmıştır. Bu adama kestirmesi için cömertçe ödeme yapıyorum.

"Sizi takip eden ve nereye giderseniz gidin sizi bekleyen bir şoförünüz mü var?"

"Evet."

"Ne zaman sen gel için iş her Gün, o sadece Bir araca ihtiyacınız olana kadar buralarda takılır mı?"

"Evet."

"Ve tüm işi bu mu?" Omuz silkiyorum. "Hemen hemen."

Başparmağını alt dudağına sürüyor ve kafasında bir ampul patlamış gibi gülümsüyor. "Ne kadar ödüyorlar?"

"Neden?"

"Çünkü düşünüyorum *da* o işe başvurmalıydım. Çok daha kolay olurdu ve seninle çok daha az yüz yüze gelirdik."

"Daha önce seni gıdıkladığımda kobay faren gibi ciyakladığında dersimizi almadık mı?" Bir pençe atıyorum ve daha fazla işkence bekleyerek cenin pozisyonuna kıvrılıyor.

Onun yerine, yanından geçip gitmeden önce bir an fazla oyalanıyorum. Konuşmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kapatarak soruyor: "Gitmek için neden bu kadar acele ediyorsun? İyi vakit geçiriyorum. Sen eğlenmiyor musun?" Sesinde bir parça gerginlik var. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama hoşuma gidiyor. Doğrudan gözlerinin içine baktığımda bakışlarını kaçırmaması. Rahatlamadan önce dokunuşumla irkilmesi. Benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilendiği fikri hoşuma gidiyor. Sadece daha iyi bir poker suratım var.

"Arkadaşlığınızdaki çok keyif alıyorum, bu yüzden gitmek zorundayım. Biraz daha uzun sürerse o ipek pijamaları vücudundan yırtıp atacağım, seni yatağa atacağım ve hayal edebileceğin her pozisyonda seni becereceğim. Bu yüzden şimdi gitmem en iyisi."

"Tamam," diye yumuşakça cevap veriyor. Sesi sabit ama gözleri ona ihanet ediyor. Cazibemi kabul ettiğimde fincan tabağı büyüklüğünde oluyorlar. Onu istediğime şaşırması beni şaşırtıyor. Onun yanındayken neredeyse her an kontrolümü kaybetmenin eşiğinde olduğumu göremiyor mu?

İtirafımdan dolayı biraz dehşete düşmüş bir halde dudaklarımı emip kapıya doğru yöneliyorum ama Spencer beni durduruyor. Kolunu bir kırbaç gibi kullanarak ben daha ulaşmadan elimi tutuyor. "Hayır, demek istediğim... pozisyonlara falan tamam."

Elini bırakmadan önce parmaklarını iki kez sıkıyorum. "Spencer, eğer beni bu kadar çok istiyorsan, anlamıyorum. Tanıştığımız gece neden beni terk ettin? Ne değişti? Bana patron bozuntusu dediğini düşünürsek, beni tanımanın bu konuda bir yardımı olmadığı kesin." Tanıştığımızda onunla o çizgiyi aşmaya çok yaklaştım. Yıllardır saklandığım kabuğumdan beni bu kadar çabuk çekip çıkarmasına ve beni terk etmesine kızan bir yanımdı.

Omzumun üzerinden kapıyı işaret ederek gitmem gerektiğini söylüyor.

"Tamam, gideceğim," diyorum yenik bir omuz silkmeye. Bu konuşma bana kamçı etkisi yapıyor.

"Hayır, koridorun aşağısını gösteriyorum." Parmağını daha da açıyor, böylece açıkça bir koridorun ortasını işaret ediyor.

yatak odası kapısı. "O gece gitmemin sebebi *kız kardeşim*." "Ne?"

"Ben çıkarken sahnedeki şarkıcıyı hatırlıyor musun?" "Céline Dion gibi boruları olan küçük kıızı?"

Spencer uzattığı parmağını tekrar kapıya doğru uzatır. "Bu Charlie."

"Abla?" Elimi kalça hizamda tutuyorum. "Küçük *sarışın* şarkıcı, yaşasın yüksek."

"Üvey kardeş terimini kullanmaktan hoşlanmıyorum," diye açıklıyor Spencer. "Charlie küçükken insanlar bunu söylediğinde, bunun onu normal bir kız kardeşin yarısı kadar sevdiğim anlamına geldiğini düşünürdü. O yüzden böyle bir şey söylemiyoruz. Ama açıklığa kavuşturmak gerekirse, babalarımız farklı ve aramızda on iki yaş var."

"Onu tek başına mı büyütüyorsun?" Tüm bunları bilmediğime çok şaşırdım ama yine de ne o teklif etti ne de ben sordum.

Spencer asık suratla başını sallar. "Deniyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Koltuğun üzerine atılmış örgü battaniyeyi alıp Spencer'ın üzerine örttükten sonra tekrar yanına oturuyorum.

"On sekiz yaşımdan beri Charlie ile tek başımayım. Çoğu gün körlerin körlere liderlik ettiği bir durum gibi geliyor." Battaniyenin altına daha sıkı sarılıyor, yorgunluk onu sarıp sarmalıyor.

"Sadece ikiniz, ha?"

"Birkaç yıl Jesse vardı. Charlie bunun için bana hâlâ kızgın." Ağzını kapatarak kocaman bir esnemeyi daha engelliyor.

Kanepenin diğer tarafına geçiyorum ve Spencer'ın beni yastık olarak kullanması için alan yaratmak üzere dizlerimi birleştiriyorum. Omzundan çekerek başını kucağıma yaslaması için ona rehberlik ediyorum. Saçlarını okşadığımda kısık bir memnuniyet mırıltısı çıkarıyor. "Jesse kim?"

"Eski nişanlım."

"Bu kadar genç yaşıta mı nişanlandın?" Çıplak omzunu örtmek için battaniyeyi yukarı çekiyorum, sonra her pozisyon değiştirdiğinde havaya tatlı çilekler saçan gür saçlarıyla oynamaya devam ediyorum.

"Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama o adamla evlenecektim ve onu gerçekten *sevip sevmediğimden* hala emin değilim. Yani, ona çok değer veriyordum ve birlikte çok güzel zamanlarımız oldu. Geriye dönüp baktığımda, Jesse ile evlenmeyi kendimden çok Charlie için istediğimi düşünüyorum."

"İyi anlaşıyorlar mıydı?"

"Sanırım bizi olduğumuz gibi kabul etti. Benim yaşımdaki çoğu erkek Cuma geceleri evde kalıp masa oyunları oynama fikrinden rahatsız oluyordu. Ya da acil durumlar için zihnimi açık tutmam gerektiğinden fazla içki içmemem. Nereye gidersem gideyim yanımda hep bu küçük gölgeyi taşımamdan hoşlanmıyorlardı. Ama Jesse daha büyüktü. Yaşadığım hayatı anlıyordu."

"Ne kadar büyük?" Spencer'la aramızdaki yaş farkını nadiren düşünürüm çünkü o çok ayakları yere basan ve iyi konuşan biri. Ama gerçek şu ki, ondan daha yaşlı viski şişelerim var.

"Biraz daha yaşlı. Onunla yirmi yaşımdayken tanıştım. O yirmi altı yaşındaydı."

Altı yıl mı? Aramızdaki yaş farkı neredeyse bunun iki katı.
"Neden bitti?"

"Aman Tanrım. Üçüncü derece de neyin nesi?"

"Geçen hafta restoranda senin ve hayatın hakkında hiçbir şey bilmediğimi söylemiştin. Bunu düzeltmeye çalışıyorum." Spencer'ın beni azarlaması beni çok rahatsız etmişti. Çünkü bu çok doğrudu. Onun hakkında pek çok varsayımda bulunmuştum ve hepsinin yanlış olduğu ortaya çıkmıştı.

"Aman Tanrım, Nathan," diyor Spencer o kadar yüksek sesle ki, neredeyse bağırıyor. Ayağa kalkıyor, battaniye kucağına düşüyor. "Beni ve Charlie'yi yarın özel jetle Disney World'e götüreceğine inanamıyorum!"

Ona aklını kaçırmış gibi baktım. Yani, sanırım bunu yapabilirdim, ama bu hiç de Spencer'a yakışmayan bir sorma şekliydi. "Um, ben-"

Kulağını koridora doğru çevirirken parmağını dudaklarına götürerek beni susturuyor. "Sadece kulak misafiri olmadığından emin olmaya çalışıyorum. Disney World'e gideceğimizi düşünseydi Kool-Aid Man gibi kapısından içeri dalardı."

Göğsüm hafif kahkahalarla zıplıyor. "Hiç gitmedi mi?"

"Öyle mi?" Spencer sorar.

"Beş yaşımdan yaklaşık on beş yaşıma kadar her Noel. Her yılbaşında bir Disney World tatili planladıkları için annemle babamın dünyanın en harika ebeveynleri olduğunu düşünürdüm. Ama sanırım bu sadece annemin kayınvalidemle ayrıntılı Noel yemeklerinden kurtulma yoluymuş."

"O kadar kötü mü?"

"Babam zengin bir aileden geliyor ve ailesi de bunu göstermeyi seviyor. Herkes Noel yemeğine yaklaşık yarım kilo mücevherle gelir. Görülsünler diye yeni Bentley'lerini bilerek evin önüne park ediyorlar. Annem mütevazı bir aileden geliyordu. Ailesi temizlik işiyle uğraşıyordu ve ancak karınlarını doyurabiliyorlardı. Noel sabahı küçük bir hediye alırdı ve günün geri kalanı pijamalarla kalmak, film maratonları yapmak ve sadece işten uzak bir günün tadını çıkarmakla geçerci. Annemle babam boşandı ve sanırım bu yüzden uzun ömürlü olamadılar. Temelde çok farklıydılar. Annem zengin olmayı hiç sevmeydi. Paranın insanlarda ortaya çıkardığı şeylerden hoşlanmazdı."

Spencer iki parmağıyla kolumu dürtüyor. "Anladım. Bu Jesse'yle aramızdaki yanlış giden şeye benziyor. Zengin falan değildi ama bunu iliklerine kadar istiyordu, anlıyor musun? Charlie'ye bakıyorum ve ne kadar çok yük taşıdığından neredeyse habersiz olan bu masum küçük kıızı görüyorum. Her şeyi hak eden birini görüyorum."

elinden çok şey alındı. Ama Jesse... küçük kız kardeşime bakıyor ve bir fırsat görüyor."

"Sesi yüzünden mi?" Seziyorum.

Spencer asık suratla başını sallıyor. "Jesse beni yetenek ajansları aramaya ve hatta plak şirketlerine ulaşmaya ikna etmeye çalıştı. Ben sağır değilim. Charlie'nin eşsiz bir yeteneği olduğunu biliyorum ama eğlence sektöründeki çocuk yıldızlar söz konusu olduğunda bir internet hafiyesi haline geldim. Birçoğunun sonu aynı oluyor: Bağımlılar, zihinsel rahatsızlığı olanlar, halkın acımasız zorbalığı yüzünden depresyona girenler. Ve bunlar doğrudan vakalar, zorlanan, tehdit edilen, aşırı çalıştırılan ya da cinsel istismara uğrayan çocuklar. Bunlar silebileceğiniz yaralar değil. Hayatlarının geri kalanını şekillendirir. Bu trajik hikayeleri duyduğumda hep kendime soruyorum - bu nasıl oldu? Ebeveynleri neredeydi? Kendime bunun biz olmayacağımıza dair söz verdim. Kimse nerede olduğumu sormayacak. Ben buradayım, onun yanındayım."

"Jesse de Charlie'yi büyük bir avans karşılığında satmak mı istedi?" "Hemen hemen. Charlie... şey, bu kısmı bilmiyor."

Spencer serçe parmağını kaldırıyor. "Hiçbir şey söylemeyeceğine söz verir misin?" En son ne zaman birinin benden serçe parmağını kaldırarak söz vermemi istediğini hatırlamıyorum. Spencer'ın yüzü son derece ciddi olsa da bu duyguya kıkırdıyorum. Serçe parmağını onunkine dolayarak, kendini güvende hissedene kadar sıkıca kenetliyorum. paylaşmaya devam edecek kadar. "Söz veriyorum."

"Charlie annemin bilmediği bir ilişkinin ürünü. Annem onun bir karısı ve çocukları olduğunu öğrendiğinde hamileydi. Yıkılmıştı ama kendini düşünmüyordu. Onun ailesini ve istemeden de olsa onları ne kadar incittiğini düşünüyordu. Doğru bir karar mıydı yoksa yanlış bir karar mıydı bilmiyorum ama ona kendisini ve bebeği unutmamasını ve ailesi için daha iyi şeyler yapmasını söyledi."

"Oh kahretsin. Bu kadar mıydı yani? Öylece çekip gitti mi?"

"Evet. Belki de sadece suçunu affettirmek içindi ama gitti. Charlie'ye ihtiyacı olan her şey için çeyrek milyon dolar.

Annem vefat ettiğinde Charlie'nin yasal vasisi oldum, yani Charlie için fondan para çekebilirdim. I..." Spencer önce üst, sonra alt dudağını ıslatarak susuyor. Kendini toparlamaya çalıştığını anlamam bir anımı alıyor çünkü gözyaşlarına boğuluyor.

"Sorun nedir?"

"Çok utanıyorum. Bunu gerçekten kimseye itiraf etmedim."

"Sırrın benimle güvende." Kendi sırlarımın birçoğunu başarıyla saklıyorum, Spencer'ın sırrını da saklamak sorun olmayacaktır.

Gözleri dümdüz karşıya bakıyor. "Yatırımlardan pek anlamam. Jesse bana Charlie'nin birikimlerinin bir kısmını çekersem, parasını üçe katlayabileceğini ve ona daha iyi bir hayat verebileceğimizi söyledi. O bir avukat. Bu işlerden anladığını sanıyordum. Daha güzel bir daireye taşındığımızda, Jesse yeni bir araba ve yeni kıyafetler aldığında soru sormadım. Para üstüne para çekmeye, her kuruşu tüketmeye devam ettim, bana söylediğinde ona inandım-"

"Tam olarak yapacağını söylediği şeyi yaptığını mı?" Gözlerimi deviriyorum, neredeyse nefesimin altında homurdanıyorum. Spencer'a karşı tedirgin değilim. Kendinden önce herkesi düşündüğü çok açık olan bir kadından faydalanan o pisliği boğmak istiyorum. "Spencer, suçlanacak kişi sen değilsin. Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm."

Sonunda bana baktı ve başını salladı. "Hayır, yapmazdın. Sen akıllı bir adamsın, Nate. Makbuzları isterdin. Açgözlü bir adamın sözlerine inanacak kadar aptal olamazdın. Ben bir aptaldım. Bu yüzden bu kadar aceleyle buraya taşındım. Hatamı olabildiğince çabuk düzeltmek istedim."

"Neden parayı geri vermesini talep etmediniz ya da onu dava etmediniz?"

Spencer alay ediyor. "Evet, karşılayabileceğim tek avukat Jesse, yani bedava. Hem oldukça vasat biri, hem de kendini mahkemeye vereceğinden şüpheliyim." Gülüp geçti.

Omuz silkiyor. "Ona güvenmek benim hatamdı. Kırdığım şeyi onarmak benim işim."

Hayır. Yeter. "Spencer, bana bak." Dönüyor, dizini kanepenin arkasına bastırarak yüzüme bakıyor. "Anlatıyı değiştirmen gerekiyor çünkü sen bir kurbansın ve kendini utandırıyorsun. Jesse'nin seni kandırmasına *izin vermedin*. O bencil olmayı ve seni yanlış yönlendirmeyi seçti. Bu talihsiz bir durum ve arkasında berbat bir durum bıraktı ama sevdiğin birine güvenmek utanılacak bir şey değil. Onun gerçek yüzünün farkında olmadığınız için utanmamalısınız. Öğrendikten sonra ayrılma gücünü gösterdiğin için gurur duymalısın."

Gözlerinin benimkilere kilitlenmesinden anlıyorum ki beni duyuyor. Her bir kelimeye asılıyor. Spencer annesinin beş yıl önce öldüğünü söyledi. Yani dünyanın yükü omuzlarına çöktüğünde sadece on sekiz yaşındaydı. On sekiz hala bir bebek. Annesine ihtiyacı vardı. Onun yerine, bir anne olmak zorunda kaldı. Tek arkadaşının bir yılan olduğundan bahsetmiyorum bile.

Spencer kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "Teşekkür ederim. *Gerçekten teşekkür ederim.* Çünkü bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Kendimi çok suçlu hissettim."

Bu sefer ona sarılırken aklımdan cinsel hiçbir şey geçmiyor. Onu vücuduma yaslıyorum, sadece eriyebileceği katı bir şey olmaya çalışıyorum. O bana istediği kadar tutunurken ben sabırlıyım. Zihinsel olarak, yapmamam gerektiğini bildiğim planlar yapıyorum.

Muhasebecimi ara ve Charlie'ye bir tasarruf hesabı açtır. Onları bu daireden çıkarıp arka bahçesi olan bir eve yerleştirin... belki o kemirgeni tekrar doğaya salabilirler. Bir dahaki sefere ofisten çalabileceğim üç kişilik bir Disney World gezisi planla. Kendimi bir şeyin içine sokuyorum hiç işim yok, ama bunu kontrol etmek için güçsüzüm .

"Kalmak istiyor musun?" Spencer burnunu çekiyor ve uzaklaşıyor. Ancak boynumun yan tarafını sildiğinde gözyaşları yüzünden tenimin nemli olduğunu fark ediyorum.

"Seks için mi?" Açıkça soruyorum.

Bir tutam pembe yanaklarını aydınlatıyor. "Seni pek sarılmalık bir erkek olarak görmüyorum. Elde edebildiğimle yetineceğim."

Yapmak istemediği bir itiraftı bu. Spencer şu anda seks yapmak istemiyor. Bu şekilde, zar zor yediği ucuz Çin yemeğinden sonra, bu boktan dairede değil. Sadece yalnız kalmak istemiyor.

"Varsaymak hakkında ne derler bilirsin."

Sırıttıyor. "Benim bir pislik olduğumu mu söylüyorsun?"

"Ben bir sarılıcıyım diyorum." Ayağa kalktım, elimi uzattım. "Hadi, kaçık."

Elini benim elime koyup onu yatak odasına götürmeme izin verdiğinde yüzünde bir şaşkınlık, belki biraz da rahatlama ifadesi beliriyor. Bulmak zor değil. Evinin tamamı benim ana banyom ve dolabım kadar.

"Pembe çarşaf, hm?" Tek kaşımı oynatıyorum ve ona alaycı bir gülümseme gösteriyorum. "Ne kadar da Barbie prensesi gibisin."

"İzninizle." Yatağın kenarına oturuyor ve yorganın bir köşesini aşağı katlayarak kadınsı nevresimlerin daha fazlasını gösteriyor. "Bunlar tozlu gül rengi. Pembeden çok daha sofistike."

"Mhm." Telefonumu çıkarıp Byron'a mesaj atıyorum ve onu akşam için gönderiyorum. Telefonumu komodinin üzerine koyduktan sonra kemerimi çözüp yavaşça kemer halkalarından çıkarıyorum. "Buradaki protokolün ne olduğunu bilmiyorum, bu yüzden sen dur diyene kadar soyunmaya devam edeceğim."

Bir sessiz sinema gösterisiyle dudaklarını kapatır gibi yapıyor, ağzının köşesini kilitliyor, sonra anahtarı omuzlarının üzerinden atıyor.

Boğazımdan yumuşak, eğlendirici bir kıkırdama kaçıyor. "Seks yapmayalı ne kadar oldu?"

Beynini yoklarken gözleri doluyor. "Altı ay, sanırım?"

"Ayrılmanızın bundan daha yeni olduğunu sanıyordum?" Kollarımın düğmelerini teker teker açıyorum.

"Evet, yatak odasında kilitli kalacak türden bir çift değildik." Dudakları yüzünü buruşturdu. "Tam açıklama, sadece iki erkekle birlikte oldum. Bekaretimi üniversitedeyken göt herifin teki bir futbolcuyla kaybetmiştim. O kadar korkunçtu ki bir süre seksten uzak kaldım. Bir sonraki sefer Jesse'yle oldu ve o da testosteron dolu bir adam değildi. Muhtemelen senin kadar tecrübeli değilim. Umarım bu bir sorun değildir. Ayak uydurmaya çalışacağım."

"Ayak uydurmak mı? Tam olarak neyin içinde olduğumu düşünüyorsun?"

"Beni tüm bu farklı pozisyonlara sokmak istediğini söylemiştin. Ne kadar esnek olduğumdan yüzde yüz emin değilim. Ama deneyeceğim." Hafifçe omuz silkiyor, ifadesi okunmuyor. "House of Blues'da ciddi bir ilişkiden yeni çıktığınızı söylemişsiniz. Senin için ne kadar zaman oldu?"

İlişkimin yakın zamanda bittiğini söylemediğimden eminim. Ama kendi sonuçlarını çıkarmasına izin verdim çünkü oraya gidemem. Elise'i düşünemem. Eğer düşünürsem, bu odadan kaçıp giderim ve Spencer'ın kafası karışır.

"Altı aydan daha uzun bir süre," diye basitçe cevap veriyorum. "Gerçekten mi? Ama çok seksisin," diye ağzından kaçırıyor.

Gömleğimin üstteki birkaç düğmesini rahatça açarken iltifatına sırtıtıyorum. "Teşekkür ederim. 'Ateşli insanların' ulaşması gereken ve benim bilmediğim belli bir seks kotası var mı?"

Rahatça gülüyor ve gerginliği biraz olsun azaltıyor. "Hayır, sadece seksi insanların tavşanlar gibi seviştiğini düşündüm. Senin kadar yakışıklı olsaydım, istesem her gece eve farklı bir adam getirebilirdim. İsteddiğimden değil."

"Güzel. Bunu yapma. Ama ne düşünüyorum biliyor musun?" Pantolonumun düğmesini açmadan önce gömleğimi çıkarıp bir kenara atıyorum. Bu Spencer'ın dikkatini çekti. Dondu kaldı, bakışlarını kaçırdı.

"Ne?" Üstteki çarşafı yumrukluyor, sanki kendini desteklemeye çalışıyormuş gibi avucunun içinde sıkıyor.

"Bence kız kardeşine o kadar takmışsın ki, insanların seni fark ettiğini fark etmiyorsun. Sen benim kadar 'yakışıklı' değilsin, Spencer. Benim ligimin çok dışındasın."

Gözlerini deviriyor, iltifatımı kabul etmek istemiyor. "Eğer seks kazanmaya çalışıyorsan, Nate, ben zaten teklif ettim."

Yine gülme sırası bende. Pantolonumu indirip yana doğru tekmelerken içimden derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdama yükseliyor. "Burada durmama ne dersin?" İç çamaşırlarımı giydikten sonra soruyorum.

"Yapmalı mıyım-" Pijamasının eteklerini çekiştiriyor. "Yani, yapmamı istiyor musun?"

"Uzan," diye emrediyorum tepe ışığını kapatmak için odayı geçerken. O ayaklarını sürüyünce yatak gıcırıyor. Şiltenin üzerine yattığında, diğer tarafa tırmanıyorum, sessizce ucuz, pütürlü şilteyi lanetliyorum. Yapılacaklar listeme zihinsel *olarak yeni* bir *yatak* ekliyorum. Spencer'ı arkadan kavrayıp kendime doğru çekiyorum, sırtı göğsüme geliyor. Vücudunun sıcaklığı karşısında zevkle iç geçiriyorum. Birinin yanında uyumayalı uzun zaman olmuştu. Kendimi yalnız hissetmemenin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum.

Arkasına uzanıyor ve eli aramaya başlıyor ama ben hemen yakalayıp nazikçe tekrar önüne koyuyorum. Elimi onunkine dolayarak meraklı parmaklarını yerinde tutuyorum. "Sadece sarılıyoruz." Sadece Spencer'la değil, canlanmaya kararlı görünen sikimle de konuşuyorum.

"İstemiyor musun?" diye soruyor.

Evet. Ama aynı zamanda hayır. Bunun benim için ne anlama geldiğini hafife almışım. Birini istemek ve ona değer vermek iki farklı şeydir. Asistanımla yatmak çok daha büyük sonuçları olan bir duruma dönüştü. Üniversite talihsizliği ve tembel eski nişanlısı arasında, bir tane daha

çarşaflardaki cansız adam onu bir rahibeye dönüştürebilir. Buna biraz daha nazik yaklaşmalıyım.

"Tabii ki istiyorum. Ama senin yanında uyumak da bir yenilik."

"Sanırım sarılma konusunda şaka yapmıyormuşsun."

Saçlarına gülümsüyorum. "Önce seni dışarı çıkarmak istiyorum. Seni bir geceliğine şımartmak. Bunu hak etmeme izin ver."

Kollarımda dönüyor. "Ben zor beğenen biri değilim, Nate. Bütün gece harika bir arkadaş oldun. Bu zaten *bunu hak ediyor*."

Kahretsin, baştan çıkarıcı. Bana sırtışı, kokusu tatlı meyve ve çiçek kokusu ve benden her uzaklaştığında kalçalarının sallanması yeterli motivasyondur. Ama onun yumuşak, sıcak bedenini benimkine karşı hissetmek, asistanımı on kat daha yoğun bir şekilde arzulamama neden oluyor.

Onu geri döndürüyorum ve reddedişimi şakağına tatlı bir öpücük kondurarak noktalıyorum. "Yüksek bakımlı ol, Spencer. Elde edebileceğin şeylerle yetinme. Değerin neyse onu talep et. Şimdi git uyu."

Devasa silahlarım onu sırtından dürterken uyuyamamakla ilgili bir şaka yapıyor. Kısmi bir silahım var, bu yüzden bunun büyük olduğunu düşünüyorsa, kendini kontrol etmeyi bıraktığımda ve bana ne yaptığını gerçekten bütünüyle gördüğünde sinirlenecek.

Sadece birkaç dakika içinde derin nefes alıyor, göğsü bir düzen içinde yükselip alçalıyor.

"Uyanık mısın?" Fısıldıyorum. Uyuyor numarası yapıp yapmadığını anlamaya çalışarak omzundan beline, oradan da kalçasının kıvrımına kadar vücudunun kıvrımlarını izliyorum. Hiç irkilmiyor bile. Derin bir uykuda olduğundan ve beni duymayacağından emin olarak saçlarını kulağının etrafından ayırıyorum ve dudaklarımı tam kulak memesinin yanına yerleştiriyorum. "Spencer, senden şimdiden bu kadar hoşlanmam beni korkutuyor."

Göz kapaklarımı yavaşça a r a l ı y o r , plastik panjurlardan içeri dolan parlak sabah güneşinin sıcaklığını hissediyorum. Spencer hâlâ kollarımda. İkimiz de terden biraz nemliyiz. Dün gecenin sıcak olduğunu hatırlıyorum. Arabayı çalıştırmıştık. ama görünüşe göre birbirlerinin gitmesine izin vermek istemiyorlardı.

Dikkatlice kolumu altından çekiyorum, onu itip kakmamak için elimden geleni yapıyorum. Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Ölü gibi uyuyor.

Ağzı açık, sessizce yığınla hava emiyor. İri saçları her yöne dağılmış, sanki bir paspasın altında uyuyormuş gibi görünüyor. Makyajıyla uyumuş, bu yüzden göz kalemi bulaşmış ve allığı yastığa sürtünmekten solmuş.

Onu böyle görsem muhtemelen benden nefret ederdi ama bakıyorum çünkü çok güzel. Dün gece benimle güvende hissettiği için çok derin uyuyor.

Yuvarlanıp telefonuma uzandım. Saat hâlâ erken. Cumartesi sabahı saat yedi. Tekrar uzanmalıyım ama birkaç arama yapmam gerekiyor. Önce babamı. Sonra avukatları. Son olarak, Orchid Spa. Dawn'ın bayıldığı lüks bir spa. Her yıl doğum gününde ona bir hediye kartı alırım.

Pantolonumu çekiyorum ama kemerimi geride bırakıyorum. Şangirtının Spencer'ı rahatsız etmesini istemiyorum. Yatak odasından gizlice çıkıp oturma odasına doğru iki adım atarken kollarımı gömleğimin içinden geçiriyorum.

Mutfak masasında elinde dev bir kâse mısır gevreğiyle oturan masum bir kız gördüğümde "Merhaba," diyorum.

Gökkuşağı renginde kedi kulakları olan parlak mavi kulaklıklarını çıkarırken çenesi düşüyor. Cep telefonundaki her şeyi durduruyor ve yanında duran albümünü kapatıyor.

"Merhaba," diye ciyaklıyor.

Gömleğimi mümkün olandan daha hızlı ilikliyorum. Şükürler olsun ki buraya gelmeden önce pantolonumu giyecek kadar akıllıydım. Neredeyse Spencer'la yalnız olmadığımızı unutuyordum.

"Charlie, değil mi?"

Başını sallıyor ve beni işaret ediyor. "Sen kız kardeşimin huysuz patronusun, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Ya da bana Nate demekten çekinmeyin."

İkimiz de bir süre garip bir sessizlik içinde bakıyoruz. Charlie buzları kırmadan hemen önce yatak odasına geri kaçmayı düşünüyorum.

"İyi mısır gevreğinden biraz kaldı. Bir kase daha alacaktım ama istersen alabilirsin" diye teklif ediyor.

Yanına yaklaşıp mısır gevreğiyle boyanmış sütünü inceliyorum. Sahte meyvenin mide bulandırıcı tatlı kokusunu alıyorum. "Fruit Loops?"

Yüzünde iğrenmiş bir ifade var. "Şekerlemeli Trix, seni hayvan."

"Fruit Loops sevdiğim için hayvan mı oluyorum? İkisi de aynı şey."

"Çok yanlış," diye mırıldanıyor nefesinin altından, sonra zıplayarak bana bir mısır gevreği kasesi ve kaşık getiriyor. Bu sabah çocuk gevreği istiyor muyum? Uzaktan yakından alakası yok. Ama bunun ne olduğunu görmemek için aptal olmak gerekir. Bir teklif, ama yiyecek değil, dostluk. Her kuruşuma bahse girerim ki

Charlie beni onaylamazsa, Spencer'ın ilgisi hızla azalacak.

Charlie kasemi son mısır gevreğiyle doldurmaya devam ediyor, kırıntıları ve her şeyi zar zor yarısına kadar doldurduğu kaseye boşaltıyor. Ardından buzdolabından yarım galon sütü alıp masaya çarpıyor. Benim kasemi karşısındaki boşluğa koyuyor, kaşığı kuru mısır gevreğine daldırıyor ve bana bakıyor. "Sütünü de doldurmamı ister misin, yoksa sen mi doldurursun?"

Hafifçe kıkırdıyorum. Görünüşe göre, alaycılık aileden gelen bir özellik. "Sanırım idare edebilirim." Charlie'nin benim için seçtiği koltuğa oturdum. Mısır gevreğimi meyveli şekilleri kaplayacak kadar sütle ıslattıktan sonra kaşığımınla karıştırıyorum.

Charlie bana korkunç bir suç işlemişim gibi bakıyor. "Daha fazlasını kullanabilirsin. Her zaman daha fazla süt alabiliriz."

"Mısır gevreğimi gevrek severim. Çok fazla süt olursa vıcık vıcık olur."

"Oh. Ben çorbalı severim."

Kaşığımı fiskeleyip elimden geldiğince kuruttuktan sonra Charlie'ye uzatıyorum. "Şerefte."

Gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla kaşığını yarısı yenmiş mısır gevreğinden çıkarıyor, sonra benim kaşığıma vurmadan önce yalayarak temizliyor. Bir ısırık aldıktan sonra bunun ne kadar doğal bir his olduğunu fark ettim. Doğal bir refleks gibi kaşığımı Charlie'nin tükürük kaşığına dokundurdum. Elise ve Claire hayatıma girene kadar yemeğimi asla paylaşmazdım. Ailemi o kadar çok sevdim ki, tüm sınırlarım yıkıldı.

"Geceyi burada mı geçirdin?" Charlie soruyor.

Mısır gevreğimi çiğnerken acele etmiyorum, mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken oyalanmaya çalışıyorum. "Sayılır."

"Geceyi burada geçiremezsin. Ya yaparsın ya da yapmazsın."

Kahretsin, Nate. Bu beş yaşında bir çocukta işe yarardı. Charlie çok daha büyük. "Kız kardeşin ve ben sadece arkadaşız."

"Emin misin?" Başını eğerken bir gözünü kapatıyor. "Spence'in senden pek hoşlandığını sanmıyorum."

"Öyle mi? Neden öyle diyorsun?"

Charlie mısır gevreğini karıştırarak sütünü bir girdaba dönüştürüyor. "Bütün arkadaşlarına, sana katlanmak için ona yeterince para vermediğini söylüyor."

Kıkırdıyorum. "Bu muhtemelen doğru. Başka ne var?"

"Tekrarlamama izin verilmeyen başka şeyler de var. Küfür kavanozumuzu Miami'de bıraktık ama o hâlâ kafasında çetele tutuyor." Charlie gözlerini öyle bir deviriyor ki açık mavi irisleri bir anlığına tamamen kayboluyor. "Ama üzerinde para varsa, doğru fiyat karşılığında ona ihanet etmeye hazırım."

"Senden hoşlanıyorum, Charlie. Ama ne yazık ki üzerimde hiç nakit yok," diyorum kahkahalarım arasında. Yine de merak ediyorum. Spencer'in kibirli hakaretleri beni tahrik ediyor. Onun o küstah ağzıyla *başa* çıkmak istiyorum. Acaba Charlie Venmo kabul eder mi?

"House of Blues'da şarkı söylediğini duydum."

Bunun üzerine Charlie sandalyesinde doğruluyor ve gözleri parlıyor. "İyi miydin?"

"İyiden çok daha iyi. Böyle şarkı söylemeyi nereden öğrendin?"

Omuz silkiyor. "Annem bir kuş gibi şarkı söyleyerek çıktığımı söyledi. Bunu gerçekten seviyorum. Spencer toplum içinde şarkı söylememe izin vermiyor ama bir iş bulup kendi cep telefonumu alır almaz TikTok'a girip orada paylaşım yapacağım."

"Spencer sosyal medya kullanmana izin vermiyor mu?"

Charlie yüzünde acı bir ifadeyle başını sallar. "Hayır." Bana pembe Hello Kitty kılıflı telefonunu gösteriyor. "Müzik, oyunlar ve YouTube Kids dışında her şeyi engelledi. Çok sinir bozucu. Okuldaki tüm arkadaşlarımdan TikTok'u var."

"Bu iyi bir şey değil. Kız kardeşin seni çok seviyor. Seni koruyor."

"*Biliyorum*," diyor Charlie, heceleri abartarak. "Bu yüzden ona katlanıyorum."

Charlie'yi tanıdıkça Spencer'ın mantığı daha anlamlı geliyor. Zeki, çekici ve yetenekli olsa da, aynı zamanda etkilenebilir. Yeteneklerini göstermeye hevesli olduğundan bahsetmiyorum bile. Onun yaşında müzik endüstrisine bulaşmak, yavru bir foku köpekbalıklarının istilasına uğramış suların üzerinde sallandırmaya benzer.

"O gece söylediğin şarkı çok güzeldi. Neredeyse evleniyordum ve bu bizim düğün şarkımız olacaktı. Tekrar duymak güzeldi."

Charlie alt dudağını emerken yüzü karardı. Bir şey onu harekete geçirdi. Söze gerek duymadan, yarım ağızla mısır gevreğini karıştırmaya devam ediyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Madem evlisin, neden geceyi kız kardeşimle geçiriyorsun?"

"*Neredeyse* evleniyordum dedim. Artık birlikte değiliz."

"Neden, ne oldu?"

Ne zaman biri bu konuyu açsa kaçıyorum. Elise'den sadece kazadan önce hayatımızın bir parçası olan insanlara bahsediyorum ve o zaman bile nadiren istisna yapıyorum. Charlie'de çok ciddi bir şey var. Bugün, bir yalan daha söylemek istemiyorum.

"Annene olanın aynısı."

"Ah." Başını eğdi ve ben de bunun çok duyarsızca olduğundan endişelendim. Ama sonra ekledi, "Kanser mi?"

"Araba kazası. Çok ani oldu." "Oh, sanırım bu daha iyi."

Ona göz kırpıyorum, düşünceleri beni tamamen şaşırtıyor. "Bunu neden söyledin?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Kaba olmak istememiştim. arkadaşın için üzgünüm ." için uzanıyor.

kulaklıklar masanın ortasında, ama avucumu onların üzerine koyuyorum.

"Charlie, üzgün değilim. Sadece ne demek istediğini bilmek istedim."

"Şey..." Ellerini geri çekiyor, kulaklıkları bırakıyor, yerine kucağına koyuyor. Bakışları mutfak masasının altındaki parmaklarına sabitlenmiş. "Bazen keşke annemin hasta olduğunu bilmeseydim diyorum. Vedalaşmak gerçekten zor ve sanki her gün uyanıp vedalaşıyormuşuz gibi hissediyordum. Eğer aniden olsaydı, sadece bir kez veda ederdik ve geri kalan günler normal geçerdi."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diyorum.

Elise ile hazırlanmak için daha fazla zamanım olmadığı için hep kızmışımdır. Öylece evlenmediğimiz ve bunun yerine mükemmel günü planlamak için bu kadar zaman harcadığımız için kendime kızıyorum. Peter ile düğün yapmamıştı, bu yüzden düğün ikimiz için de bir ilk olacaktı. Çok büyük ve abartılı olmasını istedim. Elise'in hak ettiği peri masalını yaşamasını istiyordum. Evlenmiş olsaydık, Claire'i evlat edinmek için yasal bir hakkım olacaktı. Kendimi bildim bileli, Elise'i kaybetmenin aniliğini her şeyin temel sorunu olarak suçladım ama her gün uyandığımda onu kaybedeceğimi bilmek nasıl bir his olurdu? Attığınız her adıma gölge düşüren bir trajediyle her gün nasıl yaşarsınız?

"Annen ne zamandır hastaydı?"

"Sanırım doğduğumdan beri. Gerçekten uzun bir zaman. Onu görmek ister misin?" Charlie hatıra defterine dokunuyor. Reddetmek için aptal olmam gereken bir dostluk teklifi daha.

"Evet, kesinlikle."

Gözlerini kısar. "Önce mısır gevreği kaseni kaldır." "Az önce açık yiyordun."

"Biliyorum ama *çok* dikkatliyim. Sana henüz güvenmiyorum."

"Pekâlâ," diye homurdanarak yarısı yenmiş mısır gevreğini alıyorum. Charlie'nin kasesini de alıp ikisini de lavaboya koyuyorum.

Küçük, cam mutfak masasına dönerek sandalyemi çekiyorum, böylece Charlie'nin hemen yanında oturuyorum. Birkaç kırıntıyı fırçalıyor ve değerli kitabı için yeterince temiz olduğundan emin oluyor. Dörde altı boyutlarında üç fotoğraftan oluşan ilk sayfayı açıyor. İlki, küçük bir çocuk sahibi olmak için fazla genç görünen bir sarışının fotoğrafı. Ama beş ya da altı yaşındaki Spencer onun yanında duruyor ve kocaman, dişlek bir gülümsemeyle bacağına tutunuyor. Alt yazıda şöyle yazıyor: *Bizi hatırlayın.*

Bir sonraki fotoğrafta aynı sarışın hastane önlüğü giymiş, kundakta bir bebek tutuyor - yeni doğurduğu bebek. Kimse kameraya bakmıyor. Kadın ve Spencer - Charlie'nin şu anda olduğu yaşlarda - iki gururlu anne gibi bebeğe bakıyorlar. Alt yazı şöyle: *Asla unutma.*

Son fotoğrafta Spencer'ı bugünkü haliyle tanıyorum. Annesi çok zayıf görünüyor ve kafasında bir bandana var. Gülümsüyor ama bunu yapmak için zorlanıyor gibi görünüyor. Beş yaşlarında olan Charlie'nin gözleri sulu ve yanakları lekeli, sanki gözyaşlarını yeni silmiş de biri ona gülümsemesini söylemiş gibi.

"Spencer neden bunda bir bavul tutuyor?"

Charlie resmi inceliyor. "Bu üniversiteye giderken aldığım bavul. Gitmesini istemedim."

"Anlıyorum," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde yazıyı incelerken: *Her zaman buradayım.* "Ablana veda etmek zor olmuş olmalı."

"Gideli çok olmadı."

Gözyaşları Charlie'nin yanağından aşağı akıyor ve kontrol edemediğim ani bir tepkiyle uzanıp elimin tersiyle gözyaşlarını siliyorum. "Sorun değil," diyor burnunu çekerek. "Spencer ağlamanın iyi olduğunu söylüyor. Bu şekilde

Aksi takdirde kapana kısılırlar ve sizi perişan ederler. Ağladığınızda, sonrasında kendinizi daha iyi hissedersiniz."

"Bu mantıklı." Sanırım. Aslında, bunu hiç denemedim.

"I Yapma. Hatırla Kesinlikle. Bu keçe gibi daha uzun, Ama Spencer annemin bu fotoğraf çekildikten kısa bir süre sonra öldüğünü söyledi. Bana bakmak için okuldan eve gelmişti." *Bizi hatırla. Asla unutmayın. Her zaman burada.* Kelimeler zihnimde tekrar tekrar yineleniyor ve bu bana garip geliyor. Elise ve Claire'in yanımda tuttuğum tek resmi kırık piyano sehпасının içinde saklı.

Lanet olası kapağı bile tamir edemiyorum çünkü Elise'in ayak işlerini yaptığı bir gece ofisimde "zemin lavdır" oynarken Claire kırmıştı. İlk kez beni kızıyla yalnız bırakacak kadar bana güvenmişti. Tek bir görevim vardı: Claire'i Gülümseyerek ve kahkaha atarak, kırık mobilyalara lanet olsun.

Tüm değerli anıları ruhumun derinliklerine gömdüm ama Charlie ve Spencer burada anılarıyla vakit geçiriyorlar. Hissetmek için ağlıyorlar. Trajedilerinden kaçmak yerine onları kucaklıyorlar. *Yanlış mı yapıyorum?*

"Pasta sever misin?" Charlie soruyor.

Konuşmalardaki dramatik değişim beni hazırlıksız yakaladı. "Starbucks'tan mı?"

"Evet."

"İyiler, sanırım." Sanırım hayatım boyunca sadece bir tane yedim ve dokusunu pek önemsedigimi hatırlamıyorum.

"Yarın harçlığımı alıyorum. Tekrar takılmaya geldiğinizde bana haber verirsiniz, bize biraz alabilirim. Spencer eskiden benimle birlikte yedi ama artık yemiyor. Zayıflama haplarını bıraktığı için artık hiçbir şey yiyemiyor."

"Zayıflama hapları mı?"

"Bazen haplar, bazen iğneler. Ama o zamanlar daha eğlenceliydi. Jesse bizi Dave and Busters'a götürürdü ve patates kızartması, kanat gibi şeyler yedik."

Bana bunları anlatırken tek düşünebildiğim, aile gezilerini finanse edenin aslında *Charlie* olduğuydu. "Spencer artık yemek yemiyor mu?"

"Hayır. İlaçlar yüzünden çok hastalandı ve bir keresinde bayıldı..." Sessizleşirken üzerine bir sis çöküyor. Sanki tatsız bir anıya takılmış gibi. Sessiz kalıyorum, ona düşünmesi ve açıklamasını bitirmesi için zaman tanıyorum çünkü tek bir konuşmayla Spencer bulmacasının pek çok parçasını bir araya getirmeme yardımcı oldu.

"Ne oldu?" Sonunda sordum.

"Cevap vermiyordu. Dokuz-bir-bir'i aramak zorunda kaldım. Gerçekten çok korkutucuydu. Bir gece hastanede kaldıktan sonra, onu hasta eden tüm o şeyleri almayı bırakacağına dair bana söz verdi. Ama şimdi günde elli kere tartılıyor. Bazen keşke onlara geri dönse de yeniden eğlenebilse diyorum."

"Seninle pasta yemek gibi eğlenceli mi?"

Charlie başını sallar. "Ve Flamin' Hot Cheetos çünkü *en iyisi* onlar."

dışında mide ekşimesi, evet. Ama ben bunu söylemiyorum.

Çünkü bu beni yaşlı gibi gösteriyor. "Onları ben de severim."

Bana bakarken gözleri parlıyor. "Bahse girerim seni Jesse'den bile daha çok seveceğim."

Güm.

Beni sarıyor. Ne kadar tatlı bir duygu, ama şimdi Charlie'nin neden bana mısır gevreği döktüğü, değerli anı defterini gösterdiği ve bana kek almayı teklif ettiği çok açık. Spencer kaybettiği annesinin rolünü oynuyor ama hâlâ bir parça eksik.

Spencer'ın eve kolay kolay erkek getirmediğini düşünüyorum çünkü küçük kız kardeşi ona bağlanıyor. Charlie'ye Jesse'yi terk etmesinin gerçek nedenini bile söylemedi, muhtemelen kız kardeşinin anılarını lekelememek ve onu gereğinden fazla incitmemek için. Spencer aldığı her kararda her yönü düşünmek zorunda. Yaptığı her şey onu etkiliyor

Kardeşim. Dn geceyi benimle geçirmek istemesi.

O benden çok daha ciddi bir şeye hazır. Suya ayak parmağımı sokmaya hazırım. Ama Spencer ve Charlie çoktan dibe batmış durumda ve parlak zırhlı şövalyelerinin suya dalmasını bekliyor. Tarih tekerrürden ibaret ve ben bunu tekrar yaşayamam.

Asistanıma aşık olmak. ocuğunu sevmek... İkisini de kaybetmek.

Hayatta kalamayacağım.

Masayı o kadar hızlı itiyorum ki sandalyem neredeyse devriliyor. Tam zamanında yakalıyorum ve yuvarlak masanın diğer tarafına kaydırıyorum. "Charlie, seninle tanıştığıma memnun oldum ve mısır gevreğini paylaştığın için teşekkür ederim. Gitmem gerek ama Spencer'a hoşça kal dediğimi söyler misin?"

"Gidip onu uyandırabilirim," diyor

Charlie. "Hayır, sorun değil. Bırak dinlensin."

Byron henüz gelmedi ama cüzdanım hala arka cebimde ve telefonum da n cebimde, gitmem gereken her şey yanımda.

"Tamam." Charlie'nin tepkisi açıkça hayal kırıklığına uğramıştı ama oyalanamazdım. Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Alnım nemlenirken hızlı kalp atışlarımdan göğsüm patlamak üzere. "Seni tekrar görecek miyim?"

n kapının koluna uzanmadan önce szszce omuz silkiyorum, çünkü ona gerçeği söylemek istemiyorum...

Hayır. Muhtemelen değil.

Lennox yüksek sesle inliyor, şu anda yaşadığı coşkuyu hiç belli etmiyor.

Avery uzanıp Lennox'un dizini okşar. "Tatlım, yatak odana girmek için davetiyeye ihtiyacımız yok. Artık hepimiz Dex üstünüzdeyken nasıl ses çıkardığınızı biliyoruz."

Lennox, beyaz, kabarık spa bornozunun zar zor zapt edebildiğı balon gibi şişen karnını kucaklıyor. "Dex'in bu şeyle bugünlerde gerçekten zirvede olduğunu mu düşünüyorsun?"

Avery pedikür tahtlarının diğeri tarafında oturan bana, Dawn'a ve Chelsea'ye bakıyor. "En iyi arkadaşımın bitmek tükenmek bilmeyen *aşır1 paylaşım* ihtiyacı için içtenlikle özür dilerim."

Chelsea keskin bir kahkaha atar. "Oh, lütfen. Benim en iyi arkadaşım benimle kış deliğimi beyazlatmaya geliyor. Burada utangaçlığa gerek yok."

Şafak gözlerindeki salatalıkları teker teker koparıyor. Göz kapakları hâlâ kapalı, derin bir nefes veriyor. "İşte hanımlar, *gerçek* aşırı paylaşım böyle bir şey. Chelsea, belki de yeterince Bellini, hm?"

"Nathan burayı kapanışa kadar kiraladı. En az üç atıcı daha bitireceğim. O kadar çok alacağım ki

"Herkesle Memphis'te mekanik boğa komandosuna bindiğın zamanı anlatacağım."

Dawn eğilir ve şampanya kadehini Chelsea'nin elinden kapar. "Hayır. Bu kadarı sana yeter. Sadece dudaklarını kapat ve pedikürünün tadını çıkar."

"Küçük kızlar nerede?" Avery odanın etrafına bakarak soruyor.

"Zen odasında tahıl banyosu yapıyorlar." Anladığım kadarıyla aşağıda çamur banyosu ve benzeri şeyler için devasa bir küvet varmış ama Nathan aradığında orayı boşaltmışlar ve çocuklara uygun bir spa deneyimi yaratmışlar. Kızlara, içinde Fruit Loops şeklinde bir sürü banyo bombası bulunan ılık, yulaf ezmesi ve ballı bir banyo sunuluyor. İçeri davet edildim ve bu kaosa kesinlikle hayır dedim.

"Dayanışma içinde olmaya çalışıyorum Spence, ama şu anda patronundan nefret etmek gerçekten çok zor." Tırnak teknisyeni şişmiş ayaklarına masaj yapmaya devam ederken Lennox tekrar inliyor. "Yani, ben Spencer'ın takımındayım ama-oh, *Tanrım. Evet, tam orası.*"

Kızın inlemelerinden cesaret alan tırnak teknisyeni, parmak eklemlerini Lennox'un kemerine geçiriyor.

"Lennox'un orgazmlar arasında söylemeye çalıştığı şey, patronunuzun tüm spayı bir günlüğüne kiralamasının gerçekten çok hoş olduğu. Görünüşe göre seni etkilemeye çalışıyor."

Coşkulu gülümsememi engellemeye çalışıyorum ama Dawn nasıl parladığımı fark ediyor. Kaşlarını bana doğru sallıyor. "Dün gece bir anlaşmaya vardık," diyorum onlara. "Sanırım bundan sonra birlikte çalışmak sorunsuz olacak."

Nathan bu sabah beni yüzüstü bıraktı. Proje notlarımızı hukuk ekibine teslim etmesi gerektiğini bildiren bir mesajla yalnız uyandım, ancak tüm kız arkadaşlarımı aramalı ve gün boyunca ne yapıyorlarsa bırakmalarını söylemeliydim. Ben demek istemedim şikayet etmek ne zaman ben ona söyledim ben

Charlie'ye verdiğim spa günü sözünü tutamadım. Ama ağzından kaçtı ve o da bunu kahraman olmak için bir fırsat olarak değerlendirdi.

Charlie'ye bir spa günü sözü verdiğimde, BOGO kampanyası olan yerel bir manikür salonunda manikür-pedikür yaptırmasını ve ardından Target'a uğrayıp daha fazla hayvan yüz maskesi almasını kastetmiştim. Tembel hayvan maskesi zml ksrk şurubu gibi kokuyor ama diğerleri gayet iyi.

Nathan sadece beni alt etmedi. Planımın acınası görünmesini sağladı. Orchid Spa'nın aylar öncesinden bir bekleme listesi var. Patronum bir şekilde tüm spa'yı bir günlüğüne kapatmayı başardı ve önceden var olan tüm Cumartesi randevularını yeniden planlamalarını sağladı. Bu muhtemelen yeterince pahalıydı, ancak gerçek havyarlı şarküteri tepsilerini, üst raf şampanya ve prosecco ile sonsuz mimozaları ve Bellini'leri ve son olarak da kalbimizin arzusuna göre spa hizmetlerini ekleyin. Patronumu gerçekten büyük bir şekilde dllendireceğim diyelim. Bana karşı tatlı olmak ona seks kazandırıyor. Ama küçük kız kardeşime karşı bu kadar nazık ve düşünceli olmak? Onu tekrar görmeden önce *Kama Sutra*'yı okuyup bazı notlar alacağım, böylece ona minnettarlığımı gösterebileceğim.

Lennox tırnak teknisyenine "Kahretsin, zr dilerim," diyor. "Ara verebilir miyiz? Tekrar işemem gerekiyor. Bu spa gününün geleceğini bilseydim, sonda taktırırdım, böylece on dakikadan fazla huzur içinde oturabilirdim."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Avery ayaklarını ayak ıslatıcısından çıkarıp kasenin yanındaki havluya sürerken. "Ben de seninle geleceğim."

"Aynen," diyor Chelsea, aynı şeyi söyleyerek. "Dört Bellini içtim, yani sadece işemem gerekmiyor, aynı zamanda bu devasa yerde tuvaleti tek başıma bulamayacak kadar akırkeyifim."

Partimizdeki çoğu kişi izinli olduğu için tırnak teknisyenleri ve maszler kısa bir mola verme fırsatını değerlendiriyor.

Dawn'a, "Bir odayı nasıl temizleyeceğimizi kesinlikle biliyoruz," diyorum.

Hemen yanında, vitraylı güzel bir sehpanın üzerinde duran meze tabağındaki bir parça peynire uzanırken gülüyor. Tüm spa Venedik tarzında dekore edilmiştir. Ünlü sanat eserlerinin heykel replikaları, mermer sütunlar ve Murano cam avizeler, hafif pürüzlü mozaik karoları loş bir şekilde aydınlatıyor ve kendinizi doğrudan Venedik'e taşınmış gibi hissettiriyor. Burası hakkında *okuduğum* türden bir lüks, deneyimlediğim değil.

"Havyarı denedin mi?" Dawn soruyor. "Nathan catering için para harcadı."

Şaşırdım, ağzım açık kaldı. "Yemek bile mi hazırlatmış? Tanrım. Eski patronum Hank, kafasına silah dayasam, günlük Reuben'ini hangi şarküteriden aldığımı söyleyemezdi." İşten hasta olduğumu söyleseydim, açlıktan öleceğinden emindim. Hank'in bir asistana *ihtiyacı vardı*. Nathan bir tanesine tahammül ediyor gibi hissediyorum.

"Nathan her zaman kendi kendine yetmiştir. Sadece çok çalışıyor."

"Babasına bir molaya ihtiyacı olduğunu söyleyemez mi?"

Dawn başındaki bükülmüş havluyu sıkıyor. Saçına bir tür bakım uygulaması yaptırmış ve en az bir saat daha saçının bu bakımın etkisinde kalması gerekiyor. "O kendi kendine çalışan bir işkolik. İnanın bana, James de benimle aynı endişeleri taşıyor. Onunla ilgilenmesine izin verdiği tek kişi Elise'di."

"Elise kim?"

Dawn bana keskin bir bakış attı. "Nathan sana Elise'den bahsetmedi mi? Geceyi burada geçirdiğini söylediğini sanıyordum."

"Yaptı ama hiçbir şey olmadı." Mide bulandırıcı bir farkındalık boğazımı sıkarken donakalıyorum. "Dawn, Nathan bekar mı? Çünkü eğer değilse, yemin ederim bilmiyordum-"

"Oh, sakın ol, tatlım. Nathan bekar. Elise içeri girmesine izin verdiği son asistanı. Ondan sonra, insani duygularını kilitleyen düşünceli barikat kalktı. Şimdilik bu konuyu kapatalım, tamam mı? Dedikodu yapmaktan hoşlanmıyorum ama sadece benim sırlarım söz konusu olduğunda."

Sorular zihnimden raydan çıkmış bir hızlı tren gibi geçerken anlayışla başımı sallıyorum. Elise hakkında hemen bilgi edinmek istiyorum ki kimin yerini doldurmaya çalıştığımı görebileyim.

"Havyarın kalorisi yüksek mi?" Saygılı bir şekilde konuşmayı başka yöne çekiyorum. "Daha önce hiç denemedim."

"Az önce havyar ve kalori yoğunluğunu aynı cümlede mi kullandın?" Dawn mükemmel yontulmuş bir kaşını kaldırıyor. Ona bunun kalıcı makyaj olup olmadığını sormak için aklıma bir not alıyorum, çünkü kaşları her zaman kusursuz. Ben kalın tırtıl kaşlarımı kadınsı bir şekle sokmak için neredeyse her gün cımbızlamak zorunda kalıyorum. "Hâlâ diyettesin o zaman?"

İç çekiyorum. "Yıllarca kilo verdirici iğneler kullandım. Ödeyebileceğimden çok daha pahalıydılar ama bencilce, ben sadece..." Başımı sallıyorum. "Bu çok zor, biliyor musun? Charlie annemin vücut bulmuş hali. Ve annem *muhteşemdi*. Zahmetsizce ince ve güzeldi, açık renk saçları, açık renk gözleri vardı. Nereye gidersek gidelim erkeklerin başını döndürürdü."

"Yani annene ve kız kardeşine daha çok benzemek için zayıflama ilaçları mı aldın?" Dawn'ın gözlerinde bariz bir endişe belirir.

"Hayır, daha çok annem öldükten sonra ne kadar garip biri olduğumun farkına vardım. Charlie'yi gezdiriyordum ve insanlar benim dadı olduğumu sanıyordu. Charlie'ye iltifat ediyor, ailesinin başının belada olduğunu, çünkü büyüyünce kalp kıran biri olacağını ve babasının erkekleri sopayla dövmek zorunda kalacağını söylüyorlardı."

"Ah, anlıyorum." Dawn'ın sezgileri yerinde, çünkü sanki benim zihnimden satırları okuyormuş gibi açıklamaya devam ediyor. "Charlie ve annen her zaman güzellikleriyle fark edildiyse ve sana onların zıttı olduğun söylendiyse, bu şu anlama gelir-"

"Ben trol düm."

"Sen bir trol değilsin, Spencer. Yakınından bile geçmiyorsun. Annen hakkında kötü konuşmak istemem ama sen büyürken kilo vermen için sana baskı yaptı mı?"

"*Tanrım hayır.*" Aslında bu duyguya gülüyorum. "Tek yaptığımız birlikte yemek pişirmek ve yemek yemektir. On altı yaşına kadar kahve içmeme izin vermedi ama bunun dışında hiçbir şeyi kısıtlamadı. Hayatımın her günü bana kraliyet ailesinden olduğumu söylerdi. 'Kalın' ya da 'iri kemikli' olarak görüldüğümün farkında değildim -aslında sanırım bugünlerde buna 'iri sırtlı' diyorlar. Bilmiyorum, büyürken kendimi güvensiz hissetmedim. Kilo takıntım üniversitede olanlardan sonra başladı."

Dawn bacaklarının arasına uzanarak ayak küvetindeki fısıkiyeleri kapatıyor ve ortalık ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor. "Üniversitede ne oldu?"

Yanağımın içini çiğniyorum, neden bugün bu kabuğu kurcalamaya karar verdiğimi merak ediyorum. Dawn'ın bir duruşu var. Benim gibi küstah ama aynı zamanda benim olmak istediğim gibi güçlü ve hükmedici. Sanırım onu şimdiden örnek alınacak bir iş arkadaşından daha fazlası olarak görüyorum. "Bu konuda konuşmak biraz zor çünkü çok utanç verici."

"Yapmak zorunda değilsin. Ama bu seni daha iyi hissettirebilir. Tatlım, hikayenin ne kadar utanç verici olduğu umurumda değil, sana asla gülmeyecek bir arkadaşınla birliktesin."

Metaforik kilitlerin açıldığını, gizli kutuların kapaklarının açıldığını, bir küreğin donmuş toprağı derinlemesine kazma sesini duyuyorum. Yıllardır gömmeye ve unutmaya çalıştığım ve başaramadığım, hayatımın en belirleyici anlarından birini ortaya çıkarmak için yapmam gereken şey bu.

"Son sınıf futbolcuları için aptalca bir yıldırma ritüeliydi... Ben bakireydim."

Dawn başını öne eğer. "Bunun gittiği yeri sevmiyorum."

"Öyle bir şey değildi. Rızaya dayalı bir şeydi. Um..."

Yapmak zorundayım.

Sesim çatlarken ve nefesim titrerken bir an duraksıyorum. "Son sınıfların oynadığı bir oyun vardı, bir çöpçü avı. Okulun ilk haftasında bir prenses, bir sporcu ve bir inekle yatmak zorundaydılar."

"İnek mi?" Dawn gözleri geniş daireler çizerek soruyor.

"Gerçek bir inek değil. Prenses, başka birinin kız arkadaşı olarak kabul edilirdi. Sporcu daha uygun bir isimdi-okulda bir spor takımında başlangıç yapan herhangi biri. Ve bir inek, şişman bir kız."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben her zaman ticaret okullarının büyük bir destekçisi oldum. Bugünlerde üniversitenin erkeklere yırtıcı olmayı öğrettiğini düşünüyorum. Ama hepsi iyi bir eğlence, değil mi?" diye soruyor acı bir alaycılıkla.

"İnanın bana, okul yönetimi ve otorite bu gelenekten çok habersizdi. Futbol takımı gizlilik konusunda oldukça katıydı. Sanırım kural şuydu: Muhbirler ölür."

"*Tanrım*," diye tısladı Dawn.

"Her neyse, annemin aşıladığı aptalca özgüvenle dolu aptal bir üniversite birinci sınıf öğrencisiydim. Oyun kurucu benden yurt odasında takılmamı istediğinde bunu mutlulukla yedim. Işıkları kapattık, yatağına oturduk, film izledik... Sonra ne olduğunu tahmin edebilirsiniz."

"Sana zarar verdi mi?"

"Hayır. Yani, rahatsız ediciydi. İlk seferimdi ve gergindim. İyi hissettiğimi söyleyip durdu, ben de yapmam gerekeni yaptığımı düşündüm. Hatta gece kalmama izin verdi ve ertesi sabah beni yurda bıraktı. O öğleden sonra bana emojilerle dolu bir mesaj attı ve nasıl hissettiğimi sordu."

"Senin bakire olduğunu biliyor muydu?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Bu yüzden bu kadar iyi davrandığımı ve beni kontrol ettiğini sanıyordum. Aslında iki gün boyunca oyun kurucuyla çıktığımı sanmıştım. Kendimi bok gibi hissetmişim, sana söyleyeyim." Kıkırdıyorum ama komik olduğu için değil. Şimdi, beş yıl sonra, davranışının ne kadar şüpheli olduğunu açıkça görebiliyorum.

"Peki, sen neydin? Bekâr olduğun için prenses değildin, değil mi? Spor yaptın mı?"

Utanç bir sıcak hava dalgası gibi üzerime çöküyor. Bu sefer ondan kaçmaya çalışmıyorum. Sadece bunu biriyle, *herhangi biriyle* paylaşmak istiyorum. Bu ihanetin acı veren yükünü tek başıma taşımak çok yalnız hissettiriyor. "Bir gün sonra benden ona seksi selfie'ler göndermemi istedi. İç çamaşırlarımla birkaç tane denedim ama bu yeterli değildi. Benden tamamen çıplak olmamı istedi. Ben de yaptım. Yirmi dört saat içinde, çıplak fotoğraflarımın olduğu yüzlerce poster kampüsün her yerine asılmıştı ve her birinin üzerinde 'inek' yazıyordu."

"Oh, Spencer," diye nefes nefese kalır Dawn. "Aman Tanrım, buna inanamıyorum. Dekana mı gittin?"

"Gerek yoktu. Resimleri onlar da gördü. Kampüs güvenliği tüm posterleri indirdi ve öğrenci topluluğuna bir e-posta göndererek müstehcen resimleri dağıtırken yakalananların uzaklaştırılacağını veya okuldan atılacağını bildirdi." Bu zorbalığı durdurmadı. Yemekhaneden kovuldum. Birisi ders kitaplarımdan birinin içine "öğleden sonra atıştırmalığı" yazan yapışkan bir notla saman soktu. Ölmek istedim.

"Ama *senin için* ne yaptılar?" Dawn soruyor. "Disiplin cezası sözü verdiler mi? Danışmanlık önerdiler mi? Yasal işlem den bahsettiler mi?"

Dekanın ofisinde geçirdiğim saatleri düşünüyorum. Her şey bulanıktı. Hiçbir yöneticiyle ya da öğretim üyesiyle göz teması kuramıyordum çünkü aşağılanmıştım. Hepsi beni çırılçıplak görmüştü. En kutsal parçalarım, yoldaki bir leş gibi dünyanın görmesi için asılmıştı.

"Bir danışmanın doğum günümün henüz geçmemiş olmasını dilediklerini söylediğini hatırlıyorum çünkü reşit olmasaydım çocuk pornosu dağıtmaktan dava açacaklardı. Bu bir sürü götveren futbolcuyu hapse atılabilirdi. Ama dava olduğu gibi duruyordu... Bilmiyorum. Şoktaydım sanırım? Tek bildiğim bu konuda annemle konuşmak istediğim. Onu birkaç kez aradım ama korkup vazgeçtim. Utanmıştım. Beni bundan daha iyi yetiştirmişti."

"Neyden daha iyi?" Dawn'ın ayakları artık ayak küvetinden tamamen çıkmış durumda. Onları büyük, renkli cam haznenin iki yanına koyuyor. Ben benimkileri suya daldırıyorum. Ayaklarım budanmanın ötesinde ve tırnak teknisyeni jel cilayı sıırılsıklam ayak tırnaklarıma yapıştırmak için çok zorlanacak ama su beni topraklıyor. Ayaklarımı suyun içinde ileri geri sallıyorum, küçük dalgalar yaratıyorum ve bu dalgalar kasenin tepesinde kırılıyor.

"Annem bana özel birini beklememi söyledi. Bana iyi davranan birini. Ama ben onu dünyanın en aşağılık insanıyla harcadım."

Dawn sertçe nefes verir. "Anne olduğumu biliyor muydun? Senden biraz daha küçük bir kızım var. Adı Cora. Aslında şu anda Almanya'da yurt dışında okuyor."

"Vay canına." Umarım benden daha iyi bir üniversite deneyimi olur.

"Kızının alay konusu olduğunu ve travma yaşadığını görmek her annenin kâbusudur. Ama sana çok iyi bildiğim bir şey söyleyeyim: Size verdiği her tavsiyenin nedeni, kendisinin de zor yoldan öğrendiği zorlu derslerdi. Bebeklerimizi kendi yaşadığımız acılardan korumak için çabalarız, ama aynı zamanda, tuhaf bir ironi olarak, zaten katlandığımız cehennem yüzünden çocuklarımızı koruyacak kadar güçlüyüz. Cora'nın hayatı boyunca büyük kalp kırıklıklarıyla karşılaşacağını biliyorum. Benim görevim kaçınılmaz olanı engellemek değil, zayıf hissettiği zamanlarda bile ona güçlü olduğunu söylemek. Onunla birlikte ateşin içinde duracağım ama hikayesini yaşamasına izin vermeliyim."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Konuşmamayı seçiyorum çünkü duygu seline kapılacağımı biliyorum. Sessizliğime karşılık Şafak şezlongundan kalkıyor ve beni kucaklıyor. Alnımdan iki, üç, sonra dört kez öpüyor. İşte o zaman eriyorum. Kısa nefesler alırken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor.

"Ona hiç söyleyemedim," diyorum Dawn'ın omzuna. "Ertesi hafta geç saatlerde öldü. Okuldan ayrıldım ve her şey yolundaymış gibi davrandım.

olmadı. Charlie'nin neye ihtiyacı olduğuna odaklandım. Sadece hayatıma devam etmek istedim."

"Ama sen yaptın mı?" Dawn beni bırakarak nefes almam için geri çekildi.

Bu olaydan sonra bir süre aşırı diyet yaptım. Vücudum adapte oldu ve açlık bile kilomu düşürmeye yetmedi. VKİ'ye takıntılı hale geldim. *Normal* aralıkta olmak istiyordum. *Sadece normal olmak istiyordum*. Annem ve Charlie gibi görünmek istiyordum. Bir yere ait olmak istiyordum. Zayıflama ilaçlarına rastladığımda, kilolarım çok kolay gitti. Jesse'yle tanıştım ve anında aşık oldu. O kadar çok acı çekmişim ki, daha küçük olmanın mutluluğun kapılarını açacağını düşünmüştüm.

"Sanırım hayır," diye cevap veriyorum sonunda. Avery, Lennox ve Chelsea'nin uzaktan gelen seslerinin yükseldiğini duyunca gözlerimin altını temizleyip yanaklarımı sıvazlayarak çöküşümün kanıtlarını gizlemeye çalışıyorum.

"Bu hikayeyi dinledikten sonra güvenebileceğim tek fikir anneninki. Hayatının her günü sana güzel olduğunu söyleyen kadına inan. O haklı. O çocukların sana yaptığı şey *yanlıştı*. Okul seni savunmak için daha fazlasını yapmalıydı. Bir kadının hayatındaki en savunmasız anı alıp alay konusu yapan o çocuğun çüküne bir çizme geçirilmeli. U t a n a c a k hiçbir şeyin yok, Spencer. Bunu sakın unutma."

Kızlar yaklaştıkça burnumu çekiyorum ve aceleyle başımı sallıyorum. Avery ve Lennox hızla hiç sahip olmadığım en iyi arkadaşlarım ve ablalarım haline geliyorlar. Chelsea ise ofisteki dost canlısı yüzüm ve sürekli komiklik yapıyor. Onlara güveniyorum ama bugün hikâyeyi tekrar anlatamam. Yorgunum ve Nathan'ın spa günü hediyesinin tadını çıkarmaya hazırım. Şimdi bunu benimle tıpkı annem gibi konuşan Dawn ile paylaştığıma göre, vücudumdaki tüm fazla kiloların düştüğünü hissediyorum.

"Adı neydi?" Dawn sessiz bir şekilde sorar, sezgisel olarak toplar üzerinde gerçeği Ben istemiyorum devam etmek

Partimizin geri kalanı döndükten sonra konuşuruz.

"Neden?" diye sordum.

"İşkence etmeden önce tüm voodoo bebeklerime isim vermeyi seviyorum. NFL'e girmeyi başardı mı? Eğer öyleyse, Reddit'te çok karalayıcı bir anonim başlık açacağım, haberiniz olsun."

Kıkırdamaya başladım. "Hayır, üniversiteden sonra oynadığını sanmıyorum. Adı Casey Conrad."

"Siktir git, Casey." Evet, daha fazla katılamazdım. *Siktir git, Casey.*

Lüks bir spa merkezinde bütün gün şımartıldıktan sonra araba kullanmak yasadışı olmalı. Dürüst olmak gerekirse, direksiyon başına geçmemeliyim. O kadar rahatladım ki, kafam iyi sayılır.

Masaj yaptırdım, yüzüme ölü deniz mineralleriyle peeling uygulandı ve hatta ilk kez havyar yedim - öhöm, *ilk ve son kez*. Küçük bir kutu okyanus aromalı patlayan boba topunun neden yüzlerce dolar değerinde olduğunu anlamıyorum ama belki de

Zarafeti takdir edecek kadar süslü değilim.

Ama bunu alışkanlık haline getirecek değilim. Bugünün tek seferlik bir durum olduğuna dair kendime söz verdim. Bu Charlie için bir ikramdı, bu yüzden bir istisna yaptım ama bir daha asla Nathan'ın cüzdanından faydalanmayacağım.

Ön lobide Charlie ve Claire'i bekliyorum. Geç oldu ve spa kapanmak üzereydi. Herkes eşyalarını topladı ve otoparka doğru yola çıktı. Aslında Lennox'un bornozuyla çıkmasına izin verdiler, bu onu çok memnun etti. Ancak ben, bu günün bitmesini istemeyen ikizleri beklemek zorunda kaldım.

"Durun!" Çıkışa doğru ters yönde ilerleyerek ön büroya doğru hızla geldiklerinde bağıríyorum. "Kızlar, size söyledim, gitme vakti geldi." Gözlüğümün dış kısmına

bir saatin gireceği bilek. "Claire, b y kannene seni beş dakika içinde eve getireceğimi söyledim.  abuk,  abuk."

" zg n m, Bayan Spencer. Benim hatam," diyor Claire. Kalın, kıızıl saçları uzun bir at kuyruğu şeklinde arkadan toplanmış. Az sayıdaki  illeri, tercih ettiği gökkuşağı şekerli yüz bakımından sonra gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyor. Charlie dondurmalı yüz bakımı yaptırdı ve son yirmi dakikadır yüksek sesle hangisinin daha iyi koktuğunu karşılaştır yorlar.

"Sorun ne, tatlım?"

"Madalyonumu kaybettim. Mayolarımızı giyerken çıkardım ve hiçbir yerde bulamıyorum. Charlie aramama yardım ediyor."

"İşte burada!" Siyah bluz ve siyah palazzo pantolon giymiş bir kadın koridordan koşarak geliyor, yüksek topuklu ayakkabılarının tıkırtıları duvarlarda yankılan yor. Sarkaç gibi sallanan kalın, kalpli bir madalyonun bulunduğu uzun, altın bir zincir uzat yor. "Dolabında unutmuşsun, tatlım. Onu bulduk," diyor nefes nefese bir rahatlamayla.

Claire bayana sarılıyor ve ona sayamayacağım kadar çok teşekkür ediyor.

"Tamam Charlie," diyorum arabamın anahtarlarını göstererek, " antalarını al ve bagaja koy. Arabaya bin, kemerini bağla, ben birazdan çıkacağım. Tamam mı?"

Bir kez olsun burnunu sokmaz, en iyi arkadaşının arkadaşlığına kendini fazla kaptırmıştır. Yüz bakımlarının artılarını ve eksilerini tartışmaya geri dönüyorlar. Hadi ama, bu çok basit. Her gün, her gün dondurma üzerine şerbet.

Claire'in uzun at kuyruğunun arkasında salınışını izliyorum, bir kez daha garip bir deja vu hissine kapılıyorum, sanki onunla daha önce farklı bir hayatta tanışmışım gibi. Onunla ilk kez ilk yatıya kalmalarından sonra tanışmıştım. Onu Babe'den ayırdığımızda intikam için yanıp tutuşan bir domuz gladyatör gibi çığlık atan Spike yüzünden biraz dikkatim dağılmıştı. Ama yine de şu anda hissettiklerimin aynısını hissettim... Sadece onu hala tam olarak tanıyamıyorum.

"Ben Margaret, spa müdürüyüm," diyor kadın elini uzatarak. "Siz ve partiniz iyi vakit geçirdiniz mi? Her Şey standartlarınıza uygun muydu?"

"Benim pedikür standardım pense ile bıaklanmamak ya da eve ayak mantarı ile dnmemektir, bu yüzden bugünün hayatımın en unutulmaz günlerinden biri olduğunu söylediğimde lütfen bana inanın."

Kıkırdıyor. "Eğlendiğinize sevindim. Bu kadar açık sözlü olmaktan nefret ediyorum ama bugünün Bay Hatcher'ın standartlarına uygun olup olmadığı konusunda bir fikriniz var mı? BahŐiŐımız sizin deneyiminize dayanıyor, bu yüzden dürüst olduğu sürece, övgü dolu raporunuz yardımcı olacaktır."

"Ah, anlıyorum. Evet, Bay Hatcher'a harika olduğunu söyleyeceğim. Mkemmelden de te. Bugünkü coŐkuyu tam anlamıyla tanımlamak için yeni bir sıfat icat edeceğim."

Ellerini birbirine kenetliyor ve başını eğiyor. "ok teşekkür ederim. Hatcher'lar için yapamayacağımız hiçbir Şey yok."

Ve paralarını, zihinsel olarak ekliyorum. Nathan kibirli, zengin bir elitist gibi davranmıyor. Servetinin büyüklüğünü ancak inceden inceye anlatınca anlayabiliyorum. Taktığı saat, tüm tasarımcı takımlarının vücuduna mkemmek bir Şekilde uyarlanmış olması ya da işi tüm gün onu beklemek olan tam zamanlı çalıŐanlara sahip olması.

"Kasa kapalı mı?" YerleŐik raflarda özenle sergilenen cilt bakım ürünleri duvarını işaret ediyorum.

"Ne istersiniz?" Margaret geniş bir gülümsemeyle sorar.

"Kız kardeşim için bir Şey. Sadece bir temizleyici, bir nemlendirici ve belki bir tonik ya da serum. Çok fazla kimyasal içermeyen bir Őeyiniz var mı? Cildi hala çok geniş."

Margaret, üzerinde koyu mavi yazılar olan sıra sıra bambu Şişe ve kavanozların bulunduğu duvarın diğer tarafını işaret ediyor. "Bu Azure, en temiz serimiz. Genç ciltler için çok güvenlidir. Ve bu

harika kokuyor." Bir test şişesi alıyor ve burnuma tutmadan önce kapağını açıyor. Koku hafif ve ferahlatıcı; okyanus deniz tuzu, mandalina ve nane karışımı.

"Vay canına, bu inanılmaz. Tamam." Derin bir nefes alıyorum. "Burası bana bunların yüzlerce dolar tuttuğunu söyleyeceğin kısım, değil mi?"

"Merak etmeyin," diyerek beni başından savdı. Kasanın arkasına geçerek büyük bir hediye çantası çıkarıyor ve ulaşabildiği her Azure ürününü içine doldurmaya başlıyor. Midem yerinden çıkmış bir asansör gibi düşüyor. *Kahretsin*. Nathan'la arkadaş olduğum için benim de zengin olduğumu düşünüyor. Bu utanç verici olacak ama ona tüm bunları karşılayamayacağımı söylemek zorundayım.

"Margaret, minnettarım, ama muhtemelen sadece bir ya da iki tane alabilirim-"

"Sen Spencer'sın, değil mi?" diye kontrol eder. "Evet."

Çantayı uzatıyor. "Tüm cilt bakım serisinden iki set. Talimatlar kutuların üzerinde. Ne zaman bir doluma ya da servise ihtiyacınız olursa, uğrayın ve resepsiyona adınızı verin. Müessesemizden."

Çantayı geri vermeye çalışıyorum. "Kendimi çok kötü hissediyorum. Bedava bir şeyler almaya çalışmıyordum. Bunların hepsini senden almamın imkanı yok." Ağır çantayı tutuyorum, bunun muhtemelen beş yüz doların üzerinde perakende olduğunu biliyorum.

"Bedava değil." Göz kırıyor. "Bay Hatcher size iyi bakmamız için bize çok sıkı talimatlar verdi. Sen ve kız kardeşin bu ürünleri çok seveceksiniz, söz veriyorum."

"Emin misin?"

"Sadece Bay Hatcher'a bugün iyi vakit geçirdiğinizi söyleyin. Tek istediğimiz bu." Direnmeye devam edebilirdim ama Margaret'in bal gibi pürüzsüz, sakinleştirici sesinde zerre kadar tereddüt yok.

"Çok teşekkür ederim."

Hediye çantasını, tenis ayakkabıları, ve ıslak mayomla dolu çantamın içine sokuyorum. Ben istiyorum

Sonra Charlie'ye sürpriz yaparım.

Lincoln'e doğru ilerlerken yüzümdeki aptal gülümsemeyi silemiyorum. Kızlar kabinin iç ışıklarını yakmışlar ve ben şimdiden hoparlörlerden Tate McRae'nin sesini duyuyorum. Günümüzün yeni Britney Spears'ının şımarık melodilerini takdir ederek kafamı sallıyorum.

Telefonumu çıkarıp Nathan'ı arıyorum ama cevap vermiyor. İki kez çaldıktan sonra doğrudan telesekretere düşüyor. Aslında sabahtan beri kontrol etmek için aramamasına ya da mesaj atmamasına şaşırdım. İlk kez yatıya kaldığının ertesi günü paranoyak, beşinci evre bir yapışkana dönüşmemek muhtemelen en iyisi. Onu korkutmak istemiyorum.

Eminim biz konuşurken hukuk ekibiyle toplantı halindedir ve yozlaşmış tesisat şirketini alaşağı etmek için planlar yapıyordur. Sesli mesaj yerine, kapalı şoför kapımın önünde durup kızların biraz daha oyalanmasına izin veriyorum ve ona bir mesaj gönderiyorum.

BEN

Bugün inanılmazdı. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum. Sen resmen Charlie'nin gezegendeki en sevdiği insansın.

Okundu makbuzu teslim edildi durumundan hemen okundu durumuna geçer. Yanıt balonu patlıyor, sonra hızla kayboluyor. Kısa süre sonra mesajı geliyor ve telefonumda her belirdiğinde kişi adına bakıp kıkırdıyorum.

BU NATE. ÖZÜR DİLERİM.

Rica ederim. Benim için bir zevkti.

BEN

Meşgul müsün?

BU NATE. ÖZÜR DİLERİM.

Biraz.

BEN

Şu randevuya gelince... Seni bir daha ne zaman göreceğim?

BU NATE. ÖZÜR DİLERİM.

Spencer, bugün bir dostluk hediyesiydi.

BEN

Anlamı ne?

BU NATE. ÖZÜR DİLERİM.

Dün gece çizgiyi aşıyordu. Pazartesi'den itibaren, sadece profesyonel olmaya geri dönmek istiyorum. I
Yine de ileride daha iyi bir patron olacağıma söz veriyorum.

Sözlerine bakakalıyorum, karnıma yediğim beklenmedik yumruğun etkisiyle nefes almaya çalışıyorum. Ne oluyor be? Nathan'ın erkek arkadaşım olmadığını biliyorum ama şimdiden benden ayrılıyor mu?

BEN

Ne oldu? Bir saat içinde evde olurum. En azından konuşabilir miyiz? Kafam çok karışık.

BU NATE. ÖZÜR DİLERİM.

Bu gece vaktim yok. Kusura bakma.

BEN

Lütfen?

Neredeyse yalvardığım için kendimi zayıf hissediyorum ama en azından dürüstçe.

Yine okundu bilgisi hemen geliyor. Ama bu sefer Nathan cevap vermiyor. Dilimi o kadar sert ısıtıyorum ki canım y a n ı y o r . Neden bilmiyorum, sanırım içimde hissettiğim acıyı belli etmeden ifade etmek için. Dawn'ın bugün kalpten kalbe konuşmamızla kaldırdığı tüm ağırlık, Flubber'ın gerçek ev sahibini tekrar bulması gibi vücuduma geri dönüyor.

Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Arabanın kapısını açıp çantamı ön yolcu koltuğuna atıyorum ve Tate'in "run for the hills" şarkısının nakaratını söylerken Charlie ve Claire'e katılıyorum.

Şarkı sözlerini daha dikkatli dinlemeli ve onun tavsiyesine uymalıydım.

Nathan Hatcher söz konusu olduğunda, bana doğru baktığı ilk anda tepelere doğru kaçmalıydım.

O Pazartesi günü Spencer'a mesaj attım ve yerel bir yerden kahve isteyip istemediğini, isterse ne tür bir kahve istediğini sordum. Beni görmezden geldi. Yine de ona bir tane aldım ve masasının kenarına bıraktım. Öğle yemeği vakti geldiğinde, kontrol etme isteğime karşı koyamadım. Kahveyi kaldırdığımda bir damla bile tüketilmediği belliydi. Bana bir e-posta göndererek Dawn'ın bir projede yardımına ihtiyaç duyduğunu ve bu nedenle masasından uzak kalacağını bildirdi. Günün çoğunda masa başında.

Aletimi masaya koyup ona kendini başka bir çalışana ödünç vermeden önce benim onayına ihtiyacı olduğunu söylemek istedim ama içimden bir ses kendi mezarımı kazmayı bırakmamı söyledi. Ben de bu işin peşini bıraktım.

Salı günü geldi çattı ve ben buzları eritmeye kararlıyım. Tanrı aşkına, baba şakalarına bile baktım. Kullandım: *Sprinterler yarıştan önce ne yer? Hiçbir şey yemezler. Hızlı koşarlar.* Sanki gökkuşağı rengine boynuzlarım çıkmış gibi bana baktı. Bana kızgın olmayan Spencer'ın en azından bunu sevimli bulacağını biliyorum. Şaka işe yaramayınca, çaresizlikten, kemerimi onun evinde unuttuğumu ve geri almam gerektiğini mesaj attım. Kendimi onu ofisimde yalnız yakaladığımda kapıyı kapatıp ona ne yapacağımı söyleyecek şekilde hazırladım.

Gerçek. Bir ilişkiye hazır değilim ve onu yönlendirdiğim için çok üzgünüm.

Bir yanım onu hala ne kadar çok istediğimi ve aletimin benden nasıl nefret ettiğini söylemem gerektiğini hissediyor çünkü onu soymak ve bana izin vereceği herhangi bir yüzeye eğmek istiyorum. Bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşünmesinden endişeleniyorum. Benimle ilgili. Hepsi benim hayaletlerim.

Ama mazeretin bir önemi yoktu. Çarşamba günü işe gittiğimde kemerim düzgün bir bobin halinde küçük, beyaz bir kutuya yerleştirilmişti.

Perşembeye kadar kararlıyım. Bu sabah işe rütbe almaya hazır bir şekilde geldim. *Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Spencer. Maaş çeklerini ben imzalıyorum, bu yüzden konuşmamız gerektiğini düşündüğümde konuşacağız. Hikayenin sonu.*

ilk şey fark ettiğim şey Spencer'ın giydiği şey Garip bir şey. Normalde hep iş etekleri, elbiseleri ve pantolonları giyer. Spencer her zaman bir mahkeme salonuna girecekmiş gibi giyinir. Ama bugün, gür saçları sportif bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve üzerinde... tulum mu var?

Gümüş düğmeli siyah bir tulum. *Bu da ne böyle?* Ancak masasından bir metre kadar uzaklaştığımda cebinden kafasını çıkaran büyümüş fareyi fark ediyorum. Ve birden tulum mantıklı gelmeye başladı. Dev göğüs cebini o şeye kanguru anneliği yapmak için kullanıyor.

"Spencer," diyorum yanına yaklaşırken. "Gitmek zorunda. Sana burada kemirgen istemediğimi söylemiştim."

Yavaşça dönüyor, bir parmağıyla Spike'ın başını okşuyor, bir Disney kötü karakteri gibi görünüyor. "Komik bir şey. Gine domuzlarının duygusal destek hayvanı olarak kaydedilebileceğini ve İK onayı olduğu sürece işyerinde kullanılabileceğini biliyor muydunuz?" Yanındaki üç katlı bir kâğıda dokunuyor. "Bu, İK'dan Spikey'i yeni masa arkadaşım olarak kabul eden bir mektup."

"Benden bir tepki almaya mı çalışıyorsun? Bak, konuşmamız gerek."

"Spike senin için değil, benim için burada," diye karşı çıkıyor. "Gerçekten mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Peki neyi destekliyorsun?" "Çoğunlukla benim kaygımı, ki bu da tek bir ana sorundan kaynaklanıyor.

kaynak," diyor göz kapaklarını kısarak.

"Anlaşıldı. Ve haklısın. Sana bir açıklama borçluyum. Ofisime gelin ve özel olarak konuşalım. Şimdi." "Peki," diye homurdanıyor ayağa kalkarken.

"Bırak o şeyi."

Kağıdına tekrar dokunuyor. "Bunu İK ile hallet, patron. Ben nereye gidersem, o da oraya gider. Spike sizi bu kadar korkutuyorsa toplantılarınızı idareli seçin derim."

Harika. Bana patron demesine geri döndük ki bu sözde saygılı bir davranış çünkü sözel olarak *patron* dediğinde zihinsel *olarak göt* dediğini biliyorum.

Gine domuzunun kıpır kıpır burnunun geri seğirmesini izliyorum ve

bununla yaşamayı öğrenip öğrenemeyeceğimi tartışıyorum. Ama midem kaldırmıyor. Ürperme dürtüsüne direniyorum. "Dehşete kapılmadım, sadece onlardan hoşlanmıyorum. Spencer, cidden. Yeter artık. Benden intikam almanın yolu bu değil."

"Senden intikam almıyorum, Nathan. Seninle hiçbir şey yapmıyorum, sadece... bitti." Tekrar oturdu ve dizüstü bilgisayarını yeniden açtı. "Bana izin verir misiniz? Yapacak çok işim var."

İnatçılığına karşı öfkemi bastırıyorum ve ses tonumu sıcak tutmaya çalışıyorum. "Ofis tadilat planları nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap veriyor bana bakmadan.

"Yani proje ortağım gelecek hafta geldiğinde bitmiş olacak mı?"

"Evet. Mobilya olacak olmak teslim edildi Bu Hafta sonu. Tasarımcı lütfen ofisinizi kilitlememenizi rica etti."

"Tamam, bunu yapabilirim. Görüş almak istediğin başka bir konu var mı?" Söyleyemeyeceğini biliyorum ama ben bile

O tıknaz fareyi görmem bile Spencer'ı ne kadar sevdiğimin ve tüm bu olanlardan dolayı ne kadar kötü hissettiğimin bir kanıtı.

"Yaparsam sana e-posta atarım." Gözleri hâlâ ekrana takılı. Spencer'la bu soğuk omuz savaşına hiç başlamamalıydım. Bu konuda benden bile daha iyi.

"Pekala, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Yenilmiş bir halde ofisime doğru yürüyorum. E-postalarımı açtığımda özel dedektif Hodge'dan yeni bir dizi resim daha görünce ruh halim daha da kötüleşti. Masa telefonumu kaptığım gibi hemen onu arıyorum ve her zamanki gibi ilk çalışta telefonu açıyor.

"Neye bakıyorum ben?" Darmadağınık görünen Ruby'nin bir ara sokakta şüpheli görünen bir adamla buluştuğu resme bakarak soruyorum.

"Bilmiyorum patron. Bu konuyu açmam gerektiğini düşündüm. Peter'ı takip ediyordum ama dediğim gibi o tertemiz biri. Bir gün içimden bir ses yaşlı kadını takip etmem gerektiğini söyledi, ben de öyle yaptım. Buluştuğu adam bilinen bir uyuşturucu satıcısı."

"Ruby uyuşturucu mu aldı?" Resme daha yakından bakıyorum.

Para ya da paket alışverişi yapılmamış gibi görünüyor.

"Hayır, patron. Sadece konuşuyorlardı. Elimde başka bir şey yok.

İstersen onu takip etmeye devam edebilirim?"

"İçgüdülerinizi takip etmeye devam edin. Peter'a odaklanmanı istiyorum ama Ruby normalin dışında davranmaya başlarsa, bulabildiğin her şeyi araştır. Claire'in tehlikede olduğundan şüphelenirsen ilk arayacağın kişi polis olsun. Ben de ikinciyim. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim."

"Teşekkürler Hodge, gitmem gerek," diyorum babamı Spencer'ın masasında beklerken gördüğümde. Daha da kötüsü, Spencer'ın gülümsemesi geniş ve dişlekti. Göğsünü tutmuş, babamın söylediği bir şeye katıla katıla gülüyor. Arkasını döndüğünde dehşete kapılıyorum, kucağında gine domuzunu tutuyor ve ona yepyeni bir bebek gibi bakıyor. Tamam, kemirgen fobimin babamdan gelmediği çok açık. Biz

Ofisimin kapalı cam kapıları arasından göz göze geliyoruz ve babam el sallıyor. Avucumu kaldırıyorum ve Spencer'a fare-domuzunu geri verip ofisime doğru ilerliyorum.

"Asistanınız *çok hoş*. Çok tatlı bir şey. Yarı Kübalı yarı siyah olduğunu biliyor muydunuz? O n a güzel teninin nereden geldiğini sordum."

"Farkındayım," diye ısırdım. "Sen nişanlısın. Başka kadınları tatlı ve güzel olarak mı tanımlamalısın?"

Masamın karşısındaki sandalyeye yığıldı. "Her şeyden önce, Jules'un vücudunda kıskançlık diye bir şey yoktur. Kalbimin nerede olduğunu biliyor. İkincisi, senin neyin var? Hâlâ asistanınla kavga mı ediyorsun? Çünkü sessiz davranmayı bırakırsan, onun bir cevher olduğunu öğrenirsin."

Aslında tam tersi olduğunu söylemek istiyorum. Son zamanlarda buz gibi tavırları olan Spencer. Ama kendimi açıklayacak havada değilim. "Ne oldu?"

"Hukuk departmanı bu sabah benimle temasa geçti. Graystone ve Lakeshore mülkleri hakkında ortaya çıkardıklarınız etkileyici bir dedektiflik çalışmasıydı."

"Hepsi Spencer'ın işiydi. O sesli mesajları inceledi ve parçaları bir araya getirdi." Övgüyü hak eden biri varsa, o da odur.

"*Akıllı kız*. Ona zam yap," diyor babam kararlı bir şekilde. Bu hızla gidersek, muhtemelen benzer bir iş bulduğu anda bizi bırakıp gideceğini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

"Her neyse, bütün hafta boyunca müfettişler bu mülklere girip çıktı. Lakeshore iyi durumda. Onarımla kurtarılabilir ama Graystone'un eli kolu bağlanmış durumda."

"Mahkûm mu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak masamdan uzaklaşıyorum. "Bu biraz dramatik değil mi? Az önce oradaydım ve daireler çalışır durumda."

Babam leylak rengi gömleğinin üstünü fırçalıyor, muhtemelen ofisimin her yerine kobay tüyü bulaştırıyor. *Harika*. "Domuzun üzerindeki ruj bu," diye açıklıyor. "Benim endişem güvenlik.

Tesisat kurallara uygun değil, elektrik tesisatı da bu yüzden zarar gördü. Her şeyi yıkmak, düzgün bir şekilde yeniden inşa etmek ve ardından yerinden ettiğimiz tüm kiracılara yepyeni, kiralanabilir apartman dairelerimize kaydolmaları için ilk fırsatı sunmak istiyorum."

"Baba, eğer bir tahliyeye zorlarsak, taşınma yardımı için kancaya takılırız, tüm depozitoları iade etmek zorunda kalırız ve kira sözleşmelerinin bir kısmını geri ödemek zorunda kalabiliriz. Bu büyük bir mali kayıp olur. Onarımları yapmanın başka yolu yok."

Babam ellerini birbirine sürüyor, avuç içi avuç içinde kayıyor. "Nate, bazı kararlar parayla ilgili değildir. Kiracıların güvenliğini riske atmak istemiyorum. Evet, büyük bir maddi kayba uğrayacağız. Ama yeni doğmuş bir bebeğin küf solumaktan ciğerlerinin zarar görmeyeceğini ya da tavanın içbükey hale gelip bir aileyi ezmeyeceğini bilerek huzur içinde uyuyacağız. Öngöremediğimiz kazaların önüne geçmenin tek yolu bu. Kompleksi kapatıyoruz. Bu benim son sözüm."

Sonunda başımı sallayarak onayladım. "Öyle olsun o zaman."

"Mülk yönetim şirketiyle telefonda görüşün. Ayrıca onları bu duruma soktuğumuz için resmi bir özür dileyeceğiz. Ayrıca tüm inşaat ortaklarımız hakkında kapsamlı bir soruşturma yapılmasını istiyorum. İleriye dönük olarak, tüm ortaklarımızın tertemiz olduğundan emin olmak istiyorum. Artık sahtekarlık yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu, Harvey'nin işine başka casus yerleştirmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Babam sırtışını bastırmaya çalışarak boğazını temizliyor. "Harvey'e içinde füme Alaska somonu ve nadir bulunan yer mantarları olan çok güzel bir hediye sepeti gönderdim."

Ona sinsi bir gülümseme gönderiyorum. "Çünkü yer mantarları sapkın davranışlarınızı affettirir."

"Hemen hemen." Babam ayağa kalkar. "Pekâlâ, bir toplantıya gidiyorum. Sana bu hafta sonu Santa Barbara'yı soracaktım. Müsait misin?"

"Neden? Başka bir proje mi peşindesin?"

"Hayır. Julia'nın anne babasını, kardeşlerini, eşlerini ve çocuklarını biraz kaynaşmak için yazlık eve davet ettim. Eğer gelirsen bizim için çok anlamlı olur."

"Oh, ben uh..." Spencer'la yeniden alevlenen kavgam, Ruby'nin bir uyuşturucu satıcısıyla buluşması ve kafamdaki onca iş arasında aklımda o kadar çok şey var ki, iyi bir bahane bulmak için zihnimin dağınıklığını elemek zor. "Planlarım var."

"Ne planı?"

"Evimde bazı peyzaj işleri var. Havuzun ölçüsünü alıyorlar, buzdolabını değiştiriyorlar ve yeni bir ankastre ızgara takıyorlar. Her şey var. Orada olmam gerekiyor."

Babam bana göz kırptı. "Bahanelerin giderek tembelliştiriyor."

Yakalanmış ve teslim olmuş gibi ellerimi kaldırıyorum. "O zaman neden soruyorsun baba? Sen ve Julia için mutluyum. Ve yeni ailenle iyi geçinmeni istiyorum. Sadece şu anda yabancılarla yakınlaşmakla ilgilenmiyorum."

Babamın yüzü hayal kırıklığına dönüşür. "Sana çorba yaptı. Dinlenme odasında."

"Ha?"

"Julia ev yapımı yumurtalı erişte ile kemik suyu çorbası yapıyor. Bunun sihirli bir tedavi olduğuna yemin ediyor."

"Ne için?"

"Jules'un seni davet ettiği her beş etkinlikten sadece birini soruyorum. Seni bunaltmamaya çalışıyorum. Duygularını incitmemek için ona hasta olduğunu söyleyip duruyorum. Bu bahaneyi o kadar çok kullandım ki, senin monodan öldüğünü sanıyor. O yüzden sana çorba yaptı. Onu defalarca reddetsen de, hala umudu var ve her fırsatta sana körü körüne şefkat gösteriyor. Davranışlarını kasıtlı olarak görmemek giderek zorlaşıyor."

Suçluluk duygusunun ağırlığıyla çenemi göğsüme yaslıyorum. "Pislik gibi davrandım."

"Kesinlikle öyle."

"Tamam. Bu hafta sonu gelemem ama hayatım üzerine yemin ederim ki bir sonraki davete cevabım evet olacak."

Babam masamın etrafından dolanarak elini omzuma sıkıştırıyor. "Teşekkürler, Nate."

"Sorun değil." Onu durdurduğumda kapıdaydı. "Bekle."
"Evet?"

"Julia'ya çorbasının çok lezzetli olduğunu söyle."

Babam başını eğdi. "Daha denemedin bile." "Biliyorum ama söylemesi güzel. Ona teşekkür ettiğimi söyle."

Kapıdan çıkmadan önce bir kez daha başını sallıyor. Görüşüm artık engellenmiyor ve Spencer'ın boş masasını görüyorum. Aklıma bir fikir geliyor ve onun çalışma alanına doğru yürüyorum. Masasının altındaki kemirgen taşıyıcısının boş olduğundan ve gine domuzunun görünürde olmadığından emin olduktan sonra masasındaki kalemi kapıyorum. *Yapışkan not, yapışkan not.*

Burada bir yerde bir set saklıyor.

Bir delgeç, bir kalem koleksiyonu ve dijital iletişim çağında nadiren kullanılan diğer ofis malzemeleri dışında boş olan masanın üst çekmecesini açıyorum. İkinci çekmeceyi açtığımda yapışkan notlardan oluşan bir gökkuşağı koleksiyonu görüyorum. *İşte böyle*

Ona pembe yapışkanlı bir not yazıyorum.

Öğle yemeğinde benimle dinlenme odasında buluşacak. Julia'nın ev yapımı çorbası. Mesajlarımı ve e-postalarımı o kadar kısa kesiyor ki, belki el yazısıyla yazılmış bir not onu tekrar bana ısındırır. En azından biraz çaba gösterir.

Nate'in adını yazarak imzamı atıyordum ki çekmecesindeki diğer şeyler dikkatimi çekti. Ucuz mini çörekler Spencer'ın karakterine aykırı görünüyor. Pudra şekerli Hostess Donettes paketini elime aldığım da siyah kalıcı kalemle yazılmış Caleb ismini görüyorum. Yanında da telefon numarası. Çikolata kaplı çöreklerde de aynısı var.

Bir kıskançlık canavarı çılgılık atıyor ve göğsümden çıkmaya çalışıyor. Bu kadına karşı hissettiklerim konusunda herhangi bir şüphem varsa, hemen alçakgönüllülük gösterdim. Bu kadına karşı öfkeliyim.

Başka bir adamın numarasını alması fikri. Babamla bu kadar kolay gülmesinden nefret ediyorum, ama bana her baktığında gözleri hançer gibi. Kendime daha da kızgınım, çünkü ona sahiptim ve gitmesine izin verdim. O gece onunla daha çok konuşmalıydım. Elise'le olan her şeyi anlatmalıydım. Spencer'dı, beni anlardı. Ben sorunlarımla uğraşırken sabırlı olurdu. Ama kederim hakkında açılmak, tırmanamayacağım bir Everest Dağı.

Bu yapışkan notun işe yaramayacağını biliyorum. Onu öğle yemeğine davet etmek için yeterli değil. Notu toparlayıp çöp sepetine atıyorum. Ona gerçeği söylemeye ve tüm dağınık trajik bagajımı masaya yatırmaya hazır olana kadar Spencer'ı yalnız bırakmalıyım. Ben bunu yapana kadar, mantıken onun başka erkeklerle konuşmaya hakkı var...

Ama bugün değil ve donut adam değil.

Paketlenmiş çörekleri her seferinde bir tane olmak üzere gelişigüzel çöpe atıyorum.

Üzgünüm, Caleb.

O benim.

O *Lanet olsun.* Pişmanlık içinde Nathan'ın ofisine bakıyorum. Sakız pembesi duvar kağıdı o kadar parlak ki hafif bir baş ağrısı yapıyor.

Tadilatı incelemek için bu sabah ofise geldim. Nathan bütçe olmadığını söyledi, ben de Vegas'ın en önde gelen iç mimarlarından birini tuttum ve ona acele bir ücret teklif ettim. Lynette'e Nathan'ın ofisinin Barbie ve Tinkerbelle'in bir kız bebekleri olmuş gibi görünmesini istediğimi ve Kardashians'ın bütçesine sahip olsalardı buranın onun çocuk odası olacağını söyledim. Bunun bir şaka olduğunu anlayacağını düşünmüştüm. Ya da belki de o kadar kızgındım ki... Misilleme şakamın büyük bir etki yaratmasını mı umuyordum?

Her iki durumda da, şimdi baktığımda, korkarım çok ileri gittim.

Tüm ofis Flamingo Las Vegas'ın bir kopyası gibi görünüyor ve beni dehşete düşürecek şekilde, pembenin en az altı farklı tonunu sayıyorum. Charlie buraya *bayıllırdı*. Burası, artık çok havalı olduğuna yemin etmesine rağmen hâlâ gizlice *Hannah Montana'nın* tekrarlarını izleyen on bir yaşındaki bir kız için rüya gibi bir ofis. Ebeveyn kontrolleri sayesinde YouTube izleme geçmişini görebildiğimden haberi yok.

Ancak burası küçük bir çocuk için mükemmel bir ofis olsa da, yetişkin bir adam ve emlak uzmanı için son derece uygunsuz

milyar dolarlık bir iş yürütüyor. *Aman Tanrım*. Paniğe kapıldığım için ellerimi ağzıma ve burnuma kapatıyorum. *Beni öldürecek*. Bu ağır suistimal sınırında. Bu mali kaynakların israfı, kasıtlı itaatsizlik...hatta vandalizm olarak görülebilir.

Avansım bu sabah banka hesabıma yattı. Deneme süresi sona erdi ve bugün nihayet rahat bir nefes alarak işe gitmem gerekiyordu. Neden bunu riske atayım ki? Nathan'ın sağı solu belli olmaz, bu yüzden benden kurtulma ihtimali çok yüksek. Benim yerim kolayca doldurulabilir. Tek yapması gereken bir ilan vermek: İnanılmaz derecede seksi, düşünceli, milyarder patron, ona stres yaratmayan ve onunla çıkmak istemediğini itiraf ettiğinde yetişkin öfke nöbetleri geçirmeyen uysal bir asistan arıyor.

Eğer şimdi ilan verseydi, o pozisyon öğlene kadar dolmuş olurdu.

Gerçekten sıçıp batırdım. Belki hala düzeltmek için zaman vardır. Yeni pembe, ezilmiş kadife mobilyalar kolayca düz siyah deri kanepelerle değiştirilebilir. Şeffaf pembe perdeler inebilir. Duvar kâğıdı konusunda yapabileceğim bir şey yok ama en azından Nathan gelmeden önce bu sahte kürklü pembe halıyı buradan kaldırabilirim-

"Ne oluyor lan?"

Oh, hayır. Çok geç. Patronumun tepkisini ölçmek için etrafımda dönmeme bile gerek kalmadı. Sözleri bir kırbaç gibi, gergin ve öfke dolu. Daha arkamı dönmeden çatık kaşlarını, yanan bakışlarını ve yumruklarını görebiliyorum.

"Um, ne düşünüyorsun?" Yerimde büzüşerek soruyorum. Bu sabah en iyi ofis elbisemi giydim; siyah, uzun kollu, keskin yakalı ve belinde altın tokalı bir kemer vardı. Hatta alabileceğim en pahalı çakma marka olan siyah, kapalı burunlu Jimmie Joos'umla bile eşleştirdim. Bu Pazartesi sabahı kendimi güçlü ve özgüvenli hissetmek istedim, ama lo and behold, I've never felt more

Savunmasızdım, sanki bir aslanın kafesine karnıma bağlanmış iki kalın kaburga kemiğiyle çıplak girmiş gibiydim.

"Bunu sen mi yaptın?" Sonunda dönüp onunla yüzleştüğimde, yüz ifadesi biraz okunamaz haldeydi. Belli ki mutlu değil. Ama yaklaşan bir patlamaya dair herhangi bir işaret bulamıyorum.

"Şey, bir bakıma. Kadınsı-ileri demiştim ama bu hayal edebileceğimden daha pembe. Yapabileceğimiz bazı ince ayarlar var. Hemen tasarımcıyı arayacağım ve-"

"Sorun değil, Spencer. Çok renkli." Nathan ofisine doğru birkaç adım daha atıyor ve oturma alanının yanındaki pembe flamingo heykeli, yeni allık rengi yönetici koltuğu ve kanepenin üzerinde duran tüylü eflatun yastıklar gibi tüm karmaşık ayrıntıları inceliyor.

"Kızgın değil misin?" Şimdi saf kafa karışıklığı baskın duygum. Neden bağırıyor?

"Hayır." Kısaltılmış, tek kelimelik cevaplarında boğulmak üzereymiş gibi görünüyor.

Felaket bir durumda sükunetini korumak için gösterdiği bariz çabanın etkisiyle, aslında davranışım hakkında kötü hissediyorum. "İstediğiniz değişikliği yapabilirim," diyorum. "Bence halı biraz fazla olmuş."

Nathan başını sallar. "Bırak da üzerinde düşüneyim."

"Demek bugün burada çalışacaksın?" Yüzümdeki şaşkınlığı hâlâ gizleyemiyorum.

Dudaklarını birbirine o kadar sert bastırıyor ki renkleri kayboluyor. Tekrar açtığında şapırdıyorlar. "*Burası* benim ofisim," diye cevap veriyor. "Ayrıca Spike kendini asansör bölümüne yuvarlamış. Yanlışlıkla lobiye düşmeden önce onu yakalamalısın."

Daha da ilginç. Spike'ı "iğrenç sıçan" ya da "tombul kemirgen" diye değil, adıyla çağırdı. Spike gerbil topundayken daha iyi görünüyor. Belki de plastik koruma alanıyla kendini daha güvende hissediyordur.

"Tamam. Gidip onu getireyim o zaman."

"Tamam."

Yanından geçip gidiyorum ama ayak sesleri arkamda gümbürdüyor. Çıkışa ulaşır ulaşmaz bileğimden tutuyor ve beni şeffaf cam kapıların sağına, yoldan geçenlerin göremeyeceği bir yere çekiyor. Nathan ellerini başımın iki yanına koyarak bir bariyer oluştururken aniden sırtımı duvara dayıyorum. Kaçmak için kaslı kollarının altından eğilmem gerekiyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" Daha yakına eğiliyor, gözlerinde tehlikeli bir bakış var. "Gereken bu mu?"

Birden nefes nefese kalıyorum. Dudakları bu kadar yakınken ve kışkırtıcı kokusu etrafımızı sararken kafam bulanıklaşıyor. "Ne?"

"Şimdi eşit miyiz?"

"Anlamıyorum."

"Eğer böyle bir numara çekiyorsan, kızgın olduğun içindir. Devam et ve hıncını benden çıkar, Spencer. Bununla başa çıkabilirim. Ama bu işin sonunda, rol yapmayı bıraktığında bana geri döneceğini bilmem gerek."

Sözleri sisi dağıtıyor ve beni daha da çileden çıkarıyor. Sert göğsüne doğru bastırıyorum, ellerimin vücudunda olduğu anın tadını çıkarıyorum. Olmaları gereken yerde. Beni kirli bir bulaşık bezi gibi bir kenara atmasaydı olabileceğimiz yerde. Onu hareket ettirecek kadar sert itmiyorum ama o geri çekiliyor, yer talebimi anlıyor.

"Hiç sahip olmadığın bir şeye geri dönemezsin. Açıkçası, Nathan, bir sıcak bir soğuk oyununa gelmekten bıktım. Ne istediğini bilmiyorum, sadece ben olmadığımı biliyorum. Beni rahat bırak ve işimi huzur içinde yapmama izin ver."

"O zaman neden hâlâ buradasın? Madem benimle işin bitti, neden istifa etmedin?"

"Bana araba, ev, sağlık ve diş sigortası ve bir yıllık maaşı peşin veren işten mi ayrılayım? Sağduyunuzu kullanın. Hepimizin Scrooge McDuck'ınki gibi bir banka kasası yok. Hâlâ dikkatinizi çekmek için burada olduğumu düşünüyorsanız, egonuz sizi yanlış yönlendiriyor demektir."

Gözlerinde bariz bir acı var. "Spencer, gerçekten üzgünüm." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ama normalde olduğu gibi otoriter görünmüyor. Her şeyden çok savunmacı görünüyor. "Söylediklerimde ciddiydim. Seni dışarı çıkarmak istedim ama..."

"Ama ne?" Bir haftadan uzun bir süredir bu cevabı bekliyordum. Nathan soğuk davranıp kısa süreli beraberliğimize son verdiğinde duygularımı yok etti. Tek düşünebildiğim geceyi geçirdiği, bana sarıldığı, dokunduğu - sadece PG olsa bile. Ertesi gün benimle hiçbir şey yapmak istemedi. Tadına baktı ve beni istemediğini anladı. Başka mantıklı bir açıklaması yok.

"Bazı şeyleri hallediyorum. Bana biraz zaman verebilir misin?"

Elise yüzünden mi? Ona inanmak istiyorum. Gerçekten inanıyorum. Gözleri bugün yumuşak ve hafif görünüyor, yeşilden çok mavi. İçlerinde ağır hüznün damlaları var ve nedenini bilmek için ölüyorum. Ama bunun nasıl biteceğini de biliyorum. Onun beton gibi sert dış görünüşünün ardını görmeye çalışmaktan yoruldu. Bu oyunlar için zamanım yok.

"İstediğin kadar zamanın olabilir, çünkü halletmeye çalıştığın şeyin benimle bir ilgisi yok. İstediğin gibi bunu profesyonelce halledelim." Başımı sallayıp keskin bir nefes vererek içimdeki umut ışığını söndürüyorum. Eminim Nathan'ın cephaneliğindeki bahaneler her ne olursa olsun, muhtemelen dizlerimin bağı çözülür ve onu affetmeye hazır hale gelirim. İşte tam da bu yüzden onları duymak istemiyorum.

"İyi," diye
mırıldanıyor. "İyi,"
diye karşılık
veriyorum.

Kaybolan kobayımı almak için asansöre doğru bilerek yürüyorum. Onu, arızalı bir Roomba gibi asansör kapılarına tekrar tekrar çarparken buluyorum.

"Spike, seni şapşal," diyorum onu kucağıma alarak. Küçük siyah gözlerine bakıyorum ve o da bakışlarımı bulup sakinleşiyor.

"Adını hatırlıyorsun, değil mi? Çoęu insanın dūőündüęünden daha zekisin."

Havayı kokluyor, başını kaldırıyor ve bana ısırıklarının ve sarkık alt dudağının bir kısmını gösteriyor. "Peki senin fikrin ne?" Masama geri dönerken sessizce soruyorum. "Ona çok mu sert davrandım?"

Kollarımı plastik topun etrafına dolayarak, suçluluk duygularımdan kurtulmaya çalışarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Bu benim suçum değil. Bütün bunları ben başlatmadım. Peki nasıl oluyor da gözlerimi kapattığımda tek görebildiğim Nathan'ın yüzündeki kederli ifade oluyor?

Peki neden kendimi sorumlu hissediyorum?

A Havuzda iki saat boyunca vücudumu cezalandırdıktan sonra, kollarım Acı olarak I kaldırma kendim dışarı. Su ıslatır Gözlerimi kapatıp dünyanın dönmeyi bırakmasını beklerken beton çıkıntıya çarptım. *Suya ihtiyacım* var. Bacaklarımı hareket etmeye zorlamak yürümek gibi. aracılığıyla Jöle. Ben çalışıyor için albenimhavuzda cinsel hayal kırıklığı. Nafile. Gidip tek gecelik bir ilişki bulabilirim ama dürüst olalım. Sadece bir kadın kaşınıyorum.

Açık mutfağa doğru ilerliyorum ve içecek soğutucusundan bir şişe su alıyorum. Neredeyse hiç soğuk değil. Yalanlarım beni yakalıyor. Babama bu hafta sonu seyahat edemeyeceğimi çünkü buzdolabını değiştireceğimi söylemişim, meğer gerçekten de değiştirilmesi gerekiyormuş.

Suyumu yarıya kadar içtikten sonra lavabonun yanındaki granit tezgahın üzerinde duran telefonuma bakıyorum. Bir arama bildiriminin sonunu yakalıyorum ama asıl aramayı kaçırıyorum.

Telefonumu elime aldığımda Spencer'dan gelen on üç cevapsız arama olduğunu görüp dehşete kapılıyorum. Zihnimdeki senaryoları iyice gözden geçirmek için kendime yeterince zaman tanımıyorum. Yaralandı mı? Charlie nerede? Kaza mı geçirdiler? Ayıltıcı gerçeklik üzerime çökerken onu geri aradım.

Vücudum, bacaklarımı biyonik hissettiriyor. Bana ihtiyacı olursa ona koşacağım.

"Spencer?" Zil sesi kesilir kesilmez ve hat bağlanır bağlanmaz soruyorum. "Neyin var? Neredesin?"

"Ön kapınız," diyor, kırparak. Ses tonu beni hem şaşırtıyor hem de şaşırtmıyor. Acil bir durum için aradığını düşünmüştüm, bu yüzden sesindeki sinirli ton beni rahatlattı. Onun normal biri olduğunu bilmek güzel. Belli ki iyi. "Güvenlik görevliniz geçmeme izin vermiyor. Neden cevap vermiyorsun?"

"Yüzüyordum. Havuzun arkasındayım. Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

"Ben sizin asistanınızım. Eviniz şirket kartımın fatura adresi."

"Beni takip ediyor olman gururumu okşadı." Flört etmek istemiştım ama sanırım onu daha da kızdırdım.

"Gerçekten komik, Nathan. Beni içeri alacak mısın?"

"Tamam." Ben neden burada olduğunu sormuyorum. Ben umursamıyorum, Aslında. Sadece onu görebildiğim için mutluyum. "Telefonunuzu güvenlik görevlisine verin."

Sözsüzce itaat ediyor. "Bu Russell."

"Russ, ben Nathan. Önündeki kadın benim kişisel asistanım, Spencer. Onu onaylananlar listesine ekle. İlerlemek istediği zaman içeri girmesine izin ver."

"Yanında bir çocuk var, efendim. Ben-"

"Evet, ikisi de."

Russell, "Anlaşıldı," der ve arama sona erer.

Güvenlik şefim lafı geveleyen biri değildir. Bilgi almayı bitirdiğinde konuşmaları sonlandırır. Hoş sohbetlerle vakit kaybetmez. Satış işinde asla hayatta kalamaz ama çok iyi bir korumadır.

Suyumu bitiriyorum ve Spencer'ın neden bu Cumartesi öğleden sonra beni şımarık varlığıyla onurlandırmayı seçtiğini düşünüyorum. Uzun süre merak etmeme gerek kalmadı. Ne olduğunu anlamadan Spencer, mavi jean şortu ve büyük boy tişörtüyle

tişörtünü giymiş, avlu kapısından hızla içeri giriyor, sonra da avucunda buruşturulmuş pembe bir kâğıtla bana doğru koşuyor. Havuzun kenarında onu beklerken, çıplak karın kaslarımın onun üzerinde bir etkisi olmasını umarak göbeğimi esnetiyorum.

Bakışları korkutucu. Bugün makyajsız, bu da yeni bir bakış açısı. Onu ofiste süslü püslü görmeye alışkınım ama bu kadın kelimenin tam anlamıyla doğal bir güzelliğe sahip.

"Charlie nerede?" Kulak misafiri olduğunda soruyorum.

"Arabada bekliyorum. Sanırım güçlü bir yüzücüsün?" Eğer mümkünse kaşları daha da çatıldı.

"Evet. Neden?"

Başka bir şey söylemeden beni sertçe itiyor ve geriye doğru uçarak havuza düşmeme neden oluyor. Su büyük bir sıçramayla beni içine alırken nefesimi tuttum. Hiçbir konuda zarif davranacak zamanım yoktu. Merdivene doğru yüzdüm, havuzdan çıktım, sonra mayomun kenarlarını sıktım, hala vücudumdayken sıkarak çıkarmaya çalıştım.

Sırıtarak, "Bu çok yersizdi," diyorum.

"Hayır, bu çok ama **çok** gerekliydi. Beni tahliye mi ettiriyorsun?" Spencer elindeki pembe kâğıdı sallayarak adeta çılgılık atıyor. "Bunu nasıl yaparsın? Küçüklükten b a h s e d i y o r s u n . Sana ofisini tamir edeceğimi söylemiştim. Beni ve Charlie'yi evimizden atmana gerek yoktu."

Elimi silkeleyip su damlacıklarının uçuşmasına neden olduktan sonra elindeki kâğıt parçasını alıyorum. Üstünkörü bir okuma, babamın tahliye bildirimlerini iletmek için hiç vakit kaybetmediğini söylüyor. "Kişisel değildi-"

"Bu nasıl kişisel olmaz? Spike ve Barbie Dreamhouse ofisin yüzünden misilleme yapıyorsun. Belki de yüksek atından inip bunu *senin* başlattığını kabul etmelisin. Senden *hoşlanmıştım*. Senden gerçekten hoşlanmıştım. Beni kandırdın, tatlı sözler fısıldadın, sonra da

beni bir şeker paketi gibi fırlatıp attın. Şimdi de beni evimden atıyorsun. Siktir et. Belki de istifa etmeliyim."

"Hey şimdi." Aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra, bileklerini tutuyorum ve beni tekrar havuza atamaması için nazıkçe yanında tutuyorum. "Bina tehlikeli. Yıkılmaya mahkûm. Bu yüzden kapatıyoruz. Herkes tahliye edilecek, sadece sen değil. Bir ipi çektik ve tüm duvar halısı gevşedi. Olur böyle şeyler."

Başını sağlam tutmaya çalışıyormuş gibi şakaklarına sıkıca bastırıyor. "Şimdi ne yapacağım, Nathan? Başlangıçta burayı zar zor karşılayabildim."

"Başka daireler de var."

"Bu ev mobilyalı olarak geldi ve şirketiniz kiramızın yarısını karşılıyordu. Kamu hizmetleri sabit ücretliydi. Charlie'nin okuluna sadece on dakika uzaklıkta. Daha yeni başladım. Bir daha nasıl yapacağımı bilmiyorum." Tavrı yumuşuyor ve ne kadar bunaldığını görebiliyorum.

"Yardım edeceğim." Bana tekrar sürpriz bir şekilde saldırmayacağından emin olunca bileklerini serbest bırakıyorum. "Neye ihtiyacın var? Nereye gitmek istersen kiranı karşılayabilirim."

"Hayır." Başını sallıyor. "Sadaka yok. Geri ödeyebileceğimden emin olmadığım insanlara borçlu olmaktan hoşlanmıyorum."

"Hediyelerin geri ödenmesi gerekmez, Spencer. Sadece ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle ve senin olsun. Sizinle ilgileneceğim çocuklar."

Güneş arkamda olduğu için bana bakarken gözlerini kısıyor. Yakıcı ışınları engellemek için elini alnına götürüyor ve başının üstünde bir güneş gözlüğü olduğunu unutuyor. "Ben senin köpeğin değilim. Benimle ilgilenmiyorsun."

"O zaman neden buradasın?"

Omuzlarını kaldırıyor ve indiriyor. "Charlie ve ben ortak havuza gidiyorduk. Sanırım birine bağırmam gerekiyordu. Özür dilerim. Gitsem iyi olacak. Klima açık ama bugün hava çok sıcak, onu arabada uzun süre bırakmak istemiyorum."

"Burada yüzün." Omzumun üzerinden başımı salladım. "Izgarayı yakabiliriz."

"Hayır, teşekkürler. Charlie bu havuzu ne kadar sevse de..." Etrafında dönüyor, mülkümün üç altmışlık görüntüsünü alıyor. "Sen gerçekten bir milyardersin, değil mi? Burası bir tatil köyü, havuz değil."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun." Birden aklımda şeytani bir plan oluşuyor. Sol tarafımı gösteriyorum. "Bunun bir havuz evi olması gerekiyordu ama inşaat sırasında kablolar karıştı. İki oda ve tam bir mutfakla inşa etmişler. Yaklaşık bin beş yüz metre kare. Senin dairenden daha büyük, değil mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "İki katı büyüklükte."

"Harika, o zaman anlaştık. İhtiyacın olduğu sürece senin." "yanına taşınayım mı?" Spencer bir tiz kıkırdama çıkarır.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve güneşin artık sırtımın geniş tarafını pişirmemesi için vücuduma açı veriyorum. "Bu neden bu kadar çılgınca?"

"Tom, Jerry'nin yanına taşınır mıydı? Peter Pan, Kaptan Hook ile yatar mı? Simba ve Scar'ın Gurur Toprakları'nı paylaşmayacağı kesin."

Ona sırtıyorum. "Zekice. Ama bil diye söylüyorum, her ne kadar masum olduğunu düşünsen de, evime gelip beni boğmaya çalıştığın için Peter Pan'dan çok Kaptan Kanca olduğunu düşünüyorum."

"Seni boğmaya çalışmadım," diye mırıldanıyor.

Bunu önerdiğimden beri geçen beş saniye içinde, Spencer'ın burada yaşaması fikrine çok bağlandım, her zaman bir kol mesafesinde. Onunla diğer ilgilenen donut dostları arasında tam bir güvenlik detayı. İşte o zaman istediğimi elde etmek için acımasız olmayı seçiyorum.

"Spencer, işte dikkatinin dağılmasını gerçekten göze alamam. Yeni bir ev bulmak, taşınmak, yeni bir işe gidip gelmek; tüm bunlar için sana izin veremem." Baş parmağımı

misafirhane. "Eğer işine devam etmek istiyorsan, buraya taşınacaksın. Bu kadar basit."

"İşimi tehdit ederek beni zorlayamazsınız."

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve kendimi bir ayı gibi şişirerek onun üzerine çıkıyorum. "İzle beni."

"Ne?" diye ciyaklıyor, benzin dolu bakışlarıma bakmak için başını geriye yatırıyor.

"İş yerinde yaptığın her şey yanına kâr kalıyor çünkü sana izin veriyorum. Gerçekten eğlenceli. Ama hata yapmayın, istediğimi istediğimde alırım. O yüzden yeni bir daireyle birlikte yeni bir iş bulmak istemiyorsan..." Ona hınzırca bir sırıtış attım. "Sana yeni yerini göstereyim."

"Sen cezai olarak delisin."

"Bunu ilk kez duymuyorum." Ona göz kırpmıyorum. İtiraz etmesi için ona zaman tanımıyorum, çünkü açıkçası artık bu plana tamamen kararlıyım. Daha önce aklıma gelseydi, Spencer'ın dairesine balyozu kendim indirirdim.

"Bilmiyorum." Misafirhaneye yan gözle bakıyor ve yemin ederim kısa bir rahatlama hissettim.

"Bir şey değil."

"Ha?"

"Oh, benim hatam, 'Kıçımı kurtardığın için teşekkürler patron' dediğini sanmıştım."

Bakışları geri döndü. "Kesinlikle yapmadım."

Omuzlarımı şakacı bir şekilde kaldırıyorum. "Charlie'ye iyi haberi vermeye gidiyorum."

Spencer kollarını kavuşturuyor. "Kız kardeşime tüm o süslü eşyalarını göstererek rüşvet mi vereceksin, yani ikiye karşı bir mi?"

Tam isabet. Charlie'nin kendini bir havuz sandalyesine zincirleyip Spencer'la kalmasını talep edeceğine tamamen inanıyorum. "Ve sen de buradaki en zeki kişinin sen olduğunu sanıyordun." Burnuna dokunuyorum. "Bu gerçeklik kontrolü nasıl hissettiriyor?"

"Ben hiçbir şeyi kabul etmedim. Sana söyledim, Charlie ve ben gitmeliyiz. Havuza doğru gidiyoruz."

Rahat kıyafetini işaret ederek onu bir aşağı bir yukarı gösteriyorum. "Bunun altında mayo mu var?"

"Evet. Neden?"

"Güçlü bir yüzücü müsün?" Onu kucağıma almadan önce soruyorum, bir kolum dizlerinin altında, diğer kolum omuzlarını destekliyor. Ciyaklıyor ve çırpınıyor ama artık çok geç. Onu tüm gücümle fırlatıyorum, böylece sonsuzluk havuzunun beton çıkıntısından güvenli bir şekilde yere iniyor. Benden çok daha zarif bir şekilde düşüyor.

Yeniden yüzeye çıkıyor, suya basarken bir eliyle yüzünü siliyor. "Seni... öldüreceğim..." diye bağıyor.

"Mk, balkabağım. Havlular orada." Kabinin yanındaki düzgün çizgili plaj havlusu yığnını gösteriyorum. "Buzdolabında su ve soda var. Sanırım biraz da piña colada karışımı. Keyfinize bakın. Ben birazdan dönerim."

Ben uzaklaşırken "Nathan, sen ölü bir adamsın" diye bağıyor. Ama arkam dönükken, bu işin nasıl sonuçlanacağını çok iyi bildiğim için kulaktan kulağa gülümsüyorum. Bu bir kazan-kazan. Spencer para ve geçim konusunda bu kadar stres yapmayı bırakabilir.

Charlie. Peki ya ben?

Artık eve dönebileceğim biri var.

"**T**wo Banyolar! İki *bütün* banyolar!" Charlie ciyaklıyor. "Ben lanet bir prensesim. Havuzuma bakın!"

Yatak odamın kapısı açık, bu yüzden Charlie'nin sesini önce yüksek sesle duyuyorum, sonra Nathan'ın lüks konukevinin bir ucundan diğerine hızla geçen bir araba gibi kayboluyor.

Her şey çok hızlı oldu. Bir dakika önce, asla patronumun yanına taşınmayacağıma yemin ediyordum. Dört saat sonra, Charlie'nin yalvarışları ve timsah gözyaşlarıyla dolu bir senfoninin ardından, küçük dairemizi topluyorduk. Nathan'ı hiç bu kadar memnun görmemiştim. Charlie'yi utanmadan manipüle etmiş, hatta piyano dersleri vaadiyle onu daha da cezbetmişti. İş yerinde küçük bir kuyruklu çalgısı var ama evde tam bir kuyruklu çalgısı var. Penceresiz bir minibüsle gelip ona şeker ikram edebilirdi. Yirmi dört saatten kısa bir sürede, kendini beğenmiş piç kurusu sonunda istediğini elde etti.

Charlie'nin çok hoşuna gidecek şekilde biraz daha küçük olan yatak odasını aldım. Ona vermek kolaydı, yatak odaları arasında belki on metre karelik bir fark vardı. Charlie'ye söylememeyi tercih ettiğim şey ise benim dolabımın onunkinin iki katı büyüklüğünde olduğu. Böylesi daha iyi. Daha fazla dolap alanıyla, onu doldurmak için daha fazla kıyafet isteyecektir.

Nathan'ın misafirhanesi benim büyüdüğüm evden çok daha güzel. Şatosunun bir taş atımlık mesafede olmasından bahsetmiyorum bile. Küçük kız kardeşimin buna alışmasını istemiyorum. Ona bu hayatı asla sağlayamayacağım ve birkaç hafta içinde bize yaşayacak yeni bir yer bulduğumda kötü adam olmak ve onu bu fanteziden koparmak zorunda kalacağım.

"Charlie?" Seslendim. "Buraya gelebilir misin, lütfen?"

Son iş elbisemi asıyorum, valizimin fermuarını çekiyorum ve büyük dolabın köşesine sıkıştırıyorum. Nathan'ın eşyalarımızı boşaltmak için bizi yalnız bırakmasını çok önemsiyordum. Nakliyeciyi tutmayı teklif etti, görünüşe göre parmağını şaklatınca tutabiliyordu ama getirecek mobilyamız ya da büyük eşyamız yoktu.

Charlie kapımda belirdi, eli kalçasındaydı. "Hey, dudak parlaticını ödünç alabilir miyim?"

"Dudak parlaticım yok."

"O zaman nasıl oluyor da dudakların hep böyle parlak oluyor?"

Bu çok tatlı

"Yağlı olduğun için mi?" Charlie ciddiyetle sorar.

Mmk, daha az tatlı.

"Renkli dudak kremi kullanıyorum, Charlie. Hay Allah. Şimdi, neden makyaja ihtiyacın var?"

"Nathan yemek istediğimiz bazı şeyleri almak için beni markete götürüyor."

Bu ifadede yanlış olan o kadar çok şey var ki. Öncelikle, Nathan benim iznim olmadan kız kardeşimi hiçbir yere götüremez. İkincisi, Bay Milyarder bakkalın nerede olduğunu nereden biliyor? Bunun için adamları yok mu? Yiyecek alışverişini kendisinin yaptığını düşünmektense bakkal dükkanı olduğuna inanmayı tercih ederim. İşte tam da bu yüzden kız kardeşime bazı şeyleri açıklamam gerekiyor.

"Tamam, Charlie, otur." Yatağı işaret ediyorum.

Gözlerini deviriyor ve saç yumağını öksürerek çıkarmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzerek büyük boy yatağa uzanıyor. "**Ne**?" diye soruyor.

"Seni birazdan markete götüreceğim." Oturdum. yanına oturdu. "Nathan'ın bu kadar çok şeyi var diye bunların bize de ait olduğunu düşünmeni istemiyorum. Sana hediye almasına, yemek ısmarlamasına ya da kendi parasıyla seni bir yere götürmesine izin vermeyeceksin çünkü bu avantaj sağlamaktır."

"**Çok** huysuzsun," diye mızızlanıyor.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Nathan paylaşmak istiyor ve sebepsiz yere ondan nefret eden sensin. O gerçekten iyi biri. Spike için bir şeyler alabileceğimizi bile söyledi."

Ağzım açık kalırken geniş ve sorgulayan gözlerle ona bakıyorum. "Ne gibi şeyler?" Bir kaynak makinesi ve şiş çubukları aklımdan geçiyor.

"Otomatik besleyici ve çok daha büyük bir kafes gibi."

İşte oldu. Spike'ın içine girip *kalabileceği* daha büyük bir kafes. En kısa zamanda başka bir kemirgen topu almayı aklıma not ediyorum. Asansör bölmesinde onunkini kırdı ve Spike'ın konukevinde daha fazla hareket kabiliyetine sahip olmasını sağlamak istiyorum. O benim küçük tüylü patron kovucum.

"P e k â l â Charlie, beni dinle-" Kısa kesiyorum. "Bekle. Bunu duydun mu?"

"Neyi duydum mu?"

"Spike nerede?" Sessizce nefes almaya çalışıyorum çünkü az önce evin içinde bir şey duyduğuma yemin edebilirim.

"Taşıyıcısında, uyukluyor. Bugün iki öğle yemeği yedi, o yüzden uyuyor."

"Uyanmış olabilir." Ve muhtemelen paranoyaklaşıyorum. Yeni yerler beni strese sokar, ne kadar güzel olurlarsa olsunlar. "Pekâlâ, her neyse... Nathan'la ilgili mesele şu ki, iyi ve cömert olsa da, o bizim değil. Seni istemiyorum.

bağlanmak ve sonra da duygularının incinmesi. Jesse'nin gitmesine izin vermek senin için yeterince zordu."

"Nathan Jesse'den çok daha iyi. Bunu şimdi görebiliyorum."

"Charlie." Saçlarını kulağının arkasından düzeltiyorum.

"Nathan

Jesse ile elma ve portakal gibiyiz. Jesse'yi severdim ama Nathan sadece benim patronum."

"Ama geceyi burada geçirdi. Yetişkinlerin yatıya kalmasının ne anlama geldiğini bilmediğimi düşündüğünü biliyorum. Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Yetişkinlerin yatıya kalması" konusunu açıklığa kavuşturmasını istemekten korkuyorum, o yüzden şimdilik bu konuyu geçiştiriyorum. "Yakala ve bırak ne demek biliyor musun?"

"Hayır." Yatağın üzerinde geriye doğru düşüyor. Ben de onu takip ediyorum ve elimi onunkine doluyorum. Artık ufacık değil. Ellerimizin neredeyse aynı büyüklükte olduğunu fark ettiğimde gerçekler ortaya çıkıyor. O kadar hızlı büyüyor ki ve ben ona iyi bir çocukluk yaşatmak için o kadar stresliyim ki, bunu kaçıyorum.

"Yakala ve bırak, insanların sadece ne yakalayabileceklerini görmek için balık tutmasıdır. Peşinde oldukları şeyi yakaladıkları anda balığı geri atarlar. Asla onları tutmak istemezler. Bu sadece bir oyundur. Onları ilgilendiren tek şey kovalamacadır. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Nathan'ın yakala ve bırak oyunu oynadığını mı söylüyorsun?" "Aynen öyle." Oh, çok şükür a n l a d ı .

Duygularım

Hâlâ ham ve kendimi ne kadar aptal hissettiğimi, patronuma bayıldığımı, ulaşamayacağım kadar uzakta olan bir adamla bir fanteziyi zorladığımı anlatmak istemiyorum.

"Çok nazik biri," diyor Charlie çok rahat bir şekilde.

"Ne?" Doğrulup oturuyorum ve ona göz kırpyorum. "Bunun neresi güzel?"

"Eğer balık tutmaktan bahsediyorsak, alternatif nedir? Seni yakalaması, öldürmesi ve kızartma tavasına koyması. Seni serbest bırakmak güzel bir şey, değil mi?"

Küçük kız kardeşim istemeden de olsa bana derin bir bilgelik mi aşıladı? "Balıklar ve insanlar farklıdır,

Charlie."

Bir an için sessiz kalır. Beyaz kanatları yavaşça dönen tavan vantilatörüne bakıyor. Tekrar uzanıyorum ve bu rahat anın tadını çıkarıyorum. Neredeyse mükemmel, ancak bu yatağın boyutuyla, diğer tarafımda gözle görülür bir boşluk var, sanki ailemiz neredeyse bir bütünmüş gibi, ama tam değil.

"İstersen senin için onunla konuşabilirim. Senden hoşlanıp hoşlanmadığını sor," diye teklif ediyor Charlie kısık bir sesle. "Bu konuda gerçekten iyiyimdir. Geçen hafta Taylor B'ye Madison'dan hoşlanıp hoşlanmadığını sordum ve o da evet dedi. Şu anda çıkıyorlar."

Keşke bu kadar basit olsaydı. *Sürdüğü sürece tadını çıkar, kardeşim. Bunlar, erkeklerin hayatının anlam kazanacağı son birkaç yıl.* Bu yaşlarda kalplerini kollarına takarlar ve gerçek denen şeyle tango yapmaya biraz isteklidirler.

"Ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim."

"Hayır demesinden korktuğun için mi?" diye soruyor.

"Çünkü evet demesinden korkuyorum." Nathan Hatcher'ın benden, benim ondan hoşlandığım gibi hoşlanmadığını biliyorum. Ben onun merhametine kalmış bir oyuncayım. Kolayca manipüle edilebilen bir oyuncak. Yakalayıp sonra bırakacağı bir şey.

Elini kaldırıyor. "Anne, yalan söyleyemezsin... Ondan hoşlanıyor musun?"

Onun hareketine uyarak avucumu kaldırıyorum. "*Annemin üzerine*" dediğimizde bu bizim en ciddi komutumuzdur. Yalan söyleyecek gücüm yok. "Hem de çok. Ama bunun için endişelenme. Gececektir. Nathan'la alışverişe gitmek istersen sorun değil, ama çantamdan biraz nakit al ve bu senin *bütçen* olsun."

"Tak, tak," diyor Nathan fiziksel olarak kapıyı çalarken kapıyı süslüyor. Güzel, hafif bir kot pantolon ve düz lacivert bir tişört giyiyor, onu daha önce hiç görmediğim kadar rahat görünüyor.

Sanki yakalanmışım gibi sinirli bir şekilde tekrar oturur pozisyona geçiyorum. Bütün bunları duymasına imkan yok, değil mi? *Kahretsin.* "Ne zaman

Buraya geldin mi?"

"Öylece içeri girdim." Omuz silkiyor, umursamıyor. Ben telaşlandım ama o telaşlanmadı. *Vay be.* Hiçbir şey duymamış. "İyi yerleştin mi?"

"Evet, her şey harika. Sanırım bir haşere kontrol sorunu var." Sırıtiyorum.

"Katılıyorum, ama siz o fareye evcil hayvan diyorsunuz, ben kim oluyorum da tartışıyorum?"

Kahkahamı tutmak için çok uğraşıyorum, ama kağıt inceliğindeki bir barıkata çarpan nehir akıntıları gibi dudaklarımdan kopup gidiyor. Nathan'ın gülümsemesi güzel gözlerinin kenarlarını kırıştırıyor. Kendine özgü mavi-yeşil gözleri, her kadının kıskanacağı kalınlıkta kirpiklerle kaplı.

"Ben evlere davetsiz girebileceklerini düşünen tasmatsız patronlardan bahsediyordum."

Nathan nefes alıyormuş gibi yaptı. "Patronun kendi mülkünde parasını ödediği bir yapıya mı giriyor? Ne kadar isyankâr."

"Kesinlikle kabul edilemez," diye katılıyorum genişleyen bir gülümsemeyle.

"Merak etmeyin hanımefendi. Sizin şerefimize onun hayatını mahvedeceğim." "Güzel."

Charlie yine alay ederek yataktan kalkıyor. "Evet, siz ikiniz birbirinizden hoşlanıyorsunuz," diye mırıldanıyor. Yanaklarıma sıcaklık doluyor, ama bir salatalık kadar soğukkanlı olan Nathan onun yan yorumunu görmezden geliyor.

"Hazır mısın?" diye soruyor ona.

"Gidip nakit almam lazım. Spencer altmış dolar alabileceğimi söyledi." Beni köşeye sıkıştırdığını bildiğinden, ukalaca kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Kırk," diye teklif ediyorum, uzlaşarak. "Elli," diye karşılık verdi. "Sıfır da olabilir."

"İyi. Kırk," diye homurdanarak Nathan'ın yanından kırk dolar bir hayal kırıklığıymış gibi geçti. Bu hafta için iki harçlık.

Nathan Charlie'yi takip etmiyor. Kapının pervazına yaslanıyor, bir ayağı iki botta. Yarı odamda, yarı değil. Neden bu kadar güçlü sinir kelebeklerim var bilmiyorum. Onun yanında uyudum. İç çamaşırı kılıflı aleti ve ben tanışıyoruz. Ama bana böyle bakmasına hâlâ alışamadım. Bu kadar dikkatle. Sanki aklımı okumaya çalışıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"
diye sordum. "Özür dilerim,"
diyor basitçe.

"Bir sarayda yaşamaya zorlanmaktan daha kötü şeyler de var." Bileğimi döndürüyorum ve geçici odamı işaret ediyorum.

"Oh, seni içeri taşımakla ilgili değil. Bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyorum." Zayıf kıkırdaması hevesli değildi. "Charlie'yi alışverişe götürmek için önce sana sormadığım için özür dilerim demek istedim. Onun yaşındaki çocuklarla birlikte olmayalı uzun zaman oldu ve teklif etmeden önce onun ebeveyni olarak size saygı duymalıydım. Ama artık umutları arttı, o yüzden..."

"Gidebilir. Sana güveniyorum."

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Öyle mi?"

"Kız kardeşimi korumak için mi?" Başımı salladım. "Evet, öyle."

"Peki ya sen? Sana bakmam konusunda bana güveniyor musun?"

Bacaklarımı içeri kıvrıp bir bileğimi diğerinin üzerine katlıyorum. "Korunmaya ihtiyacım olduğu izlenimini mi veriyorum?"

Parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Birçok karakter kusurlarımdan biri de bana ihtiyaç duyulmasını sevmemdir."

"Sana ihtiyacım var," diye karşılık veriyorum. "Bu fırsatı kız kardeşimi şımartmak için kullanmamana ihtiyacım var."

"Neden olmasın?" diye meydan okuyor. "Farkında mısınız bilmiyorum ama nakit sıkıntısı çekmiyorum. Sizler çok uzun zamandır çok şey yaşadınız. Gökyüzünün ne zaman düşeceğini merak ederek sürekli yukarı bakmak yerine arada bir güvende hissetmeyi ve şımartılmayı hak ediyorsunuz. Yani, senin rızanla,

Bugün gidip Charlie'ye gerçekten pahalı, gereksiz şeyler alacağım."

Aptal prens. Keşke kurbağa olmaya geri dönse. Kurbağa olduğunda ona karşı koymak çok daha kolay. "Ne kadar gereksiz konuşuyoruz?"

"Akıl almaz derecede saçma. Sanki iki metrelik sakız makineleri yapan bir adam tanıyorum."

"Hm, eğer pembesi de varsa, ofisiniz için mükemmel bir son dokunuş olur."

Ağır bir iç çekişle bakışlarını yukarı kaydırıyor. "Aslında bunu bir an için unutmuşum."

İçten bir mutluluk hissederek zengin bir kahkaha atıyorum. Belki bu şimdilik işe yarayabilir. Nathan ve ben arkadaş olmanın bir yolunu bulabiliriz. Belki bu aşk geçmişte kalan aptalca bir şey olur. "Pekâlâ. Teklif kabul edildi. Küçük kardeşimi şımart. Her şey için teşekkürler."

Başını eğerek mütevazı bir selam veriyor. "Bir şey daha var," diyor ve arka cebinden düz, kare bir kutu çıkarıyor. Odaya doğru üç adım atıyor ve kutuyu dizimin üzerinde dengeliyor. "İkinizin de şımartılmayı hak ettiğinizi söyledim." Eğiliyor ve kulak mememe hafifçe dokunuyor. "Hiç küpe takmıyorsun ama kulakların delik. Düşündüm de..." Omuz silkiyor.

Kelimeler bulmaya çalışarak ağzım açık kaldı. Dizimdeki kutu sanki binlerce kilo ağırlığında ve beni olduğum yerde sabitliyor. Konuşamıyorum, hareket edemiyorum... Düşünemiyorum. *Bu da ne böyle?*

"Nathan, ben-"

"Sen reddediyorsun, ben ısrar ediyorum, sen yine reddediyorsun, ben işini tehdit ediyorum gibi garip bir dans yapmayalım. Yine aynı sonuca ulaşacağız."

Otoriter puştluğu o anda ayıltıyor. "Olmak mı?" diye sordum.

Sırıttıyor. "Benim yöntemimle."

Gözlerimi deviriyorum. "Kusurlu bir ekşi çocuk gibisin. Dış ekşi, içi daha da ekşi."

"Belki Yani. Sadece bekle kadar I
ayrılmak önce sen aç şunları."

"Neden?"

"Böylece beğenmezsen yüzündeki hayal kırıklığını görmek zorunda kalmam." Gitmek için döner.

"Nate, bekle." Yassı kutuyu elime alıp göğsüme bastırıyorum.

"Daha önce kimse bana mücevher almamıştı."

"Ama nişanlı olduğunuzu söylemişsiniz."

I salla benim Başını. "Hayır. Yüzük.
Sadece Sözler. *Kırık*

söz veriyorum."

"Şaka yapıyorsun," diye neredeyse fısıldıyor. Yanıma dönerek önümde diz çöküyor. Kutuyu benden aldı ve kapağını açarak bir çift güzel pembe elmas küpeyi ortaya çıkardı. "Onu terk ettiğine sevindim. Seni sevdiğini söyleyen bir adamla yetinme. Sana gösteren birini seç."

Beni suskun bıraktı. Sadece bu değerli küpeler yüzünden değil, muhtemelen değeri tahmin edebileceğimden çok daha fazla. Ama arkasındaki düşünce. Bu Nathan bana daha fazlasını mı gösteriyor? Benim onu düşündüğüm kadar o da beni düşünüyor mu?

"Teşekkür ederim." Kelimeleri zar zor söyleyebiliyorum. Sanırım söyledim. Hiç değilse zihnimden haykırdım.

"Daha büyüğünü de alabilirdim ama bunların sana daha çok yakışacağını düşündüm. Gösterişli şeylerden hoşlanmadığını biliyorum. Bazen en nadide güzellik incelikte parlar."

"Gitmelisin. Çirkince ağladığımda kanlı görünüyor. Beni öyle görmeni istemiyorum." Demek istediğimi anlatmak için burnumu sertçe çekiyorum.

Nathan hafifçe gülüyor. Sanki yanımdan ayrılmaya isteksizmiş gibi yavaşça ayağa kalkıyor. Ama Charlie oturma odasından avazı çıktığı kadar "Hazır!" diye bağırdığında, o an sona eriyor. Büyü bozulurken ve sis dağılırken söylenmemiş tüm sözler aramızdan dökülüyor.

Kapının yanında bir kez daha durup omzunun üzerinden bakıyor. "Ve sadece havayı temizlemek için - balıkçılık söz konusu olduğunda, ben bir yakala ve tut türünden bir adamım."

Kapı aralığından kaybolan Nathan, kısa bir an için kafamın karışmasına neden oluyor. Sonra kafama dank etti. Daha önce duyduğum huzursuz Spike değildi. Eve giren Nathan'dı. *Annem* Charlie'ye ondan ne kadar hoşlandığımı söylediğimde dahil olmak üzere her kelimeyi duymuş olmalı.

Charlie ve Spencer neredeyse iki haftadır benimle yaşıyorlar ve interneti paylaşıyorlar, bu yüzden şimdi tüm sosyal medya besleme o GİNE domuz Tavsiye. Bu a yaşayan bir kabus. Ekranımdaki tüm kıllı domuzları kastediyorum. O değil. Evde misafir olmasıyla ilgili kısmı. Cennet gibiydi.

Spencer ve Charlie taşındığından beri her gece on bir yaşındaki bir çocuğun doğum günü partisiymiş gibi davranıyorum. Neredeyse her gece havuz başında pizza yiyoruz. Gün aşırı kurabiye dağıttık. Büyük bir zevkle, Spencer bizimle yemek yedi. Daha çok gülümsüyor. Küstahlığı tavan yaptı ama bunun nedeni birbirimizle daha fazla kaliteli zaman geçirmemiz olabilir. Bence şımarıklık onun ana dili. En sevdiğim kısmı ise hediye ettiğimden beri kulağından çıkarmadığı küpeler.

Ne kadar güzel ve sade olduklarını sevdiğini söyleyip duruyor. Bir bakıma katılıyorum. Her bir küpe bir karatın biraz üzerinde, ince bir pembe. Farkında olmadığı şey, bunların dünyanın en saygın nadir mücevher tedarikçilerinden birinden gelen doğal pembe elmaslar olduğu. Kulaklarının her birinde yaklaşık elli bin dolar var. Muhtemelen bunu bilmemesi en iyisi. Kalp krizi geçirebilir.

Charlie de acayip eğlenceli biri. Kız kardeşinden daha sivri bir ağzı var ama kalbi de bir o kadar tatlı. Her sabah o okula gitmeden önce mısır gevreği randevumuz var. Mısır gevreği uzmanları haline geldik, en iyi yarışmacıları lezzet, çıtırlık ve en önemlisi sümük direncine göre sıralıyoruz. Benim için önemli. Charlie mısır gevreğinin domuz salçası gibi görünmesini seviyor.

Spencer'ın boş masasına bir göz attıktan sonra saate bakıyorum. Neredeyse dokuz. Charlie'yi yedi elli beşte bırakacak. Okulu yaklaşık on dakika uzaklıkta. Evde birlikte kahve içiyorduk. Bu sabah bana kendini çok yorgun hissettiğini söyledikten sonra üç fincan içti, yani latte peşinde koşmadığını biliyorum. *Hangi cehennemde bu kız?*

BEN

Spike'ın kemirgen topu hakkında bazı endişelerim var.

SPENCER

Tanrı aşkına, Nate. Bırak gitsin. Sana zarar veremez. Kışına Fear Factor yapmaya hazırlanıyorum.

BEN

Ha?

SPENCER

Korkunuzu yenmenize yardımcı olması için sizi binlerce kobayla birlikte bir kafese kapatın.

BEN

Kendini kovdurmak için yapabileceğin tek şey bu.

SPENCER

Kemirgen topuyla ilgili sorun nedir?

BEN

Tüm bu internet makalelerine göre, sen Onu plastik bir topun içine koymamız gerekiyordu. Omurgalarını incitmekle ilgili bir şey. Görünüşe göre gine domuzları hamsterlar gibi bükülmüyor.

Hemen cevap vermiyor ve internette benim iddiamı araştırdığını biliyorum.

SPENCER

Vay anasını. Bunu bilmiyordum. Ona biraz özgürlük verdiğimi ve ofiste egzersiz yaptırdığımı sanıyordum.

BEN

Oh lütfen. Vazgeç artık, kadın. Hareket halindeki bir farenin beni taşıyıcısından daha çok korkutacağını düşündün.

SPENCER

Devam edelim... Onu doktora götürelim mi?

BEN

Gine domuzu veterineri... Hayal edilebilecek en berbat tıp diploması.

SPENCER

Domuzcuklara özel doktorlar yok. Eminim veterinerlere aşinasınızdır.

BEN

Hayır, hiç duymadım. Bence Spike iyi olacak. Sadece artık top yok. Hatta daha iyi bir fikir, onu ofise getirmeyi bırak.

O küçük serseriye evimde zaten tahammül ediyorum. Kızlarla birlikte misafirhanede kilitli kalmasının da yardımını oluyor. Evcil hayvanlarına oynaması için iki katlı bir fare kalesi aldım. Yemeğini yeniledim. Artık pH dengeli alkali su içiyor. Vahasından ayrılmasına gerek yok.

SPENCER

Alternatiflere baktım. Masamın yanındaki orta boy akrilik kalemle ilgili bir sorunuz olur mu?

BEN

Büyük sorunlar.

SPENCER

Yani kızacak mısın?

BEN

Evet.

SPENCER

Ne kadar kızgın? İşimi kaybedeceğim gibi mi?

BEN

"Seni masamın üzerine yatıracağım ve sana şaplak atacağım" gibi.

Kahretsin. Ağzımdan kaçtı. Bazen çok hızlı hareket ettiğimde, tam olarak ne düşünüyorsam onu yazıyorum. Spencer cevap verdiğinde bir özür yazıyordum.

SPENCER

Riske gireceğim. Dolgulu iç çamaşırı alacağım.

BEN

İç çamaşırının üzerinde kalacağını kim söyledi?

SPENCER

Şimdi bu şaplakla ilgili art niyetli olduğumu hissediyorum.

BEN

Etrafta dolan ve öğren, Spencer. O kafesi al. Sana yalvarıyorum.

Aletim rahatsız edici bir şekilde seğirirken pantolonumu ayarlamak zorunda kalıyorum. Bu son zamanlarda yaşadığım sürekli bir sorun. Cilveli mesajlar sadece başlangıç. Spencer kalın meme uçlarının ne zaman görüldüğünün farkında değil. Ben farkında değilim. Ne zaman mayo ya da pijama giyse, merakımı yatıştırmak için Spike'ı ve onun boncuk gözlerini hayal etmek zorunda kalıyorum.

Peki neden harekete geçmedim?

Çünkü benden hoşlandığını söylemişti. Taşındıkları gün Charlie'yle konuşurken duydum onu. Tüm o kibirli tavırlar, buzul bakışlar, esprili geri dönüşler... Spencer duygularıyla savaşmaya çalışıyor çünkü onunla yatmak istediğimi düşünüyor, sonra da onu bir kenara atıyor. *Yakala ve bırak*. İşte bu yüzden onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım. Bunu yapabilmemin ve kendimi daha kalıcı bir şeye hazırlayabilmemin tek yolu küçük adımlar atmak.

Charlie üzerinde çalışıyordum.

On bir yaşındakiler sır saklamaya *bayılır*. Charlie bu konuda iyi, özellikle de ona Spencer'ın iyiliği için olduğunu söylediğimde. Ablası için her şeyi yapar. O yüzden artık benim sırdaşım. Her seferinde azar azar bir şeyler paylaşıyorum. Ona Elise'in ayrıca güzel bir sese sahip olduğunu anlattım. O Charlie'nin sesine sahip değildi.

ses aralığı, ama yine de yetenekliydi. Ben piyano çalardım, Elise de eşlik ederdi.

Charlie'ye onun kederini de sordum. Kaybettiğimiz sevdiklerimizin geri döndüğünü hissettiğimiz gerçekçi rüyalar hakkında hikayelerimizi değiş tokuş ediyoruz. Uyandığımızda bunun gerçek olmadığını fark etmenin ne kadar acı verici olduğunu itiraf ediyoruz. Ama harika olan şey, Charlie'nin sabırlı olması. Hafıza şeridinde bir adım daha atmaya dayanamayıp konuyu değiştirmek istediğimde, beni zorlamıyor. Ya bir lepiştesin dikkat süresine sahip ya da genç yaşına rağmen duygusal sezgileri o kadar güçlü ki sınırlarımı biliyor.

On dakika geçti ve Spencer cevap vermedi. Şimdi işe geç kaldı ve diğer tüm harika patronların OKB'li, mükemmeliyetçi asistanlarına yapacağı gibi, ona cehennemi yaşıyorum.

BEN

Resmen geç kaldın. Şimdi ya sana bir uyarı yazarım ya da külotunu indirip masama eğilirsin. Birkaç tokat ve her şey affedildi. Karar senin.

Büyük Spencer'dan cılalı, şımarık bir yanıt bekliyordum ama onun yerine...

SPENCER

Bugün gelebileceğimi sanmıyorum. Bensiz iyi misin? Johnson sözleşmelerinin çıktısı alındı ve incelemeniz için masanızda.

BEN

Hayır, sensiz bir gün bile geçiremem. Kaldır kışını da işe git, tembel.

Termometrenin gösterdiği bir resimle cevap veriyor. Bir oh üç. Onu şakacı bir şekilde bu resmi internetten almakla suçlayabilirdim, ancak çıplak ayak parmakları görünüyordu. Pembe, yontulmuş cilasını tanıyorum. Rengi, hala çalıştığım ofisimin enkazına uyuyor. Bu pembe hapishanede daha çok gün geçirirsem, erkeklik kartımı kaybetmek zorunda kalacağım, ama *kahretsin*. Koltuğumda bir ileri bir geri sallanıyorum.

allık, kumaş yönetici koltuğu. Bu şey gerçekten rahat ve bel desteği harika. Patronun pembe ofisiyle dalga geçmeye kimin cesareti olabilir ki? Ben olsam kellelerini alırdım.

BEN

Bu sabah kendini iyi hissediyordun. Charlie'yi okula bıraktın, değil mi?

SPENCER

Güç toplamaya çalışıyordum. Eğer ben hasta gibi davranırsam, Charlie de aniden aşırı derecede hasta oluyor.

BEN

Demek yalanlar bulaşıcı.

SPENCER

Bunu methiyemde kullan, tabii önce suçluluk duygusu seni öldürmezse.

BEN

Çifte cenaze. Bu çok tatlı.

SPENCER

Harika. Ölsem bile senden kurtulamam.

BEN

Ha. Şaka bir yana, belirtileriniz neler?

SPENCER

Baş ağrısı, vücut ağrıları, çok yorgunluk, soğuk terleme, mide bulantısı ve sizinle paylaşmayacağım başka şeyler.

BEN

Yani iki ucundan da mı kusuyorsun? Balkabağım, bu grip.

SPENCER

Az önce "kusmak" mı dedin?

BEN

Burada hepimiz yetişkiniz.

SPENCER

Birimiz öyle.

BEN

Yola çıkıyorum. Tamiflu mu yoksa Xofluza mı kullanıyorsun?

SPENCER

Ne?

BEN

NyQuil, o zaman?

SPENCER

Ben iyiyim, Nate. Bırak da uyuyayım. Lütfen mi? Yeni proje yöneticiniz bugün başlıyor zaten. Dawn söyledi takvimine bir blok koymamı istiyorsun. Bu toplantıyı kaçıramazsın.

Fotoğrafına dokunup arama düğmesine basıyorum. Spencer hoşnutsuz bir "Ne?" ile cevap veriyor. Sesi onu birkaç saat önce gördüğümünden çoktan değişmişti. Her nesi varsa hızla artıyor. Çok yorgun olduğunu söylemişti. Muhtemelen o kadar kahve içtiği için kusuyordur.

"İstediğim toplantıyı kaçırabilirim. Seninle ilgilenmek için eve geliyorum... Bir tehlikeli madde kıyafeti alır almaz."

"Çok komik," diye homurdanıyor, ses tonunda gerçek bir neşe yok. "Meraktan soruyorum, tehlikeli madde kıyafeti alabilir misin?"

"Kolayca."

"Ne kadar mütevazı bir milyarder."

"Öyle değil miyim?"

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Son sorusu her zamanki alaycılığından çok bir yalvarışa benziyor. Şimdi endişelendim.

"Hayır. Cidden, neye ihtiyacın var?"

"Sadece biraz dinlenmeye."

Bunu yutmuyorum. Onun sessizlik içinde acı çeken bir tip olduğunu anlıyorum, bunda şaşılacak bir şey yok. Spencer kendine verdiğiinden çok daha güçlü. Dünyanın yükünü sırtında taşıyor ve bu yük çatladığında bile yoluna devam ediyor. Mesele şu ki, artık yalnız değil. Cesur yüzünü bir kenara bırakabilir. Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olsun istiyorum.

"Tamam, biraz uyu. Toplantı biter bitmez seni kontrol edeceğim."

Dawn'ın ofisime girmesi için tam zamanında aramayı sonlandırdık. "Aman Tanrım, bugün çok şık görünüyorsun."

Dawn kollarını uzatır ve belindeki fiyonkla yakut kırmızısı A kesim eteğini göstererek etrafında döner. Artık koyu kızıl kahverengi olan yeni saç rengini tamamlıyor. Yıllar boyunca Dawn kitaptaki her rengi kullanmıştır; kızıl, siyah, platin sarısı. Ama en uzun süre kızıl spektrumunda kaldı.

Donup kalıyor, ofisimin makyajını inceliyor. "Hâlâ bir Powerpuff Kızı buraya kusmuş gibi görünüyor." Ben cevap veremeden ellerini kaldırdı. "Bu ofisi artık Spencer mı devralıyor?"

Nefes verirken gözlerimi deviriyorum.

"Hayır. Değil." "O zaman seni iyi yakaladı."

"Biraz hak etmiştim." Omuz silkiyorum.

Dudaklarını eğlenerek kıvrıyor. "Bugünlerde kendinin bu kadar farkında olmana sevindim."

"Mhm."

"Her neyse, neden buradayım? Varlığımla sizi onurlandırmamı isteyen e-postanızı aldım." Masamın karşısındaki pembe renkli, altın ayaklı şık sandalyeyi çekip kırıntılarını kırıştırıyor. "Buradayım. Şeref veriyorum."

"Julia ile ne kadar yakınsınız?" Hemen sordum.

Dawn'ın kaşları geniş kavisler çizerek kalkıyor, yüzünü şaşkınlık kaplıyor. "Senden çok daha yakın."

"Bunu düzeltmeye çalışıyorum. Ben biraz-"

"Soğuk mu? Mesafeli? Kaba? Kinci mi?" diye *yardımsever* bir *şekilde* soruyor. Gözlerimi dikip bakıyorum. "Meşgul diyecektim."

"Önerilerimin daha doğru olduğunu düşünüyorum."

Hayatımdaki tüm çalışan kadınlar böyle dudaklı mı? *Hay sikeyim*. "Her neyse, güzel bir şey yapmak istiyorum. Davranışımı telafi edecek büyük bir jest ihtiyacım var. Fikri olan var mı?"

Dawn bacak bacak üstüne atıyor ve sandalyede arkasına yaslanıyor. Yüksek topuklu ayağı yerinde zıplarken sessiz. "Onun hayır etkinliği," diyor sonunda.

"Ha?"

"Davetiyeni almadın mı? Bu hafta sonu. Julia, hapishane sonrası rehabilitasyon için ilk büyük hayır etkinliğine ev sahipliği yapıyor."

"Hayır." Hayır derken, haftalardır postalarımı kontrol etmediğimi kastediyorum. Girişteki masanın yanında henüz açmadığım bir yığın zarf var. "Babam neden bana bundan bahsetmedi acaba?"

"Muhtemelen sana bir bahane planlamak için çok fazla zaman veriyor. Sanırım yeni stratejisi bir gün önce seninle yüzleşmek. Desteyiniz çok anlamlı olur. Bir gecede yirmi milyon dolar toplamaya çalışıyorlar. Bu çok büyük bir girişim ve o da gergin."

Alnımı avucumun içine koyuyorum. *Lanet olsun.* En kötü evlat ben oldum. "Ben gidiyorum. Kesinlikle orada olacağım. Julia'ya hedefine ulaştığı için büyük bir tebrik hediyesi alacağım." Kendi başına o rakama ulaşamazsa, gerisini ben hallederim. "Ne tür arabalardan hoşlanır? Ferrarileri hâlâ pembe yapıyorlar mı?"

Dawn bana "*seni aptal*" diye bağırان bir bakış attı. "Belki Barbie bayisini dener ve Mattel'in sana bir tane yapıp yapamayacağını görürsün."

"Ha-ha," diye kestirip atıyorum.

"Julia gerçekten ne isterdi biliyor musun?" Öne doğru eğilerek masamın kenarına vuruyor. "Kaliteli zaman. O sadece arkadaş olmak istiyor, Nathan. Yanlış sezgilerinin sana söylediğinin aksine, babanla para için evlenmiyor."

Derin bir nefes veriyorum. "Yine de garip, değil mi? Otuz yıllık bir yaş farkı? Yani on ya da daha az olsa anlardım. Ama birbirlerinde ne buluyorlar ki?"

Dawn bana bilmiş bir gülümseme gösteriyor, bana annelik yapmak üzereyken takındığı gülümsemenin aynısını. "Bu onların ne gördüğü ile ilgili değil. Bu onların ne *hissettiğiyle* ilgili. Birlikte olduklarında,

mutlular. Onlar için önemli olan tek şey bu. Yoksa 'mutlu' olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unuttunuz mu?"

Dudaklarım sırtıyor, poker suratım bana ihanet ediyor. "Son zamanlarda biraz daha mutluyum."

"Hm. Neden acaba?" Dawn alaycı bir tavırla sorar. Kasıtlı olarak Spencer'ın boş masasına bakar. "Asistanın bugün nerede?"

"Hasta. İşten izin alıp onun iyi olduğundan emin olmayı düşünüyordum. Telefonda sesi oldukça sert geliyordu."

"Bu iyi bir fikir. Aşk hastalığının tedavisi yoktur. Sadece semptomları tedavi edebilirsiniz." Dawn göz kırıyor.

ifademi düzleştiriyorum. "Dikkatli ile L kelimesi.

Bu... bu değil." "O zaman nedir?"

Bir an düşündüm. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

"Seni geride tutan ne?" Dawn parmaklarını beni sınavan ve cevabı zaten bilen bir profesör gibi birleştiriyor.

Dudaklarımı ıslatarak kendimi Spencer'la tanıştığım andan beri aklımda olan o korkunç soruya hazırladım. "Sence başka bir kadınla yakınlaştıkça Elise ve Claire'i daha çok mu kaybedeceğim?" Şakağıma iki kez vuruyorum. "Geçen gün Spencer'a Arnold Palmer yaptım. Havuzun yanında ona getirdim ve 'En sevdiğinden yaptım' dedim. Neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu-"

"Çünkü bu Elise'in en sevdiği içkiydi."

Asık suratla başımı sallıyorum. "Spencer'la geçirdiğim zaman arttıkça anılar karışmaya başlıyor. Onları kaybetmeye hazır olduğumu sanmıyorum."

"Nathan," diyor Dawn, bir kez daha öne doğru eğilerek. Masanın üzerinden uzanıp elini uzatıyor ve benimkini istiyor. Elimi sıcak parmak uçlarının üzerine koyuyorum ve hafifçe sıkıyorum. "Söz veriyorum bunu seni incitmek için söylemiyorum, ama sen

zaten var. *Onları kaybettiniz*. Bu korkunç ve adaletsiz bir durum. Ama bunu kabul ettiğinizde iyileşmeye başlayabilirsiniz."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama o daha sıkı tutuyor. "Yapma," diyorum.

"Aşkı kaybettin, ama daha bulacak çok şeyin var. Ve unutmayın, kalbinizin etrafındaki barikatları kaldırdığınız her gün, birilerini *kendinizden* mahrum bırakıyorsunuz. Gerçek senden. Hepimizin özlediği 'seni'. Spencer'ın gelmesiyle birlikte bir anlığına gördüğümüz 'sen'. Sen her zaman özverili bir adam oldun. Kendin için deneyemiyorsan, *onun* için dene."

En iyi yanımla Spencer'ı bir periye dönüştürmek istiyor- ve onu asla bırakmayacağımı söylediğimde gözlerinin parladığını görüyorum. En kötü yanımla ise son zamanlarda gözlerimi kapattığımda Elise'in büyük, zümrüt yeşili gözlerini göremediğim için çok kızgın. Hafif çillerini görmüyorum. Bazen neye benzediğini unutuyorum. Ama Spencer'ın yüzünün her kıvrımı, gamzesi ve açısı kristal berraklığında yüksek çözünürlükte zihnime kazınmış durumda.

Dawn'ın kucağından kendimi kurtararak ayağa kalkıyorum. Piyano bankıma doğru ilerlerken nefesimi tutuyorum. Kapağı kaldırdığımda hala yamuk durduğunu görünce rahatlıyorum. Kağıtları bir kenara iterek Elise ve Claire'in evlenme teklif ettiği gün çektiydikleri fotoğrafı buluyorum.

Masama dönerek resmi masamın üstüne yerleştiriyorum, ardından üst çekmecemden bir rulo bant alıyorum. Elbette tüm ofis malzemelerim değiştirilmişti. Seloteypim bile artık simli pembe bir dağıtıcıda. *Kahretsin, Spencer çok titiz*.

İki köşesini bantlıyorum. Resmin güvende olduğundan emin olunca Dawn'ın bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. "İşte. Artık bir hatırlatıcım var."

"Tamam," diyor basitçe, bana sıkı bir gülümsemeyle bakıyor. Benimle gurur mu duyuyor yoksa hayal kırıklığına mı uğradı anlayamıyorum.

"Yine de Spencer'ı kontrol etmeye gideceğim. Babam Casey ile saat 10'daki görüşmeye gelebilir mi? Bugün onun ilk günü. Onu tamamen başından savmak istemiyorum."

Başını sallıyor. "James'in programı bu sabah açık. Ona haber veririm." Ayağa kalktı, iki adım attı, sonra döndü. Kıçını tekrar yere koyup gözlerimin içine baktı. "Sana bir şey söylemem gerek."

Ona el salladım. "Babam bana Casey ile olan kirli ilişkilerini anlattı zaten. Merak etme, onu yola getirmeye tamamen niyetliyim-"

"Hayır, Nate. Claire'i birkaç hafta önce spa gününde gördüm. Charlie en iyi arkadaşını bize katılması için davet etti."

Aramızdaki sessizlikte neredeyse boğuluyordum. İçimden bir sürü duygu geçiyor. Korku, heyecan, kıskançlık... ama en çok da öfke. "Neden bana söylemedin?"

"Benim işim mi bu?"

Çenemi sıkarak ona ters ters bakıyorum. Sakinleştirici birkaç nefes alıyorum ve kendime öfkemin yersiz olduğunu hatırlatıyorum. Claire'i benden Dawn almadı. Ruby aldı. Buz gibi ses tonumu bilerek yumuşatarak soruyorum: "O nasıl? Beni sordu mu?"

"Beni tanımış gibi görünmüyordu."

"Elise öldüğünde platin sarısıydın."

Dawn başını sallayarak onaylıyor. "Ama mutlu ve sağlıklı görünüyordu. O ve Charlie çok iyi anlaşıyorlar."

Şok hâlâ bir depremin artçı sarsıntıları gibi dalgalar halinde içimi titretiyor. "Charlie ve Claire... Ben..." Özel dedektif bunu bana nasıl haber vermedi? Muhtemelen sadece beleşçi babasını ve işbirlikçi büyükannesini takip ettiği içindir. "Spencer onun benim için kim olduğunu biliyor mu? Elise'i biliyor mu?"

"Hayır. Bunu söylemek bana düşmezdi. Ama eninde sonunda ortaya çıkacak, sence de öyle değil mi? Bu hikayeyi senden duyması daha iyi."

Başımı sallıyorum. Bunu çok uzun zamandır erteliyordum ama artık kaçınılmazdı.

Vakit geldi.

"Nathan, aklından neler geçtiğini biliyorum. Sadece bunun Charlie'yi nasıl etkileyeceğini düşünmeye çalış."

"Charlie mi?" Yüzüm şaşkınlıktan allak bullak olmuş bir halde soruyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Arkadaşlığınızın Claire'e yakınlaşmak için bir oyun olduğunu düşünürse Charlie'nin ne kadar incineceğini bir düşünün. Kız çocuğu olan bir anne olarak söylüyorum, onun yaşındaki kızlar karga gibidir. Kinlerini mezara kadar götürürler. Anlıyor musun?"

Zahmetsizce aklımı okuyor. İtiraf etmek gerekirse, aklıma ilk gelen şey Charlie'ye en iyi arkadaşını yeni ve havalı evine davet etmesi gerektiğini söylemek oldu. Ama Ruby buna asla izin vermezdi. Aslında, Ruby Charlie'nin benimle yaşadığını bilseydi, muhtemelen Claire'i Charlie'den uzaklaştırırdı. Ruby'nin en sevdiği şey güçlü bir bağ oluşana kadar beklemek, sonra da onu bir palayla kesip biçmektir.

"Anlıyorum."

"Güzel." Dawn tekrar ayağa kalkıyor, bu kez eteğini düzeltiyor. "O toplantıyı takvime ekleyeceğim. Yeni adama da e-posta gönderip neler olduğunu bildireceğim."

"Teşekkür ederim," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, gözlerim fotoğraftaki küçük kıvrık saçlı kıza sabitlenmiş.

"Soyadı ne? Rehberde yaklaşık altı Casey var."

"Muhtemelen henüz rehberde girmemiştir. Casey Conrad." Sonunda kendimi fotoğraftan çektiğimde Dawn panik dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Conrad?" Gözünü kırpmıyor. "Üniversitede futbol oynayıp oynamadığını biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. UNLV'den benden yaklaşık beş yıl sonra mezun oldu. Babamın iyi anlaşacağımızı düşünmesinin bir başka nedeni daha. Neden?"

"Sebebi yok. Sadece garip." Dawn aniden yorgun görünüyor. Sanki yeni bir endişe dalgası teknesini alabora etmiş gibi.

"Garip olan ne?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Tasadüf olması için dua ediyorum ama Casey Conrad adında bir voodoo bebeğim var."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Voodoo bebekleri için biraz yaşlı değil misin?"

Bana bir bakış attı. "Az önce bana yaşlı mı dedin?"

"Ne? *Hayır*. Dedim ki, *voodoo bebekleri için* biraz yaşlı değil misin? Çocukça bir intikam için." Soruma daha fazla sessizlik ve yine o delici, göz kırpmayan bakışlarla cevap veriyor. "Nathan Hatcher voodoo bebeğin var, değil mi?" Yaltaklanıyorum.

"Evet. Ama merak etme, onu fazla dürtmüyorum." Bana haince bir gülümseme gösteriyor. "Yapacak işlerim var. Spencer'a daha iyi hissetmesini umduğumu söyle."

Dawn yangını söndürmek için yola çıktığında her zaman yaptığı gibi ofisimden aceleyle çıktı.

Uyanıyorum, irkiliyorum, kendi horlamamın kuyruğu beni derin uykumdan uyandırıyor. Ağzımın kenarındaki salyanın kuruduğu yeri siliyorum. Tüm gücümle burnumu çekerek, burun deliklerimden oksijen emmeye çalışıyorum ama onlar da Havasız.

"Ow." Doğrulamaya çalışırken irkildim. Kollarım kaskatı, gövdem kurşundan yapılmış. Vücudumdaki her kemiğin iliğine iğneler batıyor. Grip süsü verilmiş hızlı bir tren çarptı bana.

Yastığa geri gömülmek ve dünyanın tekrar karanlığa gömülmesine izin vermek istiyorum ama...

Bekle! Kahretsin!

Panjurların arasından bakıyorum, bir parça güneş ışığı bile görünmüyor. *Dışarısı kapkaranlık!* Telefonumu arıyorum ama görünürde yok. Las Vegas'ta yaz mevsimi, güneş sekizi geçene kadar kaybolmaz, yani Charlie'yi okulda bıraktım. Kuru ve batan gözlerimde yaşlar oluşuyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Vücudumun yetişmesini umarak bacaklarımı yataktan atıyorum.

Ne yazık ki, panik kaynaklı adrenalinim grip semptomlarımın şiddetini geçersiz kılmıyor. Oda dönüyor

mide bulantısı beni ele geçiriyor. Düşmemek için bir şeye tutunmaya çalışıyorum ama komodinin üzerindeki lamba benden bile daha dayanıksız. Yere devrildim ve lamba üzerime düştü. Ampul komodinin çekmecesine çarparak paramparça oluyor ve parçaları kafama düşüyor.

"Ne oluyor lan?" Nathan sihirli bir şekilde kapıda belirerek bağırır. "İki dakikalığına gitmiştim. Ne oldu?"

Doğrulamaya çalışıyorum ama yine başaramadan Nathan'ın kalın, sert pazusu boynumu destekliyor. "Charlie," diyorum. Adı zayıf bir mırıltı gibi çıkıyor. Boğazımı sertçe sıvazlıyorum ve tekrar deniyorum. "Charlie'yi okulda bıraktım." Kelimeleri zorla çıkarıyorum, boğazım yanıyor.

"Charlie'yi okuldan ben aldım, hatırladın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Evet, hiç şaşırmadım. Muhtemelen hâlâ ilaçtan kafan güzeldir. Sana o çift dozu verirken NyQuil'in yüzde on alkol içerdiğini fark etmemiştim."

"Seni pislik," diye bağıriyorum. Acı içinde inleyerek, çiğ boğazımı kucaklıyorum.

"Gördün mü?" Nathan o aptal sırtışını takınarak soruyor. "Son on saattir başucunuzda hemşirelik yapan adama bağırırsanız olacağı budur."

Gözlerimi devirmeye çalışıyorum ama Nathan'a ne kadar sinir bozucu olduğunu gösterecek gücü bile toplayamıyorum. "Nerede o?"

"Bu gece için onu ana eve koydum. Şu anda iPad'inde. Yemek yedi. Duş aldı bile. Saçları örüldü. Dişlerini fırçaladı. Ödevini kontrol ettim ama altıncı sınıf cebiri ne zaman bu kadar karmaşık hale geldi bilmiyorum. Doğru yaptığına dair onun sözüne güvenmek zorunda kaldım."

Gülümsüyorum. "Güzel. Şimdi onu eve getir."

"Sen çok hasta ve bulaşıcısın, Spencer. Charlie ana evde senin mikroplarından güvende."

Harika. Charlie, Nathan'ın evini tahtakuruları gibi istila edecek. Bir kere girdi mi, bir daha çıkamaz.

"O zaman neden burada benim mikroplarına göğüs geriyorsun?" Çıplak göğsüne bakıyorum ve ne kadar hasta olduğumu fark ediyorum. Sert göğsünü ve mükemmel yontulmuş karın kaslarını hemen fark etmediysem sayıklıyor olmalıyım. "Peki sen neden gömleksizsin?"

"Riske atıyorum," diyor lakayt bir şekilde. "Ve gömleğimi sırılsıklam ettin."

"Ne demek sırılsıklam oldum?" Dehşet kapladı içimi. *Lütfen ter de, lütfen, lütfen Tanrı aşkına ter de.*

"Ateşiniz o kadar yüksek ki terliyorsunuz" diye açıklıyor.

Oh, Tanrı'ya şükür. "Bana sarıldın mı?"

"Kalın ve ince. Kalın ve ince derken, kestiğin tüm kütükleri kastediyorum." Bana şeytani bir gülümseme attı. "Üzerinde birkaç boru var. Bu etkileyici bir horlamaydı."

Rahatlamaktan başka bir şey yapamayacak kadar silinmiş durumdayım. Kız kardeşim güvende. Ben hayattayım... şimdilik. Ve Nathan her şeyi halletti.

Başımı kaslı kolunun güçlü göğsüyle birleştigi yarığa gömüyorum. Eğer bir koku alabilseydim, onun harika kokacağından eminim. Kollarını etrafıma sarıp beni kucakladığında minnettarlıkla mırıldanıyorum. "Git başımdan."

Hiç umursamadan nemli saçlarımı okşuyor. "Bu karışık sinyallerin gerçek tanımı."

Başımı çeviriyorum ve çıplak göğsünü sıcak, kuru dudaklarımla gagalıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Kıkırdarken göğsü hafifçe zıplıyor. "Hâlâ gidiyorum."

"Cidden, teşekkür ederim. Charlie'ye baktığın için."

I

Yine irkildim.

Beni kucağına alıyor, dizlerinden ayaklarına doğru hiç duraksamadan ilerlemeyi başarıyor ve ölü ağırlığımı kaldırıyor. Beni daha hafif gösterecekmiş gibi karnımı esnetmeye çalışıyorum ama görünüşe göre uzuvlarım üzerindeki kontrolümü kaybetmişim. Nathan beni nazikçe yatağa yatırıyor.

"Düşerken başınızı mı çarptınız?"

"Hayır. Ama lambanı kırdım. Özür dilerim."

"Sorun değil, hesabınıza eklerim." Burnuma dokunuyor, sonra kendi burnunu kırııştırıyor.

Neden bu kadar eğlenceli ve neşeli? Bence çaresiz Spencer'dan çok fazla zevk alıyor. Kendisine ihtiyaç duyulmasından hoşlandığını söylemişti. Şu an kesinlikle ona ihtiyacım var. Charlie ve ben yalnız yaşasaydık ne yapardım bilmiyorum. Beni okuldan aradığında uyanır mıydım? Araba kullanabilir miydim? Oda *o kadar* hasta olduğum için mi dönüyor, yoksa sözde hemşirem bana aşırı doz verdiği için mi sarhoşum, emin değilim.

Nathan yorganı çeneme kadar çekiyor. "Al bakalım. Rahat mı?"

Başımı sallıyorum. Şu anda buz gibi hissettiren oda sıcaklığındaki havayı engelleyen yorgan için minnettarım. "İçecek bir şey alabilir miyim?"

"Tabii ki. Biraz et suyuna ne dersin?"

"Buzlu su, lütfen." Boğazımdaki yangını söndürmek istiyorum.

"Bir şeyler yemeye çalışmanı istiyorum. Zaten yeterince yemiyorsun ve şimdi o kadar halsizsin ki gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun."

"Sadece su."

"*Spencer*. Sadece birkaç yudum çorba. Kendini daha iyi hissedersin."

Gözlerimi devirmek için vücudumdaki tüm gücü topladım. Göz bebeklerimin en iyi performansı değildi ama işimi gördü. "İyi. Telefonum nerede? DoorDash'tan buzlu su getireyim."

Bu onu güldürmeliydi, bunun yerine yüzünde karanlık bir tedirginlik titreşimi belirdi. "Mutfakta, şarj oluyor."

Yan tarafıma bakıyorum ve komodinın üzerindeki boş şarj yuvasını görüyorum. Eğer şüphelenmeyecek kadar hasta olduğumu düşünüyorsa, beni fena halde yanlış değerlendirmiş demektir. "Neden?"

"Telefonun çalışıyordu. *Hem de çok*." Ses tonunda hiç hoşuma gitmeyen bir keskinlik var. "Uyanmasını istemedim."

sen."

"Saçmalık."

Nathan kaşlarını kaldırıyor, sanki küfürlü bir kelime kullandığıma şaşırmış gibi. Ayaklarımın yanına oturuyor. "Saçmalık değil. Sana kimin durmadan mesaj attığını bilmek ister misin?"

Bulanık beynimi yokluyorum ve bu tepkiye neden olabilecek birini bulamıyorum. "Kim?"

"Eski sevgilin." Dudaklarını içine çekmeden önce birbirine bastırıyor. Sanki daha ciddi bir tepkiyi yutmaya çalışıyormuş gibi. "Ben hallettim."

"Ne demek *hallettim*?"

Nathan inanmayarak ofluyor, onun sahiplenici davranışlarından rahatsız olmama şaşıyor. "Ona hasta olduğunu, onunla konuşmak istemediğini ve bir daha seninle iletişime geçmesini istemediğini söyledim."

"*Benim gibi* mi?" Ağrıyan boğazımın canı cehenneme. Bağırarak üzereyim.

"Yani?" diye soruyor. "Senden çaldı, Spencer. Sana saygısızlık etti. Charlie'yi kullandı. Onunla işin bitti. Neden üzgünsün? Sana bir iyilik yaptım."

Büyük bir zorlamayla kendimi oturur pozisyona getirdim. Başparmağımı kaldırdım. "Telefonumu almışsın. *Kırmızı bayrak*." İşaret parmağımı düzeltiyorum. "Benmişim gibi davranarak eski sevgilime mesaj mı attın? *Kırmızı bayrak*."

"Senin ve kız kardeşin için yaptığım onca şeyden sonra tek istediğim bu: Benim evimde yaşarken başka erkeklerle konuşma. Bu yüzüne bir tokat gibi iner."

"Aklını mı kaçırdın sen?" "Ne?" diye tersliyor.

"Kiminle konuşabileceğimi kontrol etmek için cömertliğinizi mi kullanıyorsunuz?" Orta parmağım uzattığım diğer iki parmağımla birleşiyor. "Bu gökyüzünde uçan kırmızı bir reklam panosu, lanet bir zeplin tarafından çekiliyor. Tamam değil. Kiminle istersem onunla konuşurum."

Nathan gözlerini kısar. "Yani Jesse ile hâlâ görüşüyor musun?"

"Bilmen gerekmez miydi? Ben uyurken tüm mesajlarımı mı okuyordun?"

"Hayır. Ama yapmadığınızdan emin olmak benim sorumluluğum-" "Dur!" Çığlık atıyorum. "Ben senin sorumluluğun değilim. Sen benim aşırı flörtöz p a t r o n u m s u n ve beni mısır deliğindeki bir fasulye torbası gibi fırlatıp atmaktan zevk alıyorsun. Bir ileri bir *geri*. ve *ileri*. Sen zorbasın."

Öfkeden homurdanarak ellerini havaya kaldırır. "Kadınların istediği bu değil mi? Koruyucu bir erkek?"

Gözlerimin arasında zonklayan baş ağrımı hissederek burnumun kenarını çimdikliyorum. "Sadece niyetin safsa."

Yumruğu kalçasına iniyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Eğer kıskançlıktan kaynaklanıyorsa, *mahremiyetimi ihlal* etmek gibi aptalca bir hareketinizi affedebilirim. İnsanlar birinden gerçekten hoşlandıklarında aptalca şeyler yaparlar. Ama sen hoşlanıyor musun? Beni istiyor musun? Yoksa beni direğinin ucunda sallandırmak eğlenceli mi? Yakala ve tut türünden bir adam olduğunu söylemiştin ama ben kendimi tutulmuş hissetmiyorum."

"Tutulmuş hissetmiyor musun? Seni evime kabul ettim. Şirketim sana fazla para ödüyor. Kulaklarına o elmasları ben taktım. Kız kardeşinle *The Baby-Sitters Club*'ın birçok bölümünü izledim. Burada neler olduğunu görmüyor musun?"

"O zaman geceyi geçirdikten sonra nasıl oldu da frene bastın? Yoksa... Görmek istemediğin bir şey mi gördün? Benden etkilenmiyorsun ama etkilenmek mi istiyorsun?"

Ayaklarımı battaniyenin altından tutup hafifçe sıkıyor. "Spencer, öyle değil."

"O zaman ne?" Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından kaçarken kendime lanet ediyorum. Yorgunluğun sıcak gözyaşları bunlar - yarısı patronumla sürekli itişip kakışmaktan, yarısı gripten

aynı derecede eziyet verici. "Bütün bunlar Elise'le mi ilgili? Onu unutamadın mı?"

Ayağımı bırakıyor. Başını eğip yeni bir bakışla bana bakıyor. Küçümseyen bir bakış. Zaten oturuyor olmasaydım, bu bakış beni oturtacak, tüylerimi diken diken edecekti. Ve onu gündeme getirmekle hata yaptığımı biliyorum.

"Sana Elise'den kim bahsetti?"

Başımı salladım. "Söyledin. O gece House of Blues'da ilişkinizin aniden sona erdiğini söylemiştin. Dawn onun adından bahsetti ama bana başka bir şey söylemedi." Boğazımdaki acı dolu yumruyu yutuyorum. "Seni incitti mi? Çünkü eğer bu konuda konuşmaya hazır değilsen-"

"Haklısın," diyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Aramızdaki koyu sessizliğin odayı doldurmasına izin veriyorum, çünkü açıklama istemekten korkuyorum. Çok ileri gittim. Çok fazla zorladım. Ama sonra tekrar, o da yaptı.

Sonunda şöyle devam etti: "Belki de her konuda haklısın. Seni hiçbir yere götürmüyorum. Buna hazır değilim. Olmak istiyorum... ama değilim."

"Ne?" Ama ben ne olduğunu biliyorum. Ağırlıklı kelimelerin tek bir anlamı olabilir.

"Bugün olmaz. Bu hafta olmaz. Ama kendini daha iyi hissettiğinde, kalacak güzel bir yer aramana yardım edeceğim. Para konusunda endişelenme. Ben hepsini halledeceğim. Ama bu... buradaki sen... Bunu yapamam." Yenilgiyle omuz silkiyor.

Kendini imha düğmesini buldum. Büyük, beyaz blok harflerle "Elise" yazan dev kırmızı bir düğme. O kadar parlak ve davetkârdı ki basmadan edemedim. Eğer gücüm olsaydı, eşyalarımı hemen toplardım. Ya da belki hepsini geride bıraktırdım. Şimdiye kadar yeni başlangıçlara alışmış olmalıydım.

"Tamam. Bulaşıcı olmadığım anda arkadaşlarımı arayacağım." Sormama bile gerek yoktu. Lennox bizi göz açıp kapayıncaya kadar misafir ederdi. Bu bana bir sonraki hamlemi düşünmek için biraz zaman kazandırır. Yeni bir ev. Yeni bir iş.

"Sadece acelesi olmadığını
söyledim." "Biliyor musun?
Benim hatam."

Yüzünü pişmanlık kaplar. "Bak, özür dilerim. Belki
sakinleşmeye ihtiyacım vardır ve sakinleştiğimde konuşabiliriz."

"Hayır, *benim hatam* demek istedim. Seninle işimin
bittiğini söylediğimde, bitmiş olarak kalmalıydım. Aynı hatayı
ikinci kez yapmayacağım. Siktir git."

Protesto etmeye hazırmış gibi ağzını açıyor. Nathan buranın
onun evi olduğunu kolayca savunabilirdi. Ama bir şey onu
durduruyor. Çenesini kapatır ve ayağa kalkar. Kırık ampule
bakarak, "Gidip süpürgeyi getireceğim ve bunu temizleyeceğim.
Ayaklarını kesmeni istemiyorum."

"Vakumun nerede olduğunu biliyorum. Ve senin yardımını
istemiyorum." Düz bir şekilde uzanarak yorganı başımın
üzerine çektim. Nefesimi tutup bir kapı çarpma sesi duymayı
bekliyorum ama duymuyorum. Nathan sessizce misafirhaneye
doğru yürüyor ve ön kapı kapandığında sadece yumuşak bir
tıkırtı duyuluyor.

Normalde kızgın olduğumda uyuyamam. Bunun gibi
çözülmemiş kavgalar beni gecenin her saatinde ayakta tutar.
Ama bu gece, grip benim arkadaşım. Düşünemeyecek kadar
güçsüz, umursamayacak kadar yorgun, umut edemeyecek kadar
incinmiş durumdayım. Hastalığımın beni derin bir uykuya
çekmesine izin veriyorum ve annemin sesiyle uykuya dalıyorum.

*Ben buradayım, bebeğim. Ağlama. Ben buradayım. İyi olacaksın,
evlat. Bunu da atlatacaksın. Seni seviyorum.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.
utanmadan ağlıyorum,
battaniye mağaram tarafından korunuyor. Gerçek olmadığını
biliyorum. Yarın güçlü olacağım. Her şeyi yeniden inşa
edeceğim. Ama bu gece, rüyalarımda.
Kendimi bıraktım.

W Bana ne oldu böyle? Çok ileri gittim. Bunun için beni affetmeyecek.

Bacaklarım suyun içindeyken havuzun kenarına oturuyorum. Geceleri bile, üstümde tişört yokken, hava çok sıcak. Havuz ılık ve kurak sığağa karşı gerçek bir rahatlama sunmuyor. Klimalı evimde çok daha rahat ederdim. Ama sıkıştım kaldım. Bana gitmemi söyledi ama nasıl gidebilirim? Gitmem gereken yer olan evim ile olmak istediğim yer olan Spencer'ın yatak odasının tam ortasıdayım. Kendi kişisel arafımdayım.

Bu kadar zor olmamalı.

Spencer, sana çok değer veriyorum ama sevdiğim kadını ve bana baba diyen çocuğumu kaybetmenin acısıyla hiç başa çıkamadım.

İnkârı atladım, öfkeye daldım, pazarlıkla uğraştım. Depresyon gerçekten parladığım yerdı. Spencer'ın deyimiyle, umutsuzluğumu izolasyon ve pislikle sergiledim. Ama bir şekilde her şey kabullenme aşamasında raydan çıktı.

Spencer, eğer sana aşık olursam, ki ~~olabileceğimi~~ biliyorum, Elise'den geriye kalanları da kaybedeceğimden korkuyorum.

Mutlu olmamalıyım, ailemin yerine yeni bir Bir. Bunu hak etmiyorum. Elise'i her yönden hayal kırıklığına uğrattığım zaman değil.

hayal edilebilir. Kızı ezeli düşmanlarından biri tarafından büyütülürken değil.

Spencer, I-

Mweep.

Şaşkınlıkla, gıcırtının kaynağını bulmak için başımı kaldırdım.

Ne oldu?

Bok mu?

Spike havuzun kenarında duruyor, diğer taraf temiz. Gözleri aşağıda ve başını eğerek burnunu suya değdirmeye çalışıyor. Tam olarak ulaşamıyor.

"Spike," diye emrediyorum. "Geri çekil."

Beni görmezden geliyor çünkü... o bir gine domuzu ve kemirgenler arasında Spike pek de zeki sayılmaz. Bir keresinde patisini çiğnerken onu izlemiştim, kendi acısını çekerken acı içinde çığlık atıyordu.

Başını tekrar eğerek, suyu kucaklamaya çalışıyor.

"Spike! Bu klorlu, seni dodo kuşu."

Şimdiye kadar pençeleri çıkıntının etrafını sarmış, ürkütücü el-talonlarını gösteriyordu. *İğrenç*. Kendimi yukarı çekiyorum ve bu potansiyel felakete karşı kimi uyaracağıma karar veriyorum. Spencer muhtemelen beni şu anda bu havuzda yüzüstü yüzerken görmek isteyecektir, bu yüzden Charlie'yi seçiyorum. Eminim hâlâ uyanıktır. Spike'ın kafesinin kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etme konusunda ciddi bir konuşma yapacağız. Yine de muhtemelen dışarıda olmasının tek nedeni, bütün gece Charlie ve Spencer'la ilgilenmek arasında gidip gelirken yanlışlıkla konukevinin ön kapısını açık bırakmış olmam.

Ayaklarımı sudan çıkarırken rengârenk fare-domuza bir kez daha bakıyorum. Bezini takmamıştı. "Havuzumun her yerine sıçtın, değil mi?" Bu, bu gecenin yarasına mükemmel bir hakaret olurdu.

Her şey yoluna girecek. Spencer kendini daha iyi hisseder hissetmez, kalması için iki dizimin üzerinde ona yalvaracağım. Bana ne oldu bilmiyorum ama istediğim son şey Spencer ve Charlie'nin gitmesi. Mükemmel bir adam değilim ama başka hiç kimse daha iyisini yapmamı istemedi. Etrafında

Spencer kıskanç, gergin, sürekli kafası karışık ve kontrolden çıkmış hissediyorum, ama önemli olan *hissettiğim*. Ve bunun için gidip onun astığı ayı getirmeliyim.

Arkam dönük ve ana eve çıkan en alt basamaktayken belirgin bir *tıkırtı* duyuyorum. Arkamı döndüğümde küçük, koyu renkli bir şeklin havuz yüzeyine doğru yüzdüğünü gördüm. *Gine domuzları yüzebilir, değil mi?*

Spike yüzeyden bir ses çıkaracak kadar birkaç *mweep, mweep, mweeps*, tekrar havuz tarafından yutulmadan önce. Bu sefer su yüzüne çıkmıyor.

Oh, lanet olsun. Kot pantolon hala üzerimde, koşarak kenara geldim ve havuza daldım. Klorlu suda gözlerimi açıp anlık yanmayı görmezden geliyorum. *İşte oradaydı.* Neredeyse dibe varmıştım, Spike havuzun zeminine çarpmadan onu yakaladım. Olabildiğince sert tekmeleyerek, mümkün olduğunca hızlı oksijen almasını sağlamak için onu başımın üzerinde tutuyorum. Elim pençe gibi karnına dolayarak, bizi en yakın merdivene ulaştırana kadar onu suyun üstünde tutuyorum.

Onu havuzun güvertesine bıraktıktan sonra yere yığıldı. Karnı şişmiş, muhtemelen birkaç bardak su içmiş, ama sanırım ona zamanında ulaştım. *Umarım.* Dizlerimin üzerinde sabırsızlıkla nefes almasını bekliyorum. Ama gözleri kapalı ve çok hareketsiz.

Tanrı aşkına, bu gecenin Charlie'nin sevgili hayvanının öldüğü gece olmasına izin verme. Beni asla affetmeyecek.

"Spike," diye homurdandım. "Ayağa kalk." Şişmiş karnını iki parmağımla sertçe dürtüyorum, suyu dışarı itip itemeyeceğimi görmeye çalışıyorum. *"Lütfen.* Yemin ederim seni bir daha asla aşağılamayacağım. On dönümlük bir çilek tarlası bulacağım ve seni kral yapacağım. Tanrı aşkına lütfen-"

Mweep.

Kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Seni aptal küçük gözüpek-" Spike kontrolsüzce hapsirmaya başlayınca verdiğim sözü hatırlayarak duruyorum. Ya da belki öksürüyordu. Bilmiyorum ama yaşıyor.

Küçümsememi bir kenara bırakıp onu kucağıma alıyorum ve çıplak göğsüme yaslıyorum. Titriyor, fazla suyu atmaya çalışıyor. Parmağımla gözlerinin ve burnunun etrafını silerek temizlenmesine yardımcı oluyorum. Küçük kalbi çılgına dönüyor, muhtemelen ölüme ne kadar yaklaştığını biliyor. İyi olduğundan emin olduktan sonra onu tekrar yatırmaya çalışıyorum ama kucağımda kalmak için çaresizce bana yapıyor.

"Ah!" Keskin tırnakları göğsümü tırmalarken tıslıyorum. "Tamam, tamam. İki dakikan var, iyice bir fön çek, sonra kafesine geri dönüyorsun. Bu gece burada olanları Charlie'ye asla anlatmayacağız."

Betonun üzerine uzanıp Spike'ın göğsüme yuva yapmasına izin veriyorum. Panikle aldığı nefesin yavaşlaması ve nabzının sakinleşmesi uzun sürmüyor. Sanki kalp atışlarıma karşı kendini sabitliyor. Kıvrılıp yatıyor, nefes alış verişini sabit bir ritme giriyor ve ben onu rahatsız edecek gücü kendimde bulamıyorum.

Havuz ışıkları gece moduna geçerken betona yaslanıp rahatlıyorum. Her şey alçaktan aydınlatıldığı için neredeyse yıldızları görebiliyorum. Düşmanım iğrenç ıslak burnunu göğüs ucuma rahatsız edici derecede yaklaştırırken gökyüzündeki parlak ışıkların küçük noktalarına odaklanıyorum.

"Tuttum seni dostum," diye mırıldanıyorum, sırtını okşayarak. "Ama uyarayım, üzerime sıçarsan yine yüzmeye gidersin."

| Eğer bu bir film olsaydı, Nathan'la birlikte geceyi terk ederdim.
Sözlü olarak tekmeledi Ben Dışarı. I
olurdu bulundugüç için paket
benim Bavul, yakaladı Charlie, ve
hayatından dramatik bir şekilde kayboldu, onun için acı
çekeceğini umarak

Beni kaybetmenin acısından sonsuzluğa.

Ama bu bir film değil. Grip gerçek. Ve patronum kesinlikle mutsuz değil. Nathan sessizce benimle ilgilenirken uyumak ve iyileşmek dışında bir şey yapacak gücüm yoktu. Pazartesi kötüydü, özellikle de kavgamız yüzünden. Salı daha da kötüydü. Ateşim neredeyse beni acil servise götürüyordu. Ne kadar kızgın olsam da, Nathan'ın benim parlak zırlı şövalyem olmasına izin vermek zorundaydım; Charlie'yi okula hazırlıyor ve benim için günün her saati bakımı dengeliyordu.

Cuma sabahı nihayet ateşim düştü ve yeniden renkleri görebiliyor ve kahvenin tadını alabiliyorum.

Nathan ve ben büyük patlamamız hakkında konuşmamıştık. Bir daha ayrılmamdan bahsetmedi ve benimle çok tatlı bir şekilde ilgilenmesine dayanarak fikrini değiştirdiği izlenimini edindim. Ama bu noktada, Charlie ve benim ayrılmamız onunkinden çok benim akıl sağlığım için gerekli. Fiziksel ilişkiye girmeden önce birine gerçekten aşık olmanın mümkün olduğunu düşünmezdim.

Ama işte buradayım, karşılıksız bir aşktan kurtulamayan bir ezik gibi hissediyorum.

Bana yer lazım. Yeni bir eve ve en önemlisi yeni bir patrona ihtiyacım var.

Her zamankinden biraz daha yavaş hareket ederek, Charlie'yi okula bıraktıktan sonra işe doğru yürüyorum. Pantolonumun bel kısmı sarkmıştı. Grip benim için ani bir diyetti. Suyu zar zor tahammül edebiliyordum. Tartışamayacak kadar harap olan Nathan bana zorla biraz et suyu yedirebildi. Ama dört günlük katı sıvı diyetinden sonra, kıyafetlerim yeniden vücudumda rahatça durmaya başladı. Bu uzun sürmeyecek. Yemek kokusu aldığım an, kilolar geri gelecek. Hep öyle olur. Bu, benim için olmayan bir şeyin peşinde koşmanın sonsuz döngüsü. Ama nasıl bırakacağımı bilmiyorum.

Sahip olmadığınız ve olmadığınız her şeyin bu kadar farkında olmaktan nasıl vazgeçersiniz?

Bir düğmeye basarak asansörü çağırıyorum. En üst yönetici katını seçtikten sonra kapıların kapanmasını bekliyorum, ancak uzaktan gelen "Asansörü bekletin lütfen" sesini duyunca hemen açma düğmesine basıyorum.

Kapılar itaat etmiyor, ben de ayağımı araya sokarak onları yeniden açılmaya zorluyorum. "Seni yakaladım," diyorum bana doğru koşan temiz, bej takım elbiseli adama. Sarı saçları düzgünce ayrılmış ve o kadar çok jöle sürmüş ki, hızlı temposuna rağmen hareket etmiyor.

"Teşekkür ederim." Aceleyle asansöre bindi.

"Tabii. Hangi kat?"

Satış elemanına benziyor. Muhtemelen sekizinci kattadır. "Seninle aynı." Çoktan yanan düğmeye doğru başını sallıyor. "Patronumla buluşacağım." Başını çeviriyor ve beni görünce gülümsemesi anında kayboluyor.

İkimiz de birbirimizi aynı anda tanıdığımız için omurgam geriliyor. Öfkeyle "kapı açma" düğmesine basıyorum ama kapılar kapalı kalmaya kararlı ve yükseliyoruz. Gezegende görmek istediğim son adamla burada kapana kısılmış durumdayım.

Casey Conrad.

Kalbim hızla çarpıyor, parmaklarım titriyor, göz teması kurmayı reddederek önüme bakıyorum. Bir kas hafızası gibi, içim utanç, korku ve ezici bir kaçma dürtüsüyle dolup taşıyor.

"Spencer Riley," diye mırıldandı sessizce. "Burada çalıştığından haberim yoktu."

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Herhangi bir şey. Ama bu adam ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Boğazım tıkanıyor, düşüncelerim peltekleşiyor, sadece başımı suyun üstünde tutmaya çalışıyorum. Casey'i tekrar göreceğim günün hayalini kurduğum onca zaman içinde hiç böyle olmamıştı. Zayıflamıştım, tam bir nakavt olmuştum, ellerimde makineli tüfek, gözlerindeki korkunun tadını çıkarıyordum.

Ondan o kadar nefret ediyorum ki boğazımda safra tadı alabiliyorum.

Nefesimi tutuyorum, her göz kırpmışımı sayıyorum. Sadece iki kat sonra özgürüm. Onun varlığı dışında her yerde panikleyebilir ve dağılabilirim. Orada öylece durup sessiz kalabilseydi, gerçekten iyi olabilirdim... *Keşke.*

"Hey, bela istemiyorum," diyor, sanki sabotajıma kararlıymış gibi. "Seni son gördüğümde neredeyse beni okuldan attırıyordun. Ama yıllar geçti. Artık aramız iyi, değil mi?"

Çenem *düşmüyor*. Çözülüyor ve düşüyor. Bu onun hikayesi mi? *Ona* haksızlık mı ettim? Neredeyse okuldan attırıyordum?

Havalı olduğumuzu mu düşünüyor?

Asansör her zamankinden daha yüksek sesle çalışıyor ve kapılar birbirinden ayrılıyor. Casey geriye doğru adım atıyor, elini uzatarak beni ileriye doğru işaret ediyor. Bir asilzade gibi başını eğdi. "Önce bayanlar, tabii ki."

Çıkmaya çalışıyorum ama bacaklarım titremenin dışında donup kalıyor. Hayatımın en kötü montajında anılar gözümün önünden geçiyor. Alaylar, homurtular, dekanın erkeklere çıplak resim göndermenin ne kadar uygunsuz olduğunu bilip bilmediğimi sorması üzerine yaşadığım aşağılanma. İnsanların, Casey'nin okula başlayıp başlayamayacağından çok

Onu bir şeyle suçlarsam futbol sezonu biterdi. Beni incitti ve kamuoyu oyun kurucu süperstarı seçti. Kimse intihara meyilli, tombik, savunmasız birinci sınıf öğrencisini umursamadı. Sanki Casey'nin özel bir mahremiyet olduğunu düşündüğüm bir şeyi ihlal etmesi benim suçummuş gibi utanç içinde başımı öne eğdim.

Bir daha asla bir erkeğin yanında kendimi güvende hissetmedim. Seksle olan ilişkimi lekeledi. Masumiyetimi anlayabileceğinden çok daha fazla şekilde çaldı. Çaresiz, beni sabit tutması için annemi çağırdım. *Anne, ağlamama izin verme. Lütfen, onun önünde ağlamama izin verme.*

Dengeleyici bir nefesle ayaklarımı ileri atıyorum. Çenemi yukarı doğru eğerek, garip ve zorlama hissettirse de başımı dik tutuyorum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Bağırmalıyım ama doğru kelimeler ağızımdan kaçıyor. Uzattığı eline bakınca, hayatımın en kötü anlarına geri dönüyorum.

"Bir centilmen gibi davranmana gerek yok," diyorum kısık bir ses tonuyla, ondan çok kendi iyiliğim için. "Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Kaçmama izin vermeyerek uzaklaşıyorum. Her seferinde bir adım atarak Casey ile arama olabildiğince mesafe koyuyorum. Ama o bu ofisteyken bu mümkün değil. Bizi ayıran koca bir okyanus bile olsa, yine de beni rahatlatmaya yetmeyecek.

"Kloroformu küçük partiler halinde sipariş edip bir süre biriktirmemiz gerekecek," diyor Dawn soğukkanlılıkla, ben dehşet içinde ona göz kırparken. Şeytani tarafı ortaya çıkıyor. "Büyük bir fiçı sipariş edersek şüphe uyandırırız."

"Dawn, onu öldürmeyeceğiz."

Parmağını kaldırıyor. "Başka bir fikir. Onu kavgacı bir şekilde sarhoş ederiz, hayvanat bahçesine götürürüz ve

"Dostça bir kalça dürtmesi ile çitin üzerinden timsah kafesine doğru."

Başımı eğiyorum. "O timsahlar uyuşturulmuş. İştahları yok. İştahları olsa bile Casey'nin tadı iğrenç."

Dawn sinirleniyor. "Tecrübelerime dayanarak mı konuşuyorum?"

Hayır. Bakışlarına bakılırsa, hangi kısımdan bahsettiğini biliyorum. Aslında Casey'nin aletini hiç ağzıma almamıştım. Bu benim ilk seferimdi. Ne yapacağımı bilemedim. "Hilekâr sansarın ağızda acı bir tat bıraktığını sanıyorum."

"Nathan'a söylediğinde seninle gelmemi ister misin?" Salatasını bitiriyor ve çatalını muzaffer bir edayla boş plastik kaba bırakıyor. "Açlıktan ölüyordum." Ellerini düz karnına götürerek masasından geriye doğru itiyor.

Siyah fasulyeli, kurutulmuş jalapeño biberli ve chipotle-ranch soslu Baja tavuk salatamı dürtüyorum. Normalde, balıklama atlardım. Nefis yiyeceklerin kendilerini salatanın içine saklamasına bayılırım. Cotija peyniri parçaları iştahımı açmak için fazlasıyla yeterli olmalı ama hiçbir şey yok. Hâlâ hasta mıyım yoksa Casey'i görmek beni gerçekten bu kadar sarstı mı emin değilim.

"Nathan'a söylemeyeceğim."

"Casey seni çok rahatsız ediyor. Burada senin yanında çalışamaz. Nathan'ın kimi seçeceği konusunda endişeleniyorsan-"

"Değilim." Bakışlarını karşılıyorum, yalanımı inışe geçirmeye çalışıyorum. Casey milyar dolarlık bir yeni inşaat girişimine yardımcı olan bir proje yöneticisi. Benim öyle bir deneyimim yok. Benim yerim doldurulabilir. Ama Nathan'ın bunu söylediğini duymak beni yıkar, bu yüzden ona bu fırsatı vermeyeceğim. "Eski patronum Hank'i aradım. Şu anda geçici bir asistan kullanıyor ve beni geri almak istiyor."

Dawn kaşlarını çattı. "Miami'ye geri mi taşıyorsun?" "Sanırım en iyisi bu."

"Kimin için?" diye meydan okuyor. Bazen Dawn'ın bir anne olduğunu ve saçmalık-o-metresinin tamamen kalibre edilmiş olduğunu unutuyorum. "Sen

Charlie'yi kastediyorum çünkü burada en iyi arkadaşı var, notları iyi, okulu seviyor ve kız durmadan gülümsüyor. Nathan'ı kastetmediğinizi biliyorum, çünkü ikiniz de kabul etseniz de etmeseniz de, o siz yanınızdayken çok daha az kaba biri. Ve beni, Chelsea'yi ve seninle geçirdiğimiz anlara değer veren diğer arkadaşlarını kastetmediğini de biliyorum."

Dudaklarım düz bir çizgi haline geliyor. "Beni suçluluk duygusuna mı sürüklüyorsun?"

"Travmanla yüzleşmeni sağlamaya çalışıyorum. Casey'nin senden daha fazla bir şey almasını istemiyorum. Annen burada olsaydı, bahse girerim sana her şeyi göze almanı söylerdi. Artık yeterince güçlüsün ve yalnız değilsin."

"Dawn, artık çok geç. Ben çoktan istifa ettim." Duygu yoğunluğu içinde bu sabah Nathan'a e-posta gönderdim ve iki hafta önceden haber verdim. Bu sabah hiç gerçek bir iş yapamadım. Dört günü kaçırdım. E-postalarımı ve işlerimi yetiştirmem gerekirdi ama bunun yerine iş sözleşmemi gözden geçirerek SUV'umu ne zaman teslim etmem gerektiğini ve avansımın ne kadarını iade etmem gerektiğini bulmaya çalışıyordum.

Dawn'ın masa telefonu çalıyor. Hayal kırıklığına uğramış bakışları bana kilitlenmiş halde ahizeye uzanıyor ve serçe parmağıyla hoparlör düğmesine basıyor. "James Hatcher'ın ofisi. Ben Dawn."

"Spencer seninle mi?" İti an çomağı hazırla. Nathan'ın sesi çok kızgın geliyor.

Dawn duraksayarak kaşlarını kaldırıyor ve beni dışarı çıkarmak için izin istiyor. Başımı salladım.

"Öyle."

"Neden masasında değil ya da telefonuna cevap vermiyor?"

"Öğle yemeği molasında. Sakin ol, Nathan." Dawn

Nathan'ın huysuzluğunun suçlusu oymuş gibi telefona kızgın bir bakış fırlatıyor. Benim hatam olması dışında.

"İşiniz biter bitmez ofisime gelmesini söyleyin." Aniden telefonu kapatır.

Oturduğum yerde büzülüyorum, şimdiden sebep olduğum karmaşadan pişmanlık duyuyorum. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor."

Dawn sözsüzce omuz silkiyor.

"Sen de mi bana kızgınsın?" Yumuşakça soruyorum.

"Evet," diye açıkça cevap veriyor. "Ama bunun nedeni seni özleyecek olmam, bebeğim. Kızım bağımsızlık evresinde. Kendi başına bir birey olmak için alana ihtiyacı var ve sanırım seni hayatımdaki bir boşluğu doldurmak için kullandım. Ama senin de bana ihtiyacın olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Yaptım... *Yaptım*. İrtibatta kalacağız. Hiçbir şey değişmek zorunda değil." "Elbette." O bana gösteriyor bir zayıf gülümseme çünkü biz

İkisi de asla eskisi gibi olmayacağını biliyor.

Çatalımı salatama saplayıp kendimi bir ısırık almaya zorluyorum. Bütün bunları bir tembelin hızıyla yiyeceğim. Çünkü öğle yemeği bittiğinde, müzikle yüzleşmekten başka seçeneğim yok.

Bu müzik mi? Nathan'ın öfkesi.

T Nathan'ın ofisine gittiğimde kapı ardına kadar açıldı ve duyabildiğim tek şey Casey'nin yüksek sesli kahkahalarıydı.

Nathan'ın yüzünde geniş bir gülümseme var, bu da durumu daha da kötüleştiriyor. Zaten o pislikle sıkı fıkı. leke . a insan olmak kim Hisseler DNA ile a Warthog.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, geri çekilmeye çalışıyorum. Ama artık çok geçti. Nathan beni fark etti.

"Spencer. *İçeri gel*," diye emrediyor. "Biz de tam toparlanıyorduk." Neden en zor konuşmaları yapmamız gereken zamanlarda hep bu kadar iyi görünüyor? Koyu mavi düğmeli gömleği ve ten rengi pantolonu resmen ağız sulandırıyor. Gittiğimde masamdaki manzarayı özleyeceğim. Dürüst olmak gerekirse... onun arkadaşlığını da özleyeceğim.

Oturma alanında fazlasıyla rahat görünen Casey'nin etrafında görünmez bir güç alanı varmış gibi, alanın çevresine yapışarak ofise doğru birkaç çekingen adım atıyorum.

Nathan, Casey ve benim aramda ileri geri hareketler yapıyor. "Spencer, bu Casey Conrad. Sutton Caddesi'ndeki yeni otel-kumarhane projesinde proje yöneticisi olarak bana yardımcı oluyor çünkü çok kısıtlı bir zaman çizelgemiz var. Casey, bu benim

yönetici asistanı, Spencer. O benim sağ kolum ve aynı zamanda tüm klasör ve kalemlerimin pembe ve parıltılı olmasının nedeni." Nathan bana bir bakış attı, sonra Casey'ye odaklanarak devam etti. "Ayrıca, onun duygusal destek kobayıyla karşılaşırsanız, ne kadar cazip olursanız olun, onu tekmelemenize izin yok."

Casey gülüyor. "Neden bir kobayı tekmeleyeyim ki?"

"Boncuk gözler, büyük ön dişler, sinir bozucu gıcırtilar, size yapıştığında gömleğinizde küçük delikler açan keskin pençeler. Liste uzayıp gidiyor. Ama asıl mesele şu ki, ona tekme *atmayın* dedim. O artık ailemizin bir parçası."

Casey burada bir düşman olarak olmasaydı, Nathan'ın Spike'a sahip çıkıp onu ailemizin bir parçası olarak görmesi karşısında eriyebilirdim. Bu çok tatlıydı. Ama ölümcül düşmanımın patronumla yakınlaşmasının verdiği ihanet hissinden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Ayağa kalkıp elini uzatarak odanın karşısına geçer. "Seni görmek güzel, Spencer." Yaklaşırken kaşlarını bana doğru kaldırıyor, muhtemelen ikimizin de maaş çeklerini imzalayan adamın önünde bu şekilde davranacağımı umuyor. Nathan'a hitaben, "Spence ve ben bu sabah asansörde tanıştık" dedi.

"Spencer'ı tercih ederim." Küçük ama küçümsememi ifade edebilmemin tek yolu bu. Bana lakap takma. Senin için yalan söylememi isteme. Ellerimi arkamda kenetleyerek Casey'ye formalite icabı bile olsa dokunmaya niyetim olmadığını belli ediyorum.

Nathan kaşlarını çatıyor, kabalığımı karşısında kafası karışmış bir halde tepeden tırnağa bana bakıyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?" diye soruyor usulca.

Omuz silkiyorum. "Peki."

"Casey, neden gidip imar izinlerini kontrol etmiyorsun? Spencer ile yalnız konuşmam gerek."

Casey gergin ve yalvaran bir bakışla bakışlarımı yakalıyor. "Kesinlikle. Bir kaç telefon görüşmesi yapacağım."

kahve koşusu. Size bir şey getireyim mi?"

"Hayır, teşekkürler," der Nathan sertçe. Gözleri kapıya kayar ve Casey'yi etkili bir şekilde reddeder.

Kapıyı arkasından kapatır ve kilitler. "Otur. Nereye isterseniz."

Oturma alanına doğru ilerliyorum ve kanepenin en ucuna çöküyorum. Nathan'ın karşımdaki sehpanın diğer tarafındaki tekli koltuğa oturmasını bekliyorum. Göz teması için daha iyi. Ama o böyle bir şey yapmıyor. Tam yanıma oturuyor ve dizlerimiz neredeyse birbirine değecek şekilde bacaklarını geniş bir V şeklinde açıyor.

"İstifanı aldım." Hiç vakit kaybetmeden odadaki fili ele alır. Masasının altındaki çöp sepetini işaret ederek, "Uygun şekilde dosyaladım" diye ekler.

Ona yan gözle bakıyorum. "Sırf benim önümde olay çıkarmak için mi e-postamın çıktısını aldın?"

"İşte bu yüzden bırakmana izin veremem. Beni zaten çok iyi tanıyorsun." Sırıttırıyor. "Senin önünde yırtacaktım ama masamın üzerinde duruyordu ve ona bakmak beni sinirlendirdi. Konfeti parçalarına ayırdım."

"Gerçekten olgun."

"Kaçmak da öyle." Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayıyor ve sesli bir şekilde nefes veriyor. "Tam da bu nedenle çok tuhaf bir sözleşme altındasın. Ayrılmanın sonuçlarını hiç düşündün mü? Arabadan vazgeçmek mi? Avansınızı kaybetmek mi? Sübvansede edilen kira bedelini şirkete geri ödemek?"

"Evet, aldım. Bununla başa çıkabilirim."

"Peki ya ben?" Başını çeviriyor ve yorgun bir ifadeyle beni karşılıyor. "Beni hiç düşündün mü?"

Tek yaptığım seni düşünmek. Bu da sorunun bir parçası. Ama tabii ki bunu söyleyemem. Kendimi bir kez ortaya koydum, bunu bir daha yapmayacağım. Nathan bir evcil hayvan istiyor, bir ilişki değil.

Ben kolay bir avım. Onun yardımına ihtiyacım var. Onun sevgisini istiyorum. Onun ağına çok sıkı sarılmış durumdayım. Bu yüzden uzaklaşmam gerek. Aklımı başıma toplamak için.

"Bu iş için kaç kişinin cinayet işleyeceğini biliyor musun?" Ona hatırlatıyorum. "İyileşeceksin."

"Ben insanları istemiyorum. Ben seni istiyorum."

"Nathan, beni nasıl isteyeceğini bilmiyorsun. Sadece oyun oynamayı biliyorsun."

Bir süre sessiz kaldı. Pencereden Las Vegas silüetine bakıyorum. Buradan Strip'i göremiyorum, sadece mavi gökyüzü ve kırmızı toprak. Las Vegas'ın çoğu insanın unuttuğu tarafı.

"Kolay kolay özür dilemem," diye itiraf ederek sessizliği bozuyor. "Bir başka karakter kusurum mu? Hatalı olduğumu kabul etmekten nefret ederim. Ama senin yanında tek yaptığım üzgün olduğumu söylemek. Ve evet, *hatalıydım*. Bu hafta başında duygularımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için özür dilerim. İstemediğim şeyler söyledim. Gitmeni istemiyorum. Aramızda sır kalmasını istemiyorum. Lütfen Charlie'yi benden alma."

"Charlie?" Sesim çatlıyor. "Kız kardeşim için mi endişeleniyorsun?"

"Hem de çok. O senin için önemli, o yüzden benim için de önemli. Benim için sandığından çok daha fazla şey ifade ediyorsun. Tereddütüm seninle ilgili değil. Şu anda seni çırılçıplak soyup bu kanepeye gömmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Boşaldığında çılgılık atmanı istiyorum. Bu ofisteki herkesin seni ne kadar çok istediğimi duymasını istiyorum. Ama yapamam... açıklamadan önce."

"Elise?" Cesurca soruyorum. Kendimi destekliyorum, onun çılgına dönmesini bekliyorum.

Ama yapmıyor. İleriye, pencereden dışarı bakıyor ve başını eğerek selam veriyor.

Onun sırrını zaten biliyorum. Biraz zamanımı aldı ama anladım.

Haftalarca bunun üzerinde düşündüm. Nathan, şirketin sayfasında ara sıra yer almak dışında sosyal medyada yer almıyor. James bana karşı her zaman dostça davranıyor ama babasına giderek Nathan'ın güvenine ihanet etmeye cesaret edemezdim. Dawn ve Chelsea'nin ağzı sıkı. Charlie bir şeyler biliyor, bunu söyleyebilirim ama o daha da ketum.

Annemin uzun zaman önce bana söylediği bir şey, her zaman gözümün önünde olan şeyi görmemi sağladı.

Annem bana öldüğünde bir süre kızgın olacağımı söyledi. Onu affetmem için yalvardı ama bizi çok erken terk ettiği için ona kızgın olmamda bir sakınca olmadığını söyledi. Üzüldüm, incindim ve perişan oldum, anladım. Ama öfke? Hiç mantıklı değildi.

Annem üzüntünün bir akarsu gibi yavaşça süzüldüğünü anlattı. Asla gerçekten yok olmaz, ancak başka şeylere akar ve sonra dönüşür. Yoğunluğu azalır ve akar, asla tamamen yok olmaz. Üzüntü ile barışmak zorundasınız, çünkü bizi asla tamamen terk etmez. Ancak öfke bir bombadır. Birikir, birikir ve dışarı atılması gerekir. Ondan kurtulmanın tek yolu budur. Onun derin tavsiyesine uyarak, vefatından sonra yapmam gerekeni yaptım. Kendimi savunma dersi aldım ve birkaç kum torbasında parmaklarımı kanattım. Hatta bir keresinde öfke odasına bile gittim. Defalarca, öfkemi boşaltmak için güvenli çıkış yolları buldum ve tıpkı annemin söz verdiği gibi, sonunda dağıldı.

Ama Nathan öfkelerini hiç benim hissettiğim gibi hissetmemiş olmalı. Ne istediğini söylememeye çalışırken dudaklarını kağıt inceliğinde bir çizgi halinde birbirine bastırması. Bir anıya takılıp kaldığında gözlerinin kayması ve dünyadan kopması. Sessizliği bir savunma mekanizması olarak kullanması. Beni çılgılık atacak kadar kışkırttığında, bunun yerine gitmemi söyledi. Beni itti çünkü her gün göğsünde patlayan bombayla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Nathan **çok** öfkeli ve bunun farkında bile değil.

Kızgın çünkü hayatındaki en önemli kişiyi kaybetti. Onu tamamen anladığımı söyleyemem ama anlamaya çalışabilirim. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim.

"Elise benim eski asistanımdı," diyor o kadar sessiz bir şekilde, neredeyse bir fısıltı gibi. "Ama daha da önemlisi, o benim nişanlımdı. Düğünle ilgili pek çok şey planlamıştık ama hiç fırsatımız olmadı..." Sakin kalmaya çalışarak yumruğunu ağzına götürüyor.

Elimi geniş sırtına koyuyorum ve küçük, yatıştırıcı daireler çizerek ovuyorum. "Nasıl oldu bu?"

"Araba kazası. Beni almak için havaalanına gidiyordu. Araba kullanmaktan nefret ederim ama o çok severdi. Güvenlik yerine beni almaya gelmekte ısrar etti. Elise çok fazla personel olmasını sevmezdi. Normal bir hayat sürmemizi isterdi. Evimde her zaman yaklaşık on kişi olurdu ve ben hepsinden kurtuldum. Ona buna gerek olmadığını söyledim ama Elise yemek pişirdi, temizlik yaptı, araba kullandı, market alışverişi yaptı. Hatta arabasını oto yıkamacıya götürmek yerine garaj yolunda yıkadı. Kendi kendine yetmekten keyif alıyordu."

"Benim annem de böyleydi," diyorum. "Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri." Ve vücudu çok zayıfladığında bırakması onun için en zor şeydi.

"Elise senden çok hoşlanırdı. Sanırım seni benim için severdi." Nathan'ın gözlerinde yaşlar oluştuğunda donup kalıyorum. Sadece Nathan'ı daha önce ağlarken görmediğim için değil, bunu hayal bile edemediğim için. O kadar savunmasız görünüyor ki. Keşke daha geniş bir kanat açıklığı olsaydı da onu sarıp sarmalayabilseydim.

"Sanırım Elise burada olsaydı, seni aynı şekilde görmezdim. Aşık erkeklerden hoşlanmıyorum."

"Şimdi anladın mı? Sorunu?" Dik oturuyor ve dökülmesine izin verdiği birkaç damla gözyaşını siliyor.

"Aslında, hayır, bilmiyorum."

"Hâlâ başka bir kadına aşık olan bir adamla birlikte olmayı gerçekten istiyor musun?"

Sözleri nefesimi kesti. Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Farkına vardığımda cevabımı biliyorum. Elini buluyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Elise'e hâlâ aşıkken başka biriyle birlikte olmak istiyor musun?"

Nathan acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. "Sen ortaya çıkmadan önce, uyandığımda düşündüğüm ilk şey Elise'di. Uyumadan önce gördüğüm son şey oydu. Ama bugünlerde tek gördüğüm sensin."

Anlamak için başımı sallıyorum. "Ve sen bundan hoşlanmıyorsun."

Boştaki eliyle yanağımı kavırıyor, başparmağıyla gözümün altını okşuyor. "Çok güzel bir manzara. Ama daha fazlası için hazır mıyım bilmiyorum. Hazır olup olmayacağımdan da emin değilim. Bu yüzden sana karşı dikkatli davranıyorum, Spencer. Sana istediğim gibi bakmama ya da dokunmama izin vermiyorum. Seninle yapmak istediğim tüm kirli şeyleri söylemiyorum. Seveceğin şeyler. Çok iyi hissettirecek şeyler, ikimiz de bağlanacağız. Sen çok gençsin. Yükümün seni geride tutmasını istemiyorum. Ve sana tutamayacağım sözler vermeyi reddediyorum. Seninle oyun oynamıyorum, sadece imkansız bir bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyorum. Sonunda sen ve ben olacağız, ama aynı zamanda-"

"Sen ve Elise." Elini sıkıyorum, sonra dudaklarıma götürüp parmak boğumlarının her birini öpüyorum. "Anlıyorum. Anlıyorum. Beni baştan çıkarırsan b a ş ı m a gelecekleri düşündüğün için sen iyi bir adamsın."

"Öyle miyim? İyi bir adam gitmene izin verirdi." Çöp sepetine doğru başını sallıyor. "Ve ben bunu yapmayacağım. Beni terk etmene izin vermeden önce eski patronunun patronunu arar ve şirketi onun elinden alırım."

İyi şanslar. Bu Dex'i aramak anlamına gelir ve eminim o da en az Nathan kadar zengindir. "Yani beni burada mı tutmak istiyorsun, mahkum?"

"Ejderha korumalı kuledeki Fiona gibi. *Sonsuza kadar.*" Yanıtına biraz da mizah katarak kaşlarını çatıyor.

"Charlie sana *Shrek*'i izletti," diye seziyorum.

"Her. Tek. Biri," diye kestirip atıyor. "Bu arada yirmi yıl boyunca hastaydın."

"*Çizmeli Kedi*'yi izlemek zorunda kalmadığınız için mutlu olun." "Oh, o filmi tutar. Ben İspanyol kedisini severim.

Aslında genel olarak kedileri severim. Spike olmasaydı bir kedi almakta sakınca görmezdim. Calico cinsi bir kediye Şükran Günü yemeği gibi görünürdü."

Gözlerim kocaman açıldı. "Spike'ın güvenliği için mi endişeleniyorsun?

Ne zamandan beri?"

Başparmağının ucuyla kaşını düzeltiyor. "Pazartesi gecesi, tartışmamızdan sonra, Spike ve ben bir anlaşmaya vardık. Artık iyiyiz."

Bu hikâyede daha fazlası varmış gibi hissediyorum ama tartışmamız gereken daha acil konular var. "Nathan, hâlâ bırakmak istiyorum."

"Hayır." Elini bir cankurtaran yüzüğü gibi bacağıma doluyor. "Neyi düzeltmem gerekiyor?"

"Casey." Birden ortaya çıktı. Nathan'a sızlanmak istememiştim ama tek gerçek cevap buydu.

"O iyi bir adam. Biraz kendini beğenmiş ama çalışkan biri. Ve ona kahve getirmek zorunda değilsin." Beni serbest bırakıyor, sonra bacağıma okşuyor ve şikâyetimden kurtuluyor.

"Onunla yattım."

Nathan kaskatı kesiliyor. Dişleri birbirine çarparken çenesi seğiriyor. Sertçe yutkunurken adam elmasının zıplamasını izliyorum. "Onunla bu sabah tanıştın. Yani bana Dawn'la öğle yemeğinden önce bir yabancıнын seni işte becermesine izin verdiğini mi söylüyorsun?"

"Yalan söyledi. Beş yıl önce UNLV'de tanıştık. Sana burada kısa bir süre okuduğumu söylemiştim."

O da başıyla onaylıyor. "İki hafta sonra gittin çünkü annen vefat etti."

Nathan çok savunmasızdı, ben de öyle olmak istiyorum. Ama bu farklı bir travma. Bunu atlatılabileceğinden emin değilim.

Anlıyorum. Aptal ya da güvensiz görüldüğümünden endişeleniyorum, belki de her ikisiyim. Ama tek bildiğim Casey'nin hayatımı kötü yönde değiştirdiği. Bana yaşattıklarından sonra dünyaya aynı gözle bakmıyorum. Asla omzumun üzerinden bakmıyorum çünkü bana gülen birini yakalamak istemiyorum. Bana saldırsaydı daha kolay olurdu. İnsanlar bunun ne kadar yanlış olduğunu anarlardı. Ama insanlar toplum önünde küçük düşürülmenin iç burkan acısını ve bunun hayatınızın geri kalanında sizi nasıl yaraladığını anlıyor mu? Bunu açıklamak çok daha zor.

"Casey benim ilkimdi. Bana karşı pek iyi değildi. Annem vefat etmemiş olsaydı bile muhtemelen yine de okulu bırakırdım."

Nathan'ın yüzünde yeni bir ifade belirir. Dexter'ı andıran tehlikeli, çılgın bir titreşim. "Seni zorladı mı?"

"*Hayır*. Hayır, hayır. Rızam vardı ve reşittim. Zar zor, ama yine de. Oyun kurucuydu ve iyi bir adam olduğunu düşünüyordum."

"Tamam. En azından onu öldürmek zorunda değilim. Ne oldu peki? Seninle yattı ve sonra seni bir daha aramadı mı?" Nathan koltuğuna geri yaslandı.

"Onun gibi bir şey." Ama öyle bir şey değildi. Beni geri aramayan bir çocuğun üstesinden gelebilirdim. Bunun yerine, Nathan'la her zamanki ritmime geri döndüm - yalanlar ve yarı gerçekler.

"Beş yıl önce bir sürtük olduğu için onu kovamam, Spencer. Kovmak istiyorum ama babam sağ olsun, bizim üzerimizde bazı kozları var. Sana ne olduğunu bile söyleyemem çünkü iş o noktaya gelirse mahkemeye çağrılmanı istemiyorum. Ondan korkuyor musun?"

"Hayır," diyorum. "Daha çok, dinlenme odasında yalnız olduğumuzda ve görünürde bir mutfak bıçağı varsa benden korkması gerektiği gibi."

Bana göz kırptı. "Anlaşıldı. Elimden geldiğince onu senin yolundan uzak tutacağım. Bu işe yarar mı?"

"Evet." Deniyorum ama kendimi bile ikna edemiyorum.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım. Benim için tam olarak ne ifade ettiğini bilmiyorum Spencer, ama bu çok önemli. Benim önceliğim olmaya alış." Alnımdan öpüyor ve bu kalbimi kırıyor. Prens taçlandır, çünkü az önce benim gözümde bir kral oldu. Asla tam olarak benim olamayacak bir kral çünkü gerçek kraliçesini kaybetti.

Hayatın bana imkansız kartlar dağıtmasından bıktım. Tanrı'yla ya da evrenle doğrudan konuşmak ve hata yaptığını ona bildirmek istiyorum. Aslında, tabağımdaki hiçbir şeyle başa çıkamıyorum, bu yüzden gücümü test etmeyi bırakabilir ve bırakabilir.

"Peki şimdi ne olacak?"

Ben soruyorum. "Elbise beden kaç?"

Kalbim, tehlikeli bir tuzağı önceden sezerek Coyote'den kaçan Roadrunner gibi hızla çarpıyor. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Babamın nişanlısı Cumartesi akşamı bir yardım müzayedesini düzenliyor. Benimle birlikte katılmanı istiyorum. Bu siyah kravatlı bir etkinlik ve katılanların çoğu pul gibi Maserati topluyor. Göt gibi konuşmak istemem ama dolabında uygun bir elbise olmadığını hissediyorum." Kaşlarını çatarak boş kulak memelerime dokunuyor. "Kavga ettikten sonra küpeleri attın mı?"

"Nathan, onları asla atmam." Pürüzsüz yanağına şefkatle dokunuyorum ve o da elime sokuluyor. "Bu savurganlık olur. Gerekirse onları rehin verirdim."

Kaşlarını çatarak geri çekiliyor. "Ukala herif. Her neyse, bugün elbisen için bir tasarımcı bulmam gerekiyor. Bedenin kaç?"

Tek istediği, muhtemelen benim çocukluk evimden daha pahalıya mal olacak bir elbise üzerinde kırk sekiz saat boyunca çalışması için zorlayacağı tasarımcıya ileteceği bir rakam. Bunun ne kadar yüklü bir soru olduğunu anlamıyor. Nathan bana kilomu da sorabilirdi. Ve işte yine buradayım, kampüsün her yerinde sergilenen bir posterde çıplak, utancım aç aslanların beni parçalaması için sergileniyor.

Beynimi kullanmadan yalan söylüyorum, ona gerçekte olduğumdan iki beden daha küçük olduğumu söylüyorum. Bütün hafta bir şey yemedim, belki de sihirli bir şekilde hedeflediğim kiloya inmişimdir?

Hiçbir şey düşünmüyor. "Anladım. Charlie için bir bakıcı bulabilir misin?"

"Hiç sanmıyorum. Arkadaşlarım şehir dışında ve Charlie'nin en iyi arkadaşının bu hafta sonu başka bir pijama partisi var. Dawn'a sorabilir miyim?"

Nathan başını sallar. "O da etkinlikte olacak. Tamam, sorun değil."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Gidemem ve Nathan, etiketlerimi kontrol etmek için dolabımı karıştırmadığı sürece gerçek elbise bedenimi asla bilemeyecek, ama ne tür bir psikopat bunu yapar?

"Charlie'nin boyu kaç?"

"Kızlarda on," diye otomatik pilotta cevap veriyorum, bununla nereye gittiğini anlamadan.

"Güzel. Ailece buluşma gecesi o zaman."

Kendimi içine soktuğum karmaşa yüzünden paniklemem gerekirdi. Ama *ailece* buluşma gecesi dediğinde beynim tamamen boşaldı. "Kulağa harika geliyor."

Kolunu kanepenin üst kısmına doğru kaldırarak beni göğsüne yaslanıp rahatlıyorum. Ofisine bakıyorum, bu mobilyaların iade süresinin dolmasına ne kadar zaman kaldığını hatırlamaya çalışıyorum.

"Ofisini yeniden dekore edecek miyiz?"

Gülüyor. "Eh, aslında benim için büyüyor."

"A Bu gece ünlüler olacak mı?" Charlie patlak gözlerle soruyor. İncik boyunda, lacivert, pullu elbisesi mavi gözlerini daha büyük ve parlak gösteriyor. Yani tüm heyecanının ortasında bir lemura benziyor. Limuzin şoförü bloğun etrafında üç kez dönmek zorunda kaldı çünkü o inmeye çok isteksiz.

"Olabilir. Shaylin kadar büyük falan değil... Spencer, iyi misin?"

Spencer yanımda oturuyor, alnını soğuk cama dayamış. Uzun balo elbisesi göz kamaştırıcı. Soluk pembe renkte ve bedenini el dikimi çiçekler süslüyor, çiçeklerin uçlarında yuvarlak Swarovski kristalleri var. Elbise kıvrımlarını sarıyor ve pembe elmas küpelerine mükemmel uyum sağlıyor. Tasarımcının zamanında bir şey bulabileceğinden emin değildim ama Spencer'ın bedenini gönderir göndermez, İtalyan efsane mutlu bir şekilde bana stokta muhteşem bir şey olduğunu bildirdi.

Spencer nefes kesici bir şekilde büyüleyici, her zamankinden bile daha etkileyici. Kendisini ve Charlie'yi hazırladıktan sonra benimle fuayede buluştuğunda neredeyse gitmeyecektik. O anda kuralımı bozmak, Charlie'yi gürültü önleyici kulaklıklarla odasına göndermek, ve barajının kırılmasına izin vermek istedim. Böyle a

güzel bir elbise, ama *böyle* görünürken yüz bin dolarlık kayıplar kimin umurunda?

Tek sorun Spencer'ın pek heyecanlı görünmemesi. O Bütün gece çoğunlukla hareketsiz ve sessizdi. Pembe papyonumu düzeltmek dışında bana dokunmadı. Bu resmi bir randevu değil, özellikle de Charlie'nin yanında, ama kolumda lüks bir gecenin tadını çıkaracağını düşündüm. Aramızda ne olur bilmiyorum ama bu gece herkese aşk hayatımda yeni bir şey olacaksa Spencer'ı seçtiğimi göstermenin bir yoluydu.

"İyiym," diye mırıldanıyor, sık nefesler alıyor.

"Emin misin?"

Cevap vermeye fırsat bulamıyor çünkü Charlie aniden araya giriyor. "Shaylin'le hiç tanıştın mı?" diye soruyor.

Kaşlarımı çatarak Spencer'a yan gözle bakıyorum ama o dikkatini tekrar pencereye çevirmiş. "Kız kardeşin sana söylemedi mi? İkimiz de söyledik."

"*Ne?*" Charlie çığlık atıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Shaylin'le tanıştın ve bana söylemedin mi?" Tiz suçlayıcı sesi sadece köpeklerin duyabileceği desibelde.

"Kahretsin, Charlie. Camı kıracaksın," diye yakınıyorum.

Yüzüne sinsî bir gülümseme yayılır. Elini uzatır. "Öde bakalım."

Lanet olsun. Unutmuşum. Cüzdanımı çıkardım ve yüzlük olmayan bir şey bulmaya çalışarak banknotlarıma baktım. Bir tane beş dolarlık banknot var. Onu uzattığımda Charlie suratını astı.

"Küfür başına on."

"Lanet o kadar da ciddi bir küfür değil. Kendime indirim yapıyorum."

"Bunu yapamazsınız. Sözlü bir anlaşma yapmıştık." "Peki ben sana sözlü anlaşmalar hakkında ne öğrettim?"

Homurdanarak gözlerini deviriyor. "Mahkemede nadiren onaylanırlar. Yazılı bir sözleşme ve ıslak imza ile takip edin."

"Aferin kızıma. Bunu sen mi yaptın?"

Lincoln'ü elimden kaptı. "Planlıyorum, Nathan. *Planlıyorum*." Spencer'a bakıyor. "Şimdi *sana* gelince. Shaylin'le tanıştın ve bunu benden mi sakladın? Sen nasıl bir kardeşsin?"

"Bana sonra bağırabilir misin?" Spencer yalvarırcasına mırıldanır.

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Spencer'a sordum. Şimdi endişelendim. Bütün gece kendinde değildi. "Gitmek istemiyor musun? Seni eve geri götürebilirim."

"Hayır, hayır, elbette istiyorum. Seni ve Julia'yı desteklemek istiyorum." Kendisine hançer gibi gözlerle bakan Charlie'ye bakıyor. "Ayrıca başımı da korumak istiyorum."

"Neyin var? Çok üzgün görünüyorsun." Koltuğunda Teneke Adam'ın hareket ettiği gibi dönüyor. Kendimi kötü hissediyorum. Muhtemelen elbiseyi mahvetmekten korkuyor. "Bu arada bu elbise senin. İçinde bu kadar dikkatli olmana gerek yok."

"Harika," diye mırıldanıyor acı acı.

Bu ne ya? Pekala, B planı. Onu sarhoş edeceğim ki rahatlasın. Şampanya şişesini alıp kadehlerimizi tekrar dolduruyorum. Sinsi Charlie boş bardağını uzatıyor ve ben otomatik pilotta neredeyse onun bardağına dolduruyorum.

"Affedersiniz bayan, meyve suyunuz şurada." Limuzinin karşısındaki köpüklü elma şarabını gösteriyorum. "Bir de pipet ister misiniz?"

Charlie dilini bana doğru uzattı. "Neredeyse on iki yaşındayım. Sanırım ilk şampanyamı yudumlayabilmeliyim."

Spencer ona bir bakış atar. "Cesedimi çiğnemen gerek. İlk yudumunu 21 yaşında alabilirsin."

Spencer'ın başını çevirmesini bekliyorum, sonra ağzımı Charlie'ye çeviriyorum, *on sekiz*. Parmağımı dudaklarıma götürdüm. Spencer'ın

Çocuk Hizmetleri'nden korktuğu için böyle bir kural takipçisi ama onları Avrupa'ya uçuracağım. Orada tamamen yasal.

Limuzin yavaşlayarak durur, arka kapılar mekâna giren kırmızı halıyla aynı hizaya gelir. "Gösteri zamanı, Charlie. Daha fazla oyalanamayız."

Etrafına bakar, derin bir nefes alır, limuzinin ambiyansını bir kez daha içine çeker. "Hoşça kal limuzin, seni özleyeceğim."

Önce kendimi dışarı çıkarıyorum, elimi Charlie'ye uzatıyorum, sonra Spencer'a. Dışarı çıkarken yüzünü buruşturdu. Asık suratının nedeninin onlar olup olmadığını merak ederek ayakkabılarına bakıyorum. Bu topuklular gerçekten de ofiste giydiklerinden boyut ve şekil olarak pek farklı görünmüyor. Bu olamaz.

Charlie önümüzde cesurca yürürken ben geride duruyorum ve otelin kapısına yaklaşırken Spencer'ın kolunu kendime bağlıyorum. "Aç mısın?"

"Biraz," diye yanıtlıyor.

"Ordövr servisi yapıyorlar ama ben odamıza geç bir akşam yemeği ayarladım."

Spencer donup kalıyor, ikimizi de durduruyor. "Bize bir oda ayarladın mı?" Charlie'ye doğru başını sallıyor ve sesini alçaltıyor. "Kız kardeşim buradayken ne olabileceğini düşünüyorsun?"

Sırıtiyorum. "Çatı katı süitini ayırttım. Üç yatak odası var. Yemek yeriz, birlikte bir PG film izleriz, sonra da yatarız. Tamamen masum." Elini tutup başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ya da o odalardan birine dokunmayabiliriz."

Yüzünü buruşturuyor. "O çizgiyi geçmediğimizi sanıyordum. Senin *kuralların* falan."

Arkama yaslanıp onu tepeden tırnağa hayranlıkla izliyorum. Eğildim

Dudaklarımı kulağına götürüyorum ki ses tonumdaki boz arzuyu başka kimse duymasın. "Bu senin hatan. Bu geceki görünüşünle... Sanırım bazı kuralları çiğnemek zorundayız."

"Julia," diye o kadar yüksek sesle bağırdım ki birkaç misafiri ürküttüm. Bütün gece onu aradım. Sonunda altın rengi, ışıltılı elbisesi içinde onu buldum ve kalabalığın arasından süzülerek ev sahibine doğru ilerledim. Bana baktığında gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Nate! Özür dilerim." Avucunu alına koyar. "Yani Nathan. Baban tercih ettiğini söyledi."

"Nate iyi." Kollarımı uzatıyorum, kendimi çok garip hissediyorum ama kendimi konfor alanımın dışına çıkmaya zorluyorum. "Alabilir miyim?"

"Tabii ki." Göğsüme bir yan hakem gibi sertçe vurdu. Ufak tefek yapısına göre çok sağlam. Üzerimden sıçrayacağını düşünmüştüm ama onun yerine kollarını belime sarıp ayı gibi sarılırken beni bir adım geriye gönderdi. "Gelmene çok şaşırdım. Teşekkür ederim."

"Bu çok güzel bir etkinlik."

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle geri çekiliyor. "Her şey dağılıyor." Vanna White gülümsemesi kafa karıştırıcı. "Bu gecenin mükemmel olmasını istedim, ama-" Ellerini havaya kaldırıyor. Oh. Şimdi anlıyorum. Ağlamamak için çok zor gülümsüyor.

Onu dirseğimden tutup misafirlerin duyamayacağı bir yere götürüyorum. "Neyin var?"

"Sessiz müzayede ya da satış masaları arasında karar veremedim. Ordövrleri ve mücevherleri açık artırmaya çıkarmayı tercih ettim, ancak herkesin cüzdanı kapalı görünüyor. Herkes mücevher kutularının önünden geçti ama henüz kimse teklif vermedi. Beş çeşit yemek yapmalı ve tabak başına ücret almalıydım."

"Ben olsam fazla endişelenmezdim. İçki akmaya başladığında-"

"Şampanyamız çoktan bitti," diye itiraf ediyor.

Kahretsin. "Başka ne var?"

"Herkes bir gösteri sözü verdim." Arkasından sahneye bakıyor. Bir piyano ve dört sandalye var. "New York Filarmoni'den bir yaylı çalgılar dörtlüsü ve opera sanatçısı Italia Lucci olacaktı. Az önce aldığım bir telefona göre sadece ikinci koltukta oturan bir kemancı olacaktı."

"Ne oldu?"

"Belli ki Lucci daha iyi bir iş bulmuş. Ben de hâlâ neden sipariş ettiğim tellerin sadece dörtte birini alabildiğimi öğrenmek için bekliyorum." Derin, ıstıraplı bir nefes veriyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Yemek şirketine salyangoz sipariş ettim. Salyangozlar bozuldu, bu yüzden yerine Rocky Mountain istiridyesi koydular. Bunun endişeler listesinde alt sıralarda yer aldığının farkındayım ama bu şık bir etkinlik. Servis etmek istemedim."

"İnek taşakları. Anladım. Babam nerede?"

Gözleri benimkilere kaydı. "Lütfen ona söyleme. James'e her şeyin kontrolüm altında olduğunu söyledim. Birçok kez yardım etmeyi teklif etti. Belli ki annen uykusunda bile böyle olaylara ev sahipliği yapıyormuş. Bunda başarısız oluyorum."

Güven vermeye çalışarak omzunu okşadım. Sonra telefonumu çıkarıp Byron'a mesaj attım.

BEN

On mil çapındaki tüm içki dükkanlarını dolaşıp stoktaki tüm Dom Perignon şişelerini almanı istiyorum. Onları otelin arkasına getir.

BYRON

Hemen gidiyorum.

Smokinli Byron'ın telefonunu cebine geri soktuğunu ve bir uşakla gümüş bir tepsiyi takip ettiğini görmem dışında. Dişlerimi gıcırdatarak ona tekrar mesaj atıyorum.

BEN

Harika. Yüzünü doldurmayı bırak ve daha hızlı hareket et.

Başını kaldırıp balo salonunda beni arıyor. Gözlerim onun üzerindeyken, o beni bulamıyor. Benden korkuyor

her şeyi bilen varlığıyla çıkışa doğru yönelir.

BYRON

Anlaşıldı.

Eskiden insanlar etrafımda siner, tek bir ricamla harekete geçmeye can atarlardı.

Spencer beni o kadar yumuşattı ki artık konuştuğumda kimse irkilmiyor. Bunun iyi bir şey olup olmadığını tartışıyorum.

"Daha fazla şampanya yolda," diye Julia'yı temin ediyorum. "Sessiz müzayedelerde genellikle buzları eritecek birine ihtiyaç duyarlar. Her mücevher parçası için başlangıç teklifi olarak benim adımı yaz, çeyrek ila yarım milyon arasında bir rakam olsun. Yirmi dakika içinde bir hareket olmazsa, Dawn'ın adı altındaki teklifi iki katına çıkar. Eğer gerçekten bir şey kazanırsa, faturayı bana kesmeyi unutma. Taşaklarımın sağlam kalmasını istiyorum, teşekkürler."

Hâlâ gözyaşlarının eşiğinde görünse de yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Neden bu kadar harika davranıyorsun? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Cevabını çok iyi bildiğim halde soruyorum.

"Ben yaklaştığımda senin kaçtığını gördüm."

Boynumun arkasını ovuşturarak yüzümü buruşturuyorum. "Çözülmesi zor bir vaka olabilirim. Özür dilerim."

"Bu geceden başka bir şey çıkmazsa, benimle konuşman büyük bir kazanç."

Elimi uzattım ve o da bana sıkı bir tokalaşma teklif etti. Onun yerine elini dudaklarıma götürüp arkasını gagalıyorum. "Yeni başlangıçların şerefine, değil mi?"

Başını sallıyor, gülümsemesi gerçek bir takdire dönüşüyor. "Bunu çok isterim."

"Bana anne dedirtme yeter."

Kıkırdıyor. "Yeterince adil."

"Ve bilmeni isterim ki başarısız değilsin. Harika bir iş çıkardın. Etrafınıza bir bakın. Burası inanılmaz görünüyor ve herkes detaylara gösterilen özenin tadını çıkarıyor. Annem

sipariş verme ve insanlara patronluk taslama konusunda harikaydı. Kafasına silah dayasanız, hiçbir etkinlikte menüde ne olduğunu söyleyemez. Babamın şimdiden etkilendiğinden eminim. Seni çok seviyor."

Parmağını kıvrarak, parmak eklemine gözlerinin altına dokunduruyor. "Lütfen şu anda beni ağlatma. Makyajım su geçirmez değil ve ıslak bir rakun gibi görünmek istemiyorum."

Telefonu çalıyor ve gelen mesaja gözlerini deviriyor. "Lucci," diye homurdanır. "Bahaneler, bahaneler. Ona sadece bir şarkı için ihtiyacım vardı. Hayatım boyunca bok listemde olacak."

Sahneye doğru başımı sallıyorum. "Bu piyano akortlu mu, yoksa göstermelik mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Hayatıma mal olabilecek bir inanç sıçraması yapıyorum, ancak Julia'ya ne kadar çok şey yaşattıysam da, bana karşı affedici ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadı. Yardım etmeye çalışmalıyım. "Açılış konuşmanızdan sonra Lucci'yi anons etmek yerine sahneyi bana verin."

"Şarkı söyleyebiliyor musun?"

"Tanrım hayır. Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum. Bana bir iyilik yap ve herkese kayıt yapmamalarını ve flaşlı fotoğraf çekmemelerini söyle."

"Ne?"

"Bana güvenir misin?" Teklif ediyorum.

Dudaklarını bükerek bir milisaniye boyunca bunu tartıştı. "Peki."

Bu, on birinci saat planıma gerçekten inanmaktan çok, yeni bağımızı güvence altına alma çabası. Ama bu da bir şeydir.

Şimdi tek yapmam gereken Spencer'ı beni öldürmemesi için ikna etmek.

TDönen bu odada yeterince hava yok. Ciğerlerimi doldurmaya çalışarak kısa nefesler alıyorum ama korsem

Nefes almaya karşı katı bir kural. Çok *sık*. İki beden küçük. Bir mucize eseri korseyi kapatmayı başardım ama en ufak bir hareketimde bile paha biçilmez bir couture'u paramparça ederek serbest kalacağım. Elbise tüm kristal süslemeleriyle ağır ve bu gecenin üzerinden daha bir saat bile geçmeden kemiklerim bile ağrıyor.

Acı içindeyim. Nefes alamıyorum. Umutsuzca eve gitmek istiyorum. *Aptal kız*. Hepsi Nathan'a gerçek bedenimi söyleyemeyecek kadar utandığım içindi. Odanın köşesinde saklanıp zamanın ileri sarılması için dua ediyordum.

Bu akşam için kendimi çok kötü hissediyorum. Nathan her kadının rüyasıydı. Kibar, düşünceli, seksi ve her hareketiyle yumuşaktı. Öte yandan ben, huysuz bir velet oldum. Kontrolüm dışında gibi görünüyor. Bedenim şokta, benim olmayan bir silüete bürünmüş durumda. Nathan bana ne zaman çarpıcı, muhteşem olduğumu söylese ya da bu elbiseyi vücudumdan çıkarmak için sabırsızlansa, ikimizin de olmamı istediği şeyi gördüğünü biliyorum. Gerçekte olduğum şeyi değil. Bu standardı korumak fiziksel olarak acı verici. Yine de umutsuzca onun istediği gibi olmak istiyorum.

Bana Elise'den bahsettiğinden beri aramızda bir şeyler değişti.

Her zaman yarım adım önümde yürüyor, bana liderlik ediyor, beni koruyor. Charlie ne zaman bizden bir metreden fazla uzaklaşsa, gözleri bir bekçi köpeği gibi ona kilitleniyor. Bu gece balo salonuna sanki en değerli varlığıyla -ailesiyle- katılıyormuş gibi girdi. İçimdeki her şey onunla birlikte çizgiyi aşmak istiyor. Ama...

İddia edilen bir adama aşık olmanın sonuçları vardır. Trajik bir şekilde sonsuza dek sürecek bir bağla başka bir kadına bağlanmış bir adam. Sonsuza dek mutlu olmak için ikincilik yeterli mi? Hayatımın geri kalanında onu güzel bir hayaletle paylaşmaktan gerçekten memnun muyum? Nathan sonsuzluğu düşünüyor mu ki? Erkeklerin sizden bir şey istediklerinde tam da istediğiniz şeye dönüştüklerini zor yoldan öğrendim. Eylemlerinin sonuçlarını tamamen göz ardı eden zeki şekil değiştiriciler.

Muhtemelen çoğu zaman onlara ödeme yapan onlar olmadığı içindir.

"İyi misin?" diye soruyor arkamdan bir ses.

Bir an için Nathan'ın Charlie'yi götürdüğü yerden döndüğünü düşünüyorum. Beni saklandığım yerde başka kim bulabilir ki?

"Biraz solgun görünüyorsun." Casey etrafımda dolanıp yüzüme baktı. "Su ister misin?"

"Hayır." Neden hala beni rahatsız ediyor? Bu anıyı beş yıl önce gömmemiş miydim? Belki de kaçtığım hayalet o değildir.

"İyi görünüyorsun. Elbisen ve her şeyin. Kilo vermiş gibi görünüyorsun." Cehalet gerçekten huzur verici bir şey. Çünkü yüzündeki aptal, içten gülümseme Casey'nin bana iltifat ettiğini düşünmesine neden oluyor.

"Affedersiniz," diye homurdandım.

Ayaklarımı küçük adımlarla sürüyerek kaçmaya çalışıyorum ama Casey devasa elini bileğime doluyor. "Bekle."

"Bırak beni," diye bağıyorum. Ama bırakmıyor. Parmaklarını sıkıyor, gözlerini kararlı bir bakış dolduruyor. "Canımı yakıyorsun."

"Nate bana bundan sonra alt kattaki toplantı odalarında çalışmamız gerektiğini söyledi. Beni resmen ofisinden kovdu. Neden, Spencer? Seninle konuşana kadar aramız iyiydi. Sen ne dedin?"

Kolumu başarıyla çekiyorum ama o sadece diğer bileğimi yakalıyor.

"Bu işe ihtiyacım var. Bu benim büyük çıkışım." "*Bırak. Beni. Bırak.*"

"Delirdin mi sen? Yine hayatımı mahvetmeye çalışacaksın. Aptal bir aşk yüzünden mi? Unut gitsin. Üniversitedeydik ve herkes dalga geçiyordu. Senden hiç böyle hoşlanmamıştım. Neredeyse mezun olamıyordum çünkü sen buna çok içerlemiştin. Hâlâ beş yıllık bir kini sürdürüyor olman çok acınası."

Bu benim anım. Onu tokatlamalıyım. Kötü kibir. Daha fazlasını yapmak istiyorum. En yakın masadaki boş cam şişeyi alıp çenesine vurmak istiyorum. Onun beni incittiği kadar ben de onu incitmek istiyorum. Ama kaybedecek çok şeyim var. *Charlie*. Saldırı saldırıdır. Burada durup, elimdeki tek silahın kelimeler olması nedeniyle dünyanın adaletsizliğine lanet etmekten başka bir şey yapamam.

"Sen bir canavarsın."

"Senden daha fazla değil."

"Nasıl?" Öfkeyle soruyorum. "Ben sana ne yaptım ki?"

Sonunda beni serbest bırakıyor. Bileğimin etrafındaki kırmızı izlere bakıyorum ve eğer bunlar Nathan dönmeden önce kaybolmazsa Casey'nin ölü bir adam olacağını içten içe biliyorum. "Bu sadece bir şakaydı. Birinci sınıf şakası. Sen olayı büyüttün. Dekana koştun ve neredeyse beni takımdan attırıyordun ki bu da tüm okulu hayal kırıklığına uğratacaktı."

"En iyi ihtimalle vasattın, Casey. Dürüst olalım. Takım iyi olurdu."

"Seni kaltak," diye tıslıyor.

Julia'nın mikrofonu kapması ve etkinliği başlatmasını teklif etmesiyle bölünüyoruz. Davasını desteklemek için güzel bir konuşma yapıyor olmalı çünkü herkes yoğun alkışlar arasında kayboldu, ama ben ve Casey değil. Bekâretimi alan adama karşı saf bir nefretle kilitlenmiş durumdayım.

Ona beş uzun yıldır söylemek istediğim şeyi söyleme fırsatını yakaladım. "Annemin cenazesinden iki gün sonra ne yaptım biliyor musun?"

Annemin ölümünden bahsedince Casey'nin öfkesi yatışıyor. "Ne?"

"Kliniğe gittim. Okul hemşiresi hamilelik ya da cinsel yolla bulaşan hastalık kontrolü yaptırmam gerektiğini söyledi çünkü bekaretimi aldığın hafta iki kızla daha yatmışsın. Ve bahse girerim onlarla da prezervatif takmamışsındır."

Casey cevap vermiyor ama başını öne eğmesi bunu doğrulamaya yetiyor.

"Bir prenses, bir sporcu ve bir inek. Hangisi olduğumu hatırlıyor musun?"

"Sadece bir şakaydı," diye mırıldanıyor.

Gözyaşlarımı tutamıyorum. Tek yapabildiğim sesimi sabit tutmak. "Annemin cenazesini *seni* ve beni nasıl mahvettiğini düşünerek geçirdim. Kendimi bir daha asla eskisi gibi göremedim. Yaptığın şey beni travmatize etti. Vücut dismorfisiyle savaştığımdan beri her gün zihin jimnastiği yapıyorum. Yıllarca kendimi aç bıraktım ve bu yeterli olmadığında yeme isteğimi bastırmak için vücuduma iğneler batırdım. Bu beni neredeyse öldürüyordu. Ama önemli değil, çünkü bu bir şakaydı, değil mi?"

Bir piyano sesi. Temiz bir melodi, "Hallelujah "ın girişı. Mısralara atlamak yerine, prelüd tekrarlanır, bir keman katılır ve melodiyi katmanlandırır.

"Cenazesinde bunu çaldılar," diyorum Casey'ye.

"Annen için üzgünüm."

"Ne yaptığını bilmek ister misin? Kırılmayı göze alamadığım bir anda beni kırdın. Beni işaretledin. *Bana zarar verdin*-"

Ben duruyorum ne zaman bir tanıdık ses geliyor içinden

Mikrofon. Dikkatimi sahneye çekmeye yetiyor. Nathan'ın piyano çaldığını fark edecek zamanım bile olmuyor. Onu daha önce hiç dinlememiştim ama parmak uçlarındaki sihir, küçük kız kardeşim ruhunun derinliklerinden gelen şarkıları söylerken, spot ışıkları üzerinde parlak bir hale oluşturmuş bir melek gibi görünürken belirsizliğe gömülüyor.

Bir kez olsun panik yapmadım. Hasar kontrolü yapmak için acele etmiyorum. İçimdeki hayatı söndüren bu elbise ve Casey'yle yaşadığım çözümsüz yüzleşme yüzünden olduğum yerde felç olmuş durumdayım.

Bu intikam ya da öç almakla ilgili değil. Sıkışıp kaldığının farkına varmamla ilgili. Sıkışıp kaldım.

Küçük kız kardeşimi sahnede izliyorum ama o artık bir bebek değil. Uzaktan yakından alakası yok. Tombul yanakları ve atkuyruğu saçları geçmişte kaldı. Bir kadın gibi görünüyor, utangaçlığın zerresi olmadan sahneye hükmediyor. Vokallerin üzerinde dans ederken mutlu görünüyor, sanki müzik onun için ve sadece onun için yaratılmış gibi.

Onu saklamaya çalıştım. İçimde yaşayan korkuyu aşılamaya çalıştım. Reddedilme korkusu. Aşağılanma korkusu. Beni kendi hayatımı yaşamaktan alıkoyan tüm acılardan onu korumak istedim. Ona sahneden korkmayı öğretmeye çalıştım çünkü ya gülerlerse? Ya onun değerli olduğunu göremezlerse? Ya prenses olduğunu düşünerek zıplarken inek olduğunu anlarsa?

Bunu ona nasıl yapabildim?

Ve nasıl oluyor da on bir yaşındaki kız kardeşim bu kadar cesur olabiliyor ve benim saçmalıklarına bir dakika bile inanmıyor? O sahnede bir elmas, ışıltısıyla hepimizi kör ediyor.

Şarkı biter. Seyirciler alkışlarla kükrüyor. Gururla alkışlamak istiyorum ama oda daha hızlı dönüyor ve ellerimi bir araya getiremiyorum. Görüşüm o kadar bulanık ki ellerimi bile *bulamıyorum*. Hava, havaya ihtiyacım var. Ciğerlerim neden çalışmıyor?

Casey bir şeyler geveliyor ama sesi suyun altındaymış gibi geliyor. Ona ne dediğini soramıyorum çünkü ağzımı açarsam kusacakmışım gibi hissediyorum.

Alnımdan ter damlıyor ve gözyaşlarımla karışıyor.

Gösteri bitti, ancak ışıklar daha da kararmış görünüyor.

Nathan kalabalığın arasından ilerliyor, etrafındaki her şey gittikçe kararıyor ama bakışlarının bana doğru sabitlendiğini görüyorum. Zihnimin kavrayabileceğinden daha hızlı hareket ediyor. Düzgün ara belleğe alınmayan bir film gibi aksıyor. On adım uzaklaşıyor, sonra iki, tekrar beş adım.

Yere düşerken ellerim nihayet bir şeye tutunmak için uzanıyor. Belli belirsiz, kumaşın keskin yırtılışı, sonra sessizlik, sonra da karanlık.

Sonra, barış.

F *Siktir, siktir, siktir.* Dirseğimi yukarı oka çarptım.
Yeterince hızlı değil.

Merdivenlere doğru ilerlerken hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Spencer kollarımdayken. Tabii ki arkamı döner dönmez asansör nihayet geldi.

"Tanrı aşkına," diye bağıyorum. Spencer'ı asansöre taşıırken izleyenleri görmezden geliyorum. Kapılar kapanır kapanmaz "acil durdurma" düğmesine basıyorum. Alarm çaldı, Spencer'ı itip kaktı. Tamamen baygın değil, sadece o kadar sersemlemiş ki ayakta durabileceğine inanmıyorum.

Elbise çok dardı, onu boğuyordu. Bunu daha önce nasıl göremedim? Tabii ki öyleydi. Hareket edemiyordu. Zar zor konuşuyordu. Spencer bütün gece acı içindeydi.

Onu sahneden izledim, Casey ile konuşuyor, göğsümdeki kıskançlık canavarını sakinleştirmeye çalışıyordum. Piyanoyu ezberden çalışıyordum, parmaklarım tuşların üzerinde gezinirken gözlerim kalabalıktaydı. Charlie sahneye çıkacağı için çok heyecanlıydı ama ben şarkının bitmesini istiyordum. Spencer'ın neden ağladığını anlamam gerekiyordu.

"Yırtılmış," diye inliyor.

Elbisenin arka tokası koptu ve arkada yaklaşık iki inçlik bir yırtık var.

Onu nazikçe yere bırakıyorum, kendini destekleyebilmesi için etrafında döndürüyorum. "Duvarı tut, Spencer. Çok daha fazla yırtılmak üzere." Kumaşın iki yanından tutup çekiyorum.

"Hayır," diye haykırıyor. "Nathan, lütfen yapma. Elbise."

Onu görmezden gelip elbiseyi parçalara ayırmaya devam ediyorum. Kumaş ayak bileklerine kadar düşüyor ve aslında onu boğan şeyin ne olduğunu görüyorum. Ne tür bir zımbırtı giydiğini bilmiyorum ama korse göğüs kafesini çatlatmak için yapılmış gibi görünüyor. Şeffaf ve ince, ama sıkıca dikilmiş astarı cildini o kadar sıkıyor ki sanki içine dökülmüş gibi görünüyor.

"Nedir bu?" "Vücut
şekillendirici."

"Seni ne için şekillendiriyor? Ölüm için mi?"

Şeffaf korse yaklaşık elli metal toka ile kapalı tutuluyor. Vakit yok. Köpek dişlerimi kumaştaki zayıf bir noktaya doluyorum. Kumaşı parmağımı geçirecek kadar deliyorum. Üst kısmı ikiye ayırdığımda yere düşüyor ve göğüsleri serbest kalıyor. Spencer sanki suyun altında ölümle burun buruna gelmiş de zamanında yüzeye çıkamamış gibi nefes nefese kalıyor.

O nefesini tutarken ben de çıplak sırtını, kumaşın tenini kestiği yeri tarıyorum. Dikişlerin onu sıkıştırdığı ve birkaç beden küçük bir bel yarattığı yerde kalın kırmızı çizgiler etine gömülmüş. Kanaması olmadığı için şanslı. Eti çiğ ve kırbaçlanmış görünüyor. Parmak uçlarımla çizgileri izliyorum ve irkiliyor.

"Özür dilerim." Ayaklarımızın dibindeki elbiseye ve korseye öfkeyle bakıyorum, sanki onu bu sefaletle onlar zorlamış gibi. "O tasarımcıyı öldüreceğim. Bunun senin bedenini olduğunu söylemişti."

Nefes nefese sakinleşen Spencer, kollarını kavuşturarak elden geldiğince göğüslerini örtüyor ve sonra bana dönüyor. "Sana söylediğim boyuttaydı."

"Bana bilerek yanlış bedeni mi verdin?" Göğsündeki ve karnındaki çizgileri inceliyorum. Kızgın ve derinler, sırtındakilerle eşleşiyorlar.

"Daha küçük bir
beden." "Neden?"

Kollarını hâlâ göğsüne sarmış, omuz silkiyor. "Bilmeni istemedim. Birdenbire vazgeçersin diye düşündüm."

"İmkânsız. Spencer, ön cebine bir *kobay* koydun ve ben hâlâ birkaç hafta önce o tulumları vücudundan söküp atmak istiyordum. Bu sana senden ne kadar delice etkilendiğimi anlatmalı." Gözlerimi onun yemyeşil, mükemmel vücudunda gezdiriyorum. "Burada istediğimden başka bir şey görmüyorum. Acı hariç. Bunu bir daha asla yapma. Bana karşı dürüst ol."

"Dürüst olmamı mı
istiyorsun?" "Evet."

"Bana bakmayı kesmeni istiyorum," diye mırıldanıyor utanarak. "İğrenç görüldüğümü biliyorum."

"Hayır, değilsin. Sen çok güzelsin. En kötü olduğunu düşündüğün zamanlarda bile, ben takıntılı bir adamım. Sana göstereyim." Asansörün duvarına yaslanana kadar onu geriye doğru yürütüyorum. Onu vücudumla sarıyorum, yumuşak kıvrımlarının bana doğru bastırdığını hissettiğimde zevkle inliyorum. "Çok seksisin." Elini tutuyorum ve büyüyen ereksiyonuma yerleştiriyorum. "Bunu hissediyor musun? Bana sürekli yaptığın şey bu. Bu tam bir işkence, Spencer. Elbise için endişelenme, her zaman çıkacaktı." Eğilip yanağına sokuluyorum. Dişlerimle kulak memesini çekiştiriyorum. "Seni hemen şimdi becermeli miyim? Bu seni ne kadar istediğimi göstermeme yardımcı olur mu? Ya odaya gitmek için sabırsızlanıyorsam? Sana burada sahip olabilir miyim?"

"Elbisem çok dar. Terliyorum." Başını çeviriyor, istemeden de olsa boynuna erişmeme izin veriyor. Köprücük kemiğine yakın narin derisini ısırpı öpüyorum.

"Hiç umurumda değil. Aslında, seni tatmak istiyorum. İster misin? Hemen şimdi, burada amını yalayıp temizleyebilir miyim?" Ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Kollarını açmayı reddediyor, bu yüzden şimdilik göğüslerini es geçiyorum. O

Ellerimi karnında gezdirdiğimde irkiliyor ve göbeğini sıkıyor. Seksini avuçluyorum, avucumun topuğunu ona sürüyorum. "Ben yalvaran bir adam değilim ama bunun için dizlerimin üzerinde yalvaracağım bebeğim."

Başparmağımla külotunun kumaşından klitorisini buluyorum ve en hassas noktasına küçük daireler çizerek masaj yapmama izin veriyor ama dizlerimin üzerine çöküp başparmağımı dudaklarımla değiştirmeye çalıştığımda geri çekiliyor.

"Durabilir miyiz?"

Tanrım, hayır. Lütfen hayır. Derin bir nefes veriyorum ve isteksizce kalçalarını serbest bırakıyorum. "Evet, durabiliriz."

Ceketimin düğmelerini açıyorum, kollarını silkiyorum ve omuzlarına atıyorum.

Ceketin yakalarını kavırıyor, ceketini vücuduna sarıyor. "Özür dilerim."

"Olma. Benim açımdan kötü zamanlama. Nasıl yardım edeceğimi yanlış anlamışım." Onunla tanıştığım gecedan beri Spencer'ın vücudunu arzuluyordum ama bu şekilde hayal etmemiştim. Cildindeki kızgın kırmızı çizgiler, gözyaşı lekeli makyajı, güzel yüzündeki umutsuzluk ifadesi. Hay sikeyim.

Spencer'ın bakışları bir kez daha yere düşüyor. Bana bakmayı reddediyor. "Bana yardım edebileceğini sanmıyorum. Tıpkı benim de sana yardım edebileceğimi düşünmediğim gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Casey'i görmek beni çok heyecanlandırıyor ve düşünüyorum da... Biraz boşluğa ihtiyacım var. Bir süre kendim üzerinde çalışmak istiyorum. Belki sen de kendin üzerinde çalışmalısın." Başını eğdi, gözleri hâlâ fayans zemine yapıştı. "İkimiz de kırıldık, Nathan."

"Farkındayım." Ona sarılmak istiyorum ama vücut dili bana hayır diyor. "Ama birlikte kırılmak daha iyi hissettirebilir."

Dudaklarını ıslatıyor ve birbirine sürüyor. "Ya da onarılamayacak hale gelene kadar birbirimizi inciteceğiz."

Parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve gözlerimle buluşana kadar yüzünü kaldırıyorum. "Seni incitiyor muyum?"

Başını sallıyor. "Asla kafanda kurduğun fantezi olmayacağımı biliyorum. Flört edebilirim ve alay edebilirim, ama bu? Asansörde tutkulu anlar, kıyafetlerimi yırtmak, beni ıslatması gereken şeyler söylemek, ama bunun yerine beni korkutuyorlar."

Vücudum kaskatı kesildi. Sözleri çeneme bir tokat gibi çarptı. "Seni korkutuyor muyum?"

"Çünkü benim olmadığım şeyi istiyorsun. Seksle ve vücudumla çok bozuk bir ilişkim var. Kafama çok takıldığım için geceni mahvettim. Bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Özellikle de Casey buradayken."

Satır aralarını okuyunca, Spencer Casey'den nefret etmiyor gibi görünüyor. Hala bir şeyler hissediyor gibi. Belki de ben körüm. Tek görebildiğim benim ne istediğimdi, ama belki de onun istediği ben değilimdir.

Son bir çaba olarak elini tuttum. Soğuk ve duygusuz olmak çok daha kolayken daha iyisini yapmaya ve dürüstlüğü seçmeye çalışıyorum. "Spencer, bir yol ayrımındayım ve sana giden yol engebeli, kayalık ve düpedüz yorucu ama benim istediğim yol bu. Beni büyülemek için porno yıldızı olmana gerek yok. Zaten büyüledin." Parmağımı alt dudağında gezdiriyorum. "Bu arsız ağzın bana sahip."

"Bu gece arsız değildim."

"Biliyorum. Ve seni özledim." Elimi bırakarak ona burnumu kıvırdım. Gülümsemesini sağlayabilseydim palyaço kıyafeti giyip tek kişilik bir grup olarak sahne alırdım.

Dudakları düz bir çizgi halinde kalıyor. "Sanırım... Sadece asistanın olmaya ihtiyacım var. Ve arkadaşın."

Kalbim gümbür gümbür göğsümün dibine iniyor. "Gerçekten tek istediğin bu mu?"

Ağır gözlerle ve sözleriyle uyuşmayan bir kaş çatmayla başını sallıyor.

Bu gece için umduğum onca şey arasında, reddedilmeyi hiç beklemiyordum. Sonra tekrar, beni kör etmenin bir yolu var -Ne istediğime aşırı odaklanıyorum. Onun sahip olamayacağım bir şey olduğunu fark etmemiştim.

"Tamam. İstedğin gibi olsun." "Delirdin mi sen?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Neden sen ve Charlie bu gece çatı katında kendi başınıza eğlenmiyorsunuz? Gelecek hafta Los Angeles'ta babamın bekârlığa veda partisi var. Yarın erkenden yola çıkarım, partiyi hazırlarken biraz iş yaparım. Bir haftalığına gideceğim ve döndüğümde yeni bir başlangıç yapacağız. Sadece patron ve asistan. Arkadaşlar. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Vegas'ta yaşıyoruz. Burası striptizcilerin ve bekarlığa veda partilerinin merkezi değil mi?"

"İster inanın ister inanmayın, L.A.'de de striptizciler var." Asansörün çatı katı süitine doğru yükselmeye devam etmesi için bir düğmeye basarken mizahsızca kıkırdıyorum. Yolculuk çoğunlukla sessiz geçiyor, aramızda yeni bir garip gerilim var. Ama zil çaldığında inmekte tereddüt ediyor.

"İki-dokuz-dört-üç kapı şifresi. Ben aşağı inip Charlie'yi çantanızla birlikte yukarı göndereceğim. Oda servisini arayıp yemek, içki, ne isterseniz sipariş edin. Faturayı bana keserler."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Hâlâ hareket etmediğinde, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bu şimdilik bende kalabilir mi?" Ceketimin yakalarını çekiştiriyor.

"Tabii ki. Seni iç çamaşırınla gezdireceğimi mi sanıyorsun? Elbiseyi bırak, ben temizlerim. Otel odasında bornoz olmalı."

Gülümsemesi zayıf. "Teşekkürler."

Asansör tekrar çalışıyor ve tekrar açılmaları için kapanan kapıları ayağımla tekmelemek zorunda kalıyorum. "Bu senin işaretin."

Bir adım atıyor, sonra iki kat geri gidiyor. "Tamam. Bir şey daha. Bir şey daha... Los Angeles'ta bekârlığa veda partisine gittiğinde... şey... Bekâr olarak gideceksin, değil mi?"

Hayır, bana o üzgün köpek yavrusu gözleriyle bakamayacak. Beni geri çevirdi. Yürüyüp giden o. "Bunu düşünmemiştim ama evet, sanırım."

Sertçe yutkunuyor. "Eğlenceli olmalı."

Pasifçe omuz silkiyorum. "İyi geceler, Spencer."

Ayaklarını eşikten içeri sürükleyerek asansörden çıktı ve beni yırtık pırtık elbisesi, korsesi ve bu gecenin enkazıyla baş başa bıraktı.

Bu gecenin sona ereceğini düşündüğüm onca yol arasında hazırlanmadığım tek şey yalnız kalmaktı.

| Hayatımda daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.

Yumruğumu kaldırıp kapıyı çalmaya hazırlanırken, neredeyse arkamı dönüp Lennox'un verandasından kaçacaktım. Kızların bunu yaptığını duymuştum: ihtiyaç duyduklarında birbirlerine uğrarlar, özür dilemezler, sadece kız kardeşlik olan şiddetli bağa körü körüne inanırlar. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Beş yıl boyunca hayatım görevler ve yükümlülüklerle doluydu. Charlie'ye bakmak beni yönlendiren şeydi. İş, okul ve kız kardeşime zaman ayırdım, bu yüzden tüm yaşitlarım bağ kurup ömür boyu sürecek arkadaşlıklar geliştirirken, ben yalnız olmakla barıştım. Jesse'yle tanıştığımda bile yalnız hissediyordum. Aslında sanırım bu yüzden onunla bu kadar uzun süre çıktım ve evlenmeyi kabul ettim. Beni gerçekten görmüyordu. Ben onun hayatında daha çok tutarlı bir destektim. Çok fazla ilgi göstermiyordu. Benden çok fazla şey istemedi.

Nathan onun antitezi. Geçen hafta sonu asansörde bana bakışı içimi yaktı. Tek düşünebildiğim, Nathan'ın beni çok fazla görmesinin canımı ne kadar acıtacağı ve ya içinde bulunduğu büyüden uyanırsa? Ya beni olduğum gibi görüp gülerse?

Patronumun ilkokul kabadayıları gibi işaret edip alay edeceğini düşünecek kadar deli değilim. Görmesini *bekliyorum*.

Ne kadar uyumsuz olduğumuzu. O iğrenç derecede zengin, ben ise maaş çekiyle yaşıyorum. O seksi, havalı. Bense sürekli ayaklarımın üzerinde takılıyorum. Nathan kemikten ve kalın kaslardan oluşuyor, bense Pillsbury Doughboy kadar yumuşağım. Bende ne bulduğunu anlayamıyorum. Neden bana tatlı kaçıyıymışım gibi baktığını bilmiyorum. Bu hiç mantıklı gelmiyor, tıpkı kıdemli oyun kurucunun gözlerini yeni yetmeye dikmesinin mantıklı gelmediği gibi.

Nathan'dan kaçtım çünkü korkmuştum ve yaptığım şey buydu.

Ama artık güvensizliklerimden kaçmak istemiyorum, işte bu yüzden buradayım. Nefesimi içime çekip tutarak Lennox'un kapısını sertçe çalıyorum.

Cevap veriyor ve elimdeki Çin yemeği poşetini görene kadar yüzünde şaşkın bir gülümseme beliriyor. "Yanında DoorDashing mi yapıyorsun?"

"Hayır. DoorDash siparişi mi verdin?" Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Cuma akşamı saat yedi. Sadece evde olmayacağından endişelendim.

"Yapmalıydık. Avery'nin akşam yemeği hazırlaması gerekiyordu." Sesini yükseltiyor. "Ama üç farklı sos türü akşam yemeği sayılmaz," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Avery ne dediğini anlayamadığım bir şeyler bağıyor.

"Oh, bölmek istememişim. Kocalarınız da burada mı?"

"Evet, kocalarla ilgili komik bir şey var; onlarla evlendiğinizde sürekli etrafınızda oluyorlar. Avery ve ben de tam ne kadar ihtiyacımız olduğundan bahsediyorduk-" Kısa kesiyor, yüz hatları buruşuyor. Karnını tutuyor, göbek deliğinin hemen altında kenetleniyor.

"Aman Tanrım. Sen iyi misin?" Panikle elimdeki Çin yemeği poşetini düşürdüm. "Vakit geldi mi? Hastane mi?"

Nefes veriyor. "Bu çocuk en az dört ay daha yemek pişirmek zorunda. O sadece organlarımı yeniden düzenleyerek gayrimenkulünü genişletmeye çalışıyor." Lennox bana sırtarak bakarken

yerdeki çantayı işaret ediyor. "İçinde lo mein varsa içeri girebilirsiniz."

"Evet," diye kıkırdıyorum. "İki çeşit."

"Şaka yapıyorum. Sen ve Charlie evimde her zaman hoş karşılanırsınız. O nerede bu arada? Siz ikiniz her zaman birbirinize bağlısınız."

"Doğum günü partisi pijama partisi." Claire bir dayanışma gösterisi olarak, kendisinin davet edildiği ama Charlie'nin davet edilmediği doğum günü partisine gitmeyi reddetti. Mucizevi bir şekilde, Charlie davetiyesini Claire'in reddetmesinden bir gün sonra aldı. O küçük kıza, velet çağında olması gerekirken bir melek gibi davrandığı için sonsuza dek minnettar kalacağım.

"İyi misin, tatlım?"

İç çekme sırası bende. "Seni bir abla gibi görüyorum, eğer bu sana çok ağır gelmiyorsa. Her zaman benim Charlie'ye olduğum gibi olacak birinin olmasını istemişimdir."

"Evet, anlıyorum. Ben tek çocuğum. Tamamen anlıyorum. Benimle her şey hakkında konuşabilirsin."

"Güzel, teşekkürler." Yemeği getirdim. "Buradayım çünkü seks hakkında konuşmam gerek."

Avery ve Lennox koltukta yan yana oturmuş, dizleriyle birbirlerini çaktırmadan dürterken ben bir koltukta oturuyorum. Sırada kimin konuşması gerektiğini bilmiyorlar.

Son otuz dakika boyunca UNLV'de seksle olan korkunç tanışıklığımı tüm ayrıntılarıyla anlatarak içimi döktüm. Onlara eski nişanlımla olan mahremiyetten yoksun garip ilişkiyi anlattım. Son olarak, onlara Nathan'ı anlattım, çorbadan fındığa kadar. İş ilişkimizin pek de parlak olmayan başlangıcını, ilk yatıya kalışımızı, taşınmamızı, Casey'nin ortaya çıkışını, Nathan bana asılırken asansörde geçirdiğim sinir krizine kadar her şeyi. Sonra ona sadece arkadaş olmak istediğimi söyleyerek nasıl yalan söylediğimi.

Onlar için buzları eritiyorum. "Umutsuz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çünkü bütün hafta boyunca bana soğuk davrandı."

"Nasıl yani?" Lennox soruyor.

Pencereden Finn ve Dex'in dışarıda, verandada, getirdiğim Çin yemeğine gömülmüş hallerine bakıyorum. Lennox domuz lo mein'i bitirirlerse ölümle tehdit etmişti ama garip "kız muhabbeti"nden kaçmak için yemek ve altılı birayla kendilerini dışarıya kapattılar.

"O şehir dışındayken bana bütün hafta izin verdi. Ona mesaj attım ve uçuşunun nasıl geçtiğini sordum. Tek söylediği 'iyi' oldu, sonra da IT'nin bu hafta içinde dizüstü bilgisayarımı masaüstü bilgisayara yükseltmek için geleceğini, böylece iki ekrana sahip olabileceğimi söyledi. O zamandan beri ondan haber almadım. Sizce onu reddettiğim için beni cezalandırıyor mu?"

Avery'nin ağzı buruşur. "Bebeğim, ona kelimesi kelimesine profesyonel bir ilişki istediğini söyledin. Seni cezalandırdığını sanmıyorum. Söylediklerinize saygı duyuyor."

Yanağımı ısırdım. "Öyle demek istemedim. Gerçekten istemedim. Ona değer veriyorum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Elise hakkında paylaştığı onca şeyden sonra ve benimle birlikte olmak için ne kadar çok çabaladığını düşününce, ben"-acı içinde inliyorum-"her şeyi berbat ettim."

"Belki büyük romantik bir jest?" Lennox soruyor. "Sanırım gökyüzüne mesaj yazan bir jet bulabilirim."

"Tamam, Richie Rich." Avery ona kaşlarını çatar. "Hayır. Daha duygusal bir şey. Nathan'ın gerçekten önemseydiği bir şey nedir?"

Güzel soru. Nate'in tek yaptığı çalışmak. Araba kullanmayı sevmez. Egzersiz için yüzüyor. Charlie'yi ve onun şarkı söylemesini önemsiyor. "Oh! Piyanoyu seviyor."

"Belki küçük bir piyano anahtarlığı ya da en sevdiği şarkıyı çalan bir müzik kutusu?"

"Çok tatlısın," diye ekliyor Lennox. Dex yüksek sesle, "*Hayır. Tanrım, dur,*" diye homurdanıyor.

Hepimiz Dex'in patlamasını duyabildiğimize şaşırarak bakışlarımızı büyük cam veranda kapılarından içeri kırbaçlıyoruz. Finn'in yüzünde de Dex'inkine benzer bir bıkkınlık ifadesi var. Şimdi ikisi de bize bakıyor.

"Nasıl kulak misafiri oluyorsun?" Lennox soruyor.

"Pencereler açık Len ve çok yüksek sesle konuşuyorsun," diyor Finn. "Konuşmanı duymamak için bir blok aşağı gitmemiz gerekirdi."

Cidden *yapamadılar*. Aman Tanrım. Kız sorunlarımın her biri hakkında maymun gibi gevezelik ediyordum. *Oh, lanet olsun*. Jesse'yle olan berbat seks hayatımı yanlışlıkla fazla paylaştım. Özellikle bana oral seks yaparken onu tembel bir kertenkeleye benzetmiştim. Gözlerimi kapattım, aşağılanmaktan öleceğime ikna oldum. Evet, bu kulağa doğru geliyor. Kaderimde hep utançtan ölmek vardı.

Birkaç saniye içinde arka kapıdan içeri doluşup oturma odasında bize katılıyorlar. Finn oturuyor ve kolunu Avery'nin omzuna doluyor, kendisi kanepeye yerleşirken onu da kendisiyle birlikte geriye doğru çekiyor.

Dex elinde küçük bir tabak yemekle diğer tarafta Lennox'a katılır. "Al bakalım." Kadının şakağını öpüyor. "Çocuklar bunu düzeltirken sen de bebeğimi besle." Bana, "Lütfen Nathan'a piyano müzik kutusu alma. Erkeklerin beyni böyle çalışmaz."

Finn burnuna iki kez vurur ve Dex'i işaret ederek onaylar. "Ona hiçbir şey almayın. Onun istediği bu değil. Nate ve ben uzun zamandır dostuz."

"Öyle mi?"

"Üniversiteden beri. Elise öldükten sonra çoğunlukla irtibatı kaybettik."

Avery parmaklarını Finn'in saçlarında şefkatle gezdiriyor. "Elise kim?"

"Yıllarca asistanlığını yaptı," diyor Finn. "Eski sevgilisi onu spor olsun diye döven pis bir polisti. Çok baktandı. Nathan için çalışmak onun ilk gerçek işiydi çünkü Peter

onun işi. Yüzünü işaretledikten sonra dışarı çıkmasından hoşlanmıyordu. Nathan arada kaldı. Peter'dan boşandıktan sonra bile Peter onu taciz etmeye devam etti, bu yüzden Nathan onu ve kızını kendi yanına taşıdı. Birbirlerinden ayrılamıyorlardı. Nathan Elise'le tanışmadan önce çok kişiyle çıkmıştı ama Elise onun için her şeydi."

Avery elini kalbine bastırır. "Ve o öldü mü?"

Finn başını sallar. "Korkunç bir araba kazası. Nathan yıllarca iyi değildi. Cenazesinden sonra, doğum günü partinize kadar ondan bir daha haber alamadım. Beni bir iş için aradı."

Tanıştığımız gece. House of Blues. Nathan Finn'i tanıdığı için mi oradaydı? Bundan hiç bahsetmedi. "Bir dakika. Elise'in kızı da mı öldü?" diye sordum.

"Claire mi? Hayır, arabada değildi. Annesi öldüğünde onu Nate'den aldılar. Büyükannesiyle yaşamak zorunda kaldı."

Büyükannesi mi? Deja vu bulmacamın son parçası da beynimden geçip yerine otururken elimi ağzıma götürüyorum. Claire çok tanıdık geliyor çünkü onu daha önce görmüştüm. Nathan'ın ofisindeki resimdeki küçük kız. Kızıl saçlı güzel kadın ve onun neredeyse tıpatıp aynı kızı. Nathan'ın Charlie'ye karşı bu kadar doğal olmasının nedeni bu. Bunu daha önce de yapmıştı. *Oh, Nathan.* O sadece nişanlısını kaybetmedi. Ailesini de kaybetti.

Zihnim koşturuyor, hikâyenin daha fazlası bir araya geliyor. Ruby oğlunun iş için çok seyahat ettiğini, bu yüzden Claire'e baktığını söyledi.

"Finn, Peter'a ne oldu?"

"Hapishane. Elise'i taciz ettiğine dair her şey ortaya çıktıktan sonra mahkum oldu. Ama daha yeni çıktı. Nathan bu konuda oldukça kızgındı."

Kalbim göğüs kafesime çarparak, anılarımı zihinsel bir albüm gibi gözden geçiriyorum. Claire'i gördüğüm her ana odaklanıyorum. Herhangi bir iz var mıydı? Herhangi bir şeyi örtmek için ağır makyaj yapıyor muydu? Ben yapamam.

ilgili bir şey hatırlamıyorum. Charlie hiç soğukkanlı değil ve arkadaşları zarar görseydi bana söylerdi. Belki Peter sadece Elise'e kötü davranıyordu ama Ruby'ye bana yalan söylediği için çok kızgıyım. Charlie birkaç kez oraya gitti. Onun vasisi olarak, tacizci bir suçlunun etrafında olup olmadığını bilmeye hakkım vardı. Nathan'a söylemek zorundayım.

Ona söylemem gereken *çok şey* var. Bu da beni konumuza geri getiriyor.

"Yani, hediye yok mu?"

Dex bu kez "Hayır," diye yanıtlıyor. "Onun istediği bu değil."

"O zaman ne yapmalı?" Lennox yüksek sesle merak eder.

Finn ve Dex karşılıklı bakışırlar. "Hangi versiyonu yapıyoruz? Erkeklerden genel tavsiyeler alıp konuştuğunuz her şeyi duymamış gibi mi davranacağız? Yoksa kendi durumunuz için özel tavsiyeler mi istiyorsunuz?"

Isı yanaklarıma sıçırıyor, gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Belirli," diye mırıldanıyorum.

Dex basitçe "Ona bir çıplak gönder," diyor. Lennox kalçasına tokat attıktan sonra "Ne?" diye ekliyor.

"Seni Neanderthal. Bu aşık olduğu bir adam, Tinder randevusu değil."

"Bunu yaptığı son adamın bir domuz olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bu onun hafife aldığı bir şey değil," diyor Avery.

Arkadaşlarım Super Bowl'daki spikerler gibi aşk hayatım hakkında yorumlar yaparken sessizce oturuyorum.

"Aynen öyle," diye ekliyor Finn. "Bu bir güven meselesi. Eğer sana Elise'i açıtsa, sana çok değer veriyor demektir, Spencer. Ve sen de ona güvenmediğini çok fazla kelime kullanmadan söyledin. Casey'ye verdiğini ona da verirsen ve Nathan'ın sana daha iyi davranmasına izin verirsen, tek istediği bu olur."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Dex, "Kendime o kadar güveniyorum ki, yanılırsa Finn'in çüküne yumruk atacağım," diye söz veriyor.

Finn'in yüzü suçlulukla gerilir. "Ne oluyor lan?"

Dex masumca omuz silkiyor. "Tavsiyene güvenmesini sağlamaya çalışıyorum."

"Kendi aletini yumrukla." Tekrar bana bakıyor. "Onu görmezden gel. Beni dinle. Şuradaki kadını görüyor musun?" Avery'yi kucağında aptalca itip kakıyor. "Neden bu kadar yakınız ve onu bu kadar çok seviyorum biliyor musun? Çünkü her şeyi birlikte çözdük. Bizden seks tavsiyesi istemene gerek yok. Eğer Nathan senin erkeğince, o zaman bu işi onunla hallet."

Başımı salladım. "Ne dediğini anlıyorum ama gerçekten ne yaptığımı bilmiyorum. Ve onu korkutmak istemiyorum." İronik olan şu ki, onu korkutmamak için onu kovaladım.

Avery yavaşça dönüp Finn'e gülümseyerek, "Ben de öyle," diyor. "Ama aşık olduğunuzda, mesele mükemmel olmak değildir. Bu sadece, siz kendinizde en iyisini görmesenez bile karşınızdakinin gördüğüne inanmaktır. Bu işin yürümesi için gereken tek şey bu."

"Bu kadar basit mi?"

"Bu kadar basit." Lennox başını sallar. "Bize inanın. Aşk konusunda zaten derslerimizi aldık. Eminim daha fazlası da gelecektir," diye ekliyor karnını tutarken, "ama her şey güvensizliklerin konusunda birine güvenecek kadar cesur olmakla başlıyor. Kendi başınıza taşımak çok ağır bir yükür. Nathan'la gerçek, dürüst bir ilişki istiyorsanız, birbirinizin bunu anlamasına yardımcı olun."

Başımı sallayarak onaylıyorum, bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı sorguluyorum. Bir şeyleri gömmekte iyiyimdir. Kaçma ve yeniden inşa etme konusunda yetenekliyim. Ama birine tüm çirkin yaralarımı görmesine izin verecek kadar güvenilebilir miyim?

"Bunu hallettiğimize göre, daha öncesine dönersek, oral hakkında bazı sorularınız olduğunu söylemiştiniz?" Lennox hiç utanmadan soruyor.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı ayağa fırlayan iki insan görmemişim.

"Bira koşusu mu?" Dex soruyor.

"Görüşürüz," diyor Finn onaylayarak.
Onlar neredeyse birbirlerine takılıp odadan kaçarken ben
kıkırdıyorum.

"D Amn, Dawn. O takım elbisenin hakkını veriyorsun." Elinde puro, Dawn bir tur atıyor, gösteriş yapıyor lacivert, üç parçalı takım elbisesi ince bedenini saracak şekilde dikilmişti. "Ben James'in en iyi kadınıyım, bu gece A oyunumu getirmeliydim." Masama oturuyor ve içkisini koymadan önce fıçı masaya bir bardak altlığı atıyor. Hatta bu gece erkekler gibi içiyor.

"Nasıldım?" Ben soruyorum.

"Bekarlığa veda partisinde mi? Olağanüstü. Babanı ayık tutma konusunda mı? Büyük başarısızlık."

Babamın gürültülü kahkahası odanın öbür ucundan geliyor. Takım elbise ceketini bir yere atmış. Yüzü domates kırmızısı ve terli. Gömleğinin üzerinde son sigarasının külleri var. Özensiz görünüyor. Ve mutlu.

"Striptizciler ne zaman gelecek?" Dawn soruyor.

Avucumu tavana dayayıp onu işaret ediyorum. "Bu yüzden burada değil misin? Dev pastana geri dön ki seni uygun bir büyük giriş için dışarı çıkarabileyim."

Elini bana ters vuracakmış gibi kaldırıyor. "Neden, yapmalıyım," diyor kız gibi bir kıkırdamayla. Dawn da sarhoş. Herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Ben hariç.

"Julia'ya saygımızdan dolayı bu gece dansçı olmayacak. Sadece babamın en sevdiği şeyler olacak-burbon, puro ve bir sürü yaşlı zengin piç." Bu öğleden sonra on sekiz delik golf oynadık. Benim sporum değil. Golf arabasında birayla otururken Spencer'a mesaj atma isteğimle savaştım.

Babamdan bir kahkaha tufanı daha geliyor. Patlamasına neden olan komedyeni gördüğümde rahatsız oldum. *Casey*. Yardım etkinliğine kadar adamdan gerçekten hoşlanmıştım. Spencer ondan hoşlanıyor. Bunu hissedebiliyorum.

"Sorun nedir?" Dawn bakışlarımı takip ederek tavrımdaki ani değişikliği anlamaya çalışıyor.

"Casey objektif olarak yakışıklı bir adam, değil mi?"

"Eğer gargoyleleri çekici buluyorsan, sanırım."

"Birinin pençeleri çıkmış. Sana ne yaptı?"

Dawn gözlerini devirir. "Çenemi kapalı tutmam en iyisi. Şu anda babanın en sevdiği evcil hayvan o." Bardağını kapıyor ve içkisinin kalanını bir dikişte geri atıyor. Ağzı açık bir şekilde nefes veriyor ve yanmayı yatıştırmaya çalışıyor.

"Tahttan indirildim," diye mırıldandım.

Dawn'ın dudakları sinsî bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Senden iyi bir evcil hayvan olmaz. Çok fazla cevap veriyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Takım elbisemin ceketini silkmeden önce ceketimin iç cebinden iki puro çıkardım. "Söndür şunu." Purosuna başımla işaret ediyorum. Benimkilerden birini almadan önce onu kristal kül tablasında söndürüyor.

"Nedir bu?"

"Gurkha Black Dragons. Tanesi bin dolardan fazla. Bir tanesini babam için saklıyordum ama onu yavru köpeğinden ayıramıyorum."

Dawn puroyu burnunun altından geçirir. "Onun kaybı."

Kıkırdıyorum. "Daha fazlasını getirdim. Bu gece sadece bunu yiyeceğim."

Dawn bana yandan bir bakış attı. "İçki içmiyor musun?"

Başımı sallıyorum. Ne olduğunu anlamadan tekrar Casey'ye doğru bakıyorum. "Bu gece sinirlerime güvenmiyorum. Alkolün de bir faydası olmaz."

"Sana söyledi." Dawn derin bir nefes verir.

"Casey hakkında mı? Evet. Bu yüzden beni terk etti .

Onlara bir şeyler oluyor."

Dawn yüzünü buruşturur. "Spencer ve Casey arasında mı? Mümkün değil." Avucuyla göğsüne vurmadan önce bir kez sertçe hıçkırır. "Ah, kahretsin. Bir tane fazla oldu."

"Mantıklı olurdu. O daha çok onun yaşında. Daha az karmaşık."

Bana göz kırıyor. "Sen neden bahsediyorsun? Spencer Casey'den nefret eder. Sana ne söyledi?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum, yorgunluk beni çökertiyor. Bütün hafta kendime hakim olma sınavıydı. Onu unutabilirim ama biraz daha zamana ihtiyacım var. Belki bir hafta daha L.A.'de saklanırım. "Bana onun eski duyguları canlandırdığını söyledi ve hiçbir şey olmamaya geri dönüp dönemeyeceğimizi sordu. Patron ve asistan."

Dawn'ın göz kapakları yarıya düşer. Defalarca yanaklarına vurur.

"Ne yapıyorsun?"

"Hâlâ bunu yapmak isteyip istemediğimi görmek için yeterince ayılmaya çalışıyorum." Başını bir ileri bir geri sallıyor. "Evet. Çok geç. Nathan, Casey Spencer'a karşı bir şeyler hissediyor çünkü Spencer onun için travmatik bir tetikleyici."

"Hayır, bana onunla kendi rızasıyla yattığını söyledi."

"Ve sonra ondan kendisi için çıplak fotoğraflarını çekmesini istedi. O ve aptal futbol arkadaşları bu resimleri, üzerlerine 'inek' yazarak tüm kampüse yaydılar. Binlerce öğrenci onu çıplak gördü ve onunla dalga geçti. Sonra da erkeklerle uygunsuz bir şekilde etkileşime girdiği için okul yönetimi tarafından azarlandı. Annesi olsaydım, o şerefsizleri mahkemeye verirdim. Ama annesi küçük kızını korumak için müdahale bile edemedi çünkü hemen ertesi hafta-"

"O öldü," diye bitiriyorum, ani bir mide bulantısı midemi bulandırıyor.

"Beş yıl *o kadar* da uzun bir süre değil. Hâlâ hayatının en kötü anını yaşıyor. Toplum önünde küçük düşürülmek bir kadına bir şeyler yapar. Kalbini burkuyor. Tekrar güvenmeyi çok zorlaştırır."

Kalp atışlarımı kulaklarımda hissediyorum. Kıpırdamamak için kendimi zor tutarken oda sessizleşiyor. *Öfkenin içinden nefes al, Nate.* İçine at. Bunu düzeltemeyeceğimi biliyorum. Ama vücudumu içten içe ısıtan, derinlere kök salmış bir öfkeyle kuduruyorum. Adrenalin içimde dolaşıyor, uzuvlarımı ele geçiriyor ve beni bedenimden çekip alıyor.

Yerimden kalktım, Dawn'ın boş bardağı elimdeydi.

Aklımı hiçe sayarak.

Odanın öbür ucundayım ve elim Casey'nin boynunda, onu duvara çarpıyorum.

Herkes bana bağılıyor ama ben kelimeleri duyamıyorum. Umurumda bile değil. Uzun zamandır çok öfkeliyim. Onu boğarak öldürmek istiyorum çünkü bu pisliği kim yetiştirdiyse ona yaptıklarının sonuçları olduğunu öğretmemiş.

Şimdi, ben onun sonucuyum.

Bardağı kulağına bir santim kala duvara çarptım. Elimden akan kanı görünce küçük bir sürtük gibi inliyor, kanın bana ait olduğunu anlamıyor.

"Kovuldun," diye homurdanıyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim ötede. "Ben pislik çalıştırmam."

Nefes alabilmesi için boynunu serbest bırakıyorum. "Sana ne söyledi?" diye mırıldandı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Arkadaşlarım telefonumu aldı. Sadece bir şakaydı, dostum."

"Sana inansam bile, ki inanmıyorum, hiçbir şey yapmamak da aynı derecede kötü. Genç bir kadını bu şekilde taciz ettikleri için sözde arkadaşlarınızı dövdünüz mü? Posterlerin indirilmesine yardım ettin mi? Onu kontrol ettin mi? Onu kontrol ettiniz mi?"

özür dileyecek misin? Herhangi bir şeyi gerçek bir erkeğin yapacağı şekilde yaptın mı?"

"Nathan, bırak gitsin," diyor babam sertçe.

Casey'nin vücut kontrolünü yerinde tutarak babama yan gözle bakıyorum. Bu serserinin birinci ligdeki bir okulda futbol oynadığına inanamıyorum. Gözümde acınası ve cılız görünüyor. "Baba, sen karışma."

"Nate," diye yalvarır babam. "Hepimiz güzel bir gece geçiriyoruz. Yapma bunu."

"Spencer'a ne yaptığını babama anlat. Eğer bu kadar gurur duyuyorsan tüm odaya anlat."

Casey tek kelime etmek istemeyerek çenesini kapatıyor.

"Onlara söylememi mi istiyorsun?" Tehdit ediyorum.

Dudaklarını içeri çeker. "Özür dilerim dostum. Ona gerçekten üzgün olduğumu söyleyeceğim."

Yumruğumu sıkıyorum, parmak eklemlerimin gürültülü çatırtısını duymasını istiyorum. "Hayır, ondan uzak duracaksın. Sonsuza kadar. Şehri terk edeceksin. Eyaleti terk et. Umurumda değil. Eğer Spencer'la bir daha konuşursan, seni mahvederim Casey. Yüzünden başlayarak, sonra cüzdanını, kredini, itibarını ve önemsendiğin her şeyi. Onu incittiğin gibi seni de incitirim. Sadece bir şeyi kanıtlamak için. Beni aşırı uçlara sürükleme, çünkü ben verdiğim sözleri tutmayı severim."

"İyi," diye zorluyor Casey. Yanakları benek benek kırmızıya boyanmıştır. Yaşadığı utanç, Spencer'a yaptıklarının sadece küçük bir parçasıydı ama yine de bu baskının altında ezilecek gibi görünüyordu. "James?" Geri adım attığım anda yardım için babama bakıyor.

"Casey, neler olduğunu bilmiyorum ama sadakatim her zaman oğluma olacak. Ve eğer onun sevdiği birine zarar verirsen, elim kolum bağlanır. Bence gitmelisin."

"Peki ya benim işim?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Onu transfer et," diye babamın sözünü kesiyorum. Bu öneri hiçbir yerden gelmiyor, bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Ben sadece yaparım. "Orange'da gelecek vaat eden projeleriniz var."

İlçe, değil mi?" Babama sordum. "Ona burada başka bir görev ver. Taşınma masraflarını biz karşılayacağız, neye ihtiyacın varsa," diyorum Casey'ye.

Anlaşılr bir şekilde Casey bana bakıyor, kaşları endişeyle çatılmış, kafa karıştırıcı cömertliğini anlamaya çalışıyor. "Bu merhamet niye?"

"Hiçbir fikrim yok." Odadakilere hitap etmek için arkamı döndüm. "Patlamam için herkesten özür dilerim. Lütfen partiye geri dönün. Bütün mahzeni boşaltın, benden."

Çok geçmeden, alçak sesle yapılan bir konuşma ortamı yeniden dolduruyor. Odanın öbür ucundan, fiyasko sırasında koltuğunda sabit duran Dawn'a bakıyorum. Bana belli belirsiz bir başparmak işareti yapıyor, kızımızın intikamını almamı onaylıyor.

Çıkışa yönelmeden önce babamı kenara çekip partisinde olay çıkardığım için özür dilemeye çalışıyorum. Ama o ellerini kaldırarak beni durdurdu.

"Bütün bunlar bir kız için mi?" "Öyle değil-"

"Hayır, umarım öyledir, Nathan. Sen, korumayı seçtiğin kadına biri haksızlık ettiğinde kıpkırmızı kesiliyorsun." Yanağımı okşadı. "İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Ne?"

Babam sırtıyor, biraz sarhoşça ama ciddi bir şekilde. "Yeniden aşık oluyorum."

"Olan şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum."

"Bir şeyler oluyor." Çocuksu bir gülümsemeye omuz silkiyor. Çakırkeyif ve aptalca davranmaya devam etmek istiyor ama benim şaka yapacak halim yok. Onun yolundan çekilmem gerekiyor.

"İyi geceler baba. İyi eğlenceler. *Striptizci yok*," diyorum alaycı bir tavırla. "Julia'ya seni dürüst bir adam olarak tutacağıma söz verdim."

Homurdanıyor. "Pekala, evlat. Sana bir şey daha bırakayım."

"O da ne?" Bayat bir baba şakası bekleyerek sordum.

"İkinci kez aşık olmanın en güzel yanı, geçmişteki hataları düzeltme şansına sahip olmanızdır. Elise ile farklı bir şey yapabileseydiniz, bu ne olurdu?"

Gerçekten düşünmek için bir an durdum. İlişkimiz zihnimde resmedilmişti. Elise'in çektiği tüm acıları değiştirdim ama bizimle ilgili hiçbir şeyi değiştirmezdim. Tek istediğim daha fazla zaman. "Keşke daha önce evlenseydik. Eğer ölmesi gerekiyorsa, keşke benim karım olarak ölseydi. Claire'in hâlâ benimle olmasını istiyorum. Şansım varken bunu gerçekleştirmeliydim."

Babam beni kucakladı. Sırtımı sıvazlarken gözeneklerinden likör kokusu sızıyor. "O zaman daha fazla zaman kaybetme oğlum. İstedğin şeyin peşinden git."

Dışarı çıkar çıkmaz Kaliforniya'nın gece havasını derin bir nefesle içime çekiyorum. Suyu bu kadar yakinken tuzlu spreyin tadını neredeyse alabiliyorum. Göğsümde neden hâlâ bir kurşun yumağı olduğunu bilmiyorum. Casey ile yüzleştim. Spencer'in asansörde neden paniklediğinin gizemini çözdüm. Hiçbir erkeğin ona hak ettiği gibi davrandığını sanmıyorum. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki, sahte gülümsemeler yapıyordu. Belki de onun benim için yaptığı gibi ben de onun için her şeyi fazla gerçek yapıyorum.

Gerçek dağınık ve zordur ama dürüştür. Ve ilerlemenin tek yoludur.

Belki de tüm sırlarımızı masaya yatırmanın, zaman kaybetmeyi bırakmanın ve birlikte ilerlemenin zamanı gelmiştir. Onu aramak için telefonumu çıkarıyorum ama sessizde olduğunu unuttuğum için Spencer'dan gelen mesajlarla karşılaşıyorum.

SPENCER

Başka nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum.

Ya da sana gerçekten nasıl hissettiğimi

söylemenin en iyi yolu. Ama lütfen bil ki, bu

benim sana olan güvenim.

Sonra kalbimi durduran bir resim oluyor. Önümdekini algılayabilmek için birkaç kez gözümü kırpmam gerekiyor.

Bana çıplak bir selfie gönderdi.

Hiçbir şey kapalı değil. Bana her şeyi sunuyor. Dolgun göğüsleri, koyu, kalın meme uçları, kalçalarının pürüzsüz, bronz eti, hepsi bir sirenin çağrısı ve ben lanet gemimi bu güzel kadına çarpmak istiyorum. Bu resimle ilgili tek sorun, etrafında dönüp arkadan manzaraya hayran olamamam.

Onu görmem gerek.

Şu anda.

Byron'ın kiraladığı karartma sedanını buldum.

L.A. Kapının kilidini açmak için sayısal kodu giriyorum ve anahtarları bardak tutucusunda buluyorum. Arabada oturmaktan ne kadar nefret ettiğimi düşünmeme izin vermeden motoru çalıştırıp sürüyorum.

Daha fazla zaman kaybetmeyeceğim.

| dolambaçlı yola gelişigüzel park ediyorum, anahtarları arabada bırakıyorum. Telefonum havai fişek gibi patlıyor. Bildirim önizlemelerinden Byron'ın ona haber vermeden arabayı aldığım için beni azarladığı anlaşıyor. Hodge yeni gözetimin yakında hazır olacağını bildiriyor. Dawn iyi olup olmadığını soruyor, nereye gittiğimi merak ediyor. Şu anda umurumda değil. Spencer'dan daha fazlası olmadığı sürece lanet bir mesaj hakkında.

Evin içinden geçip verandaya doğru ilerliyorum. Neredeyse beton basamaklardan inip misafirhaneye doğru ilerliyordum ki birkaç adım sağındaki havuz sandalyesinde battaniyeye sarılmış bir yumruyu fark ettim. *Spencer mı? Neden burada uyuyor?*

"Hey," diye fısıldıyorum, onu ürkütmek istemiyorum. Suyun kenarına o kadar yakın oturuyor ki, küçük bir korkuyla bile havuza uçabilir. Havuzun en yakınındaki sandalyeye oturuyorum ama hareketlerim onu ürkütmüyor. O kadar derin uyuyor ki, tüm vücudum adrenalinle dolup taşmasa kızımın uyumasına izin verirdim. Onun uykusunu bekleyemeyecek kadar sabırsızım. Onu uyandırmak için sandalyeyi bilerek ona yaklaştırıyor, metal parmaklıkları betona sürtüyorum.

Gözleri yuvarlak ve ürkmüş bir şekilde açılana kadar bekliyorum. Hayalet görmüş gibi bana göz kırpmıyor.

"Güzel. Uyanmışsın."

Dik otururken battaniye beline kadar düşüyor. İpeksi siyah pijamasını inceliyorum ve onu havuzumda yalnız başına yatıya kalmaya iten şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Beni korkuttun," diyor.

"Şimdi ödeştik." Telefonumu aldım ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olan fotoğrafı ona gösterdim. Bir adamı hiçbir uyarı olmadan böyle şok edemezsin.

"Özür dilerim. Başka nasıl yapacağımı bilemedim."

"Neden bana söylemedin?" Burada oturup boş yere özür dilemesini dinleyemem. Neden burada olduğumu ve aklımdan neler geçtiğini yanlış anlıyor. Ona her şeyi anlatacağım. Bu gece, benim olanı alacağım. Ama önce, onun ne düşündüğünü bilmem gerek. Artık sır yok. Daha fazla sürpriz yok.

"Sana ne söyleyeyim?"

"Casey hakkında. Bu gece gerçek hikâyeyi öğrendiğimde neredeyse kafasını koparacaktım." Halkın içinde olduğumuz için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. O da aynısını yapmalıydı. Yalnız olsaydık, öfkem beni yenerdi. Casey bu davranışı yüzünden sık bir mezarda uzun bir uyku çekiyor olabilirdi.

"Ne demek istiyorsun-" Duraksıyor. Yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor. "Bekle. Buraya nasıl geldin? Los Angeles'taydın."

"Hızlı sürdüm."

"Saat kaç?" Bana şüpheyle bakıyor.

Hâlâ kırık olan ekranımda biriken mesaj bildirimlerini görmezden gelerek saati kontrol ediyorum. "Biri çeyrek geçiyor."

Havadan sudan konuşarak oyalıyor mu emin değilim ama hiç ilgilenmediğim bir şeye takılmış gibi görünüyor. En çok endişelendiğim şey o resmi neden gönderdiği. Bana ne anlatmaya çalıştığı. Kalbinin nerede olduğu.

Kafasının olduğu yerde. Ve aklımdaki en yüksek sesli soru: Neden kıyafetlerimiz hala üzerimizde?

"Biriyle çıkmıyor muydun?" diye sorar.

Randevu mu? Bir randevuda ne işim olabilir ki? "Tabii ki hayır."

"Takviminde özel bir blok vardı," diye açıklıyor ve beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyormuş gibi üçüncü dereceden devam ediyor.

Bekârlığa veda partisinin yerini değiştirmek zorunda kaldığımı hemen açıkladım. Partinin dün gece olduğunu sanıyordu, oysa aslında bu geceydi ve babama sürpriz yapmak için takvimimde belirsizdi. Zihnimin duvarlarından seken düşüncelerim dikkatimi dağıtıyor, bu yüzden neden bu kadar çok soru sorduğunu anlamam biraz zaman alıyor. "Neden? Kışkandın mı?"

Büyük bir parçam öyle olmasını umuyor. Bir, böylece onun da benim gibi hissettiğini bilirim. İki, böylece onun içini rahatlatabilirim. O benim dünyamda var olan tek kadın. Bana ulaşabilen tek kişi. Ya Spencer, ya da hiç kimse. Bu kadar basit.

Başını hüzünlü bir şekilde sallayarak şüphelerimi doğruluyor. Bakışlarını bulmaya çalışıyorum ama kucağına bakıyor. *Oh, tatlım.* Oraya gitme bile.

"Eğer sen için bir saniye düşünseydin ben senin üzerinden alırdım.

Çabuk ol, senin hakkında ne hissettiğimi bilmiyor olmalısın," diye onu temin ederim.

Sonunda bana baktı. Açık çikolata kahvesi gözleri verandanın ışıkları altında parlıyor. "Her şeyi berbat ettiğimi ve belki de aramızda olan her şeyi unutmaya çalıştığımı düşündüm."

"İstesem de unutamam. Ve unutmak da istemiyorum." Yaklaşıyorum, onun sıcaklığını arzuluyorum. Ama bir kez çok yaklaştığımda beni durduramayacağını biliyorum. Çok uzun süre bekledim. Başlangıç olarak onu tam burada, bu havuz sandalyesinde alacağım. İkinci raunt yatak odasında. Dušta üçüncü raunt. Ben gidiyorum

Bu kadını vücudum çökene kadar seveceğim. Sadece bir şey var. "Charlie nerede?"

"Son dakikada davet edildiği bir yatıya kalma partisi."

Oh, şükürler olsun. "Güzel. Daha fazla arkadaş edinmesine sevindim."

"Ben de."

"Onu sahneye çektiğim ve geçen haftaki hayır etkinliğinde performans sergilemesini istediğim için kızgın mısınız?" diye sordum.

Spencer bana öyle olmadığını söyledi. Bu yeni bir şey.

"Emin misin? Çünkü bu senin oldukça sinirlendiğin bir konu... Aynı endişeleri paylaşıyoruz, Spencer. Söz veriyorum. Onu asla tehlikeye atmam. Bana güveniyor musun?"

"İstiyorum," diye kendinden o kadar emin cevap veriyor ki, ihtiyacım olan tek güvence bu. Parmaklarım battaniyeyi üzerinden yırtıp onu kucağıma çekmek için kaşınıyor, böylece onu umutsuzca istediğim şekilde kucaklayabileceğim, ama o devam ediyor. "Her şeyi kastediyorum. Sana gerçeği söylemek istiyorum."

Aramızda o kadar çok sır var ki, hangi gerçekten bahsettiğinden emin değilim. "Bu ne anlama geliyor?"

"Casey ile ilgili başka bir şey daha oldu ama bunu konuşmak zordu... Bekle, gerçek hikayeyi bildiğini söylemiştin."

Kahretsin. *Üzgünüm, Dawn.* Kimliğini ifşa etmekten başka çarem yok. "Dawn kaydı."

"Yani okulu bırakmamın gerçek nedenini biliyorsun?"

Bunu hatırladıkça boğazımdaki ateşli yumruyu yutuyorum. Mesele sadece durum değil. Spencer'ın ağladığını, yalnız olduğunu, güzel ve sağlıklı vücudunun sadece sarhoş, aptal üniversite çocuklarının haklı çıkarabileceği nedenlerle utandırıldığını hayal ediyorum. Onlar bunun ne anlama geldiğini anlayamadan önce o bir kadındı. Gerçek bir erkek kıvrımları ve bol bir vücudu günahkârca baştan çıkarıcı, içine gömülebileceği ve içinde kaybolabileceği bir şey olarak görür. Zavallı kız yaşının çok ötesindeydi, kör ve sığ domuzların arasında kaybolmuştu.

Dawn o posterlerde "inek" yazdığını söyledi. Aptallar o kadar eğitimsizdi ki "kraliçe" nasıl yazılır bilmiyorlardı.

"Artık her şey masada olduğuna göre, benim hakkımda ne hissediyorsun?" Spencer soruyor. Derin bir nefes alıyor ve bana delici bir bakış atıyor. "Bana gerçeği söyle."

"Önce sen... Neden yalan söyledin?" Bana Casey hakkında söylediği şey ihmal edilmiş bir yalandı ama yine de yalandı. Bana onun daha iyi bir adam olduğunu ve onu bir şekilde ona kaptırdığımı düşündürtmüştü.

"Çünkü yaralarımı görmeni istemedim. Benim iyi halimi görmeni istedim."

"Spencer." Zihnim karmakarışık, pek çok düşünce ağzımdan çıkan ilk kelimeler olmak için yarışıyor. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Buraya tekrar bu kadar çabuk gelmem korkutucu. Elise yıllar önce benzer bir şey söylemişti. Yara izlerini görmemi istememişti. Peter'la bu kadar uzun süre kaldığı için kendini zayıf ve acınası hissediyordu. Ona kaldığı için zayıf olmadığını, ayrıldığı için güçlü olduğunu tekrar tekrar hatırlatmak zorunda kaldım. Yara izleri kararlılığının, hayatta kalmasının, yaşama isteğinin ve kızına duyduğu sonsuz sevginin işaretleriydi. Yara izleri takdire şayandı. Tıpkı Spencer'inki gibi.

Şimdi döndüm dolaştım, bir kez daha kendi gücünün farkında olmayan bir kadına aşık oldum. Dünyayı omzunda taşıyor ve zar zor tökezlediğinde hala özür diliyor.

"Neden beni okumaya bıraktın? Bu acıttı," diyor Spencer ben daha tutarlı bir düşünce üretmeden.

Oh. Onu görmezden geldiğimi mi düşündü? Böyle bir jesti görmezden gelebileceğimi nasıl düşünebilir? "Casey oradaydı. Ne yaptığını yeni öğrendim ve sen bana mesaj attığında partiyi terk ettim. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Düzgün düşünemiyordum. Arabaya bindim ve sürmeye başladım. Sana yüz yüze söylemem gerekiyordu."

"Bana ne söyleyeceksin?" Gözleri parlarken sesi çatlıyor. İtirafımı benim istediğim kadar çok istiyor. "Bu resmin ne anlama geldiğini biliyorum. Ne olduğunu biliyorum.

Yaşadığın onca şeyden sonra bunu göndermiş olmalısın. Onu koruyacağım. *Ve seni de.* Benimle güvendesin."

başını sallıyor, mırıldanıyor onaylıyor, bakıyor
sanki o

daha fazlasını söylemeye çalışırsa ağlayabilir. Ama onun üzülmesini istemiyorum. İkimiz de çok uzun zamandır üzgünüz. Şu anda sadece iyi hissetmesini istiyorum.

"Çok güzel bir fotoğraftı." Sesime baştan çıkarıcı bir ton katmaya çalışıyorum. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu.

"Onu saklayacak mısınız?"

Ona sırtıyorum. "Zaten benim duvar kağıdım."

Birlikte gülüyoruz ama bu neşeli an, ona dokunma isteğim tarafından hemen bastırılıyor. Elim sıcak teninde, kısa kollu bluzunun altından yukarı kaydırıyorum. Parmağımı sütyen askısının altından geçiriyorum ve nefesi hemen kesiliyor. Dokunuşuma karşı gerginleşiyor ve sertleşiyor. "Bu iyi mi?" Kayışı yavaşça aşağı sıyrırken soruyorum, ona itiraz etmesi için bolca zaman tanıyorum.

Onun yerine utangaçça başını sallıyor. Mesele ne istediği değil. Oraya nasıl gideceğimiz konusunda daha endişeli olabilir. Gergin ifadesinden ve kesik kesik solumasından sinirli olduğu anlaşılıyor. Sütyen askısını eliyle değiştiriyorum. Dudaklarıma götürdükten sonra her bir parmağını tatlı öpücüklerle gagalıyorum. Onu çiğ, *sert* bir şekilde becermek ve aylarca süren hayal kırıklığını serbest bırakmak istediğim kadar, ona yakınlık da göstermek istiyorum. İhtiyacım olanın birazını. Biraz da onun ihtiyacı. Ortada buluşabiliriz. "Şimdi hazır mısınız?" diye soruyorum.

"Ne için?" Gözleri dudaklarımın parmak uçlarıyla buluştuğu yere takılı kaldı.

"Ateşkes. Artık oyun yok. Artık yalan yok. Sadece bunu gerçekten deneyeceğiz."

Omuzları gevşiyor, sanki tüm gerginliği vücudundan atılmış gibi. Dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Sonunda bana iyi davranmaya başlayacak mısın?"

"Ben öyle bir şey demedim. O resimle beni kızdırdığın için seni hâlâ cezalandırmayı planlıyorum." Şakacı görünmek istiyorum, ama Spencer'ı masamın üzerine eğip çıplak kıcını hafifçe cezalandırma fikri sikimi seğirtiyor. "Bana ne yaptığın hakkında hâlâ hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Sanırım en çok seni kızdırıyorum."

Dudaklarımdan istemeden bir kahkaha kopuyor. Bir bakıma haklı. Sahip olamayacağın bir şeyi arzulamak çok sinir bozucu. Bu gece, bu değişiyor. Yakınına eğilip sıcaklığını içime çekiyorum. "Buraya nasıl geldik?"

"Nerede?"

Dilim için yalvaran dolgun, pembe ağzına bakıyorum. "Dudaklarına bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım varken."

İlk öpüşmemizde amaçladığımdan biraz daha agresif bir şekilde ağzımı onunkine yapııştırıyorum. Onu daha önce de tatmıştım ama bu şekilde, dudakları hevesle bana yapışmışken değil. Parmaklarımı saçlarında dolaştırırken ağzımın içinde inliyor.

Dudaklarını emiyorum, tutkulu öpüşümden dolayı şiştiklerini hissediyorum ama bu yeterli değil. Hemen daha fazlasına ihtiyacım var. Yumruğumu saçlarında birleştirerek başını geriye doğru yönlendiriyorum, böylece boynunu gösteriyor. Köprücük kemiğinin hemen üstündeki hassas, çukur alanı öpüyorum. Nabızı dudaklarıma çarpıyor. Sikim çözülmüş, fermuarımı yumrukluyor, serbest bırakılmayı talep ediyor. Bunun nasıl gideceğini biliyorum. Elimden gelenin en iyisini yapsam bile bir maraton beklemiyorum. *Üç yıl.* Onu ilk hissettiğimde bunalırsam beni affetmesi gerekecek. En azından onun önce gelmesini sağlayabilirim.

"Ayağa kalk ve külotunu indir." Sandalyemi tekmeledim ben yükselirken. Ayağa kalkması için ona bolca yer veriyorum ama o kalkmıyor. Dirseklerinin altından tutup, ayaklarının üzerinde durana kadar onu yukarı çekiyorum.

Çıplak ayakları, açık pembe cilalı parmakları. Pijama şortunun bağını çözüyorum ve beklentiyle ona bakıyorum. Hâlâ kımıldamıyor. "Bütün işi bana mı yaptıracaksın, hmm?" Aceleyle şortunu ve iç çamaşırını indiriyorum. Ben ona bir an bakamadan, iki eliyle kendini örtüyor.

"Bu gece seni göreceğimi bilmiyordum," diye fısıldıyor üzüntüyle.

Ellerini çekip kendi ellerimle değiştiriyorum. Saklanmasına izin vermeyerek cinsel organını koruyucu bir şekilde kavriyorum. Yüzük parmağımla, kaygan uyarılmasıyla parlayan kıvrımına vuruyorum. İnliyor ve öne doğru eğiliyor, alnı göğsüme dayanıyor.

Girişini kızdırıyorum, parmağımı açıklığının etrafında döndürüyorum, kapıya şakacı bir şekilde vuruyorum. "Burada olduğuma sevinmedin mi?"

"Evet, ama... biraz huysuzum. İçeri girip kendime gelmem için bana bir dakika verebilir misiniz?"

"Yapamam." Dizlerimin üzerine çöküyorum, diz kapaklarıma baskı yapan sert çimentodan rahatsız olmuyorum. Önceden bileklerini iki elimle sabitleyerek, dudaklarımı klitorisinin sadece birkaç santim yukarısında, tümseğine doğru ileri geri sıyrıyorum. "Biraz kirli sakal beni rahatsız ediyor gibi mi görünüyor? Çıplak ol, kıllı ol, hepsini seviyorum bebeğim. Sadece seni tatmama izin ver."

Ellerini kalçalarına sıkıca kenetleyerek, dizlerinin arkası sandalyeye çarpana kadar onu geriye doğru yönlendiriyorum ve oturur pozisyona düşmesine neden oluyorum. Sandalyenin arkasına rahatça yaslanabilmesi için bacaklarını döndürüyorum.

"Topuğunu tam buraya koy." Kalçalarının arasına yerleşmeden önce sandalyenin bir kenarına dokunuyorum. "Aferin kızıma." Diğer tarafa tekrar vuruyorum. "Şimdi diğer ayağın, tam buraya."

Kollarını yüzünün üzerine atıyor ve gözlerini dirseğinin kıvrımına gömüyor. "Bunun gibi mi?"

"Neredeyse. *Rahatla*. Çok güzel görünüyorsun. Sikeyim, amın mükemmel. Her yerini görmeliyim. Dizlerini yana bırak."

"Edepsiz konuşman jinekologdaki talimatlara çok benziyor."

Uzanıp tek parmağımla dudaklarını patlatıyorum. "Ağzını çalıştırmaya devam et, ben de dolduracağım. Anladın mı?"

Sadece alay ediyordum ama dudakları aralandı ve kısa bir nefes aldı. Alt dudağını ısırırken göz kapakları titriyor. "Tamam."

"Sana sert davranmam hoşuna gidiyor mu? Bu senin sapkınlığın mı?"

Omuz silkiyor. "Neyi sevdiğimden pek emin değilim."

"Havayı bozmaktan nefret ediyorum," diyorum, tırnaklarımın tersiyle çıplak kalçasının iç kısmını hafifçe tırmalayarak. "Ama eski sevgilin senin için ne yaptı?"

"Neyi seviyorsa," diye yanıtlıyor. "Çoğunlukla sadece-"

"Hayır. Dur. Neyi sevdiği umurumda değil. Eğer senin ihtiyaçlarına hizmet etmiyorsa, bu konuşmada bir işe yaramaz. Unut onu. Artık buradayım."

Başını sallıyor, bakışlarımı kaçırıyor, yine utangaç davranıyor.

Biraz tecrübesiz olduğunu düşündüm. Spencer bana hiçbir zaman cadaloz titreşimleri vermedi ama ihtiyaçlarının bu kadar ihmal edildiğini fark etmemiştim. "Buradan başlayalım. İki senaryo hayal etmeni ve hangisinin daha iyi olduğunu söylemeni istiyorum."

Titrek bir nefes alıyor. "Tamam."

"Boynundan kalçalarına doğru yumuşak öpücükler bıraksam nasıl olur? Göğüslerinin ve meme uçlarının üzerinde nazık olacağım. Sonra dilimi göbek deliğine daldırdığımda seni biraz gıdıklarım. Ama klitorisine geldiğimde, onu es geçirim. Seni kızdıracığım, üzerine üfleyeceğim, ama amının etrafını öpeceğim, istediğin yerler dışında her yerine dokunacağım. Sana ne kadar seksi olduğunu söylerken kalçalarına masaj yapacağım. Sonunda küçük düğmeni emmeden önce vücudunun her bir santimiyle zaman geçireceğim ve seni yavaşça tatlı bir rahatlamaya kadar inşa edeceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Evet, tamam. Bunu yap lütfen."

"İkinci senaryoyu duymak istemiyor musun?" "Sanırım mı?"

"Seni bu sandalyenin üzerinde krep gibi çevireceğim. Yanağını sandalyeye yasla, göğsünü indir, kışını kaldır ve hayatım üzerine yemin ederim Spencer, eğer o kalçalarını indirirsen kışını elimle cezalandırırım. Ama bu muhtemelen seni daha da ıslatır, değil mi? Sırılsıklam olacaksın, sikim için *yalvaracaksın*, ama ben senin vücudunla istediğim gibi oynarken seni bekleteceğim. Bahse girerim o kadar gerginsin ki, parmaklarımı alacak kadar yağlanmadan önce amına defalarca tükürmem gerekecek. Ve elimi sürmekten tamamen bitkin düştüğünde, zar zor hareket edebildiğinde, işte o zaman seni ters çevireceğim ve gözlerin kafanda dönene kadar seni becereceğim. Benim yöntemimle. Benim zevkimle. İstedğin bu mu?"

Ben bahse giriyordum üzerine ihale romantizm ne zaman o geldi için

Spencer, ama ona hırlamaya başladığımda, onu zevkim için kullanacağım yolları tarif ettiğimde ayak parmakları sadece sandalyenin parmaklıklarına kıvrıldı. Dizlerini iyice ayırıyorum ve tek bir damla uyarılmanın beni davet ettiği ateşli seksinin girişine dokunuyorum. Vücudu bana *tam olarak* hangi senaryoyu istediğini söylüyordu.

Orta parmağımın ucunu yalıyorum ve klitorisine doğru fiske vuruyorum. Uyarılınca kalçaları kıpırdıyor, sırtı kamburlaşıyor. "Ne olacak Spencer? Sevişmek mi, sevişmek mi istiyorsun?"

Hırıltılarının arasından zar zor konuşabiliyor ama "Nasıl istersen" demeyi başarıyor.

"İstedğim şey..." En uzun parmağımı içine sokuyorum, hayal edebileceğimden daha sıkı ve ıslak olduğunu keşfettiğimde inliyorum. Sikime hiç merhamet göstermeyecek. "...senin gelmen için."

"Tamam, bunu yapabilirim." Kararlı cevabı bir an için kafamı karıştırıyor. Ama ikinci parmağımı yavaşça amına soktuğumda tuhaf bir çığlık atıyor. Yüksek sesle inliyor ve bunu birkaç "oh, oh, oh" ile eşleştiriyor. Elimini pompalamayı bırakıp yukarı bakıyorum. Spencer'ın gözleri kenetlenmişti.

Kötü bir porno için seçmelere katılıyormuş gibi sıkı bir performans sergiliyor.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Tek gözünün içinden bakıyor. "Gerçekten iyi hissettim. Boşaldım. *Sert bir şekilde*. Sıra sende." Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyor ama onu tekrar sandalyeye doğru itiyorum.

"Geldin mi?" diye sordum.

"Evet." Gözlerini kırptırdı.

"Bu kelimeyi aynı şekilde tanımladığımızı sanmıyorum."

O verir Ben masum doe gözleri. "Ne? I vardı bir orgazm."

"Gerçekten mi?"

"Evet... Büyük bir tane."

"*Büyük bir tane* mi?" Sırtışıma ısırarak bastırıyorum.

"Dünyayı sarsan, gözleri kör eden, bacakları titreten, coşkulu bir zevk dalgası gibi bir orgazm mı?"

Spencer onun çok iyi bir yalancı olduğunu düşünüyor ama o ani agresif göz seğirmesi onu her seferinde kandırıyor.

"Evet, Nathan. Devam edebilir miyiz? Sikini yalamamı ister misin?"

Artık gülümsemiyorum. "Hayır, kalkmanı istiyorum." Havuz sandalyesinden inip ona elimi uzatıyorum. Ayağa kalkar kalkmaz parmağımı ana eve doğru uzatıyorum. "İçeri. Yatak odama git."

"Benim odam daha yakın" diye işaret ediyor. Misafirhanenin *hemen şurada* olduğunu fark ediyorum. Onu istediğim yer orası değil.

"Duşumda sana ihtiyacım var." Altını kaldırdım Yere. Hareket etmeyince çıplak kıkına vuruyorum ve ciyaklıyor. "Kımılma, Spencer."

Öyle yapıyor, birkaç hızlı adım atıyor, böylece ben arkasından giderken kolumun ulaşamayacağı bir yerde oluyorum. *Tanrı aşkına, bebeğim*. Yalanlarla işimizin bittiğini sanıyordum. Eski sevgilisi bir kadının gerçek bir orgazm yaşadığını anlamayabilir ya da umursamayabilir ama ben anlıyorum.

Şu anda yeni bir standart belirleyeceğim.

Benimleyken, Spencer hiçbir şeyin sahtesini yapmayacak.

Buna *gerek kalmayacak*.

Nathan'ın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışıyorum ama o güzel kaz tüyü yastıklarından birini neden duşun köşesine attığını anlayamıyorum. Çift kapı ardına kadar açık, ikimiz de onun devasa banyosunun ortasında duruyoruz. duşakabin.

Beni yatak odasından geçirerek anlamsız derecede büyük olan etkileyici ana banyosuna götürdü. Banyonun en önemli mücevheri, çerçevesiz, kristal berraklığında camla çevrili bu alan. Başımın üzerinde loş bir şekilde duran gömme aydınlatma, tavandan tabana döşenmiş fayanslardaki ince altın vurgulara karşı parlıyor.

Soyunmamızı ve yağmur duşunun altında seks yapmamızı istediğini düşündüm. Saçlarımın sırlıslamken nasıl görüldüğünü sevmiyorum, ama yine de etrafta çıplak dolaştırılmaktan da hoşlanmıyorum. Nathan'ın bana neden bu kadar ahlaksız ve çekici, değerli bir eşyasıymışım gibi baktığını anlamakta zorlanıyorum. Ama zaten güvensizliğim yüzünden onu bir kez kendimden uzaklaştırdım ve bunu pişmanlıkla geçen sefil bir hafta izledi. Bunu bir daha yapmayacağım, bu yüzden derinlere dalıyorum, neye ihtiyacı varsa almasına izin veriyorum.

"Üstünü çıkar ve otur." Yerleştirdiği yastığı işaret ediyor.

Dediğini yapıyorum, ıslanmasın diye gömleğimi kapıdan içeri atıyorum. Bedenimi örtmek için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşıarak yastığa doğru bir adım atıyorum ama Nathan beni elimden tutup kendine çekiyor. Kamburlaşarak yüzünü göğüslerime gömüyor ve dilini göğüs dekolterimin arasında gezdiriyor. Her seferinde bir tane olmak üzere, beni bırakmadan önce dilini meme uçlarımdan etrafında döndürüyor.

"Siktir, bebeğim. Gerçekten benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

Elini sırtımın alt kısmına dolayarak beni daha da yaklaştırıyor, kalın çıkıntısı karnıma baskı yapıyor. Elimi bedenlerimizin arasına sıkıştırıyorum. Uzunluğunun haritasını çıkarıp pantolonunun üzerinden, tabanından ucuna kadar okşuyorum. "Büyüksün," diye itiraf ediyorum. "Ama bununla başa çıkabilirim."

"Kanıtla," diye homurdanıyor kulağıma karşı. "Eğer sikimin içine gömülmesini istiyorsan, bununla başa çıkabileceğini göster bana." Elimle kemerinin tokasını yokluyorum ama ben gevşetmeden geri adım atıyor. "Henüz değil. Çok iyi olacak Spencer, sana söz veriyorum. Ama önce bunu hak etmelisin."

"Kazanmak mı? Nasıl?"

Tekrar yastığı işaret ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Aklını başına topla. Sen beni hırpalamadan önce ben de oraya gidiyordum. Burada kendi yoluna çıkıyorsun."

Dönüyorum ve Nathan beni geriye doğru sarsıyor, sırtım onun karnına geliyor. Göğüslerimi avuçluyor ve kulağıma doğru hırlıyor, "Bu akıllı ağzını sikmek için sabırsızlanıyorum."

Şaplak! Kıcıma sert bir tokat atarak beni köşeye gönderdi. Oyalanmak istiyorum çünkü bir tane daha istiyorum. *Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?* Darbe beni ona karşı kontrolden çıkmış bir açlığa sürüklüyor. *İdare edilmek* çok iyi hissettiriyor.

Yastığın üzerine oturdum, kendimden utandığım için Bacak bacak üstüne atmamı.

Kaşlarını çatıyor, iki parmağıyla beni işaret ediyor, sonra V şeklinde açıyor -bacaklarımı açmam için sözsüz bir komut. Nathan'la seksin asla yorganın altında, misyoner pozisyonunda olmayacağı açık. Bu adam benim uyanışım olacak.

Dizlerimi kaldırıp bacaklarımı açıyorum. Dudaklarını yalarken gözleri kalçalarımın arasına yapışmış. Onun dilini her şeyden çok istiyorum. Bir kez olsun açgözlü davranmak ve iyice doyana kadar yüzünü bacaklarımın arasında tutmak istiyorum ama Nathan bana katılmıyor. Onun yerine, çıkarılabilir duş çubuğunu kapıyor.

Suyu açarken yüksek bir tıslama duyuyor, ardından duş başlığını farklı ayarlar arasında hızla değiştiriyor. Buğu, yağmur, perküsyon masajı ayarlarını geçiyor ve turbo güç yıkaması olması gereken ayara geliyor.

Sıcaklığı kontrol ettikten sonra bileğine bir fiske vuruyor ve bana doğru bir su sıçraması gönderiyor. Ilık su vücuduma çarptığında yüzüm sıkışıyor. "Ne yapıyorsun sen? Nasıl oluyor da hâlâ giyiniksin?"

Bir omzunu kaldırıyor ve indiriyor. "Soyunmamı ister misin?"

"Benim çıplak olup senin olmaman haksızlık gibi görünüyor."

"Uzlaşacağım." Gömleğinin düğmelerini açıp üstümün yanına atıyor ama pantolonunu çıkarmıyor. Kaslı çıplak göğsü ve derinlemesine belirgin karın kasları on saniye kadar dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Ama sonra daha fazlasını görmek istiyorum.

"Şimdi pantolonunu çıkar," diyorum.

Bana tekrar su püskürtüyor, bileğini şaklatıyor, böylece su patlaması yaylanıyor ve üzerime yağıyor. "Ses tonuna dikkat et. Bu senin gösterin değil. Benim şovum."

"Özür dilerim-"

"Hayır. Benden özür dilemeni istemiyorum. Sadece benim uslu kızım ol ve sana söyleneni yap."

Bunun hangi oyun olduğunu bilmiyorum ama bayıldım. Çok lezzetli bir şekilde huysuz ve otoriter. Doyamıyorum. "Ne yapıyorsun?"

ne yapmamı istiyorsun?"

"Önce bana gerçeği söyle. Daha önce havuza geldin mi?"

"Evet-"

Mükemmel hedefiyle, güçlü su akışı tam klitorisime iniyor. "Ah," diye feryat ediyorum yoğun, beklenmedik uyarım karşısında. Dizlerim kenetleniyor ve asayı tekrar indiriyor.

"Bacaklarını aç, Spencer. Bir daha söyletme bana." "Tamam."

kalçalarımı ayırıyorum, daha fazla için destekliyorum

ezici bir zevk.

"Sana tekrar soracağım ama bu sefer bana yalan söyleme.

Neden orada orgazm taklidi yaptın?"

Bakışlarımı gömme aydınlatmaya sabitlerken başım geriye düşüyor. Nathan bir şeyin özüne inmek istediğinde acımasızdır. Savaşmanın faydası yok. "Seni mutlu etmek istedim. Başka biriyle seks yaparak mutlu olamam. Sorun sen ya da başka bir erkek değil. Ben sadece zor biriyim. Sanırım vücudum bozuldu."

Sırıttıyor. "Hayır, değil."

"Öyle. İnan bana... Bir kere bile işe yaramadı. Oraldan bile. Yine de bu eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Sadece bitiremiyor gibiyim. Ama yine de senin için iyi olmasını istiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallar. "Hiçbir zaman zevkine öncelik veren bir erkeğin olmadı. Sorun da bu zaten. Ama ben senin sorununu çözdüm, bebeğim. İzle."

Bu sefer suyla beni kızdırıyor, iç uyluklarımı hedefliyor, klitorisime gittikçe yaklaşıyor ama kendini vermiyor. Kalçalarımı öne doğru itiyorum ve ona daha kolay bir hedef vermek için bacaklarımı daha geniş açıyorum, ancak bilerek ıskalıyor.

Ilık su benimle alay ediyor. Tenime vurması çok iyi hissettiriyor. *Çok iyi, ama yeterince iyi değil.* Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Nathan, *lüt fen*. Onu yerine koy."

"Aferin kızıma, tam da istediğim şey bu." Bir adım daha yaklaşıyor, akıntının basıncı şimdi daha yoğun. "Gelmek istiyorsan yalvar bana."

"Lütfen," diyorum utanmadan. "İstiyorum."

O yaklaştıkça, *yaklaştıkça*, işkence edercesine yavaşladıkça nefesim kesiliyor, beklentimin kısa hırıltıları. "Unutma, bacaklar açık. Eğer bana sikimle başa çıkabileceğini göstermek istiyorsan, benim için bacaklarını açmaya odaklanmanı istiyorum, tıpkı böyle."

Hevesle başımı salladım. "Evet. Anladım."

"Evet, *efendim*." Kaşlarını kaldırıyor. "Ben ofisteki patronunuzum, *ve* ne zaman çıplak olursan. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye itaatkârca cevap veriyorum. Sonra da bol bol ödüllendiriliyorum. Suyu tam merkezime doğru yoğunlaştırıyor ve hemen göbeğimin altındaki gerilim artmaya başlıyor. Hızla. Kontrol edebileceğimden daha hızlı.

"Oh...siktir," diye inliyorum. Kıcıımı ve topuklarımı sertçe yere vurarak zevki özümsemeye çalışıyorum. Yastığın neden gerekli olduğu anlaşılıyor. Sırtımı sert fayans duvara ve zemine yaslayıp omurgamı kırabilirdim. Yaklaşık on saniye daha katlanılabilir ve sonra his yönetilebilir olmaktan çıkıyor.

İnliyor, miyavlıyor, ağlıyor, nefes nefese... Düşünemiyorum.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun, bebeğim. Sen çok lanet Çok güzel. Neredeyse vardın, değil mi?"

Yumruklarımı sıkıyorum, bacaklarımı kapatmayı reddediyorum. Kapatmak istiyorum. Aşırı uyarılmış durumdayım. Ayak parmaklarım uyuştı, kalçalarım o kadar ateşlendi ki işe yaramaz hale geldiler. Tek yapabildiğim burada oturmak ve kör edici zevk dalgasının patlayana kadar artmasına izin vermek.

"Aman *Tanrım*," diye bağıryorum. Kendi sesimi bile tanıyamıyorum.

Sadece bir kez boşalmıyorum. Sıcak, güçlü his zirveleri hızlı bir şekilde art arda içime çarpıyor, birden fazla doruk noktası uzuvlarımı tamamen gevşek hale getiriyor. Dizlerim düşüyor.

Dışa doğru, bacaklarım kemiksiz. Nathan duşu kapattı, merhametli bir şekilde. Bir saniye sonra önümde diz çökmüş, hâlâ hassaslaşmış klitorisime iki maharetli parmağıyla saldırıyor.

Şişmiş tomurcuğuma birkaç kez vuruyor, orgazm sonrası bakımlarla bana işkence ediyor. Sonra parmaklarını içime soktu. Beklediğim gibi içime pompalamıyor. Bunun yerine parmaklarını kıvırıyor, parmaklarının uçlarını bir o yana bir bu yana kaydırıyor... keşfediyor, arıyor...

Bulduğu şeyden memnun, iç duvarımı okşamaya başlıyor ve yeni bir hissin kök salmasına neden oluyor. *Tam* dokunduğu yerde bir ısı bobini açılıyor. *Olamaz. Hayır, hayır.* "Nathan," diye inliyorum. "Bekle. Dur, yapacağım-"

Çok geç.

Elimden gelse suçu duşa atardım ama duş kapalı, ben Nathan'ın elini ıslatırken köşede cansız bir şekilde sallanıyor. Kendimi sıkıyorum ama olanları durduramıyorum. Sanki neler yapabileceğimi başından beri biliyormuş gibi vücudumu okşarken çaresizim.

"İşte böyle. Parmaklarıma böyle dökülmekle iyi iş çıkardın. Artık neye benzediğini biliyorum... nasıl hissettiğini..." Parmakları dışarı kayıyor ve ağzına götürüp tadıma bakıyor. "... ve boşaldığın zamanki gibi tat. O yüzden beni asla yarı yolda bırakma bebeğim. Her sevişmemizde zevkten zayıf düşmeni istiyorum."

Zayıfım. Beynim ve bedenim paramparça oldu. Yere yığılmadan önce beni yakalıyor ve bir koluyla omuzlarımı kavırıyor. Diğer eli titreyen bacaklarımda aşağı yukarı geziniyor. Parmak uçlarında uyluğuma doğru ilerleyerek klitorisime yaklaşıyor. Ona karşı koyacak gücüm olmadığından başımı çevirip meme ucunu ısııyorum. "Yapma," diye yalvarıyorum. "Orama dokunma. Çok iyi hissettiriyor, acıtıyor."

Kıkırdıyor, beni kollarının arasında itip kakıyor. Bedenim hareket edemeyecek kadar ağır geliyor, bu yüzden ona doğru düşüyorum ve onu geriye doğru savuruyorum. Sırtını duş duvarına dayıyor ve beni yarı kucağına çekiyor. Nathan bana bakıyor

Gurur ve hayranlıkla, sanki bu adam seks ve orgazm hakkında inandığım her şeyi ateşe verirken burada bacaklarımı açarak oturmaktan çok daha etkileyici bir şey yapmışım gibi.

Yumuşak, şaşkın bir memnuniyet mırıltısı çıkardım. "Bu biraz komik."

"Bu da ne?" diye soruyor.

"Dolaylı yoldan, sen benim ilkimsin."

"Kendi kendine yapmadığın ilk orgazm mı?" Nathan sırtıyor.

"O da var. Ama demek istediğim, ilk kez gerçekten keyif aldım. Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum. Seks senin için her zaman bu kadar yoğun mudur? Yoksa bu yeni mi?"

Seksi, alfa tavrı sakınleştı. Görev tamamlandı, tatlı bir lokuma geri döndü. "Seninle her şey yeni. Bence seksin yoğunluğu bir insanı ne kadar önemsediğinize bağlı. Açıkçası, biz patlayıcıyız."

Kucağına sokuluyorum, yarısı yanağıma yaslanıyor. Bir hatırlatma. "Hey, sıra sende." Şu anda kalçalarımın arasına girmesine asla izin veremem. Patlayacağım. Ama onu ağzıma alabilirim. Duştan sıçrayan lekelerle ıslanmış nemli pantolonuna uzanıyorum.

Elimi tutuyor ve keşiflerini durduruyor. "Başka bir zaman."

"Yapmamı istemiyor musun?" Merakla ona bakıyorum.

Başını duvara yaslamış, hiç rahatlamamış olmasına rağmen tamamen tatmin olmuş görünüyor.

"Spencer, bunun senin için zor bir ders olduğunu biliyorum ama bazen her şey sadece seninle ilgili olabilir. Yıldız ve ilgi odağı sen olabilirsin. Diğer herkes için bu kadar endişelenmeden istediğini alabilirsin." Başını eğip yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu sadece senin içindi."

M Telefonun parlak bir parıltıyla yanıyor. *Kahretsin*, açık bırakmışım. ve Şifonyer. Bu üzerinde Sessiz ama tutar gidiyor karanlık yatak odamı bir cümbüş gibi gösteriyordu. Dikkatlice bedenimi Spencer'dan uzaklaştırıyorum. Çok derin bir uykudaydı, Ben yataktan çıktığımda hiç rahatsız olmuyor.

Telefonumu kaptığım gibi sessizce odadan çıktım. Karartma perdeleri sayesinde sabah olduğunu fark etmemiştim. Hodge bu sabah altı kırk beşten beri her iki dakikada bir arıyor. Onu geri aradığımda midem bulanıyor. Eğer telefonumu patlatıyorsa bu iyi bir haber olamaz.

"Hey, patron."

"Ne haltlar dönüyor? Sekiz cevapsız arama."

"Bilmeniz gereken bir şey buldum ama işin içinde kim olduğu için e-posta göndermek istemedim. Kağıt izi yok."

"Konuş," diye homurdanarak buzdolabımı açıyorum ve portakal suyu sürahisini çıkarıp küçük bir bardak alıyorum.

"Ruby o kişiyle tekrar buluştu. Başta tanıyamadım ama başka bir özel dedektif arkadaşşıma sordum. Bu Zavala. Kartel için çalışan bir infazcı. Ciddi borçları tahsil etmek için onu her yere gönderiyorlar."

"Ciddi borçlar mı?" Hodge'un ayıltıcı güncellemesini anlamaya çalışırken küçük bardağımlı ağzına kadar dolduruyorum.

"Bir sürü nakit ya da kelle. Ne ile ödeyebilirlerse." "Ruby neden kartelle buluşuyor?"

"Daha fazla araştırma yapacağım ama muhtemelen Peter'ın borcunu ödemeye çalıştığı içindir. Bahse girerim onlara borçlu olarak hapse girmiştir. Sabırsızlandılar ve Ruby'yi taciz etmeye başladılar."

"Claire'le kim yaşıyor," diye çıkıştım. "Yalnız bir büyükanneyi ve küçük kızı taciz edemezler."

"Ailevi durumunun önemli olduğunu düşünmüyorum."

Kanım öfke ve dehşetle ısınıyor. Şiddet yanlısı uyuşturucu kartelleri merhametleriyle ün yapmazlar. Peter kendini neye bulaştırdıysa Ruby ve Claire'i de bulaştırdı. "Elise'in bana Peter'ın bir suç örgütünün içerideki adamı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. LVPD'ye tüm ailesini riske atacak bir şey söylemiş olması mümkün mü?"

"Pek olası değil," diye homurdanıyor Hodge. "Muhbirlerin icabına hemen bakılır. Aklınıza gelebilecek her hapisanede kartel infazcıları var. Eğer Peter bir muhbir olsaydı, bunu bilirdik çünkü ölmüş olurdu. Bunun ödenmemiş bir borçla ilgili olduğuna hayatım üzerine bahse girerim. Ruby neredeyse iki günde bir ATM'ye gidip para topluyor."

Küçük bir yudum aldıktan sonra bardağımı adaya çarpıyorum. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun? Sana önemli bir şey olursa beni uyarmanı söylemiştim-"

"Dördüncü ya da beşinci seferine kadar hiçbir şey düşünmedim patron. O yaşlı bir kadın. Nakit para bizim için geçmişte kaldı ama baby boomers hala cüzdanlarını banknotlarla doldurmayı seviyor. Zavala'yı daha bu sabah teşhis ettim. Ben de sizin gibi her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum."

"İkisini de takip edin," diye emrediyorum. "Günlük raporları hemen istiyorum. Ayrıca Claire'e de göz kulak olmanı istiyorum. Onun bir mil çevresinde şüpheli biri hapşırırsa, bunu bilmek istiyorum."

Hodge telefonda iç geçirir. "Yani..." "Ne?"

Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bunun için bütçen ne kadar patron? Ben tek kişiyim. Tüm bu işlere yetişmek için en az iki adama daha ihtiyacım var."

onlardan."

Bu adam neden sabahın köründe sabrımı sınıyor? "Hodge, açık konuşayım, Claire söz konusu olduğunda bütçem yok. Anladın mı? Sadece hallet. Herkesin gözü üzerinde olsun. Beni her gün ara." Yanlış yere sinirlendiğimin tamamen farkında olarak telefonu kapattım. Peter'ın yüzünü hayal ederek dişlerimi sıkıyorum. Bu şerefsiz daha ne kadar zarar verebilir? Zorbalığı Elise'in ölümünü nasıl aşıyor?

"Günaydın."

"Ne?" Şak diye söyledim. Arkamı döndüğümde Spencer'ın olduğu yere sinmiş olduğunu görüyorum. "Kahretsin," diye nefes alıyorum.

Üzerinde sadece dün gecedan kalma gömleğim ve siyah külotu var. Yataktan yeni kalkmış ve beni telefonda duymuş olmalı. "Üzgünüm, ben-" diye başladı.

"Şşş." İki adım öne çıkıyorum ve o geri çekilmeden önce onu kollarımla sarıyorum. Sırtını yatıştırıcı bir şekilde ovarak kulağına mırıldanıyorum, "Özür dilerim. *Çok özür dilerim.* Beni kızdıran bir telefon aldım. Sen içeri girdiğinde kiminle konuştuğumu bile fark etmedim." Saçlarının tatlı çilek kokusunu içime çekerek başının tepesini tekrar tekrar öpüyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor.

"Bu iyi değil. Ne kendimin ne de bir başkasının seninle bu tonda konuşmasına izin vermeyeceğim." Parmağımı çenesinin altından geçirip bakışlarını yukarı doğru yönlendiriyorum. "Tamam mı? Seni kötü hissettirmek istememiştim."

Sırıttıyor. "Sana gizlice yaklaştım. Bir dahaki sefere atıştırmalıklarla yaklaşacağım. Belki önce koklayabilmen için elimi uzatırım."

"Yani ben şimdi bir hayvan mıyım? Çok komik." Burnunun ucuna dokunuyorum ve o da yüzünü sevimli bir şekilde buruşturuyor. Bu sabah çok memnun görünüyor. Onun bu halini seviyorum.

"Arama ne hakkındaydı? Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır." I pişmanlıkbenim Cevap

Hemen. Ben de bunu uzun zamandır tek

başıma taşıyorum, ama nasıl yapacağımdan emin değilim. başkasına yaslanmak için.

Gülümsemesi gönülsüz ama dirseğimi güven verici bir şekilde okşarken başını sallıyor. "Tamam, sorun değil. Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Bekle." İçimdeki sezgisel çekimi takip ediyorum. Ona söylemem gerekiyor. "Evet, bunun hakkında konuşmak istiyorum."

İkimiz de şaşırdık. Bir süre sonra ifadesi tekrar nötr hale geliyor. "Bu da harika." Mutfak adasının üzerine zıplıyor ve bacaklarının arasına sıkışmama izin veriyor.

Kalçalarının dış tarafına tutunarak kendimi sabitliyorum. "Bir zamanlar bir kızım vardı. Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Aslında onu tanıyorsun. Charlie ile arkadaş."

Spencer başını eğdi. "Claire. Elise'in kızı olduğunu yeni öğrendim."

"Yaptın, nasıl?" Başımı eğip kimin ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Elise'in bir kızı olduğundan bahsettiğimi hiç sanmıyorum. Bu kolay kolay verdiğim bir bilgi değil.

"Finn'le konuştum."

"Benim hakkımda bilgi almak için arkadaşşıma mı gittin?" Şaşırdım. Bu çok cüretkârdı. Ama yine de o Spencer. Ve sanırım ben kapalı bir kitap oldum.

Dilini dışarı çıkarıyor. "Sevimlisin ama seni bu şekilde takip etmem için yeterince sevimli değilsin. Finn ve karısı eski patronum Lennox ve onun kocası Dex ile iyi arkadaşlar. Claire'i dün gece öğrendim. Sana söylemek istedim ama dün gece ağır konuşmalar için fazla zaman yoktu."

"Nasıl hissediyorsun bu arada?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Dinlenmiş ve daha fazla ders için hazır. . . *profesör.*"

Elim kalçalarının arasında geziniyor. "Evet?"

Bacaklarını sıkıca kapatarak hedeflediğim yere ulaşmamı engelliyor. "Önce konuşalım. Claire'e ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Onu neden götürdüler?"

"Elise ve ben nişanlıydık, evli değildik. Her zaman Claire'i evlat edinmek istemiştim ama Peter'ın haklarını devretmesini sağlamak uzun bir m¼cadeleye hazırlandığımız bir konuydu."

Spencer derin bir nefes verir. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama mantık bana şunu söyl¼yor... Yani Peter'ın parayla motive olan *hobileri* var gibi gör¼n¼yor. Nakit sıkıntısı çeken biri değilsin. Ona ödeme yapamaz mıydın?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bunu denemediğimi mi sanıyorsun? Peter'ın Elise'e karşı hastalıklı bir saplantısı vardı. Sosyopatik davranışlarını anlamıyorum ama ne pahasına olursa olsun ona sahip olmak istiyordu. Para bile onu caydıramazdı. Claire de Elise'i elinin altında tutmak için oynadığı oyunda bir piyondur. Ne onu önemsiyordu ne de onunla ilgilenmek istiyordu."

"O zaman anlamıyorum. Annesi öld¼kten sonra Claire neden seninle kalmadı?"

Boğazım acıyla kapanıyor. "Ruby," diyebilirdim. "Ruby mi?"

Spencer yüksek bir oktavla sorar. "Tatlı büyükanne *Ruby*?"

Tiksintimi yutkularak bastırıyorum. "Ruby oğlunu olduğu gibi görmekte zorlanıyor. Bir bağımlı. Bir istismarcı. Onun bakış açısına göre dünya *onun başına gelmiş*. Yaptıklarının sorumluluğunu almasını beklemiyor. Elise'i incittiğinde, Elise'e daha iyi bir eş olmasını ve onu kışkırtmamasını söyledi."

"Ne. Lanet olsun. Kim bir kadına bunu söyler ki?"

"Peter onun sahip olduğu tek şeydi. Sanırım gözünde bir aziz olarak kalması için ona ihtiyacı var. Ve şimdi, Peter hapisten çıktı ve geçmişini onu yakalıyor. Acımasız dolandırıcılara bulaşıyorlar. Claire tehlikede olabilir ve ben ne yapacağımı bilmiyorum."

Spencer alnımdaki endişe kırışıklıklarını iki parmağıyla düzeltiyor. "Onu çok özleyorsun, değil mi?"

"Seviyorum. Ama sanırım artık benden nefret ediyor. Onun için geri döneceğimi söyledim ama bir yolunu bulamadım. Ne zaman

aile hukuku söz konusu olduğunda, para ikna edici değildir."

"Onu Charlie'yi görmeye davet etsem nasıl olur? Konuşabilirsiniz."

Avuçlarım onun kalçalarının üst kısımlarına dayanıyor, neredeyse sıkıyor, sanki ona tutunmak beni topraklıyor gibi, bu konuda neden hiçbir şeyin mantıkla veya adaletle ele alınamayacağını listesini yapmaya devam ediyorum. "Ruby onun yasal vasisi ve herhangi bir temas kurmamam gerektiğini açıkça belirtti. Eğer öğrenirse... Ayrıca Charlie'yi kullanmak istemiyorum. Bunu ona asla yapamam."

Tanrım, bu konuda konuşmak iyi hissettiriyor. *Spencer*'la konuşmak iyi hissettiriyor. Uzun zamandır içimde tutuyordum, rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu yardımcı oluyor. Gözlerindeki ilgi ve endişe gerçek. Parmak uçlarını saçlarımda gezdirmesi beni rahatlatıyor.

"Sen iyi bir adamsın, Nathan. Payına düşenden çok daha fazla acı çekmiş birisin. Çok üzgünüm."

Çenesini tutup yüzünü sabitliyorum. Dudaklarını nazik bir öpücükle süpürüyorum. "Bugünlerde daha az acı çekiyorum."

"Bunun nedenlerinden biri de ben miyim?"

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha şehvetle. Alt dudağını kendi dudağımın arasına çekiyorum ve yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

-Onun sıcaklığı. "Sen sadece bir sebep değilsin. Tek neden sensin."

İsteksizce öpüşmemizi keserek iki eliyle yanaklarımı tutuyor. "Teşekkür ederim. Kendimi göremediğim zamanlarda bile beni gördüğün için."

Dudaklarım alnına değiyor. "İyi olacağız." Spencer başıyla onaylıyor. "Ne zaman görmek istersen

Claire, bana haber ver. Ruby'nin tepkisinden korkmuyorum. Benim sadakatim sana. Sen söyle, ben de onu buraya getireyim."

"Bunu düşünmeme izin ver." Çok cazip ama Claire'in nasıl hissettiğinden hâlâ emin değilim. *Üç yıl*. Artık küçük bir kız değil. Şimdi ne hatırlıyor ya da benim hakkımda ne düşünüyor bilmiyorum. "Hey, bu biraz rastgele olacak ama hiç

Claire'i altın bir madalyonla gördün mü?" Eskiden üzerimde asılı olduğu göğsümü okşuyorum. "Küçük ve zinciri biraz kalın. Uzak bir ihtimal olduğunu biliyorum ama-"

"Nathan." Spencer'ın gözleri sulanıyor, sabah güneşinin yansıması gözbebeklerinde parıldıyor. "Kalp şeklinde bir madalyon mu? Bunu ona sen mi verdin?"

Başımı sallıyorum, umut göğsümde kabarıyor.

"Onsuz asla yapmaz. O madalyonu artık iyi tanıyorum."

Çenemi sıkarak dudaklarımın titremesini kontrol etmeye çalışıyorum. Yıllardır bastırdığım tüm duygular, onları kalıcı olarak gömdüğümü sandığım derinliklerden fışkırıyor. "Haber verdiğin için teşekkür ederim," diyorum güçsüzce.

"Zavallı adamım," diye fısıldıyor yanağıma dokunarak. Bakışlarını karşılıyorum ve elini bırakıyor. "Ya da adamım demek istemedim. Demek istediğim...aslında ne olduğumuzu bilmiyorum. Sadece bir ifadeydi..."

"Sadece bir ifade mi? Yani beni *istemiyorsun* adam?"

"Hayır, var. Yani, henüz değil. Tabii sen istemiyorsan? Evet, eğer istiyorsan, ama istemiyorsan... bu da sorun değil." Göz kapakları sıkıca kapanır. "*Aman Tanrım*," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Dudaklarımda çarpık bir gülümseme belirliyor. "Bitirdin mi?"

Gözleri hala kapalı, başını sallıyor. "Kendimi utandırmak mı?"

Mhm."

Onu kalçalarından tutup tezgahın üzerinden kaldırıyorum. Çıplak ayaklarının üzerine yumuşakça iniyor. Üzerindeki gömleğimi kapalı tutan tek düğmeyi çözüyorum. Göğüsleri serbest kalıyor ve aklım başımdan gidiyor. Tüm endişe, stres ve acı Spencer'ın etrafında hafifliyor. Felaketin ortasında bile mutlu hissetmek çok kolay.

"Gel." Elini sıkarak onu koridordan yatak odama doğru çekiyorum. "Sana nasıl *senin* olduğumu göstereyim."

"W Charlie'yi pijama partisinden saat kaçta alman gerekiyor?" Şimdiden Üstsüz, I kıpırdamak benim Şortlar

ve omzumun üzerinden atıyorum.

Spencer yatağımın kenarında oturuyor, topukları ayarlanabilir karyola iskeletine asılı. "Öğlen civarı. Neden?"

"Çünkü seninle zaman geçireceğim."

Tişörtümden omuz silkiyor. Bu sabah o kadar da utangaç görünmüyor. "Bana ne istersen yapabilirsin." Kirpiklerini kırıştırıyor.

Onu yatakta geriye doğru iterek dizimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum. "Bildiğim iyi oldu." Memesini avucumun içine alıp yumuşak etine masaj yapıyorum. Meme ucunu baş ve işaret parmakları arasında yuvarladığımda inliyor. Tiz bir gıcırtı çıkarana kadar elimi sıkıyorum. Onu serbest bırakıp, sıkıştırdığım yeri emerek acısını dindiriyorum. Diğer meme ucuna da ilkiyle aynı şekilde davranıyorum. Onu nasıl etkilediğimi test ediyorum. Onunla nasıl ilgilenilmesinden hoşlandığını öğreniyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Sesi ılık bir sinirle dolu. Başka herhangi bir durumda kıvrak zekası vardır ama çıplakken çok itaatkâr olur. Onu tam istediğim gibi yapıyorum. *Benim, benim, benim.* O benim merhametimde, tıpkı benim onun merhametinde olduğum gibi.

"Ne?" K lotunu çekiştirirken kulağına doğru nefes alıyorum. Kalçalarını itaat ar bir şekilde köprüleyerek i  çamaşırını atmama izin veriyor.

"Bu işte senin için iyi olmak istiyorum. Ve acıyarak onaylamamı istemiyorum. Dün gece benimkini patlattığın gibi senin de kafanı patlatmak istiyorum. Bire bir. Verdiğin her orgazmı sen de alacaksın."

Bu sabahki kararlılığıyla alev alev yanan gözlerine bakarak sırtıyorum. "Bu mantığa göre, teknik olarak duş başlığına bir baskın borçlusun."

"Nathan, ben ciddiylim. Ne seversin?"

 zerinden inip sırtüstü dönüyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Yeni başlayanlar için, bana binmeni istiyorum."

İşteğime bir talepmiş gibi itaat ediyor. Bacağını kal amın üzerinden geçirerek sıcak amını k lotuma sürtüyor. Canlanıyorum, kalçalarımı oynatıyorum, kumaşla kaplı sikimi onun kıvrımına sürtüyorum, onun sıcaklığını arzuluyorum. Kemerimi aşağı doğru iterek sikimin tepesini serbest bırakıyor.

Sikeyim.

Ucu ıslaklığının alaycı tadını alırken kalçalarım geriliyor. Onu kaldırıp sikimin üzerine bırakmamak için tüm irademi kullanıyorum, tek bir hamlede içine g m l yorum. İçinde patlamam, duvarlarını kaplamam, izimi bırakmam ve ona sahip çıkmam için gereken tek şey bu. *Lanet olsun, bunu çok istiyorum.* Ama kendime bir söz verdim.

"Spencer, bana bin dediğimde yüzümü kastetmiştim." Dudaklarımı yaladım. "Hemen şimdi, bebeğim. Yüzüme otur."

Tereddüt ediyor, gözleri endişeyle doluyor. "Um, *ben-Ah!*" Onu kabaca yakaladığımda bağırıyor. Kollarımı esnek kalçalarının altına sıkıca bağlayarak, amı yüzüme çarpana kadar onu yukarı çekiyor. Onu klitorisi üst dudağımın üzerinde duracak şekilde konumlandırıyorum. Dilimi içeri kaydırıp tatlı tangasının ağzıma damlamasına izin veriyorum.

Spencer şimdi sessiz. İtiraz edemeyecek kadar odaklanmış durumda. Onu dilimle becerirken ağzıma karşı hafifçe kasıldığını hissettiğimde sikim daha da sertleşiyor.

"Aferin kızıma. Aynen böyle."

Kıpırdamıyor. Övgülerim onu ürkütüyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, ağırlığını yüzümden kaldırmaya çalışıyor. "Özür dilerim. Seni boğacağım."

"O zaman mutlu bir adam olarak öleceğim." Kalçalarını tuttum ve onu aşağıya doğru yönlendirdim. Kıçını sıkarak yüzüme sürtünmesi için onu cesaretlendiriyorum. İnliyorum, her yerde ilgimden zevk almasına izin veriyorum. Pozisyona alıştığında, kalçalarını hevesle yuvarlıyor, hareket aralığı dilimin göt deliğini zar zor gıdıklamasına izin veriyor.

Titreme şekli açık bir davet. Ona rehberlik etmemi istiyor. Ona her şeyi göstermemi. Hayvani bir ihtiyaçla her bir parçasının tadını çıkarmamı. Onu yana atıyorum, bacaklarını birbirine bastırıyorum ve sonra onları yolumdan çekiyorum. Kıçını kaldırırken ona "Dizlerini tut," diyorum. Dilim her kıvrımın üzerinde keşfe çıkıyor. Dokunulmamış hiçbir yer kalmadı. Bacakları titremeye başlayana kadar onu kıçından klitorisine kadar tekrar tekrar kucaklıyorum.

Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Kirli sakal... Bu senin lanet olası kirli sakalın. *Çok iyi*," o Pantolon.

İpucunu yakalayarak sert yanağımı klitorisine sürtüyorum ve bu onu histerik bir hale sokuyor. Sertçe, utanmadan boşalırken haykırıyor, yorganı yumruklarıyla sıkarken küfürler savuruyor.

Külotumu yırttım. Orgazmının sonunu yakalamak için çaresizce içine daldım. *Siktir, çok sıkı*.

Kükreme gibi bir inilti çıkardım. Nefes alışını korkutucu derecede dramatikti.

Çok ileri gittim. Nazik olmak ve ona alışması için zaman tanımak istemiştim ama kendimi kaybettim. "Sen iyi misin?"

"Evet, evet, iyi," diye beni temin ediyor. "Çok büyüksün." "Acıyor mu?"

"Evet, ama iyi anlamda. Çok doluyum. Ben hazırım. Sik beni, lütfen."

Aklımdan şüphe ederek emrini yerine getirdim. Sikimi yavaşça dışarı çekip tekrar içine sokuyorum. Eliyle kıcımlı kavırıyor ve daha derine inmem için bana ilham veriyor. Sürtünme için yalvararak kalçalarını sallıyor. Daha fazlasını istediğini biliyorum ama o kadar gergin ki istediğim gibi sikersen onu ikiye böleceğim. Sikimi sıktıkça, ani bir hareketin ona ciddi acı vereceğini biliyorum. "Yavaşla. Benim için rahatla."

Kalçalarını yatağa bırakıyor. Derin bir nefes alırken göğüsleri yükseliyor.

"İşte böyle, tatlım. Yavaş da iyidir." Tükürük ağzımda birikiyor ve şişmiş, pembe klitorisinin üzerinde serbest kalması için başımı eğiyorum. İkimizin de üzerine damlıyor ve hareketlerimi daha yumuşak hale getiriyor. "İşte böyle. Bu nasıl?"

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle cevap veriyor. Tüm vücudu katartık bir trans halinde yatağın içinde eriyor ve zonklayan sıcaklığına uzun, durgun pompalarla onu çalıştırmama izin veriyor. İngilizce'de onun amını tarif edecek uygun bir kelime yok. *İyi* bir hakarettir. *Cennet* yetersiz kalıyor. "Bebeğim, *bebeğim*, lanet olsun, sen benim meleğimsin. Ama böyle inlemeyi kes, beni boşaltacaksın."

Duramıyor. İnlemeleri ve soluk soluğa kalması, ağzının açık kalması ve yüz ifadesinin kontrol edilemez, muhtaç bir açgözlülükle çarpılması arasında daha fazla dayanamıyorum. Son anda çekip karnına boşalıyorum.

Bir süre hareketsizlik içinde nefes alıyoruz. Kendi coşkulu sakinliğine kaçarken gözleri kapanıyor. Dönüp yanına uzanıyorum ve elini arıyorum. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıkıca tutuyorum.

"Aklımdan neler geçiyor?" "Şu anda mı?"
diye mırıldanıyor, kısık sesle. "Mhm."

"Sana söyleyemem." Sesi çatlıyor. "Çok erken. Seni korkutup kaçırır."

Ne demek istediğini tahmin ederek kendi kendime gülümsüyorum. Başka bir kadınla seks yapmanın üzüntü ve pişmanlıkla dolu olacağını düşünmüştüm. Ama şu anda sakinlik dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Fiziksel doygunluğumun dışında, farklı hissettirdiği için rahatladım. Spencer'la seks yapmanın geçmişteki samimiyetle hiçbir ilgisi yok. Bu bana yeniden aşık olmanın Elise'in yerine geçtiğim anlamına gelmediğine dair samimi bir umut veriyor. Bu yeniden yaşadığım anlamına geliyor ki onun da benim için bunu istediğini biliyorum.

Bunu kendim için yapamasam bile Spencer için yapabilirim. İçine dalmaktan korksam bile, bu kadın her gün şükranla uyanan bir erkeği hak ediyor. Onu tepeden tırnağa nadide mücevherlerle süsleyen birini. Onurunu savunan ve ona haksızlık edenlerle düşman olan bir adamı. Kemirgenlerden nefret eden ama neredeyse bir kobaya ağızdan ağıza veren bir adamı hak ediyor çünkü onu o kadar çok seviyor ki, bu kaçınılmaz olarak diğer tüm etkileşimlerine de yansıyor.

Ve belki de dışarıda bu kadar değerli başka bir adam vardır. Belki daha değerlidir.

Ama asla öğrenemeyeceğiz. Çünkü gitmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Spencer elimi iki kez sıktı. "Hâlâ benimle misin?"

"Evet, buradayım."

"Aklından neler geçiyor?"

Yan dönerek boynuna sarılıyorum, sonra şakağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Sana söyleyemem. Bu seni korkutur."

"C Harlie!" Koridorda bağııyorum.
"Neredeyse hazırım!" diye bağııyor. "Sakin ol."

Bu çocuğun cesareti. Ben gitmeye hazırım. Spike gitmeye hazır. Charlie, her zamanki gibi, bu sabah banyoda fazladan yirmi dakika geçirip yeni makyajını özenle yaparak tüm operasyonu geciktiriyor. Sanırım Nathan beni mutlu bir şekilde izin verici bir duruma soktu, çünkü Pazar günü Charlie'yi Ulta'ya götürdüm ve ona artık rimel sürmesine izin verildiğini söyledim. Birkaç rimel sürmenin sabah rutinimize ne kadar zaman katacağını tahmin etmemiştim.

Misafirhanenin ön kapısı hafifçe vuruluyor ve beni şaşırtıyor.

Nathan olamaz. Bu sabah erkenden Hodge adında biriyle buluşmak için ayrıldı. Özellikle hatırlıyorum çünkü ona Hodge'un bir kirpi için sevimli bir takma ad olacağını söylemiştim. Nathan daha sonra eğer evine bir kemirgen daha getirirsem çıplak kıcıma şaplak atacağını söyledi. Kaşlarımı çatmış gibi yaptım ama bu tehdit içimde bir şeyler uyandırdı. Bir parçam onu kışkırtmak istiyor, sadece görmek için.

Bütün hafta sonu seviştik. Seks de yaptık. Sanırım seviştik de. Utanmadan Charlie'nin iPad'ini ve ıvır zıvırını almasına izin verdim.

Nathan ve ben kaçıp birbirimizin vücudunu keşfedebilelim diye bütün gün yemek yedik. Utanmadım ya da beceriksiz değildim. Kendimi iyi hissetmeye odaklandım... onu iyi hissettirmeye ve tıpkı arkadaşlarımla tavsiye ettiği gibi, her şey ritmine girdi. Ateşli seksin neden hep çekicilik ve teknikle ilgili olduğunu düşündüğümünden emin değilim. Meğer güvenle ilgiliymiş.

Kapıyı açtığımda beni siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü bir adam karşıladı. *Matrix*'in setinden yeni çıkmış gibi görünüyordu. "Alo?"

Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve bana dişlek bir sırıtış fırlatıyor.

"Hey, Bayan Spencer. Ben Miller. Bay Hatcher sizi işe götürmem için beni gönderdi."

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıyorum. "Sanırım kablolarımız birbirine karıştı. Küçük kız kardeşimi okula götürüyorum, sonra da işe gidiyorum."

Miller başını sallıyor. "Evet, hanımefendi. İz sürüyorum. Önce Beaumont Ortaokulu'na, sonra Brickstone Genel Merkezi'ne. Ayrıca, sizi ne zaman öğle yemeğine götürmemi ya da bir şey almamı istediğinizi bildirin. Bay Spike'ın öğlen saatlerinde bebek havuçlarına ihtiyacı olduğu söylendi. Bu konuya açıklık getirebileceğinizi umuyordum. Kaç tane bebek havuç ve Spike tam olarak kim?"

Gözlerimi kırpıştırarak az önce bana aktardığı saçma sapan bilgileri özümsemeye çalışıyorum. Başparmağımı omzumun üzerinden Spike'ın sehpanın üzerindeki taşıyıcısına doğru uzatıyorum. "Spike bir kobay."

"Ah," diye nefes verir Miller. "Tamam, bu daha mantıklı. Bu sabahki e-posta kafamı karıştırmıştı."

"Affedersiniz ama hâlâ kafam karışık. Siz kimsiniz?"

"Şoförünüz." Gülümsüyor. "Ve görev ustası. İhtiyacınız olan bir şey varsa, hizmetinizdeyim."

Tamam, şimdi daha anlamlı oldu. Nathan beni kendi kişisel Byron'ım olarak işe aldı. "Çok teşekkür ederim ama ben iyiyim. Charlie ve benim bir rutinimiz var. Bugün ofise gittiğimde Nathan'la konuşacağım."

Charlie arkamdan gizlice yaklaşıp Miller'a bakıyor. "Aman Tanrım, okula limuzinle mi gidiyoruz?" Zıplıyor

topuklarını.

"Hayır. Her zamanki gibi SUV'umuzu alıyoruz. Ve o mavi göz farını hemen silmelisin. *Git hadi. Şimdi.*" Banyoyu işaret ederek, en iyi "bugün seninle uğraşmayacağım" surat ifademle onu gönderiyorum. Miller'a dönüyorum. "Küçükler. Onlara bir inç ver, bir mil alırlar, biliyor musun?"

Başını sallıyor ve mecburmuş gibi tekrar gülümsüyor. "Senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Nathan'a şoföre ihtiyacım olmadığını söylersem işsiz kalırmısın? Zaten bir şirket arabam var ama işten çıkarılmanı istemiyorum. İyi şeyler söyleyeceğim, söz veriyorum."

"Uh..." Başının arkasını kaşıyor, burnunun ucu büzülüyor ve devam ediyor: "Şirket arabası hakkında..."

Buraya gelirken yol boyunca içim içimi yedi. Miller onu okulun önüne bırakırken Charlie bile sessizlik içinde oturuyordu. Spike tek bir ciyaklama bile çıkarmadı. Belli ki kız kardeşim ve kobayı odayı okuyabiliyordu.

Ofisin ön kapısından hışımla girip asansörlere doğru ilerliyorum. Asansör düğmesine avucumun içiyle, gereksiz bir agresiflikle vuruyorum. Spike zayıf bir "*mweep, mweep*" sesi çıkararak, öfke dolu güçlü yürüyüşümün bir sonucu olan zıplamalı yolculuktan hoşlanmadığını kibarca bana bildiriyor.

Yukarı çıktığımda ilk fark ettiğim şey Nathan'ın kapısı oluyor. Kristal berraklığındaki camlardan onu göremiyorum. Bunun yerine, gizlilik kalkanı olarak bir tür buğulu cam filmi takılmış. Ofisine girip ona yeni bir tane patlatamayacağımı bildiğim için sinirlenerek homurdanıyorum. Spike'ı masamın altına bıraktıktan ve onu yakında serbest bırakacağıma söz verdikten sonra masamın çekmecesine uzanıp yapışkanlı bir not arıyorum. Nathan kesinlikle beni aramaya gelecektir.

ve bunu yaptığında masamda, şirket arabama el koyma ihtiyacı hissettiği için araba alışverişine çıktığımı yazan bir not görecekti.

Masamın ikinci çekmecesini açıyorum ve pembe bir yapışkan not alıyorum. Kalemimi masam kâğıda batırırken mini çöreklerimin eksik olduğunu fark ediyorum. Çekmeceyi daha geniş açarak sandalyeme doğru eğiliyor ve arkaya yuvarlanmadıklarından emin oluyorum.

Hayır. Kesinlikle kayıplar. Mühürlenmişlerdi, yani bakım ekibinin gelip onları atmış olması mümkün değil. Karınca istilası gibi bir şey olmadığı sürece bakım ekibi asla çekmecelere *girmez*. Hemen diğer çekmecelerimi kontrol ediyorum ve içindekilere dokunulmadığını görüyorum. Bu çok garip. Kim-

Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Kalemi elimde öyle sıkı tutuyorum ki klipsini kırıyorum.

İşte bu kadar. Toplantıda olması umurumda değil.

Ofis koltuğumdan fırladıktan sonra Nathan'ın ofisine daldım. Masasında bir telefon görüşmesi yapıyordu ve ben içeri girdiğimde hemen görüşmeyi sonlandırdı.

"Günaydın, güzelim." Bana o aptal milyar dolarlık gülümsemesini gösteriyor. Şu anda onun mükemmel dişlerini hedef tahtası olarak kullanmak istiyorum.

"Bölüyor muydum?" Telefonuna ters ters baktım.

"Önemli bir şey değil. Öyle olsa bile, istediğin zaman sözümü kesebilirsin. Üzerindeki elbiseye bayıldım. Vücudunu tam olarak sarıyor." Kaşlarını kaldırdı. Patronumun ofis kapılarını neden buzlu yaptırdığını anladım. Aptalca bir karar. Kapalı kapılar ardında alacağı tek şey benim gazabım.

Etrafa göz gezdirirken ufak tefek değişiklikler fark ediyorum. Pembe mobilyalar hâlâ burada ama yastıklar değiştirilmiş. Halı gitmiş. Vurgulu duvardaki pembe duvar kâğıdı sökülmüş. "Tadilat mı yapıyorsunuz?"

"Aşama aşama. Senden yardım isterdim ama..." Eliyle odanın etrafını işaret ediyor. "Bunu bir kez denedik zaten."

Masasının karşı tarafına yaklaşarak parmağını yüzüne doğru uzatıyorum. "Gülümsemeyi kes."

"Senin yanında yapmak zor, balkabağım. Neyin var?"

"Sormak zorunda mısın?" Onun neşeli kayıtsızlığı beni daha da kızdırıyor.

"Evet. Ben de bu yüzden yaptım."

Kendini beğenmiş piç her nedense bu tavrımdan zevk alıyor. Her şeyin içinde bu kadar seksi görünmesinden nefret ediyorum. *Ugh.* "Şirket arabamı aldın. Bunu yapamazsın. Bu sözleşmemin bir parçası."

"Patronunuzu becermemenin de iş sözleşmenizde yer aldığından eminim, ama son birkaç gün içinde bunu çok yaptık."

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum, benim kızgınlık seviyeme inmesi için cesaretlendiriyorum. "Bu kesinlikle sözleşmemde belirtilmiyor. Kontrol ettim. Ve şu anda beni ciddiye almalısın."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak masasından kalktı. "Ulaşımınızı, size güvenlik sağlayabilecek ve bana biraz huzur verebilecek özel bir şoföre yükselttim. Artık birlikte olduğumuza göre, senin güvenliğinin benim önceliğim. Charlie'nin de öyle."

"Birlikte olduğumuza ne zaman karar verdin? Bunu bana bildirecek miydin yoksa benim adıma hayatla ilgili kararlar almaya devam mı edecektin?"

"Hayat kararları mı? Bu sadece bir araba, Spencer."

"*Sadece bir araba mı?*" Yumruklarımı patlamak üzere olan bir çizgi film karakteri gibi sıkıyorum. "Banka hesabında hiçbir zaman yirmi dolardan az parası olmamış ve bir haftalık market alışverişini nasıl karşılayacağını bilemeyen bir adam gibi konuştun. Bir araba büyük bir olaydır, Nathan. *Çok önemli.*"

"Pekâlâ," diyor sakince. "Bugün senin ve Charlie'nin eşyalarını taşımak için bir ekip gelecek."

Ana ev. Parmağını bile oynatmanı istemedim ama şimdi bunun da seni kızdıracığını düşünüyorum."

Kafasını koparabilecekmişim gibi parmaklarımı pençe şeklinde kıvırıyorum. "İnanılmazsın. Kendime ait bir yatak odam olacak mı yoksa beni büyük boy dolabında bir kafeste mi tutacaksın?"

"Bugün sana ne oldu böyle?"

"Atıştırmalıklarımı çaldın!" Ağzımdan kaçırdım. Başımı geriye atıyorum, bakışlarım tavanda. *Lanet olsun.* O küçük patlamaya kadar bu tartışmayı gerçekten akıllıca idare ettiğimi sanıyordum.

Nathan'ın sırtışı geri döndü. "Bu bir anlaşma kırıcı mı? Ayrılmak zorunda mıyız yoksa atıştırmalıklarını değiştirebilir miyim? Ayrıca, hangi atıştırmalıkları çaldım?"

"Nasıl ayrılabiliriz? Biz birlikte değiliz!"

Gözlerinde öfke uçuşuyor. "Şunu söylemeyi kes."

"Olmak istemediğimden değil, Nathan. Ama çözmemiz gereken bir sürü şey var. Yeni bir iş bulmalıyım-"

"Neden?"

"Bu artık profesyonelce değil." Ofis kapılarını gösteriyorum. "Ve camı neden birdenbire kapattığını *bil*iyorum."

Kaşlarını kaldırıyor, flörtöz bir enerjiyle dolu. "Akıllı kız."

"Ben sadece boş zamanlarınızda kullanacağınız bir seks oyuncağı değilim. Ben bir kadını ve bir anneyim -evet, anne ve kız kardeşin birleşimi- ve flört hayatımın sorumluluklarımı olumsuz etkilemeyeceğini bilmeye ihtiyacım var. Hayata yeniden başlamak istemiyorum. Araya girip günü kurtarmaya, parayı saçma sapan sorunlara saçmaya devam edersen, sonunda benden sıkıldığında elimde hiçbir şey kalmayacak. Charlie'nin hiçbir şeyi olmayacak."

"Senden nasıl sıkılabilirim ki?" Şaşkınlıkla dudak büküyor. "Beni diken üstünde tutuyorsun, Spencer Riley. Örneğin, ben

Keyifli bir Pazartesi geçireceğimizi, kız arkadaşım la sadece evde değil, ofiste de eğlenebileceğimi sanıyordum. Bunun yerine, sabah ilk iş burada, onun için yaptığım tüm düşünceli şeylerden şikayet ediyor, beni saçma sapan şeylerle suçluyor."

"*Saçmalık* mı? Ne var biliyor musun?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Biraz nefes alalım. Pisliğin tam gaz gidiyor." Kapıya doğru ilerliyorum.

"Beni bırakıp gitme."

Onu görmezden gelerek kapıyı aralıyorum ama göz açıp kapayıncaya kadar önümde bitiyor. Kapıyı geri itip kapatıyor, önüme geçip vücuduyla kolları kapatıyor. "Otur," diye homurdandı. "Bir daha kaçmaya çalışırsan o eteği yukarı çeker ve çıplak kışını cezalandırırım. Anladın mı?"

"Bunun bir tehdit olduğunu düşünmen çok şirin."

"Thedit değil. Bu bir söz." Arkasına uzanır ve kapıyı kilitle. "Oturun. Konuşalım."

Ben de onun bakışına karşılık verdim. "Mini çöreklerime ne oldu?

İki paket. Masamın çekmecesindeydiler."

Nathan esprisiz bir kahkaha atıyor. "Neden? Bir sebepten dolayı çöreklerle özellikle mi bağlandın?"

"Belki de."

Gözleri her zamanki parlak mavi yeşilinden fırtınalı bir griye kayıyor ve her saniye daha da kızgın görünüyor. "Neden? Onlar bir çeşit ödül müydü? Ucuz çöreklerle seni baştan çıkarmaya çalışan adi bir adamın numarasını yazması gibi mi?"

Kabul ediyorum. Onları aldı. "Teşekkür hediyesiydi." "Ne için teşekkür?"

Ona meydan okuyarak çenemi kaldırıyorum. Belli ki bugün kendimi yok etmeye kararlıyım. "Pompasını idare ettiğin için."

"Az önce ne dedin sen?" Oh, şimdi kızdı.

Gerçekten deli.

"I dedi I işlenmiş onun pompa." I tıslama dışarıya nefes hayal kırıklığı.

Biraz boşluğa ihtiyacım var. Bunu nasıl çözeceğimi bilmiyorum. Nathan koruyucu davranıyor ama fazla kontrolcü. Eğer kocam olsaydı, tabii. Beni korumak için mümkün olan her türlü önlemi alan bir erkeği severim, ama hala çalışıp çalışmadığımızı belirlemedik. Sadece çok farklı dünyalardan gelmiyoruz, bir de Elise meselesi var. Onu ne kadar istesem de, Nathan'ın daimi vekili olamam. Daha fazla zamana ihtiyacımız var.

"Bunu bana halk dilinde açıklamak ister misin? Ne? *pompadan* mı bahsediyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Çekil," diye homurdandım. "Küstah, patronluk taslayan davranışların bu sabah hiç çekici değil. Gitmek istiyorum." Dirseği ile yan tarafı arasındaki boşluğa uzanıyorum, kapının kilidini açıp olay yerinden ayrılmaya niyetliyim. Elimi yakalıyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıkıca kavırıyor.

"Kanepe. Şimdi."

"Gitmek istediğimi söyledim."

İtirazlarıma aldırmadan beni ofisteki koltuğa doğru çekti. "Birinci hata birlikte olmadığımızı söylemekti. İkincisi odayı terk ederek tartışmayı kazanmaya çalışmaktı. Üçüncüsü de o ukala ağzınla bana hakaret etmendi. Eğer sana karşı olan duygularım ağır basıyorsa, yazık. Bununla barış balkabağım, çünkü hiçbir yere gitmiyorlar."

Akıcı bir hareketle büyük kanepeye oturuyor, sonra beni kucağına oturtuyor, önce göbeğim. Karnım kalçasının dış tarafına çarptığında homurdanıyorum.

~~Olarz~~ Ama aynı

zamanda...

Kahretsin, evet.

Ön kolunu sırtımın üst kısmına yerleştiriyor ve yanağını kadife mindere daha da yasladı. "Nathan, ne yapıyorsun?"

O yürüyüşler yukarı benim etek, ifşa etmek benim eşek ve Tanga. "Sözümü tutuyorum."

Spencer kucagımda titriyor. Kızının iki yanağı da parlak pembe.

Ona tekrar vuruyorum, izi parlatıyorum. Teni dokunulamayacak kadar sıcak. Dört vuruş önce durmak istedim ama kızışmış bir kedi gibi miyavlıyordu.

Nefes nefese. "Oh, lanet olsun. *Yine*."

"Bunun bir ceza olması gerekiyordu. Hoşuna gitti mi?"

Yüzünü kanepeye gömüyor. "Hayır," diye mırıldanıyor.

"Yalancı." *Şaplak!*

Bu sefer çok yüksek sesle bağırıyor. Yaptığım şeyi durdurmak zorundayım.

yapıyor ve ağzını kapatmak için uzanıyor. "Sus, Spencer. Sessiz ol. Ofisteyiz." Ona hafif bir uyarı tokadı atıyorum ve bacaklarını açıyor, böylece bir sonraki tokadım kalçalarının arasına iniyor.

Ağzını serbest bırakır bırakmaz bana yalvarmaya başladı. "O zaman acele et ve beni boşalt."

"Açgözlü küçük şey. Cezanın diğer kısmı da seni eksik bırakacak olmam. Bir daha 'birlikte değiliz' gibi saçma bir şey söylediğinde, bunun nasıl bir his olduğunu hatırla."

"Ben yapmadım-"

"Sus. Olan oldu." Onu koltuktan kaldırıp dizlerinin üzerine çöktürdüm. "Duygularımı incittin."

Uzun, gür saçları düşük at kuyruğundan büyük ölçüde dökülmüş. Gözleri sulanıyor, göz kalemi hafifçe bulaşmış. Yanakları kıpkırmızı parlıyor. "Özür dilerim," diyor. İlk başta samimi olduğunu düşünüyorum ve ona sadece takıldığımı söylemek istiyorum. Ama sonra o şımarık küçük ağzını tekrar açıyor. "Benim hatam. Patron deliklerinin duygularla donatıldığını bilmiyordum."

"Beni kışkırtmaya mı çalışıyorsun? Kışın yeterince çiğ değil mi?"

Bir cadaloz gibi gülümsüyor. "Bunu kaldırabilirim."

"Yapabilir misin? Aç ağzını." Kemerimi çözdüm. Tek hamlede çözüp Spencer'ın dizinin dibine bıraktığımda gürültülü bir *kırbaç* sesi duyuldu. "Gerisini sen hallet."

Hevesli elleri pantolonumun düğmelerini karıştırıyor. Fermuarımı açtığı anda ürküyorum, aceleyle beni keseceğinden endişeleniyorum. Sikimi serbest bırakmayı başarıyor, kaya gibi sert, ucumda tek bir damla prekum var. "Derin nefes al, bebeğim." Elimi boynunun arkasına dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum.

Birkaç güçlendirici nefesten sonra, uzun bir hava çekişinden sonra ağzını sonuna kadar açtı. Kendimi hiç kısıtlamadan boğazına daldım. *Kahretsin, bu öforik*. Islak ve sıcak, tıpkı amı gibi ve onun güzel yüzünü sikimin üzerinde görünce başım dönüyor. Bu kadının vücudunun ütopik bir mutluluk gibi hissettirmeyen tek bir parçası bile yok. Her ne kadar burada dinlenmek istesem de, içine daldığım gibi hızla ağzından çıkıyorum.

Nefes nefese kalıyor, salyaları dudaklarını kaplıyor. Nefes nefese, "Tekrar." diyor.

"Yavaşla. Nefes al."

Bir ağız dolusu hava daha yutuyor, sonra dudaklarıyla bana saldırıyor. Bunu benim için daha önce de yapmıştı, ama geçici olarak. Dili şaftımın etrafında nazıkçe dans ediyordu, sanki

aletimi rahatsız etmekten korkuyor. Bugün bana yapıştı ve beni emerek kurutmaya kararlı.

"*Yavaş, yavaş, yavaş,*" diye yalvarıyorum. Ağzıyla beni bir uzman gibi beceriyor ve ben durumun kontrolünü kaybediyorum. Utanmadan dilini deliğime bastırarak ucun etrafında dönüyor. Sakinleştirici nefesler alıyorum, taşaklarımın çok fazla gerilmesini önlemeye çalışıyorum, ama bakışları yukarı doğru parlayıp bana indiğinde, bu çok fazla. Bu çok tahrik edici bir görüntü -gerginlikten yaşarmış iri ve güzel gözleri, zonklayan sikimle dolu ağzı. Ama ağzı doluyken inleyip sikime titreşimler gönderdiğinde, kalçalarımı geriye doğru atmak zorunda kalıyorum. Yumuşak bir patlamayla dudaklarının arasından sıyrılıyorum.

"Ne?" Gözlerinin altını siliyor ve burnunu çekiyor. "Yakındaydın, hissedebiliyordum."

"Sen gelmedin."

"Bunun benim cezam olduğunu sanıyordum. Yoksa şu anda hafızan mı zayıf?" diye tersliyor.

Saçlarını nemli alnından uzaklaştırıyorum ve pembe elmas küpeleri hâlâ yerinde duran süslü kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu küstah ağzın beni çıldırtıyor, biliyorsun değil mi?"

Sıcak bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Her zaman bir adım öndesiniz, kolunuzda bir şeyler var."

Gülümsemesi bir parça küçülüyor. "Ben çok mu fazlayım?"

"Belki daha zayıf bir adam için. Sen benim için mükemmelsin." Zonklayan sikimin ucunu yumrukladım. "Tırman bebeğim. Onlar boş tehditlerdi. Boşaldığını hissetmek istiyorum."

Eteğini aceleyle yukarı çekiyor, tangasını indiriyor ve bacaklarıma sarılıyor. Onu sırtının küçük kısmından destekliyorum, onu horozumun üzerine yerleştiriyorum. İkimiz de acı verici bir rahatlama içinde inliyoruz. Onu doldurmak çok büyük bir zevk ama aynı zamanda yeterli değil. Kıçını kavrayarak, onu yönlendirmeye çalışıyorum

ancak ağırlığını dizlerinin üzerinde tutmaya çalıştığı için hareket alanı sınırlıdır.

"Spencer," diye kulağını tırmaladım.

"Mmm, evet, çok iyi," diye miyavlıyor, ama bu samimiyetsiz. Bunu biliyorum çünkü zevk içinde kaybolduğunda, yüzü şok içinde kilitleniyor, gözleri genişliyor, çenesi gevşiyor, sanki seksin bu kadar zevkli olmasına şaşırmış gibi. Oysa şu anda kaşları kararlılıkla çatılmış durumda.

"Sorun nedir?" "Hiçbir

şey," diye ısrar ediyor.

"Bu pozisyondan hoşlanmıyorsun," diyorum kararlı bir şekilde, ona tartışacak alan bırakmadan.

Alnını omzuma yaslıyor. "Kendimi garip hissediyorum."

"Çünkü rahat değilsin."

Omuz silkiyor. "Seni böyle boğuyorum. Fark e t m e m e k çok zor. Çok mu ağır hissediyorum-"

"Dur." Onu susturuyorum. "Kafanın içinden çık. Hiçbir şey gibi hissetmiyorsun ama çok iyisin. Bunu dene." Bacaklarını teker teker açıyorum, böylece dizleri yerine topuklarına dayanıyor. Ellerimi tutacak olarak uzatıyorum. "Sıkı tutun."

Yukarı kalkıyor ve sikimin tüm etkisini hissederek bana çarpıyor. Söz yok, sadece tecrübeli bir oyuncu gibi sikimde aşağı yukarı kayarken zevkten inliyor. *İşte beklediğim bakış*. Göz kapakları ağırlaşmış, kendinden geçmişti.

"Bu nasıl, bebeğim?"

Hızını artırarak cevap veriyor, beni zevki için kullanıyor. Düşük inlemeleri yüksek çığlıklara dönüşüyor. Kalçalarımı iterek ona sertçe çarpıyorum. Spencer endişe verici bir çığlık atıyor ve ağzını kapatabilmek için bir elini omzuma koymak zorunda kalıyorum.

Elimi sıkıyor. "Özür dilerim, özür dilerim," diyor soluklarının arasında sessizce, hâlâ vahşice sürüyor.

"Özür dilemek yok," diye hatırlatıyorum ona. "Gelmeye hazır mısın?"

Hararetle başını sallıyor. "Lütfen."

"Lütfen, ne?" Kalçalarımı sertçe sallıyorum, öncekinden daha derine iniyorum.

"Efendim, efendim, efendim," diye aceleyle dışarı çıkar.

"Aferin kızıma." Elimi tekrar ağzının üzerine koyuyorum. "Şimdi çığlık at."

Vahşi bir şekilde içine giriyor, onu delirmiş bir adam gibi beceriyorum. Sadece çığlık atmakla kalmıyor, seslerini bastırmaya çalışarak parmağımın içini ısıtıyor. Serbest bırakılmam boyunca beni sürmeye devam ederken sert bir şekilde boşalıyorum, derinlere dökülüyorum.

Kalçalarını kavrayarak, ekstra uyarımdan ürkerken hızını yavaşlatıyorum.

"Bu pozisyonu sevdim." Üstümde dizlerinin üzerine geri yerleşti.

"Ben de." Onu kucağımdan kenara çekiyorum, ama eğilip iç çamaşırlarına uzandığında onları kenara atıyorum. "Bitirmedin."

Bana göz kırpmıyor. "Ama işin bitti..."

"Etrafında dön. Kanepenin arkasını tut." Dönmeden önce masamdan birkaç mendil aldım. "Bacaklarını aç."

Dizlerini birbirinden ayırıyor ve döllerim içinden sızıyor. Mendillerle salgımı yakalayıp fazlalıkları siliyorum. Sanki işimiz bitmiş gibi bacaklarını kapatmaya başladı. Onları tekrar ayırmak zorunda kalıyorum. Sırtımı kanepenin kenarına dayayıp oturuyorum, başım bacaklarının arasında. Kollarımı bol kalçalarına dolayarak amını dilime doğru yönlendiriyorum.

Direniyor. "Nathan, az önce içime boşaldın."

"Otur," diye homurdanırken bacaklarını iyice açıyorum, ta ki sıcak klitorisi dilimin üzerinde yerini bulana kadar. Silmediğim küçük kısmı ağzımla temizliyorum, özür dilemeden. Bu onun için yeni bir samimiyet seviyesi, ama yakında sır saklamamaya ve bedenlerimiz arasında kesinlikle utanmamaya alışacak. Uyluklarının gerilmeye başladığını hissedene kadar ritmik bir şekilde emiyor ve kemiriyorum. Ayak parmakları omuzlarıma doğru kıvrılıyor ve o sırada

sessizce gelir, vücudu dans eder - kıvrılır, çırpınır ve doruk noktasının dalgalarını sürer. İşi bittiğinde, konuşamayacak ya da ayakta duramayacak kadar güçsüz bir halde yana yığılıyor.

Kanepeye çekiyorum. Başını kaldırarak yanına kayıyorum, kucağımı yastık olarak kullanıyorum. Saçlarını tatlı tatlı okşuyorum, daha fazla tatmin olmuş iç çekiş ve yatıştırılmış mırıltı ortaya çıkarıyorum.

"Bana hâlâ kızgın mısın, balkabağım?" "Evet."

"Hangisi daha saldırgandı? Araba mı yoksa çörekler mi?"

"Kombinasyon," diye mırıldanıyor bacağıma doğru.

"Eğer bu seni daha güvende hissettirecekse bir araba almaya gidelim. Tamamen senin olan, senin adına olan bir araba. Beni terk etsen bile, senin olacak."

Kucağımda yuvarlanıyor, bakışlarımla buluşmak için yukarı bakıyor. "Ben *seni* terk mi edeceğim? Gerçekten bunun için endişelenmiyorsun, değil mi?"

Parmağımı yavaşça saç çizgisinden, köprünün üzerinden geçiriyorum.

sonra dudaklarını sıyırdı. "Uyumsuz olduğumuzu söyleyip duruyorsun ama bence kimin üstün olduğu konusunda kafan karışık."

"Neden? İstedğin herkese sahip olabilirsin."

"Ben bencil bir adamım. Benden vazgeçmesi gerekirken bile vazgeçmeyen kadını istiyorum. Hak etmediğim birini istiyorum."

Gözleri kelimelerle ifade edemediği bir duygu karmaşasıyla parıldıyor. Arkasını dönüp yüzünü başka tarafa çeviriyor. "Bugün yatak odana taşındığımda, daha büyük bir dolap istiyorum."

Hafifçe kıkırdıyorum ve başının zıplamasına neden oluyorum. "Dik bir soru. Sadece kız arkadaşım için yapacağım bir şey."

Bir süre sessiz kaldı. Omuzları bana karşı ağır bir şekilde yükselip alçalıyor. Sonra nihayet.

"Ben senin kızınım, Nathan. Hiçbir yere gitmiyorum."

"M İller, bunu sevgiyle söylüyorum ama senin günlerin sayılı dostum."

Karartılmış sedanının yolcu tarafına bakar. "Bayan Spencer, arabanız geldikten sonra bile hala güvenlik görevlisi olarak atandığının farkındasınızdır. Ama üzerinizde büyüdüğümü bilmek güzel."

"Aww." Kıkırdıyorum. "Sana bayıldığımı biliyorsun. Sadece Nathan'ın neden bir bebek bakıcısına ihtiyacım olduğunu düşündüğünden emin değilim."

Söz verdiğim gibi, Nathan geçen hafta ofisinde karşılaşmamızdan sonra bana bir araba aldı. Üç lüks galeriyi dolaştık ama ben Lincoln'e oldukça bağlanmıştım. Aynı marka ve modelin inci renginde olanını istiyordum. Stoklarında bulunmadığında siyaha razı olmaya çok istekliydim, ancak erkek arkadaşım "razı olmak" kelimesinin artık sözlüğümde yer almadığını söyledi. İnci rengi Lincoln'üm Florida'dan gönderiliyor ve birkaç gün içinde burada olması gerekiyor.

Yeni, zengin erkek arkadaşını kendisine araba gibi önemli bir şey almak için kullanan kız olamazdım, bu yüzden *faizsiz* bir geri ödeme planı oluşturdum. Saçmalamıyorum, bir milyarderle çıkmanın bazı avantajları var. Belki de geçmişteki kontrol aksaklıkları için biraz suçlu hissetmek

Birkaç hafta boyunca Nathan arabamı yavaş yavaş ondan satın almam konusunda tam bir centilmendi. Ona geri ödeme anlaşmasını imzalatırken sadece bir kez gözlerini devirdi.

Okul zili çalıyor ve Miller ellerini ovuşturuyor. "Bugün kendimi iyi hissediyorum. Kazanmak için gün benim günüm."

Alay ediyorum. "Hiç şansın yok."

Geçen hafta Miller ve ben okulda yeni bir oyun geliştirdik. Charlie'yi ilk kim görürse o kazanıyor. Kız kardeşimin söylediğine göre Claire son zamanlarda okula çok gitmiyormuş, bu yüzden de bir şeyler öğrenmeye zorlanmış. Oldukça sosyal bir kelebek haline geldi ve hangi ekiple çıktığını tahmin etmek zor. Korodaki çocuklar mantıklıydı. Amigo kızlar bile sıradaydı. Miller ve ben, okulun önündeki dev meşe ağacının etrafında gotik çocuklarla gizlendiğinde ikimiz de telaşlandık. Yemin ederim benden bir şey deldirmek için izin isterse, her gün onunla okula gitmeye başlayacağım.

"Nasıl oluyor da hiç sporcularla takılmıyor?"

Küçük kız kardeşimi çok seviyorum ama iş spora gelince, bebek bezi giymiş bir ördek kadar zarif. "O daha sanatçı bir tip."

Tak, tak, tak.

Miller ve ben yolcu camıma vurulduğunu duyunca sıçradık. Ruby'nin kızarmış yüzünü aracın içine bakmaya çalışırken gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. Arabanın camları son derece renkli olduğu için bizi nasıl fark ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Şanslı bir önsezi mi?

"Ben hallederim." Miller şakacı tavrını bir kenara bırakıp gözlerimin önünde James Bond tehlikesine bürünüyor.

"Hayır, hayır. Camı indir," dedim. "O bir arkadaş." *Düşünüyorum.* Ruby'nin Nathan'a ve Elise'e yaptıklarını öğrendikten sonra ne hissettiğimden emin değilim. Onu aynı şekilde görmek zor.

"Spencer." Rahatlamış bir şekilde nefes veriyor. "Ben de seni arayacaktım." Daha yakından incelediğimde, gözleri hafifçe

Şişmiş, altlarındaki şişkin torbalarla zayıf bir şekilde desteklenmiş ve makyajsız. Onu son gördüğümünden beri önemli miktarda kilo vermiş gibi görünüyor. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış, hiç ona benzemiyor. Ayrıca siyah eşofman altı ve bol, siyah bir tişört giyiyor. Ruby'yi bir kez olsun temiz bir pantolon ve çiçekli bir bluz dışında bir şey giyerken görmemiştim. Eğer ensemdeki tüylerin diken diken olması yeterince uyarıcı değilse, şu anki hali çok yüksek sesli bir yardım çağrısıdır.

"Ruby, iyi misin?"

Pencere pervazına vuruyor, sonra elini üzerine koyuyor. "İyi, çok iyi canım. Bu senin erkek arkadaşın mı? Çok yakışıklı."

Miller iki parmağıyla onu selamlıyor ama sessiz kalıyor, benim öne geçmemi bekliyor. İçimden bir ses Ruby'yi Nathan'la olan ilişkimden haberdar etmemem gerektiğini söylüyor, bu yüzden soruyu geçiştirirken onun istediği şeyi varsaymasına izin veriyorum. "Claire'in hasta olduğunu duydum."

Ruby bakışlarını başka yöne çevirerek yalan söylediğini belli etti. "Evet, şey... Bugün okulda."

"Oh, güzel. Zil şimdi çaldı. Eminim kızlar kısa süre içinde birlikte dışarı çıkacaklardır. Aslında sana yakında Claire'i davet edip etmeyeceğini soracaktım ama taşındığımı bilmeni istedim-"

"Bu harika. Bu gece olur mu?"

Miller'a çevremden bir bakış atıyorum, acaba onun da sesindeki çaresizliği fark edip etmediğini merak ediyorum. Aynı fikirde olduğumuzu gösteren bir kaşını kaldırıyor. Ruby'ye dönüyorum. "Bu bir okul gecesi."

"Biliyorum. Bu büyük bir iyilik ama Claire'e birkaç gün bakabilirsin diye umuyordum. Acil bir durum için şehir dışına çıkmam gerekiyor. Onu okula götürebilir misin? Bu hafta için öğle yemeği parası var ama diğer her şeyi ben karşılayacağım."

"Oh, şey, ona sahip olmayı çok isteriz, Ruby. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Öyle olacak." Gülümsemeye zorluyor, ama acı veriyor. "Başka biri olsaydı senden istemezdim."

Babasının tüm bunların neresinde olduğunu sormamak için tüm gücümü harcıyorum. "Tabii. Ne kadar sürer?"

"Pazar gününe kadar tamam mı? O zamana kadar dönmüş olurum."

Bunun büyüklüğünü tartıp tartmadığımı bile bilmiyorum. Şu an uçuyorum. Nathan ve Claire yeniden bir araya mı geldi? Kimse için iyi bir fikir mi bu? Bana asla onay vermedi. Ama bir şey yapmamak için elimden bir şey gelmiyor. Ruby'nin ve dolayısıyla Claire'in de üzgün olduğu açık.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye sordum. "Eğer senin için işleri kolaylaştırıcaksa bu gece gelip Claire'i alabilirim."

Ruby temkinli bir şekilde omzunun üzerinden bakar. "Onu şimdi götürebilir misin? Arabada onun için bir çanta hazırladım. Babe'i de getirdim, ona da göz kulak olur musun?"

"Ruby?" Elimi onunkinin üzerine koymak için uzandım. "İyi olduğuna emin misin? Eğer yardıma ihtiyacın varsa-"

Başını o kadar şiddetle sallıyor ki kendini kırbaçlayacak. "İhtiyacım olan tek yardım Claire'le ilgilenmen, söz veriyorum. Benim için endişelendiğin için teşekkür ederim canım, ama endişelenmene gerek yok. Ben arabaya gidip Babe ve Claire'in eşyalarını alacağım. Hemen döneceğim."

Ruby sokağın diğer tarafına park ettiği kırmızı hatchback'ine doğru koşar.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Miller'a dönüyorum. "Bu garipti, değil mi?"

O da başıyla onaylıyor. "İnsanlar sadece izlendiklerinde ya da kovalandıklarında böyle davranırlar."

Birinci adım: Kızları eve sağ salım götür. İkinci adım, Nathan'ı ara. O ne yapacağını bilir.

"Babe kim?" Miller hafif bir merakla sordu. "Spike'ın bayan arkadaşı."

Miller ağır bir nefes verir. "Patron buna bayılacak."

"Aslında umursayacağını sanmıyorum."

Nathan ve Spike barıştılar. Babe'e birkaç gün tahammül etmek sorun olmayacaktır. Farkına bile varmayabilir. Evinde çok daha dikkat dağıtıcı bir varlık olacak.

TBabam içeri dalmadan önce ofisimin kapısından iki hızlı vuruş sesi geliyor. "Çok mu çalışıyorsun, az mı çalışıyorsun?" O fırlatır

Masamın üzerinde bir dosya var, sonra karşımdaki sandalyeye oturuyor.

"Patronuma ne cevap vereceğimi sanıyorsun?" "Yorgun görünüyorsun," diyor babam. "Tabağında çok mu şey var?"

Babama Spencer'la her gün, günde iki kez seks yaptığımız için muhtemelen daha kötü görüldüğümü söylememe imkân yok. "Sadece bu zaman çizelgesi." Elim yüzümde gezdiriyorum, muhtemelen bitkin görünümümü vurgulayan kalın kirli sakallarımı hissediyorum. "Baba, şu andan açılışa kadar her izin, denetim ve işlemin kusursuz gitmesi umurumda değil, bu oteli bir yıl içinde inşa edip açmamızın imkânı yok."

"Tamam. Bir yıla daha ne dersin?"

"Bu beni stres kaynaklı erken bir mezardan kurtarabilir," diyorum.

"Tamamdır."

"Ama yatırımınızın askıda kalmaması için mümkün olan en kısa sürede açılmasını istediğinizi sanıyordum."

Endişemi kaygısız bir omuz silkmeye geçiriyor. "Gri saçlar için çok gençsin. Param bir süre daha bekleyebilir."

yıl." Babam başıyla dosyayı işaret ediyor. "Bu yardımcı olabilir."

Önümdeki dosyayı sürükleyerek bir yığın evraka göz gezdiriyorum. "Harvey Corp ile bir ortaklık anlaşması mı?"

"Yaşlı piçi bu akşam yemeğe çıkaracağım ve imzasını alacağım. İlk ortak girişimimizi kutlayacağız."

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Kum havuzunda pek de iyi oynayan biri sayılmazsınız. Neden birdenbire oyuncaklarını rakibinle paylaşmaya başladın?"

Babam gülüyor. "Rekabet için çok yaşlandım. Yorucu oluyorlar. Senior ve benim için baltaları gömme ve ortaklığın bizi sabotajdan daha ileriye götürüp götürmeyeceğini görme zamanı geldi. Casey'i sürgün ettiğin için hâlâ bir proje yöneticisine ihtiyacımız var."

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi kaşlarını çatıyor ama ben hiçbir şeyden pişman değilim. Casey kolay kurtuldu. Onu çenesinden vurmalıydım. "Bu işte Spencer'la çalışmak istiyorum. Asistanım olarak değil ama proje yöneticisi olarak."

Kızgınlığıma rağmen babam kaşlarını çattı. "O tecrübesiz. Bu çok büyük bir girişim."

"Ona ihtiyacı olan tüm desteği sağlayacağız. Ama iyi bir muhakemesi ve keskin bir gözü var. Bunun onun için iyi olacağını düşünüyorum."

"Pekâlâ. Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim. Düşünüyordum da, belki sen ve Julia bu hafta sonu bize gelebilirsiniz. Eğer hepimiz yalvarırsak, Spencer'ı Küba usulü yumurta böreği yapmaya ikna edebilirim."

Babamın yüz ifadesi endişesini belli edecek şekilde değişiyor. "Küba böreği mi?"

"İşe yaramamalı ama kesinlikle yarıyor. Hayranlık uyandırıcı." Masa telefonum çalıyor ve arayanın kimliğinde tanıdık bir numara yanıp sönüyor. "Şeytandan bahset."

Ahizeyi kaldırıp kenara koyuyorum. "Hey, bebeğim, hoparlördesin. Babama, içinde çatlak olduğuna ikna olduğum o soslu Küba böreklerini nasıl yaptığını anlat."

Bebegim mi? Babam kaşlarını sallayarak bana bakıyor.

"Merhaba, Bay Hatcher. Yumurtalı ekmekler hakkında daha sonra konuşabilir miyiz, Nathan? Seninle Ruby hakkında konuşmam gerek." Spencer'ın sesi aceleci ve paniklemişti. "Tekrar arayayım mı?"

"Hayır, devam et. Babam her şeyi bilir."

Babam alarma geçti. Dik oturur ve sanki kaynamak üzere olan bir tencereymiş gibi dikkatle telefona bakar. "İyi misin, Spencer?" diye sorarak konuşmaya dahil olur.

"Ben iyiyim. Ama Ruby'nin iyi olduğunu sanmıyorum. Beni ve Miller'ı Beaumont'un dışında pusuya düşürdü. Kendisi şehir dışına çıkarken Claire'i birkaç günlüğüne almamı istedi."

Bu hiç iyi değil. "Nedenini söyledi mi?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevaplıyor Spencer. "Sadece acil bir durum olduğunu söyledi."

"Onu takip ediyorum. Şimdi arayıp neler olduğunu öğreneceğim. Bana söylediğin için teşekkürler, Spencer."

Tamamen harekete geçme modundayken, Spencer hazır olmadan neredeyse telefonu kapatıyordum. "Nathan, bekle. Claire... O burada, senin evinde. Sorun olur mu?"

Bu durum üzerime çökerken kalbim göğsümün içinde ağır bir şekilde çarpıyor. Claire'in evime son gelişi hiç de hoş bir anı değildi. Ne düşündüğünü merak ediyorum. "Tabii ki öyle. O nasıl-"

"Gayet iyi. Kızlar yüzmeye gitmek için üstlerini değiştiriyorlar. Miller'ı pizza ve dondurma yemeye gönderiyoruz. Sanırım Ruby yarın öğretmenlerin iş günü olduğunu fark etmedi. Okul kapalı, eğer senin için de uygunsa yarın işten izin alıp onlarla takılacağım."

"Evet, bence bu harika bir fikir. Belki de ben..." Aklımdaki sinir bozucu soruyu nasıl soracağımı düşünürken yumruğumu dudaklarıma götürüyorum. Ama buna gerek kalmıyor çünkü Spencer beni herkesten daha iyi anlıyor ve sormadığım soruyu yanıtlıyor.

"Claire sanki burası mutlu anılarla doluymuş gibi dolaşıyor. Charlie'ye eskiden hangi odanın

Onun olmak. O kadar güler yüzlü ve rahat ki... Seni görmek istiyor, Nathan. Seni çok özledi."

Tek yapabildiğim yüzümü ellerimin arasına gömmek. Rahatlamıştım ve aynı zamanda suçluluk duygusuyla boğulmuştum. Bana ihtiyacı vardı, *beni özlemişti* ve ben orada değildim.

"Nathan bunu duyduğuna çok sevindi," diyor babam. sessizliğin çok uzun sürmesine izin vermeyin.

"Sadece yapman gerekeni yap. Ruby için ara. Sen gelene kadar kızlara iyi bakacağım. Sana biraz pizza ayırırız, tamam mı?"

"Teşekkürler." Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum. "Yakında görüşürüz."

Spencer aramayı sonlandırıyor ve ahizeyi yerine koyduktan sonra yine hoparlörden Hodge'u arıyorum. Hemen cevap verdi. "Selam patron. Nihayet. Seni yarım saat önce aramıştım."

"Üzgünüm, çalışıyordum. Telefonumu duymadım. Ruby nerede?"

"Ben de bunun için aramıştım. Adamım Terry bu işin peşinde. Onu takip ediyor. Ruby'nin sınıra doğru gittiğini düşünüyor. Birkaç çanta dolusu para yüklemiş."

"Kendini öldürtecek. Onu durdurmam gerek."

"Sierra Vista'ya ulaşırsa, sınır kontrolünün neden rastgele para çantalarıyla Meksika'ya gittiğine dair bazı soruları olacaktır. Orada bir bağlantım var. Onu oyalayıp oyalayamayacağımıza bakabilirim."

"Bunu şimdi yap. Adamın Terry'yi konum paylaşımına getir. Ben yoldayım."

"Anlaşıldı patron. Bizi izlemeye devam edin."

Bu oda düşüyor Sessiz kadar I Kükreme
Dışarı, "*Siktir!*" hayal kırıklığı içinde. "Baba, eğer Meksika'ya girerse-"

"Geri dönmeyecek," diye bitiriyor. "Kendini şimdi neyin içine soktu?"

"Bu işe karışmamı istemediğini biliyorum ama başka seçeneğim yok. Beni durdurmaya çalışma. Öğrenmek zorundayım."

Ruby'den ne kadar nefret etsem de, o Claire'in büyükannesi. Bana karşı aşağılık olsa da, Claire'e karşı nazikti. Temel insanlık, Ruby'nin vahşi bir kartel tarafından parçalara ayrıldığını görmemi istemiyor. Ruby bile Peter'ın suçlarının bedelini ödememeli.

Babam kasvetli bir şekilde başını sallıyor. Bu işi yetkililere bırakmam ve olaya karışmamam konusunda bana nasihat vermesini bekliyorum ama kararlı yüz ifademi inceledikten sonra, "Öğrenmek zorundayız," diyor.

"Baba, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Nathan," diye araya girdi sertçe. "Ruby çocuğunu güvende tutmaya çalışıyor. Ben de öyle. Sen gidersen, ben de giderim. Tartışma bitmiştir." Cebinden anahtarlarını çıkarıp önümde sallandırdı. "Hadi, ben sürerim."

A Uyanır uyanmaz telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yok. Nathan dün gece eve gelmedi. Eyalet sınırlarını geçmek zorunda kalacağı konusunda beni uyarmıştı. Onun için endişeleniyorum. Babası için endişeleniyorum. Ve Ruby için.

Ona gerçekten acıyorum. Sadece bir annenin sevgisi Peter'ı olduğu gibi değil de olabileceği gibi görece kadar körleştirebilir. Umarım Charlie'yle asla böyle bir durumda olmam, ama iş o noktaya gelirse, nasıl davranırdım? Herkesin zararına onu korumaya devam eder miydim?

Nathan'ın yatağı tek kişi için çok büyük. Burada yalnız yatmak rahatsız edici. Belki de endişe budur. Aşkın çirkin bir ortağı olduğunu unutmuşum. Korku. Değer verdiğiniz bir şeye sahip olduğunuzda, birinin onu elinizden almasının ne anlama geleceğini anlarsınız.

Kapı hafifçe çalındı. Muhtemelen kızlar kibarca kalkıp kahvaltıya başlamamı istiyorlar. Claire ve Charlie durmadan yiyorlar. Dün gece pizzadan sonra patlamış mısır geldi. Sonra çilek ve çikolata soslu kraker. Sonra da gece atıştırması olarak kuru mısır gevreği. O kadar küçükler ki, nereye koyduklarını bilmiyorum.

"İçeri gel."

Doğrulup bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes alıyorum.

"Spence?" Charlie kapıdan soruyor. Hâlâ pembe ve deniz mavisi lama pijama takımını giyiyor. O kadar şirinler ki, eğer benim bedenime yakın olsalardı, onları çalardım.

"Günaydın. Kalktınız mı?" "Ben kalktım. Claire hâlâ uyuyor."

Yatağa vurarak kardeşimi içeri davet ediyorum. Hızlı adımlarla içeri giriyor, sonra rahatça şiltenin üzerine sıçırıyor, kollarını iki yana açarak yanıma konuyor. Beni itip kakmıyor. Nathan'ın yatağı hareketi emen özel bir tür hafızalı sünger. "Birilerinin keyfi yerinde," diyorum.

"En iyi arkadaşım ile üç gece yatıya kalacağıma inanamıyorum. Piyango gibi bir şey bu. Bugün manikür ve pedikür yapacağız. Mor cilanı ödünç alabilir miyiz?"

"Elbette."

"Peki ya şeffaf parıltı?"

"Neden olmasın."

"Ve alt kat ve üst kat yapacağız. *Oh!* Ve ayak ıslatması için gül yapraklarına ihtiyacımız var."

"Charlie," diye homurdanıyorum, iki parmağımla şakaklarıma vurarak. "Bu sabah ele avuca sığmaz biri olmaya başlamadan önce otuz dakikaya ve iki fincan kahveye ihtiyacım olacak, tamam mı?"

"Tamam," diyor kıkırdayarak.

"Yine de bu kadar mutlu olmana bayılıyorum. Claire nasıl? Nathan hakkında bir şey söyledi mi?" Beni dava et. Kız kardeşimden biraz bilgi almam lazım.

"Fazla değil. Eskiden en iyi arkadaş gibi olduklarını söyledi. Nathan neredeyse annesiyle evleniyordu. Bunu biliyor muydun?" Başımı hafifçe eğdim. "Biliyordum."

"Claire bir şey söyledi..." Charlie oturur ve bulutlu, kederli bir ifade genç yüzünü yaşlandırır. "Bu beni yaptı

merak ediyorum..."

"Ne var bebeğim? Ne dedi o?" Dönerek dizimi Charlie'ye doğru çeviriyorum.

"*Anne*, Claire'e bir şey söyleyemezsin." "Annemin üzerine", yemin ederim.

"Claire'e hatıra defterlerimizi gösteriyordum. Gerçekten hoşuna gitti.

Onlar. Bunu annemi yakınımızda tutmak için yaptığımızı söyledim. Ona annesi için de bir tane yapabileceğimizi söyledim. Böylece onu yakınında tutabilir."

Yüzünü kavrayıp elmacık kemiğini hafifçe okşuyorum. "Seninle oldukça iyi bir iş çıkardım, bunu biliyor musun?" Göz kırpiyorum. "Sen çok tatlı bir kızsın Charlotte. Bunu asla kaybetme."

Bana yarım bir gülümseme veriyor, bir yanağı mükemmel bir küre şeklinde kıvrılıyor. "Claire yapamayacağımızı söyledi çünkü annesinin çok fazla fotoğrafı yokmuş. Büyükannesi geçmişe ait çok fazla fotoğraftan hoşlanmıyor. Claire'i annesinin mezar taşına götürmekten bile hoşlanmıyor."

Ruby'den hoşlanmak gittikçe zorlaşıyor. Claire'i Nathan'dan koparmak yeterince utanç vericiydi, ama onu annesinin anılarından uzak tutmak? Bu kalpsizlik.

"Düşünüyordum da," diye devam ediyor Charlie, "Nathan'da muhtemelen Claire'in annesinin bazı resimleri vardır, değil mi? Ondan birkaç tane istesek ve Claire'e burada saklayabileceği ve istediği zaman bakabileceği bir hatıra defteri yapsak nasıl olur?"

Charlie'ye bu hafta sonundan sonra Ruby torununun nerede kaldığını, benim kiminle çıktığımı, Charlie'nin kime arkadaş dediğini öğrendiğinde Claire'i bir daha göremeyebileceğimizi söylemem gerekiyor. Ama böyle tatlı bir sabahı mahvedecek yüreğim yok. "Bu fikre bayıldım. Nathan'la birkaç fotoğraf bulması için konuşacağım."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Küçük kız kardeşime bakıyorum. "Annem seninle çok gurur duyardı, biliyorsun."

"Deniyorum," diye şımarıyor.

Nefes nefese kıkırdadım. Bu kız duygusal anları iğneleyici sözleriyle mahvetmekten kendini alamıyor. Nathan'ın da benim için aynı şeyi söylediğini hatırlayınca tekrar kıkırdıyorum. Sanırım bu aileden geliyor. Buraya nasıl geldik? Aile olmak için Nathan'a *ihtiyacımız* yoktu ama o burada olduğu için daha iyi hissettiğimiz kesin.

"Krep mi?" Ben soruyorum.

gözleri şişkin. "büyük soslu gidebilir miyiz? Çilek, çikolata parçaları *ve* krem şanti?"

Ben de onun şaşkın bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve pudra şekeri ve serpme de mi?"

Yumrukları havaya kalkıyor. "Yesss! Bizimle yemek yiyecek misin? Yoksa hâlâ diyetle misin?" Alt dudağını büzüyor.

"Diyete biraz ara veriyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Güzel. Yemeğini gerçekten tattığında daha iyi pişiriyorsun."

Bu kız. "Pekala, dışarı." Kapıyı gösteriyorum. "Hemen arkandayım. Git domuzcukları besle. Spike'ın da bugün yatağının değişmesi gerekiyor, unutma."

Charlie, "Şimdi yapacağım," diye cevap verir.

"Sen temizlik yaparken Spike'ı kendi taşıyıcısına koy. Onu Babe'in yanına koyma, tamam mı? Aynı kafesi paylaşamazlar." Charlie hareketsiz kaldı. Bana attığı bakış, bir yıl önce *Friends*'in birinci sezonundan onuncu sezonuna kadar olan bölümleri yanlışlıkla dijital kütüphaneden satın aldığı anda attığı bakışla aynıydı. Kredi kartımdan iki yüz dolardan fazla para çekilmişti - iade edilemez. Yemin ederim içimden annemin azarı çıkıyor. "Ne yaptın sen?"

"*Hiçbir şey*," diye sızlanıyor. "Dün gece Babe ve Spike'ın birlikte oynamasına izin verdik. Zaten aynı kafesteler."

"*Bütün gece* mi?"

"Evet," diye ciyaklar Charlie.

Neyse. Çok geç. Bebeğim hamile.

Kızlar kahvaltı tabaklarını kapışıyor, birbirlerine sabun fırlatıyor ve ortalığı temizlediklerinden daha fazla kirletiyorlar.

"Yeter," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum. "Bitir artık. Güneş yeterince tepede. Hadi üstümüzü değiştirip havuza girelim." Onları yıpratmanın en iyi yolu bu. Yüzdükleri zaman, diva talepleri kısıtlanıyor. Öğle yemeği için ara verene kadar havuz kenarında güneşlenip en iyi arkadaşlığın çılgınlıklarını ve su sıçramalarını dinleyeceğim bir sabahı iple çekiyorum. Bakire piña coladas ile eşleştirilmiş ızgara peynir için açık hava sobasını ateşlediğimizde Nathan'ın geri dönmesi için dua ediyorum.

Kapı zili çalıyor, yüksek ve yankılı bir sesle oturma odasında ve mutfakta yankılanıyor.

"Ben bakarım!" Charlie bağılıyor.

"Durun, küçük hanım." Onu durdurdum. "Aklından bile geçirme." Kapıya doğru ilerledim ve Charlie'ye koridoru gösterdim. "Git mayonu giy, meraklı. Kapı ziline cevap vermemen gerektiğini biliyorsun."

Alay ediyor. "Burası bizim evimiz değilken," diye mırıldanıyor. "Şimdi öyle."

Şimdilik masaya yatırmam gereken bir konuşma daha. Charlie bir Kùlkedisi hikâyesi yaşıyor ama Nathan'la yeni çıkmaya başladığımızı anlaması gerek. Burası hâlâ *onun* evi ve biz de misafiriz. Bu sefer sonsuza kadar acele etmeyeceğim. Nathan'la olan hayatımı hayal edemediğim için değil. Hayal *edebiliyorum*. Ama bunun tadını çıkarmak istiyorum. Daha önce hiç gerçekten aşık olduğumu sanmıyorum. Benim mutluluğumun da Charlie'ninki kadar önemli olduğu bir değişim yaratıyor. Kendimle dolu olmak benim için yeni bir kavram ve acele etmek istemiyorum, buna dikkatle yaklaşmak istiyorum. Nathan ve benim birlikte sağlam ve sonsuz bir şey inşa etmemizi istiyorum.

Her gün bizi kontrol etmek için uğrayan Miller'ı bekleyerek ön kapıyı açıyorum. Onun yerine, tanımadığım bir adam kapının önünde duruyordu. Evsiz gibi görünüyor. Sakalları dağınık ve yamalı. Bazı yerlerde kalın, bazı yerlerde seyrek. Kırmızı, uzun kollu gömleği ve kirli kot pantolonunda çeşitli büyüklüklerde delikler var.

"Kimsin sen?"

"Peter," diyor küçük bir ses arkamdan. Claire bize yaklaşıyor ama korku ve endişesini açıkça belli ederek çoğunlukla arkamda saklanıyor.

"Ben *baban*," diye homurdanıyor. "Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz."

Nefesi kokuşmuş. Sadece kahve sonrası sabah nefesi değil, çürümüş gibi kokuyor. Gülümsemeye çalışıyor ve işte kaynak. Birkaç dişi eksik ve diş eti çizgisindeki şişlik ve renk değişikliği acil diş müdahalesi için çılgılık atıyor.

Arkamı dönüyorum ve Peter'ın Claire'in yüzünü görmesini sırtımla engelliyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum, sözsüz bir şekilde onunla gitmesi gerekip gerekmediğini soruyorum. İşareti alarak yalvaran bir bakışla gözlerini açıyor ve başını hafifçe sallıyor. Başımı sallıyorum ve şimdiye kadar oynadığım en dramatik sessiz sinema oyununu sonlandırıyorum.

"Git Charlie'yi bul ve havuz için üstünü değiştir tatlım. Ben babanla konuşup yüzmek için kalıp kalamayacağını soracağım."

İznimle koridordan uçarak gözden kayboldu. Anne-ayrı içgüdüm yüksek vitesle geçti. Peter'a bu halde geldiği için ağzının payını vermeye hazır bir şekilde etrafımda dönüyorum. Sadece yırtık pırtık giysileri ve kirli ağız değil. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve sarhoş ya da kafası güzelmiş gibi yerinde sallanıyordu. Claire'i bir yere götürmesine izin vereceğimi sanıyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Peter, gitmen gerek."

Sezgilerim bana kapıyı iki saniye geç kapatmamı söylüyor. Ben onu kilitleyemeden dışarı , Peter onun içine kazıyor.

cebinden bir tabanca çıkardı. Gözlerimin arasına doğrulttu.
"Lanet çocuğum olmadan hiçbir yere gitmiyorum."

Ruby dün gece geç saatlerde Tucson'un hemen dışında köhne görünümlü bir motelde mola verdi. Onu tam ortasında yakaladık.

ama gece yarısı kapısını çalacak değildim. Davranışlarına bakılırsa korkmuş, paranoyak ve aklı başında değil. Onu korkutup kalp krizi geçirmesine neden olmak istemem.

Bunun yerine, bütün gece araçlarımızda uyuklayarak bekledik, ta ki o siyahlar içinde motelden çıkıp caddenin karşısındaki küçük lokantada kahvaltı etmeyi tercih edene kadar.

Babam ve ben onun Jaguar'ındayız. Terry, Hodge'un özel dedektiflerinden biri, arkamızda plakasız bir sedandaydı. Hepimiz Ruby'yi lokantanın penceresinden izliyoruz. "Yalnız gidiyorum," diye anons ediyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye cevaplıyor babam.

"Baba. Güven bana." Arabadan çıktım ve restorana doğru ilerledim. Babamın inancı tam olmalı çünkü arkamdan gelen ayak seslerini duymuyorum. Kibar bir *ding sesi* girdiğimi haber veriyor. Hostes standını geçip garsona başımla selam veriyorum. "Biriyle buluşacağım," diyorum ve Ruby'nin kabinine doğru ilerliyorum. Telefonuna gömülmüştü ve ben karşısına oturana kadar beni fark etmedi.

Kafasını kaldırdığı anda yüzünü bir şok kaplıyor.

"Günaydın, Ruby. Para dolu üç siyah spor çantayla nereye gidiyorsun?"

Artık şaşırmıyor, kızgın. Gözleri toplu iğne kadar küçüldü. "Beni takip ettirdiğini sanıyordum. Peter beni uyarmıştı. Dinlemeliydim."

"Ruby... Bu savaştan bıktım. Sen bıkmadın mı? Burada hepimiz aynı şeyi istemiyor muyuz?"

İfadem onu duraksattı. Bir karşılık verecekmiş gibi ağzını açtı ama ben onu hazırlıksız yakaladım. "Hayır. İstemiyoruz. Peter'ın hapse girmesini ya da daha kötüsünü istiyorsunuz."

Hepsi doğru. Ama bu yüzden burada değilim. "Claire'in güvende ve mutlu olmasını istiyorum."

"Onu da benden almak istiyorsun," diye fısıldıyor Ruby.

Çok bitkin görünüyor. Geçmişten hatırladığım o hesapçı kötü adama hiç benzemiyor. Çelimsiz, mavi damarları ince, solgun tenine baskı yapıyor. Şu anda ona nasıl acımayabilirim? "Bunu birlikte yapabilirdik," diyorum. "Bunu hiç düşündün mü?"

Kuru ve çatlak dudaklarını ıslatıyor. "Nasıl yani?"

"Peter'ı affedemem. Ama seni affedebilirdim. Elise'i pek çok açıdan hayal kırıklığına uğrattın ama Claire ile yeni bir başlangıç yapabilirdin. O küçük kıza sahip olmak istemedim. O bir güç savaşının parçası değildi. Claire ile sadece sana inat olsun diye bir ilişki istemediğimi hiç düşündün mü? Annesini kaybettikten sonra torununuzun hayatının daha fazla sevgi ve destekle dolmasını neden istemeyesiniz ki?"

Başını eğiyor, bakışlarımla buluşamıyor. "Elise onu benden sakladı. Tek torunumu görmeme izin vermediniz."

"Ruby, uyan." Sesimi restoran seviyesinden bir kademe daha yükseltiyorum. "Elise Claire'i tehlikeden uzak tuttu. Peter hakkında o kadar hayalperestsiniz ki, onun bir canavar olduğunu kabul etmektense ailesine zarar vermesini tercih ediyorsunuz. Peter'ı öldürmeyi sen seçtin."

Taciz olayını hiçbir şey olmamış gibi halının altına süpürerek torununuzu kendinizden uzaklaştırdınız."

Dirseğini masaya dayamış, alnını tutuyor. Gözlerinden yaşlar dökülüyor ve benekli beyaz masanın üzerine sıcıyor.

"Uyuşturucu yüzünden," diye inliyor Ruby. "Benim Peter'im değil. Onu delirten *ilaçlar*. Bu onun suçu değil." Hayır, siktir e t . Onu bağlamadığı ve koluna iğne batırmadığı sürece, bu kesinlikle onun hatası. Yardımı hak etmediğini söylemiyorum, ama kesinlikle asla hak etti Elise, ve o değil hak ediyor a Claire ile olan ilişkim. Ne o zaman, ne de şimdi.

Derin bir nefes alıyorum. Evet, bu beni çok kızdırdı. Hayır, öfke artık gösteriyi yönetemez. "Sana yardım edeyim Ruby."

"Yapamazsın. İşler kontrolden çıktı. Bırak da yapmam gerekeni yapayım."

Sesimi alçaltarak masaya doğru eğildim. "Olmak mı?"

Burnunu çekiyor. "Sadece paralarını istiyorlar. Bunu aldıktan sonra bizi rahat bırakacaklar. Polise gidersem herkese zarar verirler. Bunu Claire'e yapamam-"

"Zaten yaptın," diye çıkıştım. "Bu noktaya kadar verebileceğin her kötü kararı verdin zaten. Claire'i yetiştirmek için uygun değilsin. Onun iyiliğini hâlâ oğlunun üzerinde tuttuğun o kaideden nasıl üstün tutacağını bilmiyorsun."

Ruby daha sert ağlıyor, bu da kalp tellerime dokunuyor ama tam olarak çekmiyor. Müzikle yüzleşmesi gerekiyor. Eylemlerin sonuçları vardır. "Yeterince param yok. Ama onlara bir şeyler verirsem..."

"Peter'ın borcu mu?" Ben soruyorum. "Ne kadar?"

Bana bakmak için kendini zorluyor. "Faiziyle birlikte beş yüz bin."

"Peki ne kadar paran var?"

"Yirmi sekiz bin, nakit."

Nefesimi sertçe veriyorum. "Ruby, Peter'ın kartele olan borcunun yüzde onundan daha azıyla Meksika'ya gidersen seni öldürürler. Claire büyükannesini bir daha asla göremez. Ama bu yeterli olmaz. Claire'in peşine düşecekler."

Ruby'nin alt dudağı titriyor. "Polise gidersek tehdit ettikleri şeyler..." Şiddetle titriyor. "Tekrar bile edemiyorum. Peter kaçmak istiyor."

Başımı salladım. "Nereye? Seni bulacaklar."

"Biliyorum, biliyorum," diye hıçkırıyor. "Bu yüzden birikimlerimi tükettim. Evi ikinci kez ipotek ettirdim. Eğer onlara depozito verirsem, denediğimizi anlayacaklar."

"Denemek yeterince iyi değil."

Yumruğunu masaya vuruyor. "Hiç uyumadım. Yemek yiyemiyorum. Düşünemiyorum. Nasıl bu kadar ileri gidebildi? Claire ve ben iyiydik ta ki-"

"Peter hapisten mi çıktı?"

Ruby başını sallıyor, yüzünde rahatsız edici derecede üzgün bir ifade beliriyor. "Korkuyorum. Onlardan... ondan."

Damarlarımda sıcak bir öfke pompalanıyor. Giderek daha fazla Peter'ın ortadan kaybolması herkesin sorunlarına çözüm olacakmış gibi geliyor. Onu, çaldığı uyuşturucu lordlarına yem olarak vermeyi düşünüyorum. Zalimliklerinin burada son bulacağını bilseydim, yapardım. Ama Ruby ve Claire borç ödenene kadar asla güvende olmayacaklar.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Nathan. Özür dilerim." "Ruby, bana bak."

Gözleri temkinli bir şekilde benimkilerle buluşmak için kalkıyor. "Yine günü kurtarmak için araya gireceğin bölüm bu mu? Tıpkı Elise'de olduğu gibi?"

"Elise kendini kurtardı. Bu konuda beni suçlamak onun anısına hakarettir. Peter'ı terk etmek, Claire'i almak, kendi başlarına yeniden başlamak, yapmak zorunda kaldığı en zor şeydi. Ve bunu kızı için yaptı. En azından buna biraz saygı gösterebilirsiniz."

Başını eğiyor. "Tamam. Biliyorum."

"Peter'ın borcunu benim paramla ödeyeceksin. Bağlantına mesaj at ve takip edilemeyecek bir teslimat ayarlayacağımızı söyle. Ailenizle bir daha asla temasa geçmeyeceklerinden ve Peter'a ya da Peter aracılığıyla satış yapmayacaklarından emin olurlarsa borcunu iki katına çıkarırız. Uyuşturucu baronlarının dürüstlüğüne güvenme işinde değilim. Bunu halledebilecek adamlarım var. Ondan sonra, ellerinizi bu durumdan temizlemeniz gerekiyor. Peter'ın şartlı tahliye memuruna uyuşturucuya geri *döndüğünü* söyle ve sonra *onu bırak* Ruby."

Omzumun üzerinden bakıyor, açık duygusal yaraları yüzünden okunuyor. "Başka seçeneğim yok, değil mi?"

"Biliyorsun. Ben sadece senden doğru olanı yapmanı istiyorum." Gözleri benimkilere takıldı. "Bunu benim için neden yapıyorsun?"

Benden nefret ediyorsun."

"Bir şartım var."

Dudaklarını emiyor. "Claire'i geri istiyorsun."

"Claire'in seçim yapmasına izin vermeni istiyorum. Eğer ona benim verebileceğimden daha iyi bir ev vereceksen, öyle olsun. Ama beni istiyorsa... Bırak o da gitsin."

"Ve onu bir daha göremeyecek misin?" Ruby'nin gözleri yaşlarla dolar. "Hayır. Ondan başka bir şey almak istemiyorum."

Peter işin içinde olmadığı sürece, Claire'i onun kabul ettiği kadar görebilirsin. Oğlunuz olarak bilinen tümörü serbest bırakırsanız, hala onun hayatının bir parçası olabilirsiniz. Doğum günü partileri, tatiller, ne isterseniz. Claire söz konusu olduğunda, bu asla bir ya-ya da durumu olmamalıydı."

Seçeneklerini tartması uzun sürmez. "Seni seçecek, Nathan. Biliyorum. Sadece..." Gözyaşları akarken elini ağzına götürüp hıçkırıklarını tutuyor. "Beni bir daha yarı yolda bırakma."

"Bana bir sebep verme."

Ruby'ye olan kızgınlığım yatıştı ama sadece biraz. Bir yanım bu çelimsiz, yaşlı kadını kucaklamak istiyor.

Spike'ın o havuzda yaptığı gibi çaresiz, ölüme dakikalar kala. Ama hala zamana ihtiyacım var.

En azından bu bir başlangıç.

"Özel dedektiflerimden birini arayacağım. Karteli ve nasıl çalıştıklarını bilen bağlantıları var. Güvenli bir teslimat ayarlamamıza yardımcı olabilir."

"Tamam." Ruby burnunu çekiyor.

"Burada kal... Belki bize kahve söylersin?"

Kız hevesle başını sallıyor.

Kabinden çıkıp Hodge'u arıyorum, ilk çalışta cevap veriyor.

"Hey, sana ihtiyacım var-"

"Ne olduğunu bilmiyorum dostum. Başka bir araba aldım. Şu anda senin evine gidiyorum. Eminim oraya gidiyordur."

Restorandan çıkıyorum, sıcak Arizona havası yüzüme çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun, Hodge? Ruby'yi Arizona'da yakaladık."

"*Kahretsin.* Spencer ve kızlarla birlikte değil misin?"

"Hayır." Dehşet üzerime ağır bir çimento gibi dökülüyor. "Ne o l u y o r l a n ? Açıkla."

"Peter'ı takip ediyordum. İşemek için bir benzin istasyonuna girdim ve geri döndüğümde lastiklerim patlamıştı ve ön cama bir kova boya atılmıştı. Peter peşime düştü. Bana saldırdı."

Tabii ki Peter gözetim altında olduğunu biliyordu. Ruby az önce bunu doğruladı. Midemi bulandıran kısım bu değil.

Peter Hodge'un lastiklerini patlattı, yani Peter'ın silahı var...

Onu takip ettirdiğimi biliyor...

Ve sabahtan beri Spencer'dan haber alamadım.

"P "Telefonuma uzandığımda Peter bana hırılıyor.
Donup kaldım, titreyen ellerimi kaldırdım.

Onu içeri almaktan başka çarem yoktu. Kafama silah dayayarak beni mutfığa doğru götürdü. Kızlar odalarında saklanacak kadar sağduyulu. Charlie'nin kapıyı kilitlemesi için dua ediyorum. Peter arkasını dönüp onları bulmak için koridora yönelirse, saldırmaktan başka çarem olmadığına çoktan karar verdim. Elimin altında bir mutfak bıçağı var. Hızlı ve kesin olmalıyım. Boynu ve omzu arasındaki boşluk. Yeterince derine saplarsam, silahı düşürmesi gerekir.

Korkudan altıma sıçtım ama amacım belli.

Kızlar hayatta kalacak. Ne pahasına olursa olsun.

"Kapat şunu," diye devam ediyor Peter. Öne doğru bir adım atıyor ve dizleri bükülünce tökezliyor. İrkiliyorum ve içimden istemsiz bir inilti kaçıyor. Elinde ölümcül bir silah olması bir yana, onu kullanamayacak kadar da sarhoş. Beni kazara öldürme ihtimali de o kadar yüksek.

"Neden?" Ben soruyorum. Nedenini biliyorum, sadece düşünmek için zaman kazanıyorum.

"Sadece yap!" diye bağırıyor, neredeyse ağzından köpükler saçarak.

"Tamam, tamam." "Aramayı sonlandır" ekranını getirmek için doğru tuşlara basılı tutuyorum. "Kapat" düğmesinin üzerine geliyorum ve Peter'a talimatları takip ettiğimi kanıtlamak için sağa kaydırıyormuş gibi yapıyorum. Biraz olsun ayık olsaydı, bundan asla kurtulamazdım, ama onun engelli halinden yararlanarak, bunun yerine Acil SOS çağrısında sağa kaydırıyorum. Bu seçeneği daha önce hiç kullanmamıştım ve başıma gelecekler hakkında hiçbir fikrim yok. Telefonumu ters çevirip Peter'ı daha fazla araştırma yapmaktan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Peter, sana kahve yapayım mı? Eğer Claire'i almak istiyorsan, önce sıcak bir fincan kahve içersen kendimi daha iyi hissederim."

"Kahve?" diye homurdanıyor.

"Evet. Nasıl karşılıyorsun?" Tüm vücudum titriyor olsa da sesimi sabit tutuyorum. "Krema? Şeker?"

"Sadece şeker."

"Tamam, bende ondan bolca var." Neşeli ses tonum bir hayatta kalma taktiği. Sınırdaki bir inkâr, ama bana hizmet ediyor. Telefonumu incelemek için mutfak adasının yanına geri dönüyorum. Adanın altındaki dolapta kahve fincanları var mı diye bakıyorum. Yine, kafası güzel Peter kahve fincanlarının neden tencere ve tavaları koyduğumuz yerde olduğunu anlamıyor. Bağlandı mı diye bakmak için geri çeviremiyorum. Bu muhtemelen onu uyarırdı.

Ağzım hoparlöre yakın olacak şekilde eğilerek yüksek sesle, "Peter, silahı indirmek ister misin? *Lütfen*. Beni korkutuyorsun."

Bunu daha çok diğer hatta bağlı olması için dua ettiğim acil durum operatörü için söylüyorum. Ama tepkisini ölçmek için Peter'a bakıyorum. Gözlerinde kopuk, soğuk bir bakış var. Sanki ruhu bedenini terk etmiş gibi. "Hiç sanmıyorum," diye mırıldanıyor, silahı sıkıca kavriyor.

"Ne kullanıyorsun? Meth mi? Kokain mi? Yoksa sadece sarhoş musun?" Yine, onun iyiliği için değil. Ekmek kırıntıları bırakıyorum.

"Kapa çeneni," diye hırslıyor. "Soru sormayı bırak. Kahvemi getir,

kızımı al ve konuşmayı kes."

Burnundan kan damlamaya başlar. Kirli koluyla siler.

"Mendil getireyim mi?" Odadan çıkmaya çalışıyorum.

"Seni kaltak. Kımıldama!" Bir şeyler tırmanıyor. Sanki uyuşturucular zaman ayarlı ve içimde kötü olanın daha da kötüye gideceğine dair bir his var. Yapabileceğimin en iyisinin bu olduğunu bilerek bir Hail Mary atıyorum. Fiziksel olarak onu yenemem; oldukça iri. Bir silahı nasıl kullanacağımı ya da etkisiz hale getireceğimi bilmediğimden bahsetmiyorum bile.

"Peter, nerede olduğunu biliyor musun?" Yavaş ve net konuşuyorum. "Burası Las Vegas'taki 14289 Pelican Way. Burası Nathan Hatcher'ın evi ve sen izinsiz giriyorsun. Evine davetsiz olarak girip kız arkadaşını, kız kardeşini ve arkadaşını öldürmekle tehdit ettiğin için çok üzülecek. *Evde üç kişi var.*"

Çok açık. *Lanet olsun.* Peter'ın gözleri öfkeyle parlıyor. Tezgahtan telefonumu aldı ve duvara fırlatıp kırdı. Sonra bana döndü, silahını doğrulttu. Geriye doğru adım atıyorum ama sırtım adanın çıkıntısına çarpıyor. Gidecek hiçbir yerim yok. Şimdi burnumdan nefes alıyorum. Gözlerime sıcak yaşlar doluyor ve odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Kolumun erişebileceği bir yerde silah olabilecek bir şey arıyorum. Ama o çok yakınımda. Ne yapacağımı bilemiyorum. Tabancaya odaklanıyorum, acaba onu kapabilir miyim diye düşünüyorum. Çok riskli ama başka seçeneğim var mı?

Kızlar hayatta kalır. Her ne pahasına olursa olsun.

Titreyen parmaklarımı gererek hamle yapmaya hazırlanıyorum, bunun karnımda bir kurşunla sonuçlanacağından hiç şüphem yok ama denemek zorundayım.

Bum!

Bu ön kapı kırılmalar açık ve hepsi I
duymak öyle, "Bayan.
Spencer. *Yere* yat!"

Peter'dan uzaklaşıyorum, karnıma düşüyorum, mutfak fayansına öyle sert çarpıyorum ki dişim dudağıma giriyor. Silah seslerini duyduğumda dilimde kanın metalik tadı vardı. Yanımda bir ceset yere düştü ve kokusuna bakılırsa bu Peter'dı. Biri Peter'ın silahını elinden alıp odanın diğer ucuna doğru kaydırırken bir boğuşma oluyor.

Miller'ın yanıma koştüğünü görmek için başımı kaldırıyorum. Tanıdık bir yüz, sel kapılarının ardına kadar açılması için gereken tek şey. Kalkmama yardım ediyor ama ben tekrar yere yığılıyorum, kulakları yırtan bir çığlık atıyorum ve duramıyorum. Vücudumda barikat kuran tüm gerilimi serbest bırakarak feryat ediyor ve çığlık atıyorum.

"O... O...?" Mırıldanıyorum.

"Ölmedi," diye cevaplıyor Miller. "Onu kalçasından vurdum. Şoka girdi. Muhtemelen bir ilaç reaksiyonu. Kitaptaki her şeyi almış gibi görünüyor."

Arka planda polis sirenleri çalıyor, yaklaşıyor. *Rahatlama, rahatlama, rahatlama*. Böyle biteceğinden gerçekten emin değildim.

Bacaklarımı yeniden hissedebildiğim anda Miller'ın sabitleyici kucağından kurtuluyorum ve ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde koridordan aşağıya koşuyorum. On adım sonra sola dönüyorum. Charlie'nin kapı kolunu salladım ama kilitliydi. *Evet. Akıllı kız.*

"Benim! Spencer. Kapıyı açın kızlar. Güvendeyiz. Her şey yolunda."

Kol bir saniye içinde dönüyor ve beni gözyaşlarına boğulmuş, yüzü kıpkırmızı, dehşet içinde görünen iki küçük kız karşılıyor. Dizlerimin üzerine çökerken ikisini de birer kolumla tutuyorum. Garip bir sarılma ama onları bırakmayı reddediyorum. Sanki can simidimmişler gibi sıkıca sarılıyorum.

"Çok iyi iş çıkardınız," diye fısıldıyorum. "Her şeyi tam olarak doğru yaptınız. Biz iyiyiz. Her şey yoluna girecek."

"Babam iyi mi?" Claire burnunu çekerek soruyor. Bakışlarımla buluşmak için uzaklaşıyor.

"Claire, *oh, tatlım*. Üzgünüm, çok yardıma ihtiyacı var. İyileşecek ama bir süre uzaklaşması gerekecek.

Tekrar. Az önce gerçekten kötü bir şey yaptı."

İki avucuyla gözlerini siliyor. "Peter'dan bahsediyorsun," diyor sessizce.

"Evet."

"Babamı kastetmiştim," diyor zayıf bir sesle, madalyonunu avucunun içinde tutarak. "O burada mı?"

Kalbim rüzgârda savrulan kül gibi parçalanıyor. Beni parçalara ayırıyor ve hıçkırıklarımı tutamıyorum. Charlie beni rahatlatmak için kollarını sıkıca sarıyor. Başının üstünü tekrar tekrar öpüyorum. Bu küçük kız ne zamandır acı çekiyor? Sessizce annesini ve hala baba olarak bildiği adamı özliyor.

Çok uzun zamandır çok fazla acı çekiyor.

"Evet, tatlım. Nathan yolda, bundan eminim." Miller buradaysa, Nathan'a haber verilmiştir. "Baban geliyor."

evimin önünde tantanayla karşılandık. Garaj yolumu kapatan o kadar çok polis arabası vardı ki, yolun elli metre aşağısına park etmek zorunda kaldık. Öfkelenerek babamı toz içinde bıraktım, evime doğru bir rota çizdim ve bir daha asla ayrılmamaya yemin ettim

kızlarımı tekrar.

Miller bana zaten iyi olduklarını söyledi ve Peter, onu ait olduğu yere, kafese geri bırakmadan önce bir hastane yatağına kelepçeleneceği tedaviye doğru yola çıktı. Minnettar olmalı. Hapishane onu benden koruyor.

Planlar yaparak ilerliyorum. Güvenlik üç katına çıkarılacak. Spencer, Charlie ve Claire'in kişisel güvenlik bilgileri her zaman yanlarında olacak. Bir panik odası ve panik butonu kuruyoruz. Mülkün her santimetresinde, içeride ve dışarıda güvenlik kameraları olacak. Evimizin her girişine tünemeleri için silahlı korumalar tutacağım. Çatıda da keskin nişancılar olacak.

Bir hafta içinde sakinleştiğimde, daha makul güvenlik önlemleri düşüneceğim, ancak şu an itibariyle kızlarım kilit altında.

"Siz Bay Hatcher mısınız?" diye soruyor polislerden biri, adım adım yanıma düşerek.

"Evet. Burası benim evim." Adımlarımı yavaşlatmıyorum. Konuşmak istiyorsa bana ayak uydurmalı.

"Eşinizin ve kızlarınızın ifadesini aldık ama sakıncası yoksa sizin de ifadenizi almamız gerekiyor." Duruyorum, başımı çevirip huysuz polisi gözlemliyorum. Biraz yeni görünüyor, muhtemelen odayı okumaktan çok prosedürle ilgileniyor. Spencer'a karım dedi. Claire ve Charlie, kızlarım. Raporunda bu yanlış yazılacak.

Ama onu düzeltmiyorum, çünkü kulağa hoş geliyor.

"Benimle ailem arasında duran herkes o an benim çok çirkin bir tarafımı görecek. Kusura bakmayın memur bey, lütfen daha sonra gelin."

Hışım la çıktım, merdivenlerden, sahanlıktan geçtim ve evime girdim. Küçük bir adli tıp ekibi çalışıyor. Mutfağını kapatmaya çalışmak için giriş sütunlarının etrafına olay yeri bandı çekmişler. Biraz kan sıçramış, muhtemelen Peter vurulduğunda. Spencer'ın telefonu uzak duvarın yanında paramparça olmuş.

Miller herkesin güvende olduğu anda beni aradı ve durumu anlattı. Peter arabasıyla ana güvenlik karakoluna çarparak kapıyı devre dışı bırakmış. Arabasını bıraktı ve arazimin girişinden evime kadar yarım mil yürüdü. Spencer kapıyı açtı ve kafasına bir silah doğrultmuştu. Onun yüzünü her hayal ettiğimde, neredeyse bayılıyorum. Çok korkmuş olmalı. Ama benim zeki kızım bir şekilde yetkilileri uyarmayı başardı. Miller onları eve dakikalarla geçmiş. Bana anlatılanlara göre Spencer onu sakinleştirmiş, konuşmasını sağlamış ve yardım gelene kadar zaman kazanmış. Onların hayatını kurtarmış.

Onları kaybetseydim hayatta kalamazdım. O benim de hayatımı kurtardı.

"Spencer?" Bağırıyorum. Bahse girerim yatak odasındadır. Evimde *dışarı çıkmasını* istediğim tüm yabancıların yanından geçerek koridorda ilerliyorum.

Küçük bir gıcırtyla arkamda bir kapı açılıyor. Omzumun üzerinden baktığımda büyük, yeşil gözler ve uzun, parlak kıvı saçlar görüyorum. Nefesim kesildi. Elise'e o kadar benziyor ki beni sersemletip susturuyor.

"Hey." Gözyaşları yüzünden süzölürken, küçük bir gülümsemeye zorluyor kendini. "Seni duyduğumu sandım baba." Ayak parmaklarını parke zemine bastırıyor. "Sana hâlâ öyle diyebilir miyim?" Küçük bir nefes çekiyor.

Sanki ona doğru süzölüyorum. *Göz kırpıyorum.* Dizlerimin üzerindeyim. *Tekrar göz kırpıyorum.* O kollarımda. *Bir kez daha.* Saçlarına hıçkırarak ağlıyorum. "Bana ne olduğumu söyle prenses."

Beni ne kadar özlediğini ve ziyaretine izin vermesi için Ruby'ye nasıl yalvardığını boynuma hüngür hüngür ağlayarak anlatıyor. Bağımsız düşünceler oluşturacak kadar düzgün düşünemiyorum bile. Tüm duygularını sırtıma almak zorundayım. Söylediği her şeye "ben de" diye ekliyorum.

Bu sarılma ev gibi hissettiriyor. Bu küçük kız bir söz gibi. Onu bir daha asla bırakmayacağım.

Claire ben daha hazır olmadan çekiliyor. Aramıza mesafe koymak için omuzlarımı sertçe itmesi gerekiyor. Sessizce gömleğinin altından uzun zinciri çıkarıyor. Ağır, kalp şeklindeki madalyon elinde bir sarkaç gibi sallanıyor. Bana gururla gösteriyor. "Onu güvende tuttum." Başımı eğiyorum ve Claire zinciri boynuma geçiriyor. "Artık geri alabilirsin."

Yıllar önce ona verdiğim sözün sözleri zihnimde yankılanıyor.

Geri alacağımdan emin olmadan ondan vazgeçmezdim.
Benim için güvende tut. Eve döndüğünde onu geri istiyorum.

"Artık evindesin Claire. Artık bizi ayrı tutamazlar."

Kollarını boynuma doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Evim," diye mırıldanıyor, tekrar tekrar. "*Evim, evim, evim.*"

T *iki ay sonra*

Kafesin içine bakarken Nathan'ın gözlerini üzerimde hissediyorum. "Ne demek '*bu nasıl oldu?*'?" diye soruyorum.

"Yani iki gün önce bu kafeste iki domuz vardı. Şimdi, nasıl yedi tane oluyor?"

Ona aptalmış gibi bakıyorum. "Nathan, lütfen sana temel biyolojiyi açıklamama gerek olmadığını söyle."

"Hamilelik *dokuz* aydır, Spence. İkisi de iki aydır bizde."

"Kobay odası" adını verdiğimiz yerde duruyoruz. Babe ve Spike'ın çok fazla alana ihtiyacı var, Nathan'la konuşup onlara başlı başına bir oda verdim. Oldukça gösterişli bir yer yaptık. Ortak bir evleri var. Spike'ın bir erkek mağarası var. Babe'in dişi kulübesi var. Bu domuzcuklar güzel bir hayat yaşıyorlar.

Avazları çıktığı kadar ciyaklayan, anne sütü için yalvaran yeni bebeklere bakıyorum. İkisi tıpkı Spike'a benziyor. Sadece bir tanesi karamel rengine ve kafasında annesi gibi beyaz bir işaret var. Bir tanesi albino ve bir tane de Onyx adını verdiğim tamamen siyah bir kobay var. *Tanrım, çok tatlılar.* Ciyaklamaların senfonisi çok çabuk eskiyecek, ama benzersiz derecede değerli bir şey var

Bir domuzcuk ailesini böyle bir arada görmeye bayılıyorum. Yavrular bir kucaklama çemberi oluşturmuş, sadece Babe'in sütünü sırayla içmek için serbest kalıyorlar.

"Kızlar görmeden önce onlardan kurtulmalıyız."

Haksız değil. Claire ve Charlie her bir bebeği doğurmak için dişe diş mücadele edecekler. Olmayacak.

"Hey, ne yapmalıyız biliyor musun?"

Bu görüntüden rahatsız olmuş gibi davranıyor ama Nathan kollarını omuzlarıma dolayarak beni sıkıca yanına çekiyor. Dudaklarını şakağıma bastırıyor. "O ne bebeğim?"

"Bu akşamki partide bilgi yarışması düzenlemeliyiz ve kazananlara bir kobay vermeliyiz."

Nathan beni şaşırtarak başıyla onaylıyor. "Harika bir fikir. Gelmiş geçmiş en kötü parti hediyesi. Bir daha asla böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapmak zorunda kalmayacağımızı garanti edecek."

Ağır ağır kıkırdıyorum.

Prova yemeği için aylarca güzel bir mekan aradıktan sonra Nathan'ın malikanesinde karar kıldık. Bir mekan daha kolay olurdu. Babasının akşam yemeği için malikanesini hazırlamak otuz kişilik bir ekip gerektiriyor. Diğer yandan çok heyecanlıyım. Siyah kravatlı bir davet ve bu sefer gerçekten üzerime oturan bir elbisem var. Charlie tam set çalacak. Havuzun yanına profesyonel akustiği olan mini bir sahne kuruluyor, böylece melek gibi sesiyle tüm kalabalığı büyüleyebilecek. Nathan'a bu gece paylaşması için bir konuşma bile yazdım. Duygusal şeyler onun uzmanlık alanı değil, bu yüzden onun hissettiğini bildiğim tüm güzel kelimeleri yazmak için cesurca devreye girdim.

"Biri bizde kalabilir mi?" Ben soruyorum.

"İki tane tutabiliriz," diyor Nathan. "Anne ve baba. Diğerleri gitmek zorunda."

"Oh, Nathan... *lüt fen*. Onyx'in bende kalmasına izin ver."

"Kadın," diyor bana sert bir bakış atarak. "Sen *yapmadın* şimdiden isimlendirmeye başlayın."

"Tabii ki hayır. *Snickers, Mars Bar, Biscuit, Ghost*, ve *Onyx*." Nefesimin altında isimlerini aceleyle söylüyorum. "Sen bizim kızlardan daha kötüsün."

Ona dişlek bir sırıtma yapıyorum. "Mesele şu ki, eğer Onyx'i tutarsak, Ghost'u da tutmak zorunda kalırız. Ama o domuzcuklar benim. Kızların her biri kendine ait bir tane isteyecektir. Ve sadece bir bebeği dışlamamız mümkün değil. Bu çok zalimce olur."

Bana göz kırpmıyor. "Onlar. Zorundalar. Gitmek. Gitmek."

Parmak uçlarımı göğsünün etrafında, kaslı göğüs kaslarının arasında dolaştırıyorum. Buranın Nathan için erojen bir bölge olduğunu öğrendim. Nedense buraya dokunduğumda eriyor. Domuzcuk ailemi bir arada tutmak için kadınsı cazibemi kullanmaktan çekinmiyorum. "Sence hangisi en şirin?"

"Ne yaptığınızı biliyorum bu arada..." Huysuz bir homurtu çıkarıyor ama sonunda kafesin köşesini işaret ediyor. "Hangisi bu?"

"Mars Bar."

"O iyi. Çıldırarak ve hamamböceği gibi koşuşturmak yerine normal yürüyen tek kişi o."

"Aman *Tanrım*," diye haykırıyorum. "Hepsi için aynı tişörtler ne kadar sevimli olurdu değil mi?"

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Nathan, başını sallayarak.

"Gel buraya," diyorum, onu salondaki tek kanepeye çekerek. Oda. Yanına kıvrılmak için oturmasını bekliyorum. Kulağımı göğsüne dayayıp kalp atışlarının gürültüsünü hissediyorum. "Nasılsın? Duruşma yaklaşıyor. Aklında bir şey var mı?"

Ruby için yürek parçalayıcı bir iki ay oldu. Peter hapse geri döndü. Asla çıkamayacak. Ruby Las Vegas'tan taşınmaya karar verdi, Doğu Yakası'nda bir yere. Yeni bir başlangıç yapmak istiyordu. Nathan'a verdiği sözü tutan Ruby, Claire'e bir seçenek sundu.

Ama bu pek de bir seçenek değildi. Ruby daha sorusunu bile soramadan Nathan'ın adı dudaklarındaydı. Onların bağı derin ve kırılmaz. Hatta sonra üç

yıllarca sadık ve umutlu kaldılar. Sonunda karşılığını aldılar. Artık hepimiz bir aileyiz.

"Resmileştiğinde kendimi iyi hissedeceğim. Geçmiş unutamam. Claire'i benden koparmalarının ne kadar kolay olduğunu düşünmeyi asla bırakmayacağım. Sadece evrakları imzalamak istiyorum, böylece korku içinde yaşamak zorunda kalmayacağım."

Uzanıp yanağını okşuyorum. "Yakında bitecek. Claire tamamen senin olacak."

"Sadece Claire değil," diye cevaplıyor Nathan. "Senin için de endişeleniyorum. Ve Charlie için. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Herhangi bir şey."

"Benim için zıpla." Beni itmeden önce güven verici bir şekilde sarılıyor. Odadan dışarı fırlıyor, sonra elinde bir karalama defteriyle bir anda geri dönüyor. Önce bizimkilerden biri olduğunu sanıyorum ama sonra mor bir albümümüz olmadığını fark ediyorum.

Nathan hemen yanımdaki yerini alıyor ve kitabı bana uzatıyor. Parmaklarımı çeşitli mor tonların üzerine kolaj benzeri bir şekilde yerleştirilmiş güzel kazınmış çiçeklerin üzerinde gezdiriyorum. "Bu çok çarpıcı. Nedir bu?"

"Charlie bana ilham verdi. Bu hatıra defterlerinin size gerçekten yardımcı olduğunu söyledi. Claire için iyi olacağını düşündüm."

Başımı salladım. "Charlie de aynı fikirdeydi. Annemle bağımızı bu şekilde sürdürüyoruz. Resimle ilgili bir şey var. Hatıralar değişir ve kaybolur. Bazen annem hastalanmadan önceki zamanları hatırlayamıyorum. Zihnimde zayıf ve çok hasta olarak kaldığında, ondan önce bir hayatımız olduğunu unutuyorum. Fotoğraflar hatırlamama yardımcı oluyor. Duygular hayatın neresinde olduğunuza bağlı olarak anlatıyı çarpıtıyor ama fotoğraflar anıları dürüst ve canlı tutuyor."

Nathan bana kanayan bir hayranlıkla bakıyor. İstese de gülümsemesini kontrol edemezdi. "Bu geceki konuşmamı yazdığın için çok mutluyum."

Kıkırdıyorum. "Sen ve Claire bunun üzerinde birlikte mi çalışıyordunuz?"

Nathan başını sallıyor. "Hafıza şeridinde bir yolculuk oldu."

"Yolculuk nasıl gidiyor?" Gözlerinin içine bakıyorum, bugünlerde hep aydınlık. Bu zor konuşmaları yaptığımızda bile, küçük kıvılcımlarını asla kaybetmiyorlar. Eksik olan her neyse, Nathan geri aldı.

"İnişli çıkışlı" diyor. "Ama tedavi edici. Claire'in hatırladığı şeyleri ben hatırlamıyorum. Benim hatırladığım ama onun hatırlayamadığı bazı şeyler var. Birlikte hepsini bir araya getiriyoruz."

Kucağıma uzanıyor ve kitabı açıyor. İlk sayfada aşına olduğum bir fotoğraf var. Artık kırık piyano sehpasında saklanmayan Elise ve Claire bir çiçek tarlasında güneşleniyorlar, gülümsemeleri siyah sayfada parlıyor. "Çok güzeller, Nathan."

"Sen de öylesin." Parmaklarını çenemin altında birleştirerek bakışlarımı ona doğru yönlendiriyor. "Bunu biliyorsun, değil mi? Bu kitap-"

"*Nathan*. Bunu her seferinde yapmak zorunda değilsin. Kalbin hepimize yetecek kadar büyük. Elise'i kıskanmıyorum. O da ailemizin bir parçası."

Alçak sesle mırıldanıyor. "*Ailemiz*. Bunu gerçekten sevdim, Spencer. Seni seviyorum."

Bunu ilk kez söylemiyor. Ben de bu duyguya ilk kez karşılık vermiyorum. Filmler bana "seni seviyorum"un büyük bir geçit töreni olması gerektiğini söylerdi. Çiçekler, havai fişekler ve yapılacak büyük işler. Ama birini iliklerinize kadar sevdiğinizde, kalbiniz sadece onun güvende olduğunu bildiğinizde düzgün attığında... Bunun hakkını verebilecek hiçbir jest yoktur.

Seni seviyorum tiyatral bir beyan
değildir. Sadece gerçektir.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Sayfaları teker teker çevirmeye devam ediyorum. Nathan, Elise ve Claire için pek çok ilki görüyorum. Hikayelerinin canlanmasını izlemek gibi. Elise'in, Claire'in

aşkı buldu, sadece çok erken terk etmek için. Ama en azından ona sahipti. Peter'dan sonra Elise'in hak ettiği aşkı bulmasına çok sevindim.

Bir sonraki sayfaya geçtiğimde hiç resim yok. Sadece boş bir dikdörtgen alanı çevreleyen dört fotoğraf köşesi. Altında bir başlık var: *Evet dediği gün*. "Bu da ne böyle? Bir resim mi eksik?"

"Claire'in fikri. Tezahür ediyoruz. O an henüz gerçekleşmedi."

"O" Elise değil... Benim.

Dik oturuyorum, büyük, yuvarlak gözlerle onu karşılıyorum. Nefes alışım hızlanırken göğsümde heyecan dalgalanıyor. "Nathan Hatcher, bana evlenme mi teklif ediyorsun?"

İki elini de havaya kaldırdı. "Whoa, sakın ol. Evet." "Ne?" tereddüt ediyorum, içgüdüsel olarak saçlarımı düzeltiyorum ve dudaklarımı ıslatıyorum. Bu sabah hâlâ pijamalıyım ama kimin umurunda. Sorun değil.

"Ama," diye ekliyor Nathan yüksek sesle, "bugün değil. Bu şekilde değil. Ama evet, Spencer Riley-Brenner. Seni ve arsız ağzını sonsuza dek istiyorum. Bundan eminim. Bugün parmağına yüzük takardım ama kızlar beni öldürür. Çok tatlı. Evlilik teklifi planlarına dahil olmak istiyorlar." Kaşlarını kaldırıyor. "Balondan bir kemer ve renkli saçma ipler bekliyoruz."

Sevinç göğsümde kabarıyor ve kahkaha olarak dışarı dökülüyor. "Ben alırım."

"Sana daha önce sormak istediğim şey... Seni karım yaptığımda Charlie'yi de evlat edinebilir miyim? Hukuk ekibime lojistiği incelettirdim. Atlamamız gereken bazı engeller var ama senin de izninle-"

"Benim için sorun yok." Ona gülümsemeye çalışıyorum ama duygularıma yenik düşüyorum. "Teşekkür ederim."

"Sorun ne bebeğim?"

Yüzümü tutuyorum, sıcak yanaklarıma değen serin parmak uçlarının verdiği enerji hissinin tadını çıkarıyorum. "Annem öldüğünden beri,

Geçmişteki ilişkilerimde bile hep bu tanıdık hissi yaşadım. Ama artık yok."

Nathan'ın yüzü endişeyle doluyor. "Ne hissetmiyorsun? Sana ne vermiyorum? Eğer bana söylersen, deneyeceğim-"

"Nathan, o his *yalnızdı*. Ve şimdi gitti."

Elimi yüzümden çekip parmak eklemlerimin her birini öpüyor ve sanki bir söz veriyormuş gibi yüzük parmağıma fazladan öpücükler konduruyor. "Bir daha asla yalnız kalmayacağım," diye mırıldanıyor.

Bir süre tatlı sessizliğin tadını çıkarıyoruz, sadece birlikte oturuyoruz, birbirimizin sıcaklığının tadını çıkarıyoruz. Ama gine domuzu kafesinden gelen bir gürültü bu dinginliği bozuyor.

"Spike," diye homurdanıyor Nathan. "Onu rahat bırak, dostum. Daha yeni doğum yaptı."

Babe'e binmeye çalışan ama annelerinin etrafında koruyucu bir kalkan oluşturan bebeklerin etrafından dolaşmakta zorlanan Spike'ı azarlıyor.

"Yine kızgınlık döneminde."

"Ne? Yok artık. Daha yeni yavruladı."

Charlie'nin bana izlettiği kobay belgeselindeki ayrıntıları hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. "Doğum yaptıktan birkaç saat sonra tekrar hamile kalabileceğine eminim."

Nathan'ın yüzündeki gülümseme dramatik bir şekilde kaybolur. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

Nathan bir anda ayağa kalktı. Kafesi açıyor ve Spike'ı Babe'in sırtından alıyor. "Olamaz, seni küçük azgın sıçan. Bütün evimiz senin yumurtalarınla dolacak." Nathan elinde Spike'la misafir odasından vals yaparak çıktı.

"Spike'la nereye gidiyorsun?"

"O cezalı," diye sesleniyor Nathan. "Şu andan itibaren ayrı odalar."

Kıkırdarken kaburgalarımı tutuyorum, tüm doğru yerlerde neşeyle dolu hissediyorum.

Tüm acılar, tüm cehennem, tüm kırık parçalar... Mükemmel zamanlama bizi bir araya getirene kadar hepimiz fırtınaya göğüs germek zorunda kaldık. Bunu tek başımıza yapamazdık. Acıyı iyileştirmek için birbirimize ihtiyacımız vardı. Tüm kırık anlar tıpkı böyle bir araya getirilmeyi bekliyordu.

Bizim küçük tuhaf ailemiz, şans eseri bir araya geldi. Seçimle.

Bizim mükemmel, sonsuza dek mutlu sonumuz.

Sonsöz

Nathan

Dört Yıl Sonra

"D reklam," Claire tıslar itibaren karşısında ve yemek Masa. "Sence bu kadar soru yeterli değil mi? Aiden zar zor yiyorum."

Resmi yemek odasındaki büyük kare masa on iki kişiyi rahatlıkla ağırlayabiliyor. Öyle olsa bile, genellikle birbirimize yakın dururuz; hamile eşim hemen yanımda, kızlarım da sol tarafımda oturur. Ama bugün masa tercih ettiğimden çok daha dolu. Claire ve sevgilisi yan yana oturuyor. Charlie ve sevgilisi de bitişik. Gözümü kırptım ve kızlarım birden baloya giden gençler oluverdiler.

Her zaman havalı bir baba olacağımı düşünmüşümdür, özellikle de kızlarım evlatlık olduğu için. Bağlarımız arkadaşlıkla başladı. İki genç kızın kadın olmasına saygı duyacak kadar evrim geçirdiğimi sanırdım ama *hayır*. Yanılmışım.

Çok yanlış.

Tek düşünebildiğim ayağımı bu enayilerin ikisinin de kışına sokmak. Bir zamanlar 18 yaşındaydım. Akıllarında ne olduğunu çok iyi biliyorum, bu yüzden ön sevişmeyi yapmakta ısrar ettim.

balo yemeğini bizim evde vermeyi teklif ettim, böylece flörtlerinin gözünü iyice korkutabilecektim. Hatta babam, ben ve Spencer'ın üç uzun yıl boyunca uğruna kışımızı yırttığımız, nihayet inşa edilmiş ve faaliyete geçmiş otel-kumarhaneyi bile teklif ettim. Charlie ve Claire'in bu yılki lise balosu için Serendipity's Ballroom A'yı hediye ettim.

Okul cömertliğimden o kadar etkilendi ki, bu geceye refakat etmek için bir bahane olan art niyetimi araştırmadılar. Serendipity henüz bir yıldan az bir süredir faaliyet gösterdiği için bunun kalite kontrol amaçlı olduğunu iddia ettim ama dürüst olalım, bu çocukların ne kadar yakın dans ettiklerine göz kulak olmak istiyorum. Elleri çok meraklı olursa yangın alarmını çalıştırıp yüzden fazla genç kızın makyajını mahvetmekten çekinmem.

"Üzgünüm, Aiden," diye gönülsüzce kabul ediyorum. "Lütfen bifteğinizin tadını çıkarın." El değmemiş yemeğini işaret ettikten sonra dikkatimi Charlie'nin randevusuna veriyorum. "Ee, Mitchell, bu akşam için sabırsızlanıyor musun?"

"Evet, efendim." Hevesle başını sallıyor. Açık teni ve mavi gözleri, Claire'in koyu kahverengi tenli, koyu saçlı sevgilisi Aiden ile tam bir tezat oluşturuyor.

"Peki bana neden kendi yaşında bir kız arkadaş bulamadığını ve senden iki sınıf geride olan Charlie'yi baloya davet etmeye karar verdiğini açıklar mısınız?"

"Baba. Dur!" Charlie çığlık atıyor.

"Hayır. Adil bir soru," diye cevap veriyorum.

"Spence... *yardım* et," diye yalvarıyor Charlie, gözlerini ablasına dikmiş, beni dizginlemesi için ona yalvarıyor.

Mitchell boğazını temizler ve papyonunu gergin bir şekilde düzeltir.

"Nathan," diye homurdanıyor Spencer ılık bir uyarıyla. "Ne?"

Masum numarası yaparak soruyorum. Tek kaşını kaldırıyor, Bana götlük yapmaya devam etmem için meydan okuyordu. "Peki, tamam. Demek istediğim, Mitchell, sen ve Charlie nasıl tanıştınız?"

"Şey... Efendim, Charlie ve ben yüzme dersinde tanıştık. Seçmeli dersler sınıflara özel değildir, bu yüzden birlikte bir bayrak takımındaydık. Birbirimizi tanımak için çok zaman harcadık-"

"Mayolarınızla mı?" Ellerimi boğazına doladığımı hayal ederken çenem geriliyor.

"*Hayır!*" Mitchell, korkuyu tam da istediğim yerde, onun gözlerinde hissediyorum. "Yani, evet, yüzme dersinde mayo giyiyoruz, ama sırf onu gördüğüm için çıkma teklif etmedim-" Düşüncesini tamamlayamadan durur ve başını öne eğer. "Sanırım artık konuşmamı bitirmem gerekiyor. Eğer daha fazla soru sormak istersen Aiden tok görünüyor."

"Dostum," diye itiraz ediyor Aiden, sonra hızla ağzına bir lokma daha biftek tıktırıp çiğnemekle meşgul oluyor.

"İşte bu gecenin kuralları," diye başlıyorum sesimi kalınlaştırarak. "İçki yok, uyuşturucu yok, sokağa çıkma yasağı saat on-"

"On bir," diye araya giriyor Claire, bana verdiğim sözü hatırlatarak. "Tamam. *On bir*. Buraya gelip havuzunu kullanabilirsiniz, ama ben sizlerin hepinizin içinde yüzmenizi istiyorum. kollu ıslak giysiler, tamamen fermuarlı. Anlaşıldı mı?"

Spencer iki elini masaya vurur ve sandalyesini geriye çeker. "Çocuklar, devam edin ve yemeğinizi bitirin. Ama tatlı için yer bırakın. Churro cheesecake yaptım. Ve unutmayın, Finn fotoğraf çekmek için gelmeden önce sadece kırk dakikamız var."

Kızların hâlâ elbiselerini giymeleri gerekiyor. Kazara couture elbiselerinin lekelenmesini önlemek için kot pantolon ve tişörtlerle akşam yemeği yediler.

Claire ve Charlie'ye tevazu ve alçakgönüllülüğü öğretmek zorunda değildim. Bu onların kemiklerinde var. Zenginliğimize rağmen kızlarım bana hiçbir zaman açgözlü ellerle gelmediler. Ama hayatlarındaki bu dönüm noktası için her şeyi yaptık. Elbiseleri, ayakkabıları, mücevherleri, makyözleri ve özel limuzinleri derken, her birine orta sınıf bir sedan alabilirdim.

Tam yemeğime dalmak üzereydim ki karımın kaşlarını çatmasıyla göz göze geldim. İki eli de kalçalarında. "Tatlım, cheesecake için bana yardım eder misin?" Spencer kirpiklerini bana doğru kırıştırırken yüzünde ürkütücü derecede tatlı bir gülümseme beliriyor.

Ah, lanet olsun. Başım belada. Sadece soğukkanlılığını korumaya çalışırken böyle gülümser.

Masadan kalkıp onu koridordan mutfığa kadar takip ediyorum. Daha köşeyi dönmemiştım ki parmağı göğsüme saplandı.

"Senin derdin ne?" diye soruyor. "Bu gece uslu duracağını söylemiştin."

"Uslu duruyordum."

"Aiden'ı sanki ondan bir itiraf almaya çalışıyormuşsun gibi sorguya çektin."

"Ben yapmadım."

"Ona herhangi bir offshore yatırıma dahil olup olmadığını sordunuz." Spencer kollarını göğsünde kavuşturur.

"Babası Drexol Holding'in küçük ortağı. Yasadışı offshore paravan şirketlerle ilgili büyük bir skandal yaşadılar. Ben sadece soruyordum-"

"On sekiz yaşında."

"Aynen öyle. O bir yetişkin. Kredi kartı alacak yaşta. Yatırım yapacak kadar yaşlı. Çocuğumla çıkmak içinse çok yaşlı." "Aralarında iki yaş var, Nathan."

"İki yıl çok fazla," diye ısrar ediyorum.

"İkiyüzlülüğün gerçekten çok şaşırtıcı. Senden on yaş küçüğüm, büyükbaba."

Tanrım, çok tatlı. Benimle dalga geçerken bile. Küçük bir tebessüm ediyorum. "Gerçekten komik. Hamilelik seni geveze yapmış." Elimi karnına koyuyorum, küçük bir tekme hissetmeyi umuyorum, bana defalarca çok erken olduğunu söylemesine rağmen.

"Ben her zaman hazırcevap oldum. Ancak siz yaşlandıkça çok huysuzlaştınız. On beş yaşındaki oğlunuzun

ve on altı yaşındaki kızlar flört etmekle mi ilgileniyor?" Korkudan nefesi kesilmiş gibi yapar.

"Mesele o değil. Onun yaşındaki çocukların tek bir gündemi vardır. Sana çıkma teklif ettiğimde bir erkektim, akşam yemeğinin parasını ödeyebilecek, sana ve ailene bakabilecek durumdaydım. "

Gözlerini baykuş gibi kocaman açan Spencer alay ediyor. "*Bana çıkma mı teklif ettin?* Birkaç hafta boyunca asistanın olarak bana işkence ettin, beni misafir odana kilitledin, sonra da ofisinde beni tokatladın. Peri masallarındaki gibi bir kur değil."

İçimde bir pişmanlık titreşimiyle irkildim. "Hikayede bundan çok daha fazlası vardı. Ve telafi etmek için çok zaman harcadım-"

Bir kahkaha patlattı. "*Şaka yapıyorum.* Hikayemizi seviyorum. Birlikte ne kadar büyüdüğümüzü. Sen iyi bir adamsın ve ben sana sıırıslıkla am aşışım, oğlunu taşıdığım için ayın üzerindeyim."

"Ben de seni seviyorum bebeğim, sadece-" Sözleri içime işlerken şoktan donup kaldım. *Oğlum mu? Oğlumu* mu taşıyor?

"Tüh. Ağzımdan kaçırdım mı?" Spencer'ın yüzündeki ifade Yüzü, sinsî ve gururlu, bana dökmek istediğini söylüyor.

Ellerim hemen karnına dolanıyor. "Ne zaman öğrendin?"

"Bekleyemedim. Özür dilerim. Kan testi sonuçlarını e-postayla gönderdiler. Size anlatmak için bir piñata ile çok şirin bir şey planlamıştım ama tamamen mavi şeker avlamak sandığınız kadar kolay değil. Her şey mavi ahududu aromalı, ki dürüst olalım, sadece çöp ve ben-"

"Mutlu musun?"

Gülümsemesi yumuşak ve tatlı. "Öyle misin?"

Başımı salladım. "*Çok mutluyum.* Ama erkek ya da kız, umurumda değil. Sadece bunun seninle olmasından mutluyum." Elini dudaklarıma götürüyorum ve avucunu tatlı tatlı öpüyorum. "Umarım gülümsemeni, zekânı ve sert kararlılığını alır. Umarım o kocaman kalbini de alır."

Eli yanağını okşarken küçük bir takdir mırıltısı çıkarıyor. "Çok tatlısın."

"Oğlumuz için ne istiyorsun?"

Omuzlarını şakacı bir şekilde kaldırıyor. "On sekiz yaşına geldiğinde, kız arkadaşına bu kadar güzel bir korsaj getirdikten ve bütün gece centilmenlikten başka bir şey yapmadıktan sonra kız arkadaşının evinde sorgulanmamasını istiyorum."

"Sence mantıksız mı davranıyorum?" Ben soruyorum.

"Bence kızlarınızı çok seviyorsunuz." Burnunu kırıştırıyor. "Ve evet. Çok mantıksız. Ama haklısınız. Onların büyümesini izlemenin zor olduğunu biliyorum. Ama bu Claire ve Charlie için büyük bir an."

"Balo mu?" Şüpheyle sordum.

"Burası genç kadınların erkeklerin kendilerine nasıl davranması gerektiğini öğrendiği yer. Bu çocuklar bütün gece size 'efendim' dediler. Bir ev partisinde Burnett's ve Red Bull ile ön-gam yapmak yerine sevgililerinin ailesiyle çok rahatsız edici bir akşam yemeğine oturmayı tercih ettiler. Ve bu arada, yüzme dersi olayı? Charlie güçlü bir yüzücü değil. Takımının bayrak yarışlarını sürekli kaybetmesine neden olduğu için tacize uğruyordu. Mitchell takımın kaptanı. Muhtemelen bir gün olimpiyatlara katılacak. Charlie'nin onun yerine bayrak takımına katılmasını istedi çünkü Charlie onun kaybettiği zamanı telafi edebilir ve oyun alanını kolayca eşitleyebilirdi. *Onu koruyor.* Bu bana senin yapacağın bir şeyi hatırlattı."

Elimi sırtının küçük kısmına sarıyorum, çekiyorum ona yaklaşıyorum. Dudaklarım mis gibi kokan saçlarının tepesine değiyor. Spencer hamile kaldığından beri şampuanının koktuğundan şikayet ediyor. Hormonlar yüzünden. Hâlâ çilekli turta gibi kokuyor. Bana evdeymişim gibi hissettiren koku.

"Tamam. Kızların bu gece iyi bir deneyim yaşamasını istiyorsam ne yapmalıyım?"

"Onların balosuna gitmeyin," diye açıklıyor Spencer basitçe. "Onlara alan tanıyın ve iyi seçimler yapmaları için fırsat verin."

"Tamam."

"Gece yarısı sokağa çıkma yasağı," diye devam ediyor Spencer. "Bunu yapabilirim."

"Ve eğer yüzmeyi seçerlerse... Yani, Dex dışında kimin etrafta yedek mayosu var ki?"

Kuru bir kahkaha attım. "Pekâlâ, pekâlâ. Beni asla terk etmeyeceğine söz ver. Sanırım her gün kendimi rezil etmememin tek sebebi sensin."

Kucağıma daha da sokuluyor. "*Teşekkür ederim*. Sonunda biraz övgü alabildiğim için çok mutluyum."

Eğilerek parmağımı çenesinin altından geçiriyorum. "Yani bu gece sadece sen ve ben, ha?" Ona müstehcen bir sırıtış gösteriyorum. "Ne yapalım?"

Spencer omuz silkiyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Bilmiyorum büyükbaba. Çok fazla olasılık var. Verandada oturup çocuklara çimlerimizden uzak durmaları için bağırmak ister misin? Ya da Golden Corral'a gidip erken gelen kuş spesiyalini kaçırdığımızdan, göğüs etinin çok kuru olduğundan ve yeterince turta olmadığından şikâyet ederiz. *Oooh*, buldum. Hadi postaneye gidelim ve bitmek bilmeyen pul fiyatlarından şikâyet edelim."

"*Kaba* kadın. Sen sadece kötüsün."

İkimiz de mutfakta yankılanan hırıltılı kıkırdamalara boğuluyoruz. "Özür dilerim aşkım," diyor Spencer sessizce. "Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Omzumun üzerinden buzdolabına doğru başımı sallıyorum. "Bu churro cheesecake harika bir başlangıç. Ama eğer gerçekten üzgünsen..." Parmak uçlarımı hafifçe kışının kıvrımlarında gezdiriyorum. "Uzun zaman oldu."

Bir kez geri adım attı. "Biliyorum. Sadece kendimi kötü hissediyorum. Yani, sadece on iki haftalık hamileyim," diyor ve kollarının altından tutup yumuşak yerlerini sıkıyor. "Çok kilo alacağımı şimdiden biliyorum. Annem de Charlie'den sonra öyle oldu. Genetik sanırım."

Bir adım öne çıkarak onun açtığı boşluğu kapatıyorum. "Çok güzelsin. Şimdi her zamankinden daha güzelsin."

Elini göğsüme koyuyor. "Ben ciddiym, Nathan. Bununla mücadele ediyorum."

Ona endişelenecek bir şey olmadığını söylemek istiyorum ama duygularını boşa çıkarmak da istemiyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yapabileceğini sanmıyorum. Kendimi seksi hissetmiyorum. Hazır konu açılmışken, bunun ne tür bir büyü olduğunu bilmiyorum ama nasıl oluyor da kadınlar hamile kaldıklarında kocaları daha da sıkılaşıyor?" Ellerini gövdemde gezdiriyor. "Gördün mü? Neredeyse birdenbire sekiz karınlı oldun. Bu nasıl adil olabilir?"

"Yardımcı olabilecek bir fikrim var ama bana güvenmen gerek. *Bana gerçekten güven.*"

Bakışları yukarı doğru kayarak benimkilere kilitleniyor. "Sana güveniyorum tüm kalbimle."

"O zaman şu cheesecake'i yiyelim, çocukları kapıdan çıkaralım, sonra da bu gece seni çıplak ve yalnız yakaladığımda, seni kaydetmek istiyorum."

Bana sanki gidip eğlenmek için suç işlemeyi önermişim gibi bakıyor. "Aklını kaçırmışsın."

"Sadece yüzün, bebeğim. Sana baktığımda gördüğüm şeyi senin de görmeni istiyorum. Seni iyi hissettirdiğimde, mutlu ve tatmin olduğunda, bu anlatamayacağım bir güzellik. Sen her zaman harikası, Spencer. Ama *benimle* olduğunda, *tamamen benim* olduğunda, bu tarif edemeyeceğim bir şey." Dudaklarımı boynuna götürmeden önce alnından, sonra her iki yanağından öpüyorum, narin teninin sıcaklığını hissediyorum. "Seni her zaman isteyeceğim. Ve kendini güvensiz hissettiğin günlerde bana söyle. Bunları paylaşmanın zor olduğunu biliyorum ama bana karşı dürüst ol. Ne zaman kim olduğunu ve seni nasıl gördüğümü unutursan, sana hatırlatmak için her zaman burada olacağım."

"Teşekkür ederim. Seninle paylaşmak zor değil. Sen bunu kolaylaştırıyorsun." Yarı gülümsüyor, gözlerinde bir flört parıltısı var. "Yani, seksi selfie'ler gerçekten senin kink'in, değil mi onlar? Teşekkürler

"Seni dört yıl önce bunlardan biriyle kilitleyecek kadar akıllıydım."

Göğsümden bir gümbürtü kopuyor ve şakacı bir kahkaha olarak serbest kalıyor. "Sadece seninle, balkabağım. Tek istediğim sensin."

Parmaklarını parmaklarımın arasında dolaştırıyor, sol elindeki büyük, pembe elmas yüzük parmak eklemime sertçe bastırıyor. "Çok fazla özlem duymana gerek yok. Ben varım, Nathan. Sonsuza kadar."

Son

BONUS EPİLOG

Yazardan: Okumaya devam etmek ve özel bir dijital bonus sahneye erişmek [için buraya tıklayın](#) Nathan ve Spencer arasında baharatlı bir bölüm daha.

Acknowledgments

Aşk Dersleri serisinin tamamı benim için bir iyileşme süreci oldu. Bu hikayelerin her biri zor yoldan öğrendiğim zorlu bir hayat dersini temsil ediyor. Bu karakterleri sayfalara taşımak çok terapötikti ve kendi öz-sevgi yolculuğumu ateşledi. Bu serinin sona erdiğini görmek benim için gerçeküstü, özgürleştirici ve yürek parçalayıcı. Bu karakterlerle sonsuza kadar yaşamak istiyorum ve muhteşem okuyucular sayesinde hikayeleri yaşamaya devam ediyor.

İlk büyük teşekkürüm editörüm Michelle'e. Bu hikâyenin her bir köşesini benimle birlikte keşfettin. Şüpheyi düştüğüm anlardan, *neden* diye sorduğum büyük sorulara, durmak bilmeyen yazma ve düzenleme koşuşturmalarına kadar her adımda yanımdaydın. Minnettarlığımı ifade etmek için dünyada yeterli kelime yok. Yaratıcılığımın en kutsal, en değerli parçalarını koruduğunuz ve onları parlatmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Bay Cove'a, yazma ateşinin (ve gerçek ateşlerin) iniş çıkışları boyunca bana tahammül ettiğiniz için teşekkür ederim. Sen benim kayamsın. Sonsuzluğumsun. Yazdığım her bir sonsuza dek mutlu son için kaynak malzemesin. Beni asla değiştirmedigin, aksine benimle *birlikte* büyüdüğün için teşekkür ederim bebeğim. Seni seviyorum.

Kay Ekibine - en sevdiğim ailem ve suç ortaklarım. Siz harika, güçlü, güzel, yaratıcı kadınlar beni her gün şapşal benliğim olmaya ve bu aşk hikayelerini sayfalara dökmeye devam etmem için cesaretlendiriyorsunuz. Şiddetli sadakatiniz ve dostluğunuz için teşekkür ederim.

Kristin'e, sarsılmaz desteğiniz için teşekkür ederim. Senin güzel tasarımların benim için her zaman en büyük ilham kaynağı oldu. Bu seri her şeyi başlattı ve Lessons in Love'a veda ettiğim için üzgün olsam da, birlikte atılacağımız tüm maceralar için çok heyecanlıyım.

Meredith'e ve tüm Page & Vine ailesine, hikâyelerime olan inancınız ve Aşk Dersleri serisini kitapçılara ve pek çok yeni okuyucuya ulaştırdığınız için teşekkür ederim. Tüm desteğiniz için çok minnettarım.

Judy'ye, sadece keskin gözün ve el yazması cilalama süper güçlerin için değil, aynı zamanda inanılmaz derecede destekleyici olduğun için de kocaman bir teşekkür daha. Sana çok minnettarım.

Tüm okuyucularıma, ağzına kadar inanılmaz hikayeler ve yazarlarla dolu bir dünyada, zamanınızı benimle ve karakterlerimle geçirmeyi seçtiğiniz için teşekkür ederim. Umarım Selfie gününüze kalp ve şifa getirir ve bir sonraki macerada görüşmek dileğiyle.

About the Author

Kay Cove, arsız kahramanlar ve edepsiz konuşan MMC'lerle, esprili şakalar ve kusurlu karakterleri büyümeye zorlayan durumlarla dolu olay örgüsü odaklı hikayeler yazan çağdaş bir romantizm yazarıdır. Çeşitli alt türlerde yazarak kendini zorlamayı seviyor.

Kurumsal İK alanında kariyer yaptıktan sonra, nihayetinde yayınlanmış bir yazar olma hayalinin peşinden gitmeye karar verdi. Colorado'da doğan Kay, şu anda Georgia'da kocası ve iki tatlı ve şamatacı küçük oğluyla birlikte yaşıyor.

Kay ile bağlantı kurun:

- [Join Kay's Newsletter](#)
- [Kay'in Okuyucu Grubuna Katılın](#)
- Kay'i sosyal medyada @authorkaycove adresinde bulabilirsiniz

Also by Kay Cove

Gerçek Hayat, Gerçek Aşk
Serisi *Çağdaş Romantik* [Beni](#)
[Mükemmele Boya](#)
[Kuralları Yeniden](#)
[Yaz Var Bana Bir](#)
[Borcun Sırlarını](#)
[Söyle](#)
[Önce Sonsuzluk Gelir](#)

Aşk Dersleri Serisi *Çağdaş*
Romantik [Kamera Utangaç](#)
[Enstantane](#)
[Selfie](#)

PALADIN Serisi
Romantik Gerilim
[Muhbir Tattletale](#)
Snitch (2026)
Kanarya
(TBA)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

